

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sophie Claire

A

Winter's

Dream

'Sophie's novels are perfect
for cosy escapism'
Heidi Swain

Tis the season to say yes...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Yazar hakkında
Sophie Claire
tarafından da
yazılmıştır Başlık
Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş

Sonsöz Teşekkür

Yazar hakkında

Sophie Claire, İngiltere'de ve çocukken yazlarını geçirdiği güneşli Provence'ta geçen duygusal öyküler yazıyor. Fransız bir anne ve İskoç bir babaya sahip olan Sophie Claire, Afrika'da doğmuş ve halen kocası ve iki oğluyla birlikte yaşadığı İngiltere'nin Manchester kentinde büyümüştür.

Daha önce pazarlama ve akademik makalelerin redaksiyonunda çalıştı, ancak yazmak her zaman 'gerçek işi' olarak gördüğü şeydi ve şimdi günlerini güzel yerlerde geçen iç açıcı çağdaş aşk hikayeleri hayal ederek geçirmekten mutluluk duyuyor.

Daha fazla bilgiye www.sophieclaire.co.uk adresinden ve Twitter'da [@sclairewriter](https://twitter.com/sclairewriter) hesabından ulaşabilirsiniz.

Sophie Claire tarafından da

Noel Tatili Unut
Beni Yaz

BİR KIŞ RÜYASI

Sophie Claire

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2020 yılında Hodder & Stoughton tarafından Büyük
Britanya'da yayımlandı
Bir Hachette UK şirketi Telif

Hakkı © Sophie Claire 2020

Sophie Claire'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı,
1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası
uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak İllüstrasyonu © Giordano Poloni / agencyrush.com
2020 Kapak Tasarımı Natalie Chen

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya
iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka
bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul
uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya
da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin
edilebilir

e-Kitap ISBN 978 1 529 39284 5
Ciltsiz ISBN 978 1 529 39283 8

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Bu hikayeye ilham veren Jane Dodds'a.

Birinci Bölüm

Çarşamba, 26 Kasım

Liberty buna hazırды.

Her yıl onları kimin getirdiğini, kimin gönderdiğini ve neden gönderdiğini merak ederdi. Bu sefer öğrenecekti.

Kulübe sessizdi. Dışarıda gece, ormanın etrafını saran koyu bir battaniyeydi ve o, vahşi yaşamın kıvrılıp uyuduğunu hayal etti. Genellikle verandanın ışığını açık bırakmasına rağmen, bugün bırakmamıştı. Kasıtlı olarak.

Liberty titredi ve yorganını üzerine daha sıkı çekti, meşgul olmak için bir kitap okumayı diledi ama ışığın ona ihanet etmesini istemedi. Bu yüzden karanlıkta oturup bekledi. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Yılda bir kez bu günde ve her zaman şafaktan önce ziyaret eden gizemli kişi olmasaydı, hâlâ yatakta olacaktı. Mavi pijamasının paçasından gevşemiş bir iplik kopardı. Belki de bu yıl gelmiyorlardır, diye düşündü dakikalar ilerledikçe. Belki de saçma bir şekilde erken kalkarak zamanını boşa harcamıştı. Salondaki saat ninni ritmiyle çalmaya başlayınca başını pencerenin çerçevesine yasladı...

Neredeyse uyuyacaktı ki bir motorun gırtlaktan gelen mırıltısı gözlerini açtı. Ayağa kalktı ve kendisine doğru gelen farları gördü. Her kimse motorunu kesmişti, kurnaz şeytan. Her zaman tetikte olan Labrador'u Charlie'nin geçmiş yıllarda onları duymamış olmasına şaşmamalı. Eğer

Yüz metre ötede bir sincap hissetti ama şu anda mutfakta uyuyordu.

Uyanık olan Liberty, küçük minibüsün farlarını yakıp sessizce kulübeye doğru ilerlemesini izledi. Sürücüyü görmek için zorladı ama sadece karanlık bir siluetten ibaretti. Kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamadı. İndiler, ellerinde bir buket vardı ve kulübeye yaklaştılar. Kalbi bu güzel hediye ve nihayet gizemin çözülmesini beklerken yerinden fırladı.

Liberty pencereyi açtı. "Çiçekler için teşekkürler!" diye seslendi neşeyle. "Sadece kim olduğunu merak ettim -

Figür sıçradı, buketi düşürdü ve koşturaya başladı.

"- gönderdi," diye bitirdi Liberty nefesinin altında. Tamam, beklediği tepki bu değildi.

Tereddüt etti. Onların peşinden gidemezdi, değil mi? Pijamalarına ve sabahlığına baktı. Tam olarak buna uygun giyinmemişti ve o kişinin kim olduğunu da bilmiyordu.

Ama minibüslerinin çalışma sesi hızlı bir karar vermesine yardımcı oldu. Hiçbir şey yapmazsa kaçacaklardı ve bunun arkasında kimin olduğunu asla öğrenemeyecekti. Bunun olmasına izin veremezdi. Bir cevap almaya çok yaklaşılmıştı, şimdi pes etmeyi reddediyordu.

Adrenalin pompalayarak ön kapıya doğru koştu. Gürültü Charlie'yi uyandırdı, o da havlayarak dörtmala salona geldi. Dışarı çıktığında minibüs çoktan kayarak uzaklaşmıştı. Küfrederek anahtarlarını kaptı. Charlie de onu takip etti ve onun da arabaya atlamasına izin vermek daha kolay oldu. Eski püskü Citroën 2CV'si ilk seferinde çalıştığı için şanslı yıldızlarına şükretti ve heyecanı sinirlerine karıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Kim o, Charlie?" diye sordu, vitesi birinci vitese takıp minibüsün peşinden giderken. "Ve neden kaçtılar?

Bunun onu neden bu kadar kızdırdığından emin değildi. Belki de onların yüzünü görmeye çok yaklaştığı içindir. "Ben sadece

Bana o lanet çiçekleri kimin gönderdiğini bil! Çok şey mi istiyorum?'

Charlie virajı dönerken endişeyle gözlerini kırptırdı. Taşra yollarını avucunun içi gibi biliyordu ama normalde bu kadar hızlı araba kullanmazdı. Aslında, arkadaşı Carys'in altı ay önce geçirdiği kazadan beri her zamankinden daha dikkatliydi. Minibüs ana yola çıktı ve hızla uzaklaştı ama Liberty ona yetişiyordu. Ayağını yere vurarak ona yetişmeye çalıştı. Neyse ki yol ıssızdı.

"Bu bir çiçekçi minibüsü," diye düşündü, ismi okumak için gözlerini kısarak, "ama kesinlikle Natasha değil, değil mi?"

Charlie sızlandı.

'Sorun yok, Charlie. Merak etme. Onu bir kez daha okşadıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. Direksiyonu kavradı, minibüsü görüş alanından çıkarmamaya kararlıydı. Gizemli kişi çılgınca bir hızla gidiyordu. Liberty'nin kalbi düzinelerce atıyordu ve patinaj yapma ya da frenlerinin boşalması ve arabanın kontrolden çıkması risklerini düşünmemeye çalıştı. Küçük bir kızken izlediği tüm o Amerikan televizyon programlarında araba kovalamacaları heyecan verici görünürdü ama aslında hız onu korkudan midesini bulandırıyor.

Sonunda kasabaya vardılar ve minibüs bir çiçekçinin arkasında durdu. Sürücü - bir kadın - binanın içine girmeden önce Liberty'ye bir bakış attı. Liberty gıcırdayarak durdu, sonra dışarı fırladı ve kadının peşinden koşarak "Dur!" diye bağırdı. Bekle!" diye bağırdı.

Charlie de ona destek olmak için havlıyordu. Kadın kapıyı kapatmaya çalıştığında, Liberty engellemek için ayağını dışarı uzattı. Kadın kapıyı tekrar iterek kapatmaya çalıştığında acı içinde kıvranıyordu.

"Tamam, şimdi korkuyorum," dedi kadın. 'Neden beni bu kadar takip ettin?

Liberty nefesini geri almak için mücadele etti. Cidden, eğer bundan sonra ayak tırnağı siyah olmazsa çok şaşıracaktı. Yine de ayağını sıkıca yerinde tuttu.

Yıllardır biriktirdiği soruların yanıtlarını almaya kararlıydı. 'Neden manyak gibi sürdün? Umarım her gün böyle hız sınırını aşmıyorsundur.

Suçluluk duygusu kadının mavi gözlerini gölgeledi. "Tabii ki hayır. Kaçmaya çalışıyordum çünkü çiçeklerinizi kimin gönderdiğini bilmemeniz gerekiyordu.

Charlie hâlâ onun yanında havlıyordu. Liberty onu susturduktan sonra kadına döndü. "Neden olmasın?

Ağzını sıkı tuttu.

Liberty devam etti, 'Sadece kimden geldiklerini bilmek istiyorum. Bugün benim doğum günüm ve on sekiz yaşımdan beri her yıl geliyorlar ama ne bir kart ne de bir isim var ve kimden olduklarını öğrenmek için kaç saatimi harcadığıma inanamazsınız ama hala hiçbir fikrim yok ve - ve bana söyleyebileceğiniz herhangi bir şey, ne kadar küçük olursa olsun, bilmek isterim. Gerçekten bilmek isterim. Nefes almak için durakladı, sonra ekledi, "Lütfen?

Kadın dudağını ısırdı ve bir elini saçaklarının arasından geçirdi. "Peki," dedi iç çekerek. "İçeri gel. Ama köpek olmaz.

Liberty tereddüt etti. Onu bağlamak için Charlie'nin ipi yanında değildi ama arabaya geri dönerse çiçekçinin fikrini değiştirip kapıyı kapatabileceğinden korkuyordu. "Otur," dedi ona. Adam itaat etti. Doğaçlama yaparak sabahlığının kemerini çıkardı ve onu kanalizasyon borusuna bağlamak için kullandı. İdeal değildi ama çoğu zaman uslu bir köpekti. 'Şimdi orada kal, tamam mı? Aferin oğlum.

İçeride etrafına bakındı. Yapraklarla ve sapların uçlarıyla dolu bir bankın bulunduğu seyrek bir arka odadaydılar. Başka bir kapı ana dükkâna açılıyordu ve Liberty gümüş çiçek kovalarıyla dolu rafları görebiliyordu. Burası arkadaşı Natasha'nın Willowbrook'taki çiçekçi dükkanından daha büyük ve daha ferahtı. Hava soğuktu ama rengârenk çiçek başlarından oluşan bulutlar insanın içini ısıtıyordu. Muhteşemlerdi. Ama öyle olacağını tahmin etmeliydi. Her yıl aldığı çiçekler her zaman

En sevdiği çiçekler olan neon renkli gerberalar, yeşillikler ve adını bilmediği ama tropik bir ormandan koparılmış gibi görünen egzotik çiçeklerle serpiştirilmişti. Sanatsal ve zarif olan bu çiçekler her zaman kalbini kabartırdı.

Terliğini çıkardı ve ayağını ovuşturdu. "Filmlerde bunun ne kadar acı verdiğini göstermiyorlar.

"Belki de içlerine terlik giymedikleri içindir," dedi kadın, bakışları Liberty'nin sabahlığı ve polar pijamaları üzerinde gezinirken. Kökleri beyaz-gri, uçları buz mavisine çalan uzun saçları vardı. Büyüleyici görünüyordu. 'Üzgünüm ama beni korkuttun. Ve köpeğinle...'

"Sorun değil," dedi Liberty ve terliğini tekrar giydi. 'Bu dükkân muhteşem. Her yıl çiçeklerimi sen mi getiriyorsun?

Kadın başını salladı.

'Öncelikle teşekkür ederim. Her zaman çok güzeller.'

"Rica ederim. Çiçekçinin bakışları onunkilerle tam olarak buluşmadı. "Lütfen bana kimden geldiklerini söyleyin.

Kadının ağzı sıkıştı. "Bilmiyorum. 'Hiç kart yok. Bu kasıtlı mı?

Başını salladı. 'Kesinlikle isimsiz kalacaklar. Bana verilen talimatlar bunlardı.

Talimatlar mı? Her şey çok dikkatli planlanmış gibiydi. Hesaplı, hatta. "Neden?

Kadın omuz silkti. Liberty farklı bir yol denemeye karar verdi. 'Bu talimatların size *ne zaman* verildiğini hatırlıyor musunuz? Biri bizzat mı geldi?'

Liberty'ye bu bilgiyi açıklamaması gerektiğini ima eden yan bir bakış fırlattı. "On yıl önce buraya taşındığımda dükkânla birlikte sipariş de bana miras kaldı.

Yani bu işin arkasındaki kişi her şeyi on iki yıl önce, kız on sekiz yaşına bastığında ayarlamıştı. 'Yani, bekle - peşin mi ödediler? Yoksa her yıl onlara bir fatura mı gönderiyorsunuz?

Bu gizli bir konu. Dinle, sana söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten. Gönderenin kim olduğunu bilmemen gerekiyor.

tamam mı?'

İç geçiren Liberty hayal kırıklığını gizleyemedi. "Sadece gerçekten bilmek istedim.

Kadının ifadesi yumuşadı. 'İtiraf etmeliyim ki garip ve Sevgililer Günü için tek seferlik siparişler dışında böyle bir sipariş daha önce hiç görmedim. Ama belki de gizemin hediyeinin bir parçası olması gerekiyordu. Oldukça heyecan verici, sizce de öyle değil mi?

"Sanırım," diye kabul etti Liberty.

'Pahalı çiçekler, o kadarını söyleyebilirim. Kim sipariş ettiyse cimrilik etmemiş.'

"Ve gerberalar benim favorimdir," diye kabul etti Liberty. "Bunu biliyor olmalılar çünkü her zaman onları da ekliyorsun.

"Üzgünüm, size daha fazla yardımcı olamayacağım. Çiçekçi saatine baktı. "Dinleyin, yapmam gereken bir teslimat listesi var, o yüzden sakıncası yoksa...

'Bir şey daha var,' dedi Liberty hızla. 'Bu emrin ne kadar süreyle gelmesini istediler? Yani, on iki yıl oldu ve ben bugün otuz yaşındayım. Bu - bu işin sonu mu?'

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, öyle değil. Ama söyleyeceklerim bu kadar.

Liberty beklemediği bir rahatlama hissetti. "Doğru. Teşekkürler. Seni korkuttuysam özür dilerim.

Liberty gitmek için kapıyı iterek açtı, Charlie'nin hâlâ onu bıraktığı yerde sabırla beklediğini görünce rahatladı.

Çiçekçi arkasından, "Doğum gününüzün tadını çıkarın," diye seslendi.

Liberty, çiçekçiden aldığı bilgi kırıntıları üzerinde düşünerek yavaş ve mantıklı bir şekilde eve doğru yola çıktı. Ama cevaplarını aldığından daha fazla sorusu vardı. Ya evini taşırsa? Çiçekler yine de ona ulaşacak mıydı? Ya gönderene bir şey olduysa? Sadece bir kişi miydi?

Ana yoldan saptı ve kulübenin önüne gelene kadar ormanın içinden ilerledi. Buket çiçekçinin bıraktığı verandadaydı. Liberty çiçekleri içeri götürüp bir vazoya yerleştirdikten sonra saati fark etti. Geç kalmıştı ve sabah rutini tamamen bozulmuştu, bu da rahatsız ediciydi çünkü Liberty rutinini severdi: köpeği gezdirmemiş, kahvaltı etmemiş, hatta duş bile almamıştı ve üçünü de yapacak zamanı yoktu. Kısa bir yürüyüş (Charlie geri döndüklerinde hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmış görünüyordu) ve süper hızlı bir duş (kuru şampuan için şükürler olsun) ile uzlaştı, sonra aceleyle çay ve fıstık ezmeli ve reçelli tost yaptı. Bunu kaçırmasına imkân yoktu: Kahvaltı yapmazsa müşterilere homurdanacaktı.

Yemeğini yerken günün anlamını düşünmemeye çalıştı. Otuz yaş bir dönüm noktasıydı. Bu ona kendini... ne hissettiğini tam olarak ifade edemiyordu. Huzursuz mu? Başboş mu?

Geçen yıl bu zamanlar en yakın arkadaşı ve ev arkadaşı Carys, elinde pırıl pırıl gümüş bir zarfla mutfakta onu bekliyordu. "Mutlu yıllar, Lib! O kadar heyecanlı görünüyordu ki Liberty zarfın içinde özel bir hediye olduğunu tahmin etmişti.

Yine de Paris'e giden iki tren biletini gördüğünde çenesi düştü. 'Uzun bir hafta sonu geçiririz diye düşünmüştüm. İstersen gezmeye gidebilir ve Noel alışverişi yapabiliriz.

"Bu çok güzel bir hediye," diye nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim, Car. Sevinç gözyaşları Carys'in gülümseyen yüzünü bulanıklaştırmış ve Liberty ona sarılmıştı. Sonra hatırladı. "Ama benim pasaportum yok ki!

Carys ona bir başvuru formu uzattı ve göz kırptı. "Öyleyse bir tane al. Her şeyi düşünmüştü.

Ama Carys şu anda orada değildi. Altı ay önce hız sınırını çok aşan bir salağın arabasına kafa kafaya çarptığı araba kazasından beri komadaydı.

Liberty doğum gününün Carys olmadan zor geçeceğini biliyordu, bunun için hazırlık yapmıştı ama ev sessizdi ve mutfak masasında onu bekleyen bir hediye yoktu.

Bu düşünceyle sınırlı ve daha önce onlarca kez yaptığı gibi çiçekleri kimin göndermiş olabileceğine dair bir liste yapmaya başladı. "Gizli bir hayran olamaz çünkü bir yılı aşkın süredir bekâırım," dedi yüksek sesle, "bu da bir hamle yapmak için bolca zaman demek. Tabii çok utangaç değillerse...'

Charlie başını kaldırıp baktı, sonra kendi kahvaltısını yemeye devam etti.

"Ve bu Carys olamaz. En iyi arkadaşı her zaman o olmadığına yemin etmişti ve şimdi bu mümkün değildi. "Bu da geriye

... tanıştığım hemen hemen herkes ve bunun için sonsuz sayıda neden var. Kalemimi bıraktı, hayal kırıklığına uğramıştı. Tanrı aşkına, kim olabilirdi?

Fincanını ve tabağını lavaboya taşıdı. Peki bunu neden yapıyorlardı? Gönderenler onun neşelenmeye ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorlardı? Ona acıyorlar mıydı? Tabağını gerekenden daha sert bir şekilde ovaladı. Tanrım, birinin ona acıdığı düşüncesinden nefret ediyordu. Hayır, bu olamazdı. "Kahretsin! Neden sadece kim olduklarını söylemiyorlar ve beni bu acıdan kurtarmıyorlar?

Tabağı süzgece yerleştirdi ve pencereden arka bahçeye baktı. Gönderenin nihayet ortaya çıkacağı günün bugün olmasını gerçekten ummuştu. Ne de olsa büyük bir doğum günüydü. Bu kez ortaya çıkacaklarını, belki de buketi bizzat teslim edeceklerini umuyordu.

Ve bir erkek olmasını umuyordu.

Gizli bir hayran, onu uzun zamandır tanıyan ama gizemli bir nedenden dolayı mesafesini koruyan ama artık kendini daha fazla tutamayan ve ona karşı beslediği hisleri itiraf etmek zorunda kalan biri. Yakışıklı, nazik biri.

Oh, Liberty. Kuliste bekleyen bir hayranı olduğunu düşünmekle aptallık etmişti. Bu işin sonu

Hayal kırıklığı.

Charlie ona doğru koştı. Onu okşamak ve hızlıca kucaklamak için uzandı. Labrador, sanki onun hayal kırıklığını hissetmiş gibi yakınına sokuldu. Saatine bakınca işe gitmesi gerektiğini anladı ve ayağa kalktı. Buketin yanından geçerken altın gerberanın yapraklarına dokundu. Üzerindeki yeşil kadife elbise kadar yumuşaktılar.

"Ama çok güzeller," dedi usulca, "o yüzden her kimsen teşekkür ederim.

Belki de sadece tadını çıkarabilirsin, diye önermişti annesi, yıllar önce Liberty gönderenin kim olabileceği konusunda endişelendiğinde. Şimdi gözlerini kapadı ve bunu yapmaya çalıştı, özel olarak seçilmiş olma duygusunun tadını çıkardı, hediyein ardındaki düşünceyi ve en sevdiği çiçekleri seçerken gösterilen özeni takdir etmeye çalıştı. Biri beni önemsiyor, diye düşündü ve içini bir sıcaklık kapladı. İşte tutunmam gereken şey bu. Bu el üstünde tutulma hissi. Birinin odak noktası. Sonuçta onları kimin gönderdiği önemli değil. Onları aldığım için şanslıyım.

Sabah rutinindeki aksamaya rağmen Liberty işe zamanında geldi ve her sabah olduğu gibi Button Hole'un kapısını iterek açtığında neşesi yerine geldi. Bir mağazadaki eski işinden ayrılalı neredeyse bir yıl olmuştu ve burada çalışmayı çok seviyordu. Dışarıda Kasım sonu gökyüzü gri ve ışık zayıf olabilirdi ama Evie'nin patchwork ve yorgancılık dükkânı ana caddede parlak bir yıldız, rengârenk kumaşlar ve dikiş malzemeleriyle dolu bir Alaaddin'in mağarasıydı. Burada, tavandan sarkan dev pamuk makaraları ve düğmeler ile duvarları süsleyen vitrin yorganları arasında Liberty kendini evinde gibi hissediyordu. Etrafına baktığında heyecan verici yeni tasarımlar için sonsuz olasılıklar gördü. Ve arka odada bu tasarımlar gerçeğe dönüştü: çevrimiçi satışları için ismarlama yorganlar

dünyanın her yerinden müşteriler. Bu dükkan onun mutlu yeri.

Patronu Evie tezgâha yaslanmış, yolun karşısındaki çiçekçi dükkânının sahibi Natasha ile sohbet ediyordu. Her ikisi de Liberty'yi parlak gülümsemeler ve sarılmalarla karşıladı - sekiz aylık hamile olan Natasha'ya sarılmak kolay olmasa da.

"Nasıl hissediyorsun? Liberty sordu.

Natasha minyondur ve çiçekli çay elbisesinin altında yumruları düzgün ama büyüktü. "Sanki tekmeleniyormuşum gibi. Bu bebeğin bir jimnastikçi olacağına eminim. Yemin ederim sürekli öne doğru yuvarlanıyor ve esniyor. Sarı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Doğum tarihine ne kadar kaldı?

"Dört hafta. Luc aşırı korumacı davranıyor ve işi bırakıp ayaklarımı uzatmamı söyleyip duruyor ama dükkânda yapacak o kadar çok şey var ki birkaç hafta daha devam etmem gerekiyor. Yine de her ihtimale karşı hastane çantamı hazırladım. Evie de ben doğuma girdiğimde Lottie'ye bakmak için hazır bekliyor.

Evie başını salladı.

Liberty, "Görünüşe göre her şeyi organize etmişsiniz," dedi.

Natasha'nın yanakları pembe pembe parlıyordu ama artık yavaş hareket ediyordu ve Liberty hamileliğinin onu söylediğinden daha fazla yıpratıp yıpratmadığını merak etti.

Ya da belki de hem tam zamanlı çalışmak hem de aktif bir çocuğa bakmak yorucuydu. "Mutlu yıllar, Lib! Evie onun eline bir hediye tutuşturdu. Bir kare pamuklu kumaşa sarılmıştı ve üzerinde

Turuncu kurdele.

'Teşekkürler, Evie. Muhteşem bir kumaş,' diye mırıldandı Liberty, fiyongu çözerken.

"Normalde gerilim romanları okumadığınızı biliyorum ama inan bana, bu harika.

Liberty ciltli kitabı çevirdi ve tanıtım yazısına göz gezdirdi.

"Normalde ne okursunuz? Natasha sordu.

"Küçük kasaba romantizmi," dedi Liberty. "Onları severim. Ve kovboy kahramanlarını. Huysuz ve sert görünen ama gizli yumuşak bir merkezi olan türden.

"Evcilleştirilemez gibi görünenleri mi? Natasha'nın mavi gözleri parlıyordu.

"Kesinlikle," dedi Liberty. 'Onları ben de seviyorum.

Natasha ona güzel fırçalanmış pamuktan, yumuşacık ve pamuk makaralarla desenli bir çift pijama verdi. 'Çok güzeller, Nat. Teşekkürler.

'Yorgancılık yaparak ve iyi bir film izleyerek sessiz bir gece geçirmeyi sevdiğinizi biliyorum. Bunlar mükemmel olmalı.'

"Evet, onları çok giyeceğim. Gülümsedi.

Ama konuşurken, içinde rahatsız edici bir his belirdi. Kendi kendine bunun Carys'i özlemekle ilgili olduğunu söyledi, ama yine de geçiştiremedi. Israrla içini kemiriyordu. Arkadaşlarının hediyeleri düşünceliydi ve onu ne kadar iyi tanıdıklarını gösteriyordu - ama otuz yaşında hayatının böyle olmasını mı bekliyordu? Pijamalar, rahat geceler ve sadece hayalinde var olan kahramanlar mı?

"Doğru. Geri dönsem iyi olacak," dedi Natasha. 'Bugün vitrini değiştiriyorum. Güzel ve Noelvari bir şeyler yapacağım. İkinizle de yakında görüşürüz!

O gittikten sonra Evie, "Bizim de yeni bir vitrin düşünmemiz gerekiyor," dedi. Uzun saç örgüsünü öne doğru çekip ucunu parmaklarının etrafında dolayarak düşünceli bir şekilde vitrine baktı. "Pazartesi günü Aralık ayının ilk günü.

Liberty hediyelerini tezgâhın arkasına sıkıştırdı. "Geçen yılın sergisi göz alıcıydı. Geçen Aralık ayında orada çalışmaya başladığında vitrin dev süsler ve kumaş kaplı hediyelerle doluydu.

"Öyleydi, ama bu yıl insanlara hediye olarak verebilecekleri küçük projeler için fikirler vermek istiyorum. Müşterilerim bana her zaman hediye yapmaktan ne kadar memnun olduklarını söylüyorlar.

Liberty bunu biraz düşündü. 'Yastıklar için başlangıç kitlerine ne dersiniz? İçine talimatları, kumaş karelerini ve uygun ipliği ekleyebiliriz. Ben de vitrin için birkaç bitmiş yastık hazırlayabilirim, böylece farklı renklerde nasıl görüneceklerini görebilirler.

Evie'nin gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir. Kiti satın alıp yapabilirler ya da el işi yapmaktan hoşlanan birine hediye edebilirler.

İşe koyuldular, hangi kumaşları kullanacaklarını seçtiler ve kareler kestiler.

"Başka bir gizemli buket daha mı aldın?" diye sordu Evie, kumaşı keserken.

Liberty dört inçlik kareleri topladı ve düzgünce istifledi. "Ben yaptım ve erken kalktım, böylece geldiğinde oradaydım. Evie'ye kovalamacayı anlattı.

Patronunun gözleri büyüdü. Kasabaya kadar onu takip mi ettin? Ben hiç ...'

"Buna inanmak neden bu kadar zor?

Başka bir kumaş parçasına uzandı ve dört inçlik bir şerit ölçtü. "Bilmiyorum. Sanırım seni dikkatli ve mantıklı biri olarak düşünmüştüm.

Başka bir deyişle, sıkıcı, diye düşündü Liberty, o sabah ikinci kez. "Her şey boşunaydı çünkü bana kimden geldiklerini söylemedi.

Evie'nin ağzı sempati içinde buruştu, sonra aydınlandı. "Belki de bu iyi bir şeydir," dedi ve ela gözleri parladı. "Bilirsin işte, işin gizemi. Kimden geldiklerini bilseydiniz bu kadar heyecan verici olmazdı.

Liberty gülümsedi. Evie durum ne olursa olsun her zaman iyi tarafından bakardı. "Çok da romantik, öyle değil mi?

"Kesinlikle," dedi Evie. 'İsimsiz gizemli birinden çiçek gönderilmesini çok isterim.

İlk müşteri geldiğinde dükkânın zili çaldı ve sabah hızla geçti. Öğle yemeği vakti Liberty öğle yemeği almak için yandaki fırına gitti.

Marjorie, "Farklı bir şeyler denemek isterseniz yeni ve lezzetli Noel dolgularımız var" dedi. 'Hindi ve dolma, somon füme ve karides, Brie ve kızılıcık sosu?

"Her zamankinden devam edeceğim, teşekkürler. Liberty taç giyme töreni tavuklu sandviçinin ve vanilyalı dilimin parasını ödedi.

Marjorie güldü. 'Bir gün gelersen ve onu almamış olursak ne olacağını düşünmekten korkuyorum.

Liberty bu düşünce karşısında telaşlandı. "Böyle bir şey olmayacak çünkü sen her zaman benim için bir tane ayırırsın.

"Doğru. Sen bir alışkanlık yaratıyorsun Liberty ve çok kolay bir müşterisin!

Kese kâğıdını gülümseyerek aldı ama fırından çıkarken Marjorie'nin sözleri aklından çıkmıyordu. Bu sözler ona eski sevgilisinin geçen yıl ondan ayrılırken söylediği bir şeyi hatırlattı: *Sen kendi yollarına çok bağlısın*. Carys'le birlikte buna gülüp geçmişlerdi çünkü adam onu bir parti kızı için terk etmiş, o da iki hafta sonra onu terk etmişti ama şimdi kendine adamın haklı olup olmadığını soruyordu. Bir rutinin içinde sıkışıp kalmış mıydı?

Rutini her gün aynıydı: kalkıyor, Charlie'yi ormanda yürütüyor ve işe gidiyordu. Dükkanda müşterilere yardım ediyor ve dikiş atölyeleri düzenliyordu. Sonra eve gider ve akşamlarını kendi yorganları üzerinde çalışarak geçirirdi. Elbette tüm bunlar Carys'in eşlik etmesiyle daha eğlenceli hale geliyordu - kazadan önce beş yıl boyunca Damselfly Cottage'ı paylaşmışlardı - ama şimdi bile dikişsiz bir akşam hayal edemiyordu. İnternetteki adı Liberty Homebird'dü ve bunun iyi bir nedeni vardı. İnsanlar onun arka planda yanan odun ateşiyle birlikte dikiş projelerini paylaştığı fotoğraflara bayılıyordu. Rahat kulübesinin rüya gibi görüldüğünü, şehir hayatlarından uzakta bir dünya olduğunu söylediler. Ama hayatının *fazla* rahat olmasına izin vermiş miydi?

Carys'in kazasından bu yana her şey çok değişmişti. Eskiden küçük görünen sorunlar şimdi iki katına çıkmıştı ve onlarla tek başına yüzleşmek zorundaydı. Hiçbir zaman risk alan biri olmamıştı, ama şimdi aşırı derecede temkinliydi ve

Yabancılarla sosyalleşmek onu ter içinde bırakıyordu. Onu haftada sadece bir kez ziyaret etmesine rağmen, Carys sürekli aklının bir köşesindeydi. Ya gece ölürse? Ya hiç uyanamazsa? Ya uyandığında artık Carys değilse? İçini kemiren sorular yorucuydu ve Liberty belirsizlikten kurtulmanın rahatlığını sessiz, tanıdık rutininde buluyordu.

Ancak arkadaşının komada olduğunu düşünmek onu meraklandırırdı: Ya bugün onun son günüyse?

Dükkâna döndüklerinde ani bir müşteri akınına uğradılar, ancak Evie ve Liberty'nin bu durumda işe yarayan bir sistemleri vardı: biri kumaşı keserken diğeri kasadan geçiriyor ve ödemeyi alıyordu. Bu şekilde insan kuyruğunu kısa sürede aşiyorlardı. Son müşteri gittiğinde, tüm kumaş rulolarını kaldırmaya başladılar.

"Peki bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Evie, bir kumaş parçasını yerine iterken. Yüksek rafa ulaşmak için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı.

Liberty tezgahın üzerinde kalan cıvataları yuvarladı ve üst üste dizdi. 'Her zamanki gibi. Sessiz bir dikiş gecesi. Akçaağaç yaprağı yorganımı neredeyse bitirdim.

'Maple Leaf? Bu sizin için biraz geleneksel değil mi?'

Liberty gülümsedi. Evie haklıydı. Yorganları her zaman düz bir arka plana karşı cesur renk bloklarıyla moderndi. "Gerçekçi yapraklar yerine stilize yapraklarla kendi yorumumu tasarladım. Ve şu yeni ormanlık kumaşları kullandım. Dükkânın uzak köşesini işaret etti.

'Ooh - güzel! Hangi renkler?'

'Turuncu, kırmızı, mor ve kahverengi.

"Sonbahar," dedi Evie onaylayarak. "Görmeyi çok isterim.

"Bittiğinde getireceğim. Meşe ağaçlarının yaprakları hâlâ sarılıyken bitirip fotoğraflamayı umuyordu. Yorganlarını her zaman kulübesinin arkasındaki ormanın fonunda çeker, sonra da fotoğraflarını

sosyal medya. Bu, geç sonbaharın karamel tonlarına karşı muhteşem görünecektir.

Kasaya dönerken Evie'nin kaşları hafifçe atıldı. "Ama bu gece doğum gününü kutlamak için dışarı çıkmayacak mısın?

Liberty dört parça kumaş aldı. 'Hafta sonu Carys'in anne ve babasını göreceğim. Beni aya davet ettiler," diye mırıldandı ve aceleyle uzaklaştı. Kumaşları tekrar yerlerine yerleştirmeye başladı, rafları topladı, gevşek uçları sıkıştırdı.

Evie kaşlarını çattı. 'Ama bu senin otuzuncu yılın! Bunu kutlamalısın.

"Beni bilirsiniz. Ben parti insanı değilim. Ve Carys olmadan ...' En iyi arkadaşı komadayken kutlama yapmak yanlış geliyordu. Otuzuncu doğum günleri için büyük planları vardı. Geçen yıl Paris'te geçirdikleri hafta sonunun başarisından sonra, Carys sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşacakları bir tatil fikrini ortaya atmıştı - Liberty uamadığı için trenle - ve pek çok ülkeyi ziyaret edecek olmanın heyecanıyla para biriktiriyorlardı.

Ancak Liberty'nin birikimleri artık tükenmişti: onları kulübenin tüm faturalarını ödemek için kullanmak zorunda kalmıştı. Yalnız yaşamak, mali durumunun zorlandığı anlamına geliyordu. Son kumaş parçasını da yerine yerleştirirken patronunun onu izlediğini fark etti.

Evie'nin ela gözleri anlayışla parlıyordu. 'Bir parti olmak zorunda değil. Daha sade bir şeye ne dersiniz - barda bir yemek belki?

"Sorun değil. Yaygara koparmak istemiyorum.'

'Arkadaşlarınızla kutlama yapmak ne zamandan beri yaygara koparmak oldu? Eğlenceli olacak. Hadi, Lib!'

Dudağını ısırđı. Baştan ıkarıcıydı...

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Evie telefonunu almak için elini cebine attı. "Tamam. Bunu organize edeceğim. Jake ve Natasha'yı davet edeceğim. Luc muhtemelen Lottie'yle kalmak zorunda kalacak. Bunu kutlamadan geçip gitmesine izin vereceğine inanamıyorum. Her zaman etrafındakilerle ilgilenirsin, peki ya sen?'

Liberty hemen cevap vermedi. Normalde bunu Carys'in organize edeceğini ikisi de biliyordu. "Yaygara istemiyorum," diye tekrarladı.

"Ah, Liberty," dedi Evie. Telefonunu bıraktı ve ona sarılmak için yanına geldi. "Carys'i özlediğini biliyorum ama hayatını yaşamaya devam etmen önemli.

Evie birkaç yıl önce kız kardeşini kaybetmişti. Liberty onun anladığını biliyordu. Sessizce başını salladı, boğazı aniden düğümlendi.

Dükkânın zili çaldı ve elinde bir parça kumaş tutan bir kadın içeri girdi. Evie onu neşeyle selamladı, sonra Liberty'ye döndü ve sessizce, 'Bir fikrim var. Neden erken çıkıp öğleden sonra Carys'i ziyaret etmiyorsun?

Liberty'nin morali düzeldi. 'Emin misin? Burayı idare edebilecek misiniz? Müşteriye şöyle bir baktı.

Tabii ki yapacağım. Git hadi! Bugün senin doğum günün.'

"Merhaba, Carys! Liberty hastane odasına girerken seslendi. Ceketini sandalyenin arkasına astı ve arkadaşının elini tuttu. "Bugünün Pazar olmadığını biliyorum ama bugün özel bir gün.

Carys uyumaya devam etti, kirpikleri yanaklarında dinleniyordu. Çok huzurlu görünüyordu, bu da Liberty'nin her zaman daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Her zamanki konuşmasına başladı ve arkadaşını son ziyaretinden bu yana olan her şey hakkında bilgilendirdi. Ona Evie'nin o akşam için kendiliğinden organize ettiği arkadaş yemeğinden ve çiçekçiyi nasıl kovaladığından bahsetti. "Bu yıl gönderenin kendini göstereceğini sanıyordum Car. Çok hayal kırıklığına uğradım.

Bu lanet çiçekler bu sabah onu gerçekten üzmüştü ve bu gönderenin suçu değildi: onun suçuydu. Umutlarını gizli bir hayranı olduğuna bağlamıştı, onun ortaya çıkacağını ve hayatının yeni bir yöne doğru ilerleyeceğini umuyordu. Bugünkü hayal kırıklığından önce her şeyden ne kadar *memnuniyetsiz* hissettiğini fark etmemişti.

Hastane odası sessizliğini koruyordu ama arkadaşını o kadar iyi tanıyordu ki ne tepki vereceğini tahmin

edebiliyordu

ol: *Bay İsimsiz Çiçek'i boş verin. Dışarı çıkın ve Hayalinizdeki Erkeği bulun.*

Ama nasıl? Liberty kolundan bir iplik kopardı ve dikkati dağılmış bir şekilde parmağına doladı. Carys gibi cesur değildi. Carys yanında olmadan daha da az cesurdu.

Tek yönlü bir sohbeti sürdürmek zordu, bu yüzden bir süre sonra Liberty şarkı söylemeye başladı. Her zaman yaptığı gibi Carys'in en sevdiği 'Your Song' ile başladı, ardından Leonard Cohen'in 'Hallelujah'ına doğru ilerledi. Şarkıyı yarılamaştı ki hemşirelerden biri Carys'in durumunu kontrol etmek ve serumuna bakmak için geldi.

Liberty durakladığında, 'Bana aldırmayın,' dedi. "Çok güzel bir sesin var.

"Yapamam, Jacqui. İnsanlar dinlerken olmaz.'

"Neden olmasın? Dediğim gibi, harika bir sesin var. Kocam gibi değil. Kendini Tom Jones sanıyor ama sesi daha çok uluyan bir kediye benziyor.

Liberty gülümsedi ama sessiz kaldı. Carys onun şarkı söylediğini duyan birkaç kişiden biriydi ve bu şekilde kalmaya niyetliydi. "Jacqui, sana bir şey sorabilir miyim?

Hemşire durdu. "Tabii ki.

"Altı ay geçtiği için Carys'in uyanma ihtimali azaldı mı?

Jacqui bunun hakkında düşündü. 'İstatistiklerin ne olduğundan emin değilim ama benim deneyimlerime göre bir düzen yok. Yıllar sonra uyanan hastalar gördüm.

Liberty, Carys'in göğsünün her nefeste inip kalkmasını izledi. Makinelerin tik takları ve bip sesleri sabit bir ritim tutturuyordu. "Ama," dedi yavaşça, "aynı şekilde hiç uyanmayabilir mi?

Hemşire ciddiyetle başını salladı ve koluna dokundu. Liberty onun odadan çıkışını izledi. Şimdiye kadar böyle düşünmesine izin vermemişti. Umudunu yitirmek en iyi arkadaşını hayal kırıklığına uğratmak gibi olacaktı. Umut etmeye, dua etmeye ve Carys'i ziyaret etmeye devam edeceğine dair kendine söz vermişti.

ne kadar sürerse sürsün. Ama bugün Evie'nin sözleri zihninde yankılanıyordu: *Hayatını yaşamaya devam etmek önemlidir.*

Liberty ve Carys ilkokuldan beri çok iyi arkadaşlardı. Hatta kardeş gibiydiler. Başka kimseye ihtiyaçları yoktu. Carys'in geçirdiği kazadan sonra Liberty pek de sosyalleşmek istemiyordu. Bu yüzden kendi hayatına ara vermişti. Ama aradan altı ay geçmişti ve şimdi bununla yüzleşmek zorundaydı: Ya Carys komadan hiç uyanmazsa?

İşte o zaman bütün gün içini kemiren şeyin ne olduğunu fark etti.

Yalnızdı.

Otuz yaşına bastığı için, ki bu büyük bir dönüm noktasıydı, Liberty her zaman böyle olacağından korkuyordu: sadece o, köpeği ve yorganları.

Şu anda onu gözlemleyen herhangi biri günlük rutinine göre bir saat ayarlayabilirdi. Ancak bugünün doğum günü, zamanın ilerlediğinin farkına varmasını sağlamıştı ve artık bir rutinin içinde sıkışıp kaldığını görüyordu. Böyle devam ederse kırkına basacaktı ve hâlâ yalnızdı. Carys'i hastanede ziyaret etmek ya da ara sıra kasabaya alışverişe gitmek dışında Willowbrook'tan hiç ayrılmamıştı. Dükkândaki müşteriler dışında yeni biriyle hiç tanışmamıştı ve onlar da çoğunlukla kadındı. Liberty kulübesini ve köy hayatını seviyordu ama yalnız olmaktan nefret ediyordu.

Gözlerini kırptırdı ve dalma hissini görmezden gelmeye çalıştı. Carys'i özlemişti, annesini özlemişti. Ama her şeyi daha iyi hale getirmenin en iyi yolunun durumun kontrolünü ele almak olduğuna inanıyordu. Peki ne yapacaktı? Bir şeyler değişmeliydi. Tek soru neydi?

Kulübesine döndüğünde Instagram akışında gezindi. İlham verici alıntılardan biri gözüne çarptı: *Zihninizi olasılıklara açın ve onlar aniden gerçeğe dönüşsün.*

Bir an durakladı ve sonra geçip gitti. Bir Advent takvimi gösteren başka bir gönderi geldi. *Noel için geri sayım beş gün sonra başlıyor!*

Rahatsızca kıpırdandı. Carys olmadan doğum günü bile zor geliyorsa, Noel daha ne kadar zor olabilirdi? O zamanlar her şey daha keskin hissediliyordu: yalnızlık daha yalnız hissettiriyordu, günler daha karanlıktı. Ve hava hızla kararıyordu. Dışarıdaki ormanda yaprakların neredeyse tamamı dökülmüştü, Charlie yürürken sabahın erken saatlerinde hava buz gibiydi ve köyde süslemeler yavaş yavaş ortaya çıkıyordu: yeşil alana çıplak bir ağaç yerleştirilmişti, bar sahibi Dog and Partridge'in kapısının üzerine ışıklar asmıştı ve dükkanlar Noel kartlarıyla doluydu.

Liberty, karlı bir dağ fonunda fotoğraflanmış güzel bir yorgana hayranlıkla bakmak için duraklayarak ilerledi, ardından pasta ve yemek resimlerinin yanından bilerek vızıldayarak geçti çünkü midesi çoktan guruldamaya başlamıştı ama akşam yemeği saat sekize kadar rezerve edilmemişti. Bir randevu uygulaması için bir reklam çıktı. Doğruca yanından geçti.

Sonra durdu ve kaşlarını çattı. Bu gece Dog and Partridge'de yeni insanlarla tanışmayacaktı, değil mi? Tüm hayatı boyunca Willowbrook'ta yaşamıştı, buradaki herkesi tanıyordu ve *bu* şekilde hoşlandığı tek bir erkek yoktu. Ama bir randevu uygulaması? O dışa dönükler, eğlence severler, uzun saçlı ve mükemmel manikürlü güzel kızlar içindi - onun gibi sıkıcı ev kuşları için değil.

Bir nefes verdi, sonra Charlie için ısıklık çaldı. Charlie başını kaldırdı, egzersiz işaretiyle anında uyandı. 'Hadi oğlum. Yürüyüşe çıkalım. Bir fikir şekillenmeye başlamıştı ve düşünmesi gereken bazı şeyler vardı.

Dog and Partridge meşgul değildi - ne de olsa Çarşamba akşamıydı - bu yüzden dördü için bir masa bulmakta zorlanmadılar.

Yemekler geldiğinde, Liberty'nin doğum günü için kadehlerini kaldırdılar.

"Otuz yaşına girmek konusunda ne hissediyorsun?" diye sordu Evie. Liberty patronunun yakında kendi otuzuncu yaşını kutlayacağını biliyordu.

"Ee..." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu doğum günü ve zamanın geçip kapıların kapandığına dair getirdiği keskin farkındalık konusunda kendini iyi hissetmiyordu. Bu mantıklı değildi. Eğer değerlendirmeyi seçerse önünde hâlâ milyonlarca fırsat vardı. Ama şimdiye kadar değerlendirmemişti. '... Hayatımın şimdiye kadar farklı olacağını düşünmüştüm.

"Nasıl farklı?" diye sordu Evie.

"Carys ve ben Avrupa'yı dolaşmaktan bahsetmiştik ama bu gerçekleşmeyecek. Ve ayrıca...' dudağını ısırды '... Sanırım şimdiye kadar biriyle tanışıp yuva kurmuş olacağımı düşünmüştüm. Ama son randevumdan bu yana on üç ay geçtiğini biliyor muydun?

Evie'nin erkek arkadaşı Jake birasını bıraktı ve düşünceli bir ifadeyle, 'Willowbrook'ta yeni insanlarla tanışmak kolay değil,' dedi.

Sessiz gözlemleri ona köye sadece bir yıl önce taşındığını ve burayı hâlâ tarafsız gözlerle gördüğünü hatırlattı. Ama o zamanlar olduğu gibi asık suratlı, yalnız biri değildi. Evie'yle tanışması onu değiştirmişti ve artık kesinlikle onların birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğunun bir parçasıydı.

"Öyle değil," diye kabul etti. İşe giderken her gün aynı insanları görüyordu, hafiften bile çekici bulduğu sadece üç erkekle çıkmıştı ve tesisatçı Rob ile olan son ilişkisi kötü bitmişti, bu da onunla karşılaştığında işleri garipleştiriyordu. (Ve bir tesisatçıya ihtiyacı olduğunda.) 'Ama aynı zamanda her şeyi hafife almaktan, hayatı sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi yaşamaktan, işleri ertelemekten ve... güvende olmaktan da suçluydum. Evde kalıp dikmiş dikmek kolay seçenektir, bunu şimdi anlıyordu.

"Güvenli mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Natasha. 'Çok tahmin edilebilir. Bir rutinin içinde sıkışıp kaldım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Evie endişeyle.

"İşimi ve burada yaşamayı seviyorum ama - daha fazlası olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Prosecco bardağının sapını sıktı. Asıl soru şuydu: Daha önce aklına gelen fikri hayata geçirecek cesareti var mıydı?

Natasha, "Belki tek başına seyahate çıkabilirsin," diye önerdi.

"O kadar cesur değilim. Tek başına sırt çantasıyla seyahat etme düşüncesi korkutucuydu. Peki ya uçmak? Asla olmazdı. Son seferden sonra olmaz. Ama sorun da tam olarak bu değil miydi zaten? Hiç korkutucu bir şey yapmamıştı. Hayatı tanıdık ve rutin şeylerden ibaretti. "Bütün yıl boyunca yaptığım en heyecan verici şey bu sabah çiçekçinin kamyonetinin peşinden gitmekti.

"Bunu duymuştum. Jake kıkırdadı. 'Pijama ve terliklerle yüksek hızda bir kovalamaca. Çiçeklerin kimden geldiğini öğrendin mi?'

Başını iki yana salladı. "Çok hayal kırıklığına uğradım. Ama bir karara varmama yardımcı oldu.

"Ooh, heyecan verici!" dedi Evie. "Ne oldu?

Liberty tereddüt etti. Bir kez yüksek sesle söylediğinde, sonuna kadar gitmesi gerekecekti. "Şey," diye başladı çekingen bir şekilde, "Carys'e olanlar bana köşeyi dönünce ne olacağını bilmediğimizi fark ettirdi, değil mi? Ve yarın başıma bir şey gelirse pişmanlık duymak istemiyorum. Bu yüzden

...' derin bir nefes aldı '... Aralık ayını cesur olarak geçireceğim.

"SAS'a mı katılacaksın?" diye şaka yaptı Evie. "Dublör mü olacaksın?

Liberty başını salladı. '*O kadar* da cesur değil - sadece normalden biraz daha cesur. Aralık ayının ilk gününden yıl sonuna kadar her şeye evet diyeceğim. Her fırsatı, her daveti kabul edeceğim. Her zor ikilemde kendimi kolay seçeneğe bırakmayacağım. Bunun yerine tam tersini yapacağım. Ve her gün beni konfor alanımdan çıkaracak en az bir şey yapacağım.

"Neden?" Natasha iyice şaşırılmış görünüyordu.

"Çünkü bu şekilde yeni şeyler denemek zorunda kalacağım ve umarım yeni insanlarla tanışacağım. Her gün aynı rutini izlemeye ve bu sakin hayatı yaşamaya devam ederse, hiçbir şey değişmeyecek ve otuz yıl sonra hala her akşam ateşin başında oturup dikiş dikiyor olacaktı. 'Hayatımın farklı olup olamayacağını bilmek istiyorum. Eğer farklı olabilirsem.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu meydan okuma ihtimali onu dehşete düşürmüştü ama bu düşüncesini kendine sakladı.

"Sen git!" dedi Evie. "Bu harika bir fikir.

Kutlama için kadeh tokuşturdular.

"Aralık ayının otuz bir gün olduğunu biliyor musun?" dedi Jake. "Uzun bir ay.

"Evet, Noel de var işin içinde," dedi Natasha. 'Bu işleri karmaşıktırabilir.

"Şubat ayını seçmeliydin," dedi Evie. "Çok daha kısa.

'Bunu yapabilirim,' dedi Liberty. Kararlıydı. 'Ve bunların hepsi büyük şeyler olmak zorunda değil. Örneğin Noel yemeğinde hindi yemeyip onun yerine başka bir şey yiyebilirim.

"Noel için Carys'in ailesine gitmiyor musun?" diye sordu Natasha. "Yani annesi ne yaparsa yemek zorunda kalacaksın, değil mi?

"Sadece bir örnekti. Güldü. 'Ama her gün yeni bir şeye evet diyeceğim. Ve bu gece size her şeyi anlatmamın nedeni bana hesap sorabilmeniz. Artık sonuna kadar gitmek zorundayım.

Evie saçının bir telini parmaklarının arasında dolaştırdı. "Planladığınız herhangi bir zorluk var mı yoksa her seferinde bir gün mü yaşayacaksınız?

"Zaten bir fikrim vardı," dedi Liberty temkinli bir şekilde. Arkadaşlarının bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu. "Bir kiracı tutabilirim.

"Carys'in odasını kiralayacak mısınız?" diye sordu Evie.

Boğazındaki yumruyu görmezden gelerek başını salladı. 'Onun kirası olmadan tüm faturaları ödemekte zorlanıyorum. Yine de kendimi kötü hissediyorum.

Başını öne eğdi. 'Sanki ondan vazgeçiyor gibiyim. Ya uyanır ve eve gelmek isterse?

Kısa bir sessizlik oldu ve Evie ona sempati dolu bir bakış gönderdi. Natasha düşünceli görünüyordu.

"Odayı aylık olarak kiralayabilirsin," dedi Jake. 'Böylece uyanırsa hemen geri alabilir. "Evet," dedi Liberty. 'İlan vermeyi planlıyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim.

Herhangi bir yabancıнын **y a n ı m a** taşınmasına izin veremem. Ya gizli bir baltalı katilse?' Kadın göz kırptı, ama sadece yarı şaka yapıyordu.

Natasha ceketine ve çantasına uzanarak, "Bir fikrim olabilir," dedi. 'Şimdi gitmem gerek, yarın sabah erken bir teslimat bekliyorum, ama Luc'a soracağım, sonra da seninle konuşacağım.

"Tamam," dedi Liberty, kendini daha parlak hissederek.

"Bu meydan okuma çok heyecan verici," dedi Natasha. "Bence harika bir fikir.

Liberty gülümsedi. Bunu yapmaya kararlıydı. On yıl sonra geriye dönüp baktığında daha cesur olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak etmek istemiyordu. "Artık geri dönüş yok.

İkinci Bölüm

Her şeye evet deyin. Cesur ol. Bu cesur bir plandı, ancak Liberty bunun işe yaraması için oturup fırsatların kendisine gelmesini bekleyemeyeceğini biliyordu: onları gerçekleştirmesi gerekiyordu. Kendine meydan okumalıydı. Kucağında küçük turuncu bir not defteri açarak bir liste yapmaya başladı. Yeni sandviç dolguları denemek dışında, onu konfor alanının dışına ne çıkarabilirdi? Neyi başarmak istiyordu? Daha fazla dışarı çıkmak, yeni insanlarla tanışmak... Kalemni çiğnedi. Carys ona ne ile başlamasını söylerdi?

Flört. Şüphesiz.

Birlikte dışarı çıkarlardı - sinemaya, restoranlara ya da bara. İkili randevular da yaparlardı, hatta bazen içlerinden biri geçici olarak bekarsa üçlü olarak da çıkarlardı - ama kazadan beri Liberty kaç kez dışarı çıktığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabiliyordu. En iyi arkadaşı hastanede yatarken eğlenemeyecek kadar suçlu hissediyordu. Ama Liberty, Carys'in hayatının ne kadar sessizleştiğini, ne kadar sınırlandığını görse dehşete düşeceğini de biliyordu. Şimdi onu duyabiliyordu: *Lib, dışarı çıkmalı ve yaşamalısın. Otuz çok yaşlı!*

Liberty gülümsedi ve telefonuna uzandı. Belki yaşlılık bir abartıydı ama bugünün doğum günü kesinlikle zihnini odaklamıştı. Bir eş, sevgi dolu bir ilişki ve - bir gün - bir aile istiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu, ancak bu şimdiye kadar bulduğu tüm zorluklar arasında en göz korkutucu olanıydı. Bir arkadaşlık uygulamasına katılacaktı.

Ya da belki uygulamayı indirip bir göz atardı. Hayır, katılırdı. Ne kadar korkutucu olabilir ki?

Sorun şu ki Liberty kendini ortaya koymaktan nefret ediyordu ve yabancılarla sosyal ortamlarda hiç iyi değildi. Button Hole'da çalışmak iyiydi çünkü sohbetler dikiş etrafında dönüyordu ve bu onun tutkusuydu, ama işi dışındaki her şey farklı bir konuydu. Diğer insanlar komik hikayeler anlatabilir ve saatlerce gevezelik edebilirdi ama o bunu yapamazdı. Sadece kekeliyor ve zihni bomboş kalıyordu.

Uygulama açıldı ve bir profil resmi bulmak için fotoğraflarına baktı ama elindeki tek resim Carys'le birlikte çekilmiş olanıydı. Sonunda bir tanesini sadece kendisini gösterecek şekilde kırpmayı başardı. En iyi fotoğraf değildi: saçları normalden daha da kırmızı görünüyordu ve yanakları güneşten kızarmıştı ama iş görürdü ve yükledi.

Peki ne tür bir erkek arıyordu? Bunu düşünürken üstündeki birkaç gevşek ipliği topladı ve parmağına doladı. İdeal erkeğin sakın bir hayattan hoşlanacağını tahmin ediyordu. Gece kulüplerine ya da çılgın partilere gitmektense evde oturup film izlemeyi tercih ederdi. Ve hayvan sever olmalı, diye düşündü, ateşin önünde uyuyan Charlie'ye bakarak. Yakışıklı olması iyi olurdu ama kendisini aşacak kadar değil ve uzun boylu olmalıydı. En az onun kadar uzun ve o da 1.80 boyundaydı. Saç rengi ya da fiziksel özellikler konusunda bir tercihi yoktu: önemli olan içindeki insandı. Vefasız, güvenilmez tiplere karşı hiçbir zaman fazla sabrı olmamıştı ama şimdi otuz yaşına basmıştı ve güvenebileceği birini bulmaya daha da hevesliydi. Sağlam ve ayakları yere basan, uzun vadeli düşünen birini. Tüm ayrıntıları doldurdu, sonra bugünlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi ve yorganını aldı.

Yorgan diken bir erkek bulamaması ne yazık, diye düşündü dikiş dikerken. Onun için mükemmel bir erkek olurdu. Ya da daha iyisi, yorgancı bir kovboy.

Perşembe, 27 Kasım

Ertesi sabah Natasha Button Hole'a uğradı. İçeri girdiğinde dükkânın zili çaldı ve beyaz-sarı saçları dükkânın ışığı altında parıldadı.

"Merhaba Nat," dedi Liberty. "Çaydanlığı koyayım mı? Arkadaşının saçından küçük bir çam dalı koparmak için bir adım öne çıktı.

Natasha güldü. 'Sabahtan beri Noel çelenkleri yapıyorum ve bu şeyler her yere bulaşiyor. Kahve içmeye kalamam. Bir kiracı alma konusunu konuşmak için uğramıştım. Hala düşünüyor musun?'

"Evet - özellikle de tavsiye edilen biriye.

Natasha gülümsedi. 'Luc'un ziyarete gelen ve kalacak bir yere ihtiyacı olan Fransız bir arkadaşı var. Ona kanepemizi önerdik ama birkaç hafta burada kalacak, o yüzden şehirdeki otel odalarına bakıyor. Ama sizin eviniz ona daha uygun olur. Köyde yaşamak ona daha yakın olmak anlamına gelecek ve onu daha çok görebileceğiz - tabii buralardaysa. Planlarının tam olarak ne olduğundan emin değilim.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Liberty, beyni otomatik olarak sorun arıyordu. Bu kadar olumsuz olma, dedi kendi kendine sertçe. Unutma, şu andan itibaren hayat evet demekten ibaret.

'Sorun şu ki, Pazartesi günü geliyor. Bu size hazırlanmak için fazla zaman bırakmıyor.

"Pazartesi mi? Ne kadar sürer?'

"Bilmiyorum. Noel için eve gideceğini tahmin ediyorum ama henüz söylemedi. İsterseniz size e-posta adresini verebilirim. Böylece onunla doğrudan iletişime geçebilirsiniz.

"Tamam," dedi Liberty nazikçe. "Onun hakkında başka ne biliyorsun?

Natasha gülümsedi. 'O bir motosiklet yarışçısı. Çok başarılı.

Liberty kaşlarını çatı. Neden bunu iyi bir şeymiş gibi söylemişti?

"O ve Luc'un gemişı eşek yıllarına dayanıyor. Çok küçükken Provence'da birlikte okula gitmişler. Sonra Alex'in ailesi Paris'e taşındı. Bir süre birbirlerini görmediler - tıpkı seninle benim gibi, sadece Alex gittiğinde genç bir kızdı. Natasha, anne babası öldüğünde Willowbrook'tan ayrılmış ve yaşlı bir akrabasının yanına gönderilmişti ama birkaç yıl önce geri dönmüş ve çiçekçi dükkânını açmıştı. "Ama yıllar boyunca görüşmeye devam ettiler. Natasha gülümsedi. "Yani endişelenmene gerek yok. Seni uykunda öldürmeyecek.

Liberty, Natasha'nın düşündüğü kadar güven verici olmasa da başını salladı. 'Ona e-posta gönderip ne diyeceğine bakacağım. Eğer kabul ederse, bu benim ilk meydan okumam sayılacak. Elini cebine attı ve özellikle meydan okumalarını kaydetmek için aldığı turuncu defteri çıkardı. "Her gün bir yabancıнын gelip seninle yaşamasına izin vermiyorsun. Başkaları bunu çok cesurca bir şey olarak görmeyebilirdi ama onun için bu önemli bir adımdı.

'Ödeyeceği kirayı düşün. Ve onunla düğünümüzde tanıştım. Natasha göz kırptı. "Göze çok hoş geliyor.

Cumartesi, 29 Kasım

Liberty, Cumartesi akşamı işten eve döner dönmez Carys'in odasını temizlemeye başladı. Arkadaşının eşyalarını toplamak için süpermarketten eve birkaç karton kutu getirmişti.

Odanın ortasında durup nereden başlayacağını düşünürken, "Hâlâ burada seni bekliyor olacaklar," diye mırıldandı. Kazanın üzerinden altı ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ Carys kokuyordu. Yatağın yanındaki parfüm şişesini kokladı ve en güzel zamanlarına dair anılar canlandı

birlikte: izledikleri filmler, ağlayana kadar gülmeleri; Carys'in ev yapımı kurabiyelerini yemeleri; özel bir yemek için giyinmeleri; kırık kalpler ya da yeni aşklar üzerine birbirlerine güvenmeleri. Liberty gözlerini kırptırdı. Carys'in kazasıyla ilgili en zor şey, bunun aniden ortaya çıkmış olmasıydı. İkisi de bu ortak anların yıllarca devam edeceğine inanıyordu.

Carys'in anne babasının ve küçük kardeşlerinin fotoğraflarını ve okuldaki öğrencilerinin onun için çizdiği bir avuç dolusu kartı dikkatle paketledi. Hastanedeki yatağının yanında daha fazlası, hatta düzinelercesi vardı ama evdekiler kazadan önce gönderilmişti ve geçmiş olsun kartları değil, sadece içten sevgi gösterileriydi. Kahverengi yüzlü, sopalı bir kadının altında "*Dünyadaki en iyi çaycı sensin!*" yazıyordu. Liberty'nin gözleri doldu ve kartı hemen kaldırdı. Carys harika bir öğretmendi. Ders verdiği çocukları önemsiyor, her öğrenciyi anlıyor ve bireysel yeteneklerini besliyordu.

Komodin boşaldıktan sonra Carys'in yatağının üzerindeki yorgani katladı. On altıncı yaş gününde Liberty'den bir hediye idi. Bir Dostluk Yıldızı tasarımıydı, Carys'in sevdiği neşeli renkleri kullanarak beyaz bir zemin üzerine yapmıştı. Bugünlerde kullandığı koyu ana renkler kadar parlak değildi ama onun alametifarikası olan modern bir dokunuşa sahipti. Onu kucakladı ve dikkatlice bir kutuya koydu. Carys'in giysileri katlanması en zor olan şeylerdi: birlikte aldıkları ayakkabılar, paylaştıkları elbiseler. Onları ödünç almak doğru gelmemişti, bu yüzden Liberty kazadan beri onlara dokunmamıştı.

Odayı temizlemeyi bitirdiğinde, kutuları gardırobun üstüne ve yatağın altına yığıldı. Şimdi daha geniş görünüyordu, bir misafiri ağırlamaya hazır. Ama çok mu seyrekti? Kiracısının hoş karşılandığını hissetmesini istiyordu, bu yüzden evin etrafında hızlı bir tur atarak mumlar, lavantayla doldurulmuş kalpler ve beyaz kurdeleye dizilmiş çam kozalakları topladı.

oda. İşini bitirdiğinde geri çekildi ve odayı değerlendirdi. Evet, çok daha davetkârdı. Şimdi tek ihtiyacı olan temiz yatak takımları ve daha sade bir hale getirmek için bir yorgandı: Liberty'nin elinde bunlardan seçebileceği bir yığın vardı. Kiracısı Alex'le yazıştığı e-postaları düşündü. Noel'e kadar kalmayı planladığını söylemişti. Mesajları kısa ve özdü ve onun nasıl biri olacağını merak ediyordu. En azından öğrenmek için uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı.

Pazartesi, 1 Aralık

"Bu kadar az değiştiğine inanamıyorum. Luc gülümsedi. "Hâlâ herkesten iki kat fazla yiyorsun.

Alex, yolda geçen uzun bir günün ardından acıkmış bir halde güveçten ikinci bir porsiyon daha yedi. Bir saat önce varmıştı ve kalacağı yere gitmeden önce yemek için Luc ve Natasha'nın evinde durmayı ayarladığı için memnundu. 'Hepsini yakıyorum. Ve bu çok lezzetli. Anneminkinden bile daha iyi. Sen mi yaptın, Natasha?'

Başını iki yana salladı. 'Luc yaptı. Yemeklerin çoğunu o yapar - en azından evdeyken.

Alex arkadaşına baktı ve Natasha'yla evlenmeden önce yaşadığı bekâr hayatı hatırladı. Luc'ün dört yıl önce bir yumurta bile haşlayamayacağından emindi. 'Böyle bir yuva kuracağın kimin aklına gelirdi, Duval? Nat, yakın arkadaşımın üzerinde olumlu bir etki bırakıyorsun.

'Oh, bir gün yemek yapmayı öğrenmeye karar verdi. Bunun için övgü talep edemem.

Luc ve Natasha birbirlerine baktılar. 'Yapabilirsin,' dedi sessizce. 'Sana bağlılık gösterebileceğimi kanıtlamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yemek yapmayı öğrendim.

'Başka şekillerde de değiştin. Yemek yapmayı öğrenmek bir kadını güvenilir olduğunuza ikna etmek için yeterli değildir.

"Doğru. Luc'un kara gözleri karısına bakarken yumuşadı. "Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu ve bunu anladığımızda diğer her şey yerli yerine oturdu.

Alex, dört yıldan uzun bir süredir evli olmasına rağmen Luc'ün her şeyin bu şekilde gelişmesine hâlâ biraz şaşırmış gibi görünmesinden keyif alıyordu. Aklında Luc ve Natasha'nın Provence'taki ikinci düğünlerine dair anılar canlandı. Boşandıklarını ve sonra yeniden aşık olduklarını duymak şok etkisi yaratmıştı. Yeniden evlendiklerinde Château Duval'deki küçük, rahat kutlamaya davet edildiği için kendini ayrıcalıklı hissetmişti.

"Peki seni buraya ne getirdi?" diye sordu Luc. "Bir akrabanı aramakla ilgili bir şey söylemiştin?

"Bu doğru. Babam öldükten sonra annem benden onun işlerini halletmemi istedi ve ben de bazı mektuplar buldum. Suyunu yudumladı. Luc ve Natasha onun devam etmesini beklediler ama bu onun konuşmayı kolay bulduğu bir konu değildi. Dürüst olmak gerekirse, utanıyordu. "Mektuplar babama gönderilmişti ve babam onları saklamıştı. Otuz yıl önce, bebeğini doğurduğunu bilmesini isteyen bir kadın tarafından yazılmışlardı. Bir kız.

"Vay canına," diye fısıldadı

Natasha. "Baban karanlık bir atmış.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu," dedi. 'Bu mektuplarda adres yok, isim yok ve sadece M. imzası var. Nereden geldiklerine dair tek ipucu zarfların üzerindeki posta damgasının buradan olması.

"Willowbrook mu? Natasha sordu.

Alex elini salladı. "Pek sayılmaz. En yakın kasaba.

"Yine de, arayışınızın sizi buraya, yakınımıza getirmesi mutlu bir tesadüf," dedi Luc. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yani mektupları gönderen kadını bulmayı mı umuyorsun?

Belki de. Ya da çocuk. Üvey kız kardeşim.'

'Bunu nasıl yapacaksın? Bir isim olmadan bu kolay olmayacak'.

Değil. İnternetten bakmaya başladım. Şimdi tüm yerel doğum kayıtlarını araştıracağım ve ne bulabileceğime bakacağım. Sonra, eğer bir ipucu bulabilirsem, birilerinin bir şeyler hatırlayabileceğini umuyorum. Bu yüzden yerel bir yerde kalmak istedim... Üvey kız kardeşim yaklaşık otuz yaşında ve babası yok. Bu tanıma uyan birini tanıyor musunuz?'

Luc ve Natasha birbirlerine baktılar. Natasha, "Liberty'nin annesi bekârdı ama babası yanındaydı ve o küçükken öldü," dedi. 'Birlikte kalacağın arkadaşın o. Ve sana hiç benzemiyor - çarpıcı kızıl saçları var. Her zaman babasının genlerinden geldiğini söyler.

Alex başını salladı. 'O olabileceğini sanmıyorum. Babam da benim gibi koyu renk saçlıydı.

Natasha bir elini çenesine götürdü. "Hmm. Aklıma başka biri gelirse sana haber veririm.

"Özel bir dedektif tutmayı düşündünüz mü?" diye sordu Luc.

"Bu bir olasılık. Alex şahsen gelmesinin gerçek nedenini saklamaktan rahatsızlık duyuyordu. Luc'e daha sonra söyleyecekti. Sadece henüz hazır değildi. "Ama bu hassas bir konu. Kendim halledersem daha iyi olur diye düşündüm.

Natasha'nın sarı saçları ayağa kalkarken parlıyordu. 'Bu gece yatmamın bir sakıncası var mı? Gerçekten çok yorgunum. Karnındaki şişliğe dokundu. "Bu o kadar büyük ki patlamaya hazır hissediyorum.

"Elbette benim için sorun değil," dedi Alex.

"Burayı temizleyeceğiz, *canım*," dedi Luc ve karısına uzun bir öpücük verdi.

Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve iki adam bulaşıkları toplamaya başladı. Alex dökme demir güveç kabına uzandı ve onu kaldırırken yüzünü buruşturdu. Omzunda parlayan acı ısıırıyordu.

Luc başını kaldırıp baktı. "Hâlâ kazanın acısını mı çekiyorsun?" diye sordu, artık yalnız oldukları için Fransızcaya dönerek.

Alex kasıldı, istemeden de olsa dikkatleri üzerine çektiği için kendine kızdı. "Şimdi ve sonra.

Her şeyi mutfağa taşıdılar. 'İnternette bir klip gördüm. Kötü bir kazaya benziyordu,' dedi Luc.

Alex tabağı yere bıraktı. 'Yürüyüp gittiğim için şanslıyım. Ya da bana öyle söylediler.

"Kesinlikle öyle görünüyordu. Yaralarınız neydi?' 'Omuz ve bilek. Bileğine baktı. İşte o Lanet olsun, omzu hâlâ ağrıyordu.

Luc bulaşık makinesini doldurdu. 'Geçen yılki kazadan hemen sonra. Çok üzölmüş olmalısın.'

Alex rehabilitasyonda uzun bir yıl geçirmiş, ardından geri döndüğü ikinci yarışta kaza yapmıştı. Asfalta düştüğünde hissettiklerini anlatmak için kederli olmak yetmezdi.

Bir hafta kadar önce patronuyla yaptığı son toplantıyı düşündü. Müdürü Eric masasındaki kâğıtları karıştırmıştı. "Her iki doktorun da raporları elimde.

Alex ikinci bir görüş almak için ısrar etmişti. "Onlar ne diyor?

Eric onun bakışlarıyla karşılaştı ve Alex'in yüreği ağzına geldi. "Ellerinden geleni yaptılar.

Doktor ve kişisel antrenör en başından beri kötümserdi ama Alex onların yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı. Saatlerce süren fizyoterapi ve fiziksel antrenmanlara rağmen bu gerçekleşmemişti.

Hedefleri, hayalleri, hayatı etrafında çöküyordu. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Konuşmadı. Zaten söyleyecek ne vardı ki?

'Ama gençsin, iyi düşünüölüyorsun. Eminim başka fırsatlarla da karşılaşacaksın.

Alex bakakaldı. Patronu gerçekten de onun bu tür şeylerle ilgilendiğini mi düşünüyordu? Diğer yarışçıların emekliliklerinde yaptıkları adi reklamları ve sponsorluk anlaşmalarını görmüşü ve günlerini geçirmek için bundan daha ruh yıpratıcı bir yol düşünemiyordu. Yarışması gerekiyordu. Başka hiçbir şey pistte olmanın verdiği heyecana yaklaşılamazdı.

'Herkes'e haber vereceğim, ekibe, basına-'

"Hayır! Alex araya girdi.

"Henüz değil! Eric bir kaşını kaldırdı. "Lütfen. Ben hazır değilim.

Müdürü bunu düşünmüştü. 'Onlara ne diyeyim o zaman? Aptal değiller. Ortadan kaybolduğunuzda ikiyle ikiyi bir araya getireceklerdir.

Alex inandırıcı bir neden bulmak için etrafına bakındı. 'Bir süredir yapmak istediğim bir şey var - babamın işleriyle ilgili. Bu İngiltere'ye gitmek anlamına geliyor.

Bunu kısa bir sessizlik izledi. "Peki. Çocuklara ara verdiğini söyleyeceğim. Eric ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ama sadece bir yere kadar oyalanabilirim, biliyorsun.

Bana bir ay ver. Noel'e kadar. Sonra halka açıklayacağız.'

Şimdi, on gün sonra, hâlâ bu konuda konuşmaya hazır hissetmiyordu. Luc'le bile. Hâlâ çok acıydı. Çok derinden kesmişti. Arkadaşlarının acıma duygularını, meslektaşlarından -ve rakiplerinden- gelen sempati mesajlarını hayal edebiliyordu. Tüm bunları sindirmeye hazır hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

"Çok mu acı çekiyorsun?" diye sordu Luc bulaşık makinesini kapatırken.

"Halledemeyeceğim bir şey değil.

"Peynir? Şarap?" diye sordu Luc.

Alex başını salladı. 'Sadece bir kahve, sonra gideceğim. Uzun bir gün oldu.

"Sorun değil. Ben kafeinsiz kahve alacağım. Sen de ister misin, yoksa hala uyuyabiliyor musun?

"Decaff, teşekkürler. Uyku artık kolay gelmiyordu. Aslında, uzun gecelerden korkuyordu.

Luc bir fincanı kahve makinesinin altına kaydırды ve birkaç düğmeye bastı. "Fırtına boyunca uyuduğun o kamp gezisini hatırlıyor musun?

"- ağaç devrildi," diye bitirdi Alex onunla birlikte. Alex gülümsedi. "Bana kaç kez hatırlattığını nasıl unutabilirim ki?

Luc ona bir kahve uzattı, kendisi için de bir tane doldurdu ve onları ateşin hâlâ yanmakta olduğu salona taşıdılar.

Önceden beri yanıyor.

"Burası harika bir yer," dedi Alex, alçak ahşap kirişli tavana ve elmas camlı pencerelere bakarak. Kulübe neredeyse bir İngiliz kulübesinin nasıl olması gerektiğinin karikatürü gibiydi. Kayrak çatı ve krem rengi duvarlar, çiçeklerle dolu bir bahçe, beyaz çitler. "Sen ve Natasha çok mutlu görünüyorsunuz.

Öyleyiz. Hem de çok. Ben şanslı bir adamım. Baba olmayı da tavsiye ederim. Luc kahvesinden bir yudum aldı. "Peki hayatında bir kadın var mı?

"Hayır.

"O zamandan beri değil...?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Luc'un ağzının kenarı kalktı. "Hâlâ hassas bir konu o zaman?

"Hayır. Ben sadece... Hayır.

Hepsi bu. Luc başını salladı.

Ani bir inilti bebek telsizine dönmelerine neden oldu. Küçük Lottie anlaşılmas bir şeyler mırıldandı, sonra tekrar sessizliğe gömüldü.

"Daha önce söylediklerimi geri alıyorum," dedi Luc. "Sen değişmişsin.

Alex bir kaşını kaldırdı.

"Eskiden olduğundan daha sessizsin. Önceden geveze biri değildin ama yine de.

Alex onaylarcasına başını eğdi. "Hayat bizi değiştiriyor, değil mi?

Açılmaya alışık değildi. Kariyeri onu içine kapanmaya, engelleri kaldırmaya itmişti. Spor seksi ve göz alıcı olarak görülüyordu, bu yüzden elbette erkekler ve kadınlar hayatına girme umuduyla ona akın ediyordu. İşinin bu yönünden nefret ediyordu. Aslında, şöhretten ve paradan en az babası kadar nefret ediyordu. Onun için her şey motosiklet ve pistle ilgiliydi. Sadece yarışmak istiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Luc.

Alex başını salladı ama arkadaşıyla göz göze gelemedi. Gözlerini ocakta parlayan közlere dikti ve dalgın dalgın bileğini ovuşturdu.

"Senin için zor bir yıl oldu," dedi Luc sessizce, "babanı kaybettin, sonra da kaza. Annen nasıl başa çıkıyor?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Alex bu düşünceyle neşelendi. "Gerçekten değişmiş.

"Ne şekilde?"

Kuru bir kahkaha attı. "Sanki zincirlerinden kurtulmuş gibi. Babam olmadan mutlu, daha fazla sosyalleşiyor ve biriyle tanıştı. Annesinin Alex ve kardeşlerini Bernard'la tanıştırtırkenki yüz ifadesini hayal etti. Nazik tavırları olan, yumuşak konuşan bir adamdı. Rahmetli babalarına hiç benzemiyordu. Ve onu tanıştırtırken annesinin gözlerinde Alex'in daha önce hiç görmediği bir ışık, bir parıltı vardı. 'Aslında Paris'teki dairesini sattı ve birlikte bir ev aldılar. Provence'da.

Luc kaşlarını kaldırdı. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Elbette. Babam onu hiç mutlu etmedi.' Tam tersine, ona o kadar çok acı çektirmişti ki Alex onu affedebileceğinden emin değildi. Bernard ona hak ettiği saygıyı gösteriyor. Kendini ona adanmış. Bunu görmek güzel. Kahvesini bitirdi ve saatine baktı. "Doğru. Gitsem iyi olacak. Geç oldu.

Luc onunla birlikte kalktı. 'Bu kadar yakın bir yerde, köyde kalacak olmanız harika. Liberty'de sana iyi bakılacak. O iyi bir arkadaştır. Bebek bakıcısına ihtiyacımız olduğunda bize sık sık yardım eder. Lottie ona bayılır.'

"Doğru. Liberty McKenzie kulübesinin fotoğraflarını e-posta ile göndermişti ama Natasha'nın bahsettiği kızıl saçlar dışında neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu. Omzunu döndürdü. Ağrısı başlamıştı. "Sadece bir odaya ihtiyacım olduğunu ve fazla ortalıkta olmayacağımı anladığı sürece sorun yok.

Dürüst olmak gerekirse, konaklama anlaşması konusunda ikilemde kalmıştı ama Luc, Liberty'nin gelir ve en yakın kalite ile yapabileceğini söyleyerek kolunu bükmişti.

Otel otuz dakika uzaklıktaydı. Kişisel alanını başkalarıyla paylaşmaya alışık değildi. İş seyahatlerinde bile otellerden uzak durur ve mahremiyetinin garanti altına alınabilmesi için daire kiralamayı tercih ederdi.

"İkinizin iyi anlaşacağından eminim," dedi Luc ve ona ön kapıyı açtı. "Oh, bir şey daha var.

"Mm?" Artık yorgundu. Uzun gün onu yakalamaya başlamıştı ve sadece başını eğip biraz uyumak istiyordu.

"Evi paylaştığı arkadaşı bir trafik kazasında ağır yaralandı.

"Son zamanlarda mı?

"Yaklaşık altı ay önce. O zamandan beri komada.

Bu çok üzücü.'

"Doğru.

'Sadece sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Çok yakındılar.'

Dışarı adımını attığında yüzüne soğuk bir hava çarptı. Ay ışığı motosikletinin üzerinde parıldıyordu ve yukarı baktı. Gece gökyüzü, kırık camlarla süslenmiş pürüzsüz bir asfalt tabakasıydı.

'Seni tekrar görmek güzel, Alex. Birkaç gün sonra buluşuruz, tamam mı?'

"À *bientôt*.

Charlie, ana yoldan ayrılıp ormanın içinden Liberty'nin kulübesine doğru kıvrılan uzun patikaya sapmak için sabırsızlanarak ipini çekti. Akşamın bu saatinde etrafta çok az araba vardı ama yine de vahşi yaşam kendini iyi saklıyordu. Liberty ara sıra tek tük porsuk ya da tilki görüyor, bazen bir baykuş sesi duyuyordu ama bu gece sessiz ve sakindi. Sadece o ve Charlie. O aldırmadı. Gece ya da gündüz, evinin etrafındaki ormanda yürümeyi seviyordu; nemli, turbalı kokuyu, sessiz hışırtıları ve yüzünü yıkayan soğuk havanın tazeliğini seviyordu. Bu yüzden bütün akşam evde kalmayı reddetmiş ve her zamanki yürüyüşünden vazgeçmişti.

Dönemece ulaştı ve asfalt kaldırımını geride bıraktığında zemin ayaklarının altında yay gibi oldu ve karanlık onu sessiz bir iç çekişle sardı. Geniş fenerinin ışıkları karanlığı yararak, aceleyle Damselfly Cottage'a geri dönerken sallanıyordu. Telefonu cebinde inatla sessiz kaldı. Kiracı gecikmişti, bir saatten fazla gecikmişti ama aramaya ya da mesaj bırakmaya zahmet etmemiştir. Belki de fikrini değiştirmişti ve gelmiyordu. Belki de Fransa'dan gelirken bir sorun yaşamıştı, ama böyle bir durumda Natasha'nın ona haber vereceğinden şüpheleniyordu, çünkü akşam Luc'le birlikte yemek yiyecekti ve saat neredeyse on bir olmuştu. Botları düşen kayın fındıklarının ve gevrek yaprakların üzerinde çitirdiyordu.

Sonra karanlığın içinden bir motorun şiddetli gürültüsü geldi. Charlie döndü ve havladı. Gürültü patlaması dev bir dalga gibi arkalarından üzerlerine çöktü ve Charlie içgüdüsel olarak geri adım attı. Gözlerini kör edici bir ışığa karşı siper etti ve bir motosiklet gürleyerek geçerken Charlie'nin önünü tuttu. Ağaç tepelerinden ürken kuşlar çığlık atıyor ve kanat çırpıyordu. Onları suçlamadı - elinden gelse kendisi de uçup giderdi. Gürültü o kadar yüksekti ki yeri sarsmış ve içini titretmişti. Bir saldırı, bir ihlal gibi hissetmişti. Ve onun evine doğru geliyordu.

Öfkeyle, köşeyi döndüğünde ve kulübe görüldüğünde hızını artırdı. Charlie'nin kapısının önüne park etmiş motosikletin ışıklarını söndürdüğünü görmek için tam zamanında gelmişti. Charlie daha da öfkeyle havladı.

"Hey," diye mırıldandı ve köpeği güven verici bir şekilde okşadı. 'Sorun yok. Bu bizim yeni ev arkadaşımız. O bir canavar değil - her ne kadar görünüşe bakılırsa bir canavar kullanıyor olsa da.

O yaklaşırken adam atından indi. Vücuda oturan bir deri giymiştir ve verandanın ışığında gözleri siyah bir pekmez gibi parlıyordu. Elinden bir kask sarkıyordu.

Liberty bisikleti geçti. Kocaman bir şeydi. Neredeyse bir araba kadar genişti. Neden bu kadar büyük, gürültülü bir şeye ihtiyaı vardı ki?

"Burası Dragonfly Kulübesi mi?" diye sordu. Sesi zengin ve derindi ve güçlü bir Fransız aksanı vardı.

"Kız Kulübesi," diye düzelitti. "Evet, yle.

Karanlıkta kulübeye baktı ama pek bir şey görebildiğini sanmıyordu: içeride ışıklar yanıyordu ama perdeler ekiliydi. "Bulmak kolay olmadı.

'Evet, işte şimdi buradasın. Sen Alex olmalısın,' dedi. Sözleri kırpılmış gibiydi. "Ben Liberty. Daha dostça konuşmak için kendini zor tutuyordu. Kalbi hâlâ Alex'in onu korkutmasından dolayı hızla çarpıyordu.

El sıkıştılar ve Charlie bir selam ya da geç kaldığı için bir özür bekledi ama ikisi de gelmedi. Onun yerine kaşlarını çatarak kendisini merakla koklayan Charlie'ye baktı. "Kpeğiniz olduğunu sylememiştiniz.

Parmakları kurşunun etrafında sıkılaştı. "yle değil mi? Yaptığımı sanıyordum. Bir sorun mu var?"

"Evet. Alerjim var.

Allairjeek diye telaffuz etti.

"Ah. Gerçekten bundan bahsetmemiş miydi? Gelecekteki kiracıları için bunu yüksek sesle ve net bir şekilde ifade etmeyi aklına not etti. Charlie pazarlık konusu olamazdı. Köpekleri sevmiyorlarsa, evi onlara göre değildi.

"Umarım odama girmesine izin verilmez.

Kadın sinirlendi. "Hayır, tabii ki hayır. st kata çıkmasına izin verilmiyor ama belki her ihtimale karşı kapınızı kapalı tutabilirsiniz.

Tepeden tırnağa, omuzlarını geniş, bacaklarını uzun ve ince gösteren siyah deri giysiler içindeydi. Onun yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ve içinde kıvılcımlanan öz-bilinç duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Adamın gözlerindeki bir şey onu temkinli yaptı. Sabırsızlık mı? Kızgınlık mı? Tam olarak kestiremiyordu.

Nezaketle uğraşmadığına göre, ona aklından geçenleri de söyleyebilirdi. Saatine bakıyormuş gibi yaptı. 'Biliyorsun, neredeyse iki saat oldu.

saat geç mi? E-postanda dokuzda burada olacağını söylemiştin.

"Öyle mi? Fark eder mi?"

Adamın kayıtsızlığı kadının bütün damarlarına bastı. "Evet, aslında. Önemli çünkü bütün akşam seni bekledim. Her an gelebileceğinizi düşündüğüm için köpeğimi gezdirmeyi erteledim. Zavallı hayvan neredeyse bacak bacak üstüne atmıştı.

Charlie'ye alaycı bir bakış attı. "Belli ki yine de dışarı çıkmışsın.

Çünkü daha fazla bekleyemezdik! Geç kalacağınızı söylemek için mesaj atabilirdiniz. Bu kibarca olurdu."

Genellikle Charlie ile akşam yürüyüşüne bayılırdı. Sakinleştiriciydi ve yatmadan önce kafasını boşaltıyordu. Bu gece sakin olmaktan çok uzaktı. Onun yerine öfkeli ve telaşlıydı, her zamanki rutini onun sayesinde tamamen bozulmuştu.

Sanki o hiç konuşmamış gibi bisikletin arkasındaki bagajı açtı ve birkaç küçük çanta çıkardı. Kadın ona ters ters baktı. Luc gibi tipik Fransız koyu renk saçları ve zeytin rengi teni vardı ama Luc'ün sıcaklığı ya da çekiciliği yoktu. İyi, diye düşündü. Madem böyle olacaktı. Onu içeri almak için ön kapıyı açmak yerine, yürüyüşten sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı ve hortumunu eline aldı. "Charlie, buraya gel," diye yalvardı. Labrador koşar adımlarla evin yanına geldi. "Aferin oğlum.

Dışarıdaki loş ışığın altında patilerini nazikçe yıkadı, içine girip canını yakabilecek kir, çapak, sivri dal ve çam iğnelerini temizlediğinden emin oldu. "Ne yapıyorsun?"

Fransız yanında belirdi

Kaşları çatıktı ve içeri girmek için sabırsızlandığı belliydi.

Güzel. Bakalım bekletilmekten ne kadar

hoşlanacaktı. "Patilerini temizliyor," diye heceledi.

"Şimdi mi? Gece mi?"

Doğruldu. Böyle zamanlarda uzun boylu olmaktan memnundu. Ondan sadece biraz daha kısaydı, bu yüzden gözleri

"Evet, tıpkı ormanda çıplak ayakla yürürken yıkadığın gibi" derken neredeyse aynı hızdaydı.

Bu onu bocalatmış gibi görünüyordu çünkü cevap vermedi, ama ondan köpeğe ve tekrar ona kuşkuyla baktı. Musluğu kapattı ve onun yanından geçerek ön kapıya doğru yürüdü. İçeride çömeldi ve eski bir havluyla Charlie'nin patilerini kuruladı. Alex çantalarını ve kaskını yere bırakmıştı ve Charlie onun kendisini onaylamaz bir tavırla izlediğini hissedebiliyordu. Ancak Charlie onun düşmanlığını fark etmemişti ve yabancı hakkındaki çekincelerini aşmış görünüyordu. İşini bitirir bitirmez kuyruğunu sallayarak yanına koştu, evinde bir ziyaretçi olduğu için heyecanlıydı. Fransız geri çekildi, açıkça dehşete düşmüştü.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu kibarca. Onun dramatik gelişinin etkisinden kurtulduktan sonra, pek de iyi bir başlangıç yapmadıklarını fark etti. Birbirlerini biraz tanımaları akıllıca olabilirdi. "Açık kırmızı şarabım var, ya da çay, kahve..." Zencefilli kurabiye de yapmıştı ve tatlı baharat kokusu havaya yayılmıştı.

"Hayır, teşekkürler. Buraya gelmek için bu sabah erkenden yola çıktım ve başım ağrıyor. Uyumam lazım.

Onun sert ses tonu karşısında kaskatı kesildi. "Tamam. Sana evi gezdireyim, sonra da yatmana izin vereyim.

"Şimdi mi? Sabaha kadar bekleyemez mi?"

En iyisi bu işi bir an önce halledip, yarın onun yolundan çekilebilirlerdi. Bir kiracı alma kararından ciddi ciddi pişmanlık duyuyordu. "Uzun sürmez. Büyük bir yer değil. Burası salon.

Başını kapı çerçevesinin altına eğerek onu takip etti. Ateş hâlâ için için yanıyordu ve üzerinde çalıştığı yorgan koltuğun üzerine düzgünce katlanmıştı. Charlie, Fransız'ın sinirini bozacak şekilde, etraflarında heyecanlı daireler çizerek koşuyordu. İki kez hapşırды, sonra üçüncü kez.

"Tanrı seni korusun," dedi omzunun üzerinden ve kapı aralığından eğildi. 'Buradan mutfak var, ve-'

Yüksek bir gümbürtü duydu. Sonra, "Aie!

Döndü. Adam alnını tutuyordu. "Ne oldu?

Dişlerini sıkarak, "Kafamı çarptım," dedi ve kapı çerçevesini işaret etti.

'Ah! Ah - evet, söylemeyi unuttum. Sana biraz buz getireyim. Dondurucuyu karıştırdı ama sadece donmuş bezelye buldu. Onlar da iş görürdü. "İşte," dedi.

"Sorun değil. Onlara sinirli bir şekilde el salladı ve tekrar hapşırdı.

'Korkarım tüm kapı aralıkları alçak. Sanırım bu kulübenin inşa edildiği günlerde insanlar daha küçüktü.

Tekrar hapşırdı ve ona ters ters baktı. Koridora doğru devam etti. "Ve şurası da dikiş odam.

Bir hapşırık daha.

Bir kutu mendil aldı ve ona uzattı. Adam bir tane aldı ve burnunu sildi. "Nezle mi oldun?

"Hayır. Sana söyledim - köpeğe alerjim var.

"Ah. Gülümsemesi kayboldu. "Charlie, buraya gel," diye mırıldandı, bir parça suçluluk hissederek. E-postalarında köpekten bahsetmeyi gerçekten unutmuş muydu? Charlie onun eline sokuldu ve o da kulaklarını okşadı. "Yarın işten izinliyim, o yüzden sabah kahvaltıda görüşürüz diye umuyorum. O zaman sana çay ve kahvenin nerede olduğunu gösterebilirim.

"Sorun değil. Ben hallederim.'

"O zaman sana odanı göstereyim. Charlie'ye oturmasını söyledi ve o da itaatkâr bir şekilde koridorda bekledi.

Üst katta iki yatak odası ve banyo vardı. Kulübesi ancak dar olarak tanımlanabilirdi ama başka bir yerde yaşamak istemezdi. Kadın onu merdivenlerden yukarı çıkarırken üç kez üst üste hapşırdı, sonra da nefesinin altından küfretti. Kadın odanın kapısını iterek açtı ve önce onun girmesini işaret etti. Değerlendirici bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Yüz ifadesinden anladığımız kadarıyla

beklemiyordum. Bikkınlık dolu bir iç çekışı bastırdı. Bu adamı gerçekten memnun etmenin bir yolu yoktu.

"Her şey yolunda mı? Bir yabancıının gözünden görmeye çalışarak odaya baktı. Daha önce yaktığı mumlar odaya sıcak bir ışıltı veriyordu ve yatağın üzerinde turuncu ve kırmızı aplikeli üçgenleri olan muhteşem gri bir yorgan, ayak ucunda da bir yığın kabarık havlu duruyordu. Sabahları perdeleri açtığında evin arka tarafındaki ormanın güzel manzarasıyla karşılaşırđı. Carys bu odaya bayılırdı. Büyük değildi ama ev gibiydi.

Omuzları tipik bir Galyalı omuz silkmesiyle kalktı. "Sorun değil," dedi coşkusuzca ve çantalarını ağır bir şekilde yere bıraktı.

Dişlerini sıktı. Ne bekliyordu ki? Ona fotoğrafları ve ölçüleri göndermişti.

Tekrar hapşırdı. "Ben yatmaya gidiyorum. "İyi geceler o zaman.

Mutfakta yalnız başına Charlie'nin gece için yerleştikten emin oldu ve vazodaki çiçekleri yeniden düzenleyerek arkada saklı duran turuncu bir gerberayı öne taşıdı. Alex odasında dolaşırken yukarıdan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Hayal kırıklığı omuzlarının çökmesine neden oldu. Bu harika bir başlangıçtı, değil mi? Belki de bir kiracı almak en iyi fikri değildi. Belki de tüm bu meydan okuma saflıktı. Cesur yeni başlangıcı için beslediği umutlar ve iyimserlik aniden dağıldı. Gerçek buydu: korkunç derecede gürültülü bir motosikleti olan kaba, huysuz bir yabancı. Ürperdi. Adamın evinin etrafında gözlerini kısarak dolaşması hoşuna gitmemiştir. Ve Charlie. *Umarım odama girmesine izin verilmez.* Onun yanağı. Burası onun ve Charlie'nin eviydi. O sadece bir misafirdi. Onunla paylaşmak Carys'le paylaşmaktan çok farklı olurdu.

Onu sevmek zorunda değilsin, Liberty. Sadece tahammül et. Her şeye evet de.

Dostça olmayan kiracılar bile. Ve sadece bir aylığına. Hiç de uzun değil.

Üçüncü Bölüm

Alex yatak odasının kapısını kapattı ve omzunu kavradı. Ağrı her zaman akşam geç saatlerde daha kötü olurdu, ama bu gece, yolda geçen bir günün ardından, içini kemiriyordu. Uçak ve arabayla seyahat etmenin daha mantıklı olacağını biliyordu ama bisikleti olmadan gelmesi söz konusu bile olamazdı. Tabii ki yarıştığı bisiklet değil, tur bisikletiydi; yaptığı uzun yolculuğa çok daha uygundu. Elini yüzünde gezdirdi, bitkin düşmüştü. Yine de artık varmıştı. Liberty'nin verandanın ışığında parlayan kızgın kızıl saçlarını ve kahverengi gözlerini hayal ederek, nasıl bir karşılama olduğunu düşündü. Saatle ilgili iğneli bir yorum ve ona mesaj atmadığı için bileğine inen bir tokat. O sadece ev sahibesiydi, arkadaşı değil. Ona bir açıklama borçlu değildi. Sadece uyuyacak bir yatak istiyordu.

Luc'ün arkadaşı olduğunu kabul etti, içinde bir suçluluk gölgesiyle. Ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar yorgun ve ağrılıydı. Acısını hafifletmek için omzunu yuvarlarken odaya göz gezdirdi. Yatak sözde çift kişilikti ama küçüktü ve dekor da hiç onun zevkine göre değildi. Komodinin üzerinde mumlar yanıp sönüyordu. Kokulu mumlar, hastalıklı kokuya bakılırsa. Onları üfleyerek söndürdü. Salonun her yerinde de mumlar yanıyordu. Yangın tehlikesi vardı ama belli ki endişelenmemişti çünkü onları köpekle dışarıdayken bırakmıştı. Havlu yığınının yanında kırmızı-beyaz çizgili örme kılıfı olan bir sıcak su şişesi vardı. Onu **aldı**. Neden böyle bir şey olabileceğini düşünmüştü ki?

işine yarayabilir miydi? İç çekerek onu yatağının başucundaki çekmeceye itti ve başını ovuşturdu. Hâlâ zonkluyordu ve bir şişlik hissedebiliyordu. Uyuması gerekiyordu. Bir çanta açtı ve sadece diş fırçasını çıkardı. Gerisi yarına kadar bekleyebilirdi. Büyük çekmeceli sandığa ve kulplarından birinde asılı duran işlemeli kırmızı keçe kalbe bakarken burnu kırıştı. Luc neden burada kalmasını tavsiye etmişti ki? Kulübenin ıssız bir yerde olmasını ve kapı çerçevelerinin ölüm tuzaklarıyla dolu olmasını beklemiyordu - ve kesinlikle bir köpek de beklemiyordu. Bu kadar önemli bir şeyden bahsetmeyi nasıl unutmuş olabilirdi? İçini çekti ve dişlerini fırçalamaya gitti.

Biraz sonra yorganı geri çekti ve yatağa girdi. Karanlıkta, alışık olmadığı sesleri dinledi: tahta gıcırtiları, boruların hafif çekiş sesleri. Luc'ü görmek, evini ziyaret etmek ve küçük ailesiyle ne kadar mutlu ve yerleşik olduğunu görmek iyi gelmişti. O ve Natasha da yeni bebekleri için heyecanlıydılar.

Alex etrafındaki gölgelere baktı. Buna karşılık, kendi geleceği kasvetli ve bunaltıcı bir şekilde önünde uzanıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Yarış olmadan, hiçbir şeyi yoktu. Hayatı boştu. Anlamsızdı.

Uykunun onu aşağı çekmeye başladığını hissetti ve karşı koymadı. Vücudu çok yorgundu ve çok fazla ağrıyordu ve kafası, geride bırakmayı umduğu ama onu takip eden karanlık düşüncelerden kurtulmayı memnuniyetle karşıladı.

Salı, 2 Aralık

Uzun yolculuk onu yormuş olmalıydı çünkü Alex ertesi sabah planladığından daha geç uyudu. Gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı, sonra nerede olduğunu hatırladı - ve

Neden? Yastığa yaslandı, duyguları içinde zehir gibi kaynıyordu.

Dünyanın öbür ucunda olmalıydı, bu durgun suda değil. Antrenman yapıyor, bir sonraki yarışa hazırlanıyor olmalıydı. Hız onun uğruna yaşadığı şeydi. Onu özlüyor, arzuluyordu. Umutsuzluk onu içine çekti. Sadece kariyeri için üzölmüyordu, aynı zamanda kızgındı da. Doktorlara, vücuduna ve bunu engelleyemediğı için kendisine kızgındı.

Doğrulup başını ellerinin arasına aldı ve karanlık düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Neden geldiğini hatırlamalı ve kız kardeşini aramaya odaklanmalıydı. Babasının mektuplarını okumak, adamın yaptıklarına ve davranışlarına karşı içinde büyük bir öfke ve adaletsizlik duygusu uyandırmıştı. Alex, babasının neden olduğundan daha fazla acıya neden olmanın mümkün olmadığını düşünmüştü ama bu mektuplar onun yanıldığını kanıtlamıştı. Sorumluluklarını görmezden gelmek, yardım isteyen ve çaresiz olduğu her halinden belli olan birine sırtını dönmek Alex'in midesini bulandırmıştı. Babasının bencilliğı gerçekten de sınır tanımıyordu.

Babasının yanlışlarını düzeltmeye niyetliydi. Son otuz yılı değiştiremeyebilirdi ama şimdi devreye girip yardım edebilirdi - maddi ve duygusal olarak. Kız kardeşini bulmanın ve onu tanımanın ne kadar inanılmaz olacağını bir düşünün. Arayı kapatmaları gereken bir ömürleri olurdu. Ona ve kardeşlerine benzeyecek miydi? Kendi çocukları var mıydı? Onu bulma umudu, gri sisin içinde parlayan bir lamba gibi moralini yükseltiyordu.

Kalktı, duş aldı ve giyindi. Umutsuzca kahveye ihtiyacı vardı ve sonra araştırmasına devam edecekti. Mutfağı doğru ilerlerken etrafına bakındı. Ormanın içindeki bu küçük kulübe tuhaf bir yerdi ve kesinlikle yalnız yaşayan genç bir kadının evine benzemiyordu. Küçük odaları ve alçak kapılarıyla kendini Lilliput'taki Gulliver gibi hissediyordu ve tipik bir İngiliz evini hayal ettiğı gibiydi.

Kulübenin içi biblolar, mumlar ve -eğilip tavşan şeklindeki bir kapı tokmağına baktı- ilginç eşyalarla doluydu. Salonda boynuzdan bir tavan lambası gördü ve her yerde yorganlar vardı: kanepelerin, koltukların üzerine serilmiş, bir sepette katlanmış; hatta duvar askısı olarak bile kullanılmışlardı. Her kancaya ve kapı koluna kurdeleyle çam kozalakları asılmıştı. Perdeleri açtığında yatak odasının penceresinden ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu ve bir insanın neden böyle ıssız bir yerde yaşamak isteyebileceğini merak ediyordu.

Ön odadan gelen alçak bir tıkırtı duydu ve ne olduğunu ancak Liberty'nin bir dikiş makinesinin arkasında oturduğunu görünce anladı. Görünmeden geçip gitmeye niyetlenmişti ama kadın onu fark etti.

"Günaydın. Onu mutfağa kadar takip etti. "İyi uyudun mu? Gülümsedi ama yüzünde temkinli bir ifade vardı.

O da ihtiyatlıydı. Tekrar tartışmak istemiyordu. Otellerden nefret ediyordu. Her zaman olduğu gibi tanındığında gördüğü ilgiden nefret ediyordu ve neden İngiltere'de olduğuna dair sorular sorulmasını istemiyordu. "Evet, teşekkürler. Birkaç dolabın kapağını açtı. "Kahve nerede?

İşte burada. Tost ister misiniz? Ayrıca bu dolapta mısır gevreği ve burada da meyve var. Buyurun, ihtiyacınız olan başka bir şey varsa buzdolabının yanında bir alışveriş listesi var, oraya yazmanız yeterli.

Bugün daha arkadaş canlısı ve daha yardımsever görünüyordu. Neyin değiştiğini merak etti. Dün gece geldiği andan itibaren saldırıya geçmişti. "Sadece kahve iyi olur.

Tanrıya şükür bir makinesi vardı. En azından iyi bir kahve olurdu. Açtı ve altına bir fincan koydu. "Size katılacağım," dedi, buzdolabını açtı ve

bir şişe süt.

Oh, harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Dün gecedan sonra ondan uzak durmayı planlamıştı ve onun da aynısını yapacağını umuyordu. Onu tanımakla ilgilenmiyordu. Onu tanımakla ilgilenmiyordu.

Her zaman içine kapanıktı ve hayatında Luc gibi arkadaşlara nadiren rastlanırdı. Güvendiği tek insanlar annesi ve kardeşleriydi.

Mutfak sessizliğe gömüldü. Dışarıda, ormanda kuşlar cıvıldaşıyordu. Kahve geldiğinde fincanı eline aldı ve üfledi. Köpek koşarak mutfağa girdi ve doğruca ona doğru geldi. Alex elini çekemedi, köpek sanki tamamen yabancı değil de uzun zamandır kayıp bir arkadaşymış gibi elini yalamaya başladı. Alex elini çekti. Çok geçti: kırmızı bir kızarıklık çıktı ve hapşırdı.

"Charlie, buraya gel," dedi Liberty. Onu uzak tutmak için yakasına yapıştı. "Özür dilerim. Senden gerçekten hoşlanıyor.

"Köpekler her zaman öyledir," dedi bıkkınlıkla. 'Eğer bir odada bir grup insan varsa, diğerleri onları okşamak istese ve ben hiç ilgi göstermesem bile her zaman bana geleceklerine bahse girebilirsiniz. Sanırım beni bir meydan okuma olarak görüyorlar.

"Onu bahçeye göndereceğim," dedi ve köpeği arka kapıdan içeri soktu.

Mutfak penceresinden köpeğin etrafta koşuşturduğunu, sonra durup uzun bir ağaca havladığını gördü. Alex bir suçluluk duygusu hissetti. Orman nemli görünüyordu, ağaçların çıplak dalları Aralık ayının kış ışığında parlıyordu. 'Dışarıda iyi olacak mı? Hava çok soğuk değil mi?

Sorun yok. Dışarıda olmayı seviyor ve bahçe çitle çevrili. Etraftaki her sincaba havlamasına aldırmadığınız sürece sorun yok.

"Komşularınızı rahatsız edebilir.

Güldü. "En yakın komşularım Jake ve Evie ve onlar bir mil ötede, ormanın diğer tarafında ve tepenin yukarısında yaşıyorlar.

Uzun saçları canlı bir kırmızıydı ve hareket ettikçe omuzlarının etrafında sallanıyordu. Kadife bir tunik ve tozluk giymişti, özel bir şey yoktu ama yine de onda zarif bir şeyler vardı.

"Peki neden buradasın?" diye sordu. 'Natasha birini bulmaya çalıştığını söyledi. Bir akraba mı?'

"Doğru," dedi, kasıtlı olarak belirsiz tutarak. Buraya geliş nedeni son derece kişiseldi. İhtiyacı olan son şey bu konudaki haberlerin kamuoyuna yansımasıydı. "Babamla ilgili görmem gereken bazı kişisel meseleler var. Geçen yıl vefat etti.

"Bu senin için zor olmalı," dedi, sesi beklenmedik derecede yumuşaktı. "Annem öldükten sonra beklenmedik anlarda kederle sarsılmayı bırakmam uzun zamanımı aldı. Gözleri kestanenin koyu kahverengisiydi ve sempatiyle doluydu.

"Yakın değildik. Kahvesini içti. Şaşkın bir sessizlik oldu. "Hayır mı?

Başını iki yana salladı.

Tamam. Aramanızda yardıma ihtiyacınız var mı? Hayatım boyunca burada yaşadım. Burayı iyi bilirim.'

Kadın gerçekten de şüphe uyandıracak kadar arkadaşça davranmaya çalışıyordu ve adamın bariyerleri anında yükseldi. Bu pistte ve pist dışında her zaman oluyordu: her yaştan insan onunla yakından ilgileniyordu, her zaman benmerkezci bir güdüyle. 'İdare edebilirim. Ziyaret etmem gereken yerlerin bir listesi var.

Gözlerinde acı titreşiyordu ve Luc dün gece de bunu gördüğünü hatırladı. Kibirli ve kırılganın ilginç bir bileşimiydi ama kırılganlık ona, niyeti ne olursa olsun, Luc ve Natasha'nın arkadaşı olduğunu hatırlattı. Kaba cevabını geri almaya çalıştı. "Aslında, en yakın yerel kayıt ofisinin nerede olduğunu biliyor musunuz?

Kadın aydınlandı. 'Evet, kasabada. Sizi oraya götürmemi ister misiniz?'

"Eminim bulabilirim.

"O civarda trafik çok kötü," diye uyardı. "Park etmek zor olabilir.

"Arabaların geçemediği yerlerden bisikletimle geçiyorum.

"Oh, evet. Elbette. Sesi soğuktu. "Peki, sen bilirsin.

Liberty Alex'in dışarı çıkacağını biliyordu ama yine de motorun çalıştırılma sesi o kadar yüksek ve şiddetliydi ki yerinden sıçradı. Dikiş makinesinin arkasından başını kaldırdı ve Alex kaskını takıp motoru bir kez daha çalıştırırken pencereden baktı. Kuşlar dehşet içinde ağaç tepelerinden dağıldılar. Motoru tekrar tekrar ve bu kadar yüksek sesle çalıştırmak gerçekten gerekli miydi? Sonunda hızla uzaklaştı ve sknet yeniden sağlandı.

Başını iki yana salladı. Bir insan neden böylesine tehlikeli bir ulaşım aracını kullanmayı tercih ederdi ki? Daha da kötüsü, neden bir insan profesyonel olarak yarışarak hayatını riske atmayı seçerdi? Yokuş aşağı pedal çevirirken yüzünüze çarpan rüzgârın keyfini çıkarmak bir şeydi, ama küçük bir hatanın katliama neden olabileceği kadar yüksek oktanlı bir hızda bir makineyle yarışmak bambaşka bir şeydi.

Hız yapıp Carys'e kafa üstü çarpan aptal gibi.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve kendine bu sabah kiracısıyla yeni bir başlangıç yapmaya yemin ettiğini hatırlattı. Dün gece işlerin sarpa sarmasından pişmanlık duyarak uyandı. Evet, geç kalmıştı ve gürültülü bisikleti ve kötü tavırlarıyla kötü bir başlangıç yapmıştı ama ya evi terk edip bir otelde yer ayırttıysa?

Bu fikir omurgasında bir panik ürpertisi yaratmıştı. Kış faturalarını karşılamak için onun kirasına güveniyordu. Bu eski kulübeyi ısıtmak pahalıydı ve Noel'den önce buralarda oda arayan pek fazla insan olacağını düşünemiyordu. Bu yüzden bundan sonra misafirperver ve dost canlısı olmak için daha fazla çaba göstermeye karar vermişti.

Belki de sadece misafirperverdi - çünkü çaba göstermiyordu, değil mi? Bu sabah vücut dili 'Uzak dur' diye bağırıyordu ve konuşmaları kesik kesik, garipti. Ve onu kasabaya götürmeyi teklif ettiğinde neden bu kadar şüpheci görünmüştü?

Başını sallayarak mutfağa gitti, su ısıtıcısını çalıştırdı ve iek vazosuna su doldurdu. Ona meydan okumasının ikinci günü olduğunu hatırlattılar. Ne oldu?

bugün evet diyecek miydi? Belki alışılmışın dışında bir şeyler pişirebilirdi - belki köri. Baharatlı yemeklerden pek hoşlanmazdı ama Alex'in hoşuna gidebilirdi. Ve belki de bu jesti, onun istediği gibi bir zeytin dalı olarak takdir ederdi. Morali düzelmişti. Ayrıca bütün gün dikiş dikmek için boş vakti vardı ve Akçaağaç Yaprığı yorganının bağını dikmeyi bitirdiğinde, yeni bir tasarım fikri kafasında uğuldamaya başlamıştı. Bu sabah yeni, muhteşem turuncu, siyah ve beyaz geometrik kumaşlar teslim almıştı ve bunlar şevron tasarımında harika duracaktı.

Ancak bir saat sonra planları kesintiye uğradı. Turuncu malzemeden üçgenler kesmeye henüz başlamıştı ki arkadaşlık uygulamasından bir uyarı aldı: Nadiren izinli olan bir şeften bugün öğle yemeği için bir davetti bu.

Liberty onu itti. Bu kadar kısa sürede hazırlanmak için zamanı olmayacaktı. Ve bu onun ilk tanışma randevusuydu. O istemedi-

Her fırsatı, her daveti kabul edeceğim.

Evet demek zorundaydı. Bu kadar basit.

Derin bir nefes alarak davetiyeye tekrar baktı ve fikrini değiştiremeden "Evet," diye cevap verdi. İyi tarafından bakacak olursak, kısa süre önce haber verilmesi gerginleşmek için zamanı olmayacağı anlamına geliyordu.

Dikiş odasından çıkıp hazırlanmak için üst kata koşarken, kendi kendine, mücadelesinin tam olarak bununla ilgili olduğunu söyledi.

Kasabaya doğru ilerlerken Liberty ellerinin titremesini engellemek için direksiyonu kavradı. Ya adam muhteşemse ve dili tutulmuşsa? Ya adam ona bir kez bakıp çekip giderse? Ya hiçbir ortak noktaları ve konuşacak hiçbir şeyleri yoksa? Bazı sorular hazırlamaya çalışmıştı ama aklına her soru geldiğinde sıkıcı, yargılayıcı ya da aptalca geldiği için vazgeçiyordu.

Bu çok kötü bir fikirdi. İlginç ya da kendine güvenen biri değildi ve şaka yapmakta da iyi değildi. Carys neşeli ve dışa dönük biriydi. Yabancılarla beş dakika içinde bağ kurabilir ve bir oda dolusu insanı gülmekten kırıp geçirebilirdi. Liberty'de bu yetenek yoktu. Birini tanıması uzun zaman alıyordu, bu yüzden Carys'i çok özliyordu. En iyi arkadaşıyla, denemek zorunda değildi. Sadece kendisi olabiliyordu.

Midesindeki çırpınmayı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Bu sadece öğle yemeği, dedi kendi kendine. Bir felaket olsa bile iki saatten fazla sürmezdi. Arabayı park edip restoranı bulduktan sonra kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı ve elbisesini düzeltti. Saçlarının rengini ortaya çıkardığı söylenen kırmızı çiçekli siyah kadifeydi ve kendisini her zaman bir milyon dolar gibi hissettiren en sevdiği yüksek topuklu süet botlarını seçmişti. Görünüşünden memnundu, ancak dönüp kaçma dürtüsü hâlâ güçlüydü.

Meydan okumayı düşün, Lib. "O" kişiyle tanışmanın ne kadar harika olacağını düşün. Onunla tanışmasanız bile, sadece bunu yapmak bile rutininizi sarsacak ve turuncu defterinizde size bir tik kazandıracaktır.

"Başarana kadar numara yap," diye fısıldadı kendi kendine. Bu Carys'in sloganıydı ve onu gülümsetmişti.

Bu düşünceye tutunarak Liberty omuzlarını geriye çekti ve içeri girdi.

Merde, merde, merde. Alex buz gibi rüzgâra rağmen belediye binasından çıktı ve merdivenlerden inerken nefesini tutarak küfretti. Ne büyük bir zaman kaybıydı bu. Dost canlısı olmayan, yardımcı olmayan personel, tahta bir bacadaki bandaj kadar işe yaramamıştı. En azından araştırmasını başlatabileceklerini, otuz yıl öncesinin sonbahar ve kış aylarında kaydedilen doğumlar hakkında bilgi verebileceklerini ummuştu. Ama hayır. Özür dilediler ama

Çocuğun adı olmadan ona yardım edemezlerdi. Ve onun soyadını taşıyan hiç kimsenin kaydı yoktu: sayfaları tek tek kontrol ederek ve günün büyük bir kısmını harcayarak bundan emin olmuştu.

Derin bir nefes aldı, toparlanıp bir sonraki adımda ne yapacağını planlarken akan trafiğe dik dik baktı. Omzunu döndürdü ve yüzünü buruşturdu. Acı ezici bir ağırlıktı ve kariyerini sona erdiren bilek yaralanmasının neredeyse hiç acımamasını ironik buldu. Omzundaki ağrıyı yoğurarak gidermeye çalıştı ama ulaşmak zordu ve yeterince baskı uygulamak imkânsızdı. İç çekerek telefonunu çıkardı. Buraya kadar olan yolculuk ve acıya karşı dişlerini sıkarak zorunda kalmak ona zarar veriyordu ve artık canına tak etmişti.

Takım doktoru üçüncü çalışta telefonu açtı. "Alex?"

"Ağrı kesicim bitti," dedi. "Bana bir reçete gönderebilir misiniz?"

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Alex kaşlarını çatı.

"Alex," dedi doktor. Ses tonu dikkatliydi. 'Ben artık senin doktorun değilim. Takımın bir parçası değilsin. Seni tedavi edemem.

Alex kendini tekmeleyebilirdi. Bunu hiç düşünmemişti bile, sadece hızlı arama tuşuna basmıştı. "Kimi görmeliyim o zaman? Doktor onu çocukluğundan beri tedavi ediyordu, takımla ilk kez gençken sözleşme imzalamıştı.

'Bir aile hekimine kayıt yaptırmanız gerekiyor. Neredesin, Paris'te mi?'

"Hayır. İngiltere.

İngiltere mi? Oh. Sana orada yardım edemem. Paris'e döndüğünüzde bana haber verin ve-'

"Önemli değil," dedi çabucak. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Unut gitsin.

"Alex, ben-

Yaşadığı aşağılanma daha fazla uzamadan telefonu kapattı. Sonra bisikletinin selesine vurdu ve küfretti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Kulübeye döndüğünde saat akşam dokuzdu ama o telefon hâlâ aklının bir köşesindeydi. Doktor takımın geri kalanına söyleyecek miydi? Alex onların inanamadıklarını, eğlendiklerini ve acıdıklarını hayal edebiliyordu. Bu öğleden sonra kız kardeşini bulmak için harcadığı çabalardan bir sonuç alamamış olması da bunların hiçbirine yardımcı olmamıştı. Başka bir ofise gitmiş, kayıtları tekrar kendisi kontrol etmişti, çünkü insanlara bir ismi olmadığını söylediği anda yardım etmekte isteksiz davranıyorlardı. Haklı oldukları bir nokta vardı: samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi bu.

Ön kapıyı sessizce kapattı. Tehlikeli bir ruh hali içindeydi. Kendi halinde kalması herkes için en iyisiydi.

Liberty salondaydı. Ateş yanıyordu ve hızlı bir bakış ona bir komedi filmi izlediğini ve bir yorganı elde diktiğini söyledi. Köpeği Alex'i tanıyınca havlamayı kesti ve onu yalayarak selamladı. Alex elini çekti ve nefesinin altından bir küfür mırıldandı.

"Nasıl geçti?" dedi ve koridora çıktı. "Belediye binasını bulabildiniz mi?"

"Evet. Botlarını çıkardı. Islak ve çamur içindeydiler.

"Yardım edebildiler mi?"

"Hayır. Hiç şansım yok.

"Ah canım. Ona sempati dolu bir bakış fırlattı. "Peki ne yapacaksın?"

Ceketinin fermuarını açıp onun ceketinin yanına astı ve omuz silkti. Soru yağmuruna tutulmadan da yapabilirdi.

"Kilise kayıtlarını deneyebilirsiniz. İsterseniz papazı arayabilir, sizin için bir randevu alabilirim.

"Sorun değil. Teşekkür ederim. Kibar olmaya çalışıyordu ama kadının müdahale etmeyi bırakmasını diliyordu.

"Doğru. Arkasından mutfağa baktı. 'Körili tavuk yaptım. Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Dışarıdayken bir şeyler yedim. Kasabadaki Yunan restoranından etkilendiğinden değil. O

Hiç bu kadar tatsız domates yememiştim ve pide dedikleri şey gerçek Yunan versiyonuna hiç benzemiyordu.

"Ah. Bunu saklamaya çalıştı ama belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

Onu mutfağıa kadar takip etti, orada fırından bir tabak çıkardı ve bir kâseye köri koydu. Kaşlarını çattı. Acaba kendi yemeğini yemesi için onu mu bekliyordu? İcini bir suçluluk duygusu kapladı. Öte yandan, yemek ya da başka bir şeyi paylaşmaya sürüklenmek istemiyordu. Kendine bir bardak su doldurdu ve omzuna ani bir ağrı saplanınca irkildi.

"Sorun ne?" diye sordu Liberty.

"Hiçbir şey," dedi dişlerini sıkarak. Sanki metal bir diken batıyormuş gibi hissediyordu. Onun sorularına cevap verecek ne enerjisi ne de sabrı vardı.

"Bu gece için ne planlıyorsun?" diye devam etti, çatalını yemeğine batırırken.

"Yapacak işlerim var. Gitmeye başladı.

"Film izlemek ister misin?

Kapı aralığında durdu. Daha önce oynadığı romantik komediyi izlemektense gözlerine iğne batırmayı tercih ederdi.

Belki de bunu ilk ve son kez açıklığı kavuşturmalıydı. Sürekli kendisini sorgulayan ve hayatına müdahale etmeye çalışan bir ev sahibesine ihtiyacı yoktu. Kişisel alanını şiddetle korurdu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı - yalnız kalmak istiyordu. Özellikle de şimdi, hayatının aldığı muazzam yön değışikliğini kabullenirken.

Derin bir nefes alarak arkasını döndü. 'Dinle, Luc sana ne dedi bilmiyorum ama film izlemek istemiyorum, yemeğıe ya da yaptığım işte yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Sadece bir oda ve bir yatak istiyorum.

Üvey kız kardeşinin izini bulup onunla arasındaki sorunları çözer çözmez buradan gidecekti.

Liberty ona baktı. Sonra gözleri kısıldı ve öfkeyle parladı. "Anlıyorum.

"Kendi başımın çaresine bakmaktan oldukça mutluyum.

Yüz ifadesi taş gibiydi. Ona safkan bir atı hatırlatıyordu, uzun boylu ve ağırbaşlı. "Evet, bunu gayet açık bir şekilde ifade ettiniz," dedi ve salona doğru yürüdü.

Dördüncü Bölüm

Aman Tanrım, bu ne kadar utanç vericiydi? Liberty mahcup ve kızgın bir halde koltukta tek başına oturuyordu. Yemeğini hızlı hızlı, kapış kapış lokmalar halinde yedi, bütün akşam onunla yemek yemek için beklemiş olmasına rağmen teklifinin yüzüne geri çevrilmesine öfkelen-di. Tanrı aşkına, o sadece misafirperver olmaya çalışıyordu. Bu kadar kaba, kibirli ve - ve - olmaya gerek yoktu.

Kelimeleri bulmaya çalışmaktan vazgeçti ve onun yerine kara kaşlarını çatışını hayal etti. Ne bekliyordu ki? Motosiklet yarışı yapan erkekler pek arkadaş canlısı olarak bilinmezdi, değil mi?

Aslında hiçbir fikri yoktu. Herhangi bir yarış hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Alex'in üst katta hareket ettiğini duydu, sonra ortalık sessizleşti. Başladığı filmi izlemeye devam etti (film-i durdurup onunla yeni bir filme başlamayı teklif ediyordu, Tanrı aşkına!) ama artık gerçekten dikkatini vermiyordu. Televizyon seyretmekten o kadar hoşlanmıyordu ki, şu anda yukarıda tek başına bir film seyrettiğine bahse girmek istiyordu.

Kumandayı eline alıp film-den vazgeçti. Dikiş dikmek için bile çok kızgındı. Saatine bir göz attı. Her zamankinden biraz daha erken bir saatti ama Charlie'yi yürüyüşe çıkarmak hayal kırıklıklarından kurtulmanın en iyi yolu gibi görünüyordu, bu yüzden Labrador'u çağırdı, botlarını giydi ve gecenin içine doğru dışarı çıktı. Berbat bir gün geçirmişti, sadece huysuz ve kaba kiracısıyla yaşadığı tartışma yüzünden değil. Görücü usulü randevusu

Hayal kırıklığı da. İyi bir adamdı ama kimyamız uyuşmamıştı.

Şef James, içeri girer girmez onu fark etmişti. (Kızıl saçlı olmanın avantajı: ayırt ediciydi.)

"Özür dilerim. Avuçlarım terli,' dedi, ayağa kalkarken elini pantolonuna sildi, sonra da onun elini sıktı. "Çok gerginim.

Gülmüştü. "Ben de gerginim.

İkisi de oturdu ve adam yakasını çekiştirdi. 'Bu kravat beni boğuyor. Normalde böyle kıyafetler giymem.

"Şef beyazı mı giyiyorsun?

Başını salladı. Fazla kiloluydu ve Liberty alnında boncuk boncuk biriken teri fark etti.

"Çıkarmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Elbette yok.

Kravatını çekip yakasını açarken elleri titriyordu ve kadın onun korktuğunu fark etti. Tuhaf bir şekilde kendi sinirleri de gerildi ve onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı. "Nerede çalışıyorsun? Buraya yakın mı?"

Şehrin diğer yakasındaki şık bir otelin adını verdi. "Orada çalışmaktan keyif alıyorum ama zor bir iş. Akşamları nadiren izin alıyorum ve sosyal hayatım gerçekten zarar gördü. Bu yüzden bu randevu saçmalığını yapıyorum. Daha fazla dışarı çıkmaya çalışıyorum. Ama biraz acemiyim. Ne söyleyeceğimi ya da soracağım doğru soruları bilemediğim için beni mazur görün.

Liberty güldü. 'Bu benim ilk tanışma randevum, o yüzden endişelenmene gerek yok. Ben de uzman değilim.

Ancak endişeli görünmeye devam etti ve konuşma ilerledikçe endişesinin büyük bir kısmının dış görünüşü etrafında yoğunlaştığı anlaşıldı. "Her zaman böyle görünmüyordum," dedi ona. "Ama yiyeceklerle çalışmak bunu zorlaştırıyor.

Yemeğin sonunda vedalaştılar ama Liberty onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. Ondan hoşlanıyordu ama aralarında bir çekim yoktu. Aslında en çok hissettiği şey ona sempati duymaktı ve bu da bir ilişkinin temeli sayılmazdı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bu sadece ilk randevusuydu ve umarım daha fazlası da olacaktı.

Ormanda ilerledi, gecenin serinletici havasını içine çekti ve her adımda içine yayılan sakinliğin tadını çıkardı. O randevu başarılı geçmemiş olabilirdi ama kendine güvenini artırmıştı. Dış görünüşüyle ilgili hiçbir takıntısı olmadığı için mutluydu. Saç rengi dışında sıradan bir görünüşü vardı ama şimdi uzun boylu ve ince olduğu için ne kadar şanslı olduğunu ve kendisine yakışan kıyafetleri bulmakta ya da yapmakta zorlanmadığını takdir ediyordu. Yeni bir özgüvenle Cuma gecesi için bir randevu daha ayarlamıştı bile.

Geri döndüğünde ev hâlâ sessizdi. Charlie'nin su kabını doldurdu ve onu gece için yatırdı. Başını okşarken, "İyi uyuklar güzel çocuk," dedi. "Sabah görüşürüz."

Merdivenleri temkinli bir şekilde çıktı ve dişlerini her zamankinden daha hızlı fırçaladı, sahanlıkta kibirli Fransız'la karşılaşma ihtimaline karşı banyoda oylanmak istemedi. Sonra yatmak için hazırlandı. Normalde bütün akşam pijamaları ve terlikleriyle uzanırdı ve bunu gerçekten özlemişti. Kiracısı için o kadar çok taviz vermişti ki, peki ne için? Yorganını düzleştirdi ve parmak ucuyla kapitone kablo desenini dalgınca izledi. Bugün arkadaş canlısı olmak için gösterdiği çabalara rağmen Alex Ricard iyi bir arkadaş değildi ve bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Neden hayal kırıklığına uğradın, Lib? Ne bekliyordun ki, Carys ile olan arkadaşlığın gibi bir arkadaşlık mı?

İşte o zaman içten içe yeni kiracısıyla en azından bir dostluk kıvılcımı olmasını umduğunu fark etti. Birlikte film izleyebileceği ve akşam yemeğinde sohbet edebileceği biri. Carys'le hissettiği yakınlığa benzer bir şey.

Seni aptal kız. En iyi arkadaşının yerini alabileceğini mi sanıyordun? Ne kadar saçma.

Liberty iç çekti. Daha önce yanında hiç yabancı biri kalmamıştı, bu yüzden bir evi paylaşmanın ama tamamen ayrı hayatlar sürmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her biri nasıl

Örneğin küçük mutfağında kendi yemeklerini pişirmek? O ve Carys, biri yemek yaparsa diğerrinin bulaşık yıkayacağı konusunda anlaşmışlardı ve bu iyi işlemiştii: birlikte yemek yemekten zevk alıyorlardı ve uyum içindeydiler. Ne var ki Alex'le araları garip ve huysuzdu ve kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Ve Luc'ün arkadaşı olması her şeyi daha da karmaşık hale getirmişti. Tamamen yabancı biri olsaydı beklentileri daha düşük olurdu.

Tekrar yastığına gömüldü ve gecenin serin havasından korunmak için yorgani daha yukarı çekti. Işığı kapatırken yalnız yaşamaktan nefret ettiğini düşündü ama Alex'le paylaşmanın daha iyi olduğundan da emin değildi.

Bir süre sonra Liberty sahanlıktaki döşeme tahtasının gıcirtısıyla uyandı. Yarı yarıya banyo kapısının sesini duymayı bekleyerek halsizce dinledi. Bunun yerine merdivenlerde hafif ayak sesleri duydu, ön kapı kapandı ve ardından motosikletinin sert homurtusu onu irkiltti.

Uyanık bir halde yataktan fırladı ve perdeyi geri çekti, ancak adamın arka lambasının köşede kaybolduğunu görebildi. Liberty kaşlarını çatıı. Gecenin bu saatinde ne halt ediyordu?

Alex ana yol boyunca hızla ilerledi. Bu saatte buranın ıssız olması onu şaşırtmamalıydı: burası hayatın günün her saati yaşandığı bir şehir değil, ötelerin ötesiydi.

Odasına çıktıktan sonra, kız kardeşiyle ilgili yeni bir ipucu bulma umuduyla e-postalarını taradı ve dizüstü bilgisayarında biraz daha araştırma yaptı, sonra pes etti ve gece için kapandı.

Ama omzundaki ağrı onu uyanık tutuyordu. Her şeyi denemiştii: odasında volta atmak, kaslarını gevşetmek için omzunu yuvarlamak, kulaklıktan rahatlatıcı müzik dinlemek - hiçbirii işe yaramamıştı. Bu yüzden anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı.

Şimdi gece havası buzlu su gibi üzerine çökmüştü ama aldırmadı. Buna ihtiyacı vardı: adrenalin, kulaklarındaki çarpıntı. Daha önce günleri antrenman ve sürüşle, kendini ve motosikletini sınırlarına kadar test etmekle geçmişti. Sonra, aniden, hiçbir şey.

Yarışların hayatında yarattığı boşluğu nasıl dolduracaktı?

Yapamadı. Bu imkânsız görünüyordu ve umutsuzluk onu içine çekti.

Ama kilometrelerce asfalt hızla geçip giderken düşünceleri sakinleşti. Hız onu sakinleştirdi, yola konsantre olması dikkatini acıdan uzaklaştırdı. Pistleri öğrenmeye alıştığı gibi virajları ve düzlükleri öğrenmeye odaklandı. Şikon ya da keskin virajlar yoktu ama döner kavşakları, kavşakları ve olası parlama noktalarını otomatik olarak ezberlemişti. Yalnızlığı ve karanlığı içine çekti. Hiç soru sormadılar, yargılamadılar. Anın içinde olmak rahatlatıcıydı.

Kulübeye döndüğünde acısı hafiflemiş, çirkin düşünceleri dağılmış ve vücudu yorgunluktan güçsüz düşmüştü. Yatağa girmeye ve uykunun huzurunu kucaklamaya hazırdı. Ön kapıyı sessizce kapattı ama köpek duydu ve onu selamlamak için koşarak salona geldi. Alex onu yatağına götürdü, yerleştikten emin olduktan sonra merdivenlerden mümkün olduğunca sessizce çıktı. Saat bir buçuktu ve Liberty'nin muhtemelen uyuduğunun farkındaydı.

Ama en üst basamağa ulaştığında yatak odasının kapısı açıldı. Üzerinde pijamaları vardı ve ateş gibi saçları dağınıktı. Uykulu bir yumuşaklık vardı onda ve bu da adamın özlem duymasına neden oldu. Onu uyandırdığı belliydi ve kısa bir an için kendini suçlu hissetti - ama kızın çatışmacı duruşu bunu anında yok etti.

"Gecenin bu saatinde o şeye binmek zorunda mısın?" diye çıkıştı. 'Muhtemelen bu gürültüyle tüm vadiyi uyandırmışsındır.

Son basamağı tırmandı ve onunla aynı hizaya geldi.
"Burada sokağa çıkma yasağı olduğunu fark etmemiştim.

"Tabii ki yok, ama sabahları işi olan bizlere biraz saygı gösterebilirsiniz.

Suçluluk duygusu geri geldi. Savunmaya geçti. "Dışarı çıkmak zorundaydım.

Kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bu saatte mi?" 'Evet.

"Neden? Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar acil olan şey neydi? Aklına bir düşünce geldi ve kaşları düğümlendi.
"Uyuşturucu aramıyordun, değil mi?

Adam şok olmuştu ve kadının önerisi adamın sinirlerini daha da gerdi. 'Eğer hareketlerimden dolayı sorgulanacaksam, o zaman sabah ilk iş taşınırım.

"Biliyor musun? Belki de yapmalısın! Evimi diğer insanları bu kadar az düşünen biriyle paylaşmak istediğimden emin değilim. Odasına geri döndü ve kapıyı çarptı.

Çarşamba, 3 Aralık

Alex ertesi sabah kalkarken ön kapının kapandığını duydu ve Liberty'nin işe gittiğini tahmin etti. Banyo penceresinden onun eski 2CV'sini çalıştırmasını izledi. Kulübenin önünde geniş bir açıklık vardı ama yine de arabayı sanki yoğun trafikte gidiyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde manevra yapıyordu. Onu kaçırdığı için rahatladığını hissetti - ve aynı zamanda suçluluk duydu.

Dün gece onu hazırlıksız yakalamıştı, karanlıktan fırlamıştı ve sonra uyuşturucuyla ilgili o iğneleme - gerçekten de onun böyle bir adam olduğunu mu düşünüyordu?

Ama bu bir mazeret değildi. Söylediklerinden, sinirlerine hakim olamamaktan pişmanlık duyuyordu.

Buraya geldiğinden beri çabuk sinirleniyordu ve nedense her karşılaştıklarında bu siniri alevlendiriyor gibiydi, nedeninden emin değildi. Onun gür renkli saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini hayal etti ama aklını kurcalayan şey onun veda cümlesiydi: *Evimi diğer insanları bu kadar az düşünen biriyle paylaşmak istediğimden emin değilim.*

Gerçekten böyle biri miydi?

Babası bencilliğin timsaliydi. Kendi zevkinin peşinde koşarken ve kendinden başka kimseyi düşünmezken hayatı boyunca acıdan başka bir şeye neden olmamıştı. Alex, kendisinin de aynı şeyi yapmış olabileceği düşüncesiyle irkildi.

Haklı mıydı? Gece geç saatte bisikletiyle dışarı çıkması bencillik miydi?

Belki de haklıydı. Başkalarıyla birlikte yaşamaya alışık değildi. Küçük odasına ve kapitone yatak örtüsüne eleştirel bir gözle baktı. Ve yaşam tarzı onunkinden daha farklı olamazdı.

Onunla konuşması gerektiğini bilerek iç geçirdi.

Duş alıp giyindikten sonra mutfığa indi ve alçak kapının altından geçmeye dikkat etti. Köpek onu gördüğü için heyecanlı görünüyordu ve umutla onu takip ediyordu. Alex bir, iki, üç kez hapşırdı. Yine de kahvaltı hazırlarken köpek onu bir gölge gibi takip etti. Karnı guruldadı ve bir somun ekmek bulup bir dilimini ekmek kızartma makinesine attı.

Dün gece Liberty ile yaşadığı tartışmadan sonra sakinleşmesi biraz zaman almıştı. Yatağına uzanmış ve yüzleşmeyi zihninde tekrar tekrar canlandırmıştı. Yarış pistindeki bariz rekabetler dışında çatışmaya alışık değildi. Zamanının çoğunu yalnız geçiriyordu ve son on yıldır bu şekilde yaşamayı seviyordu. Solange ile ilişkisi sona erdikten sonra, böylesinin daha iyi olduğuna karar vermişti. Yaşam tarzı, sürekli hareket halinde olmak, ilişkileri zorlaştırıyordu. Ve yalnız bir yaşam kimsenin incinmemesi anlamına geliyordu.

Dün gece onu çok zorlamıştı ama saatler ilerledikçe uyku onu kendine çekmeye başlamıştı ve bu sabah kendini ne kadar iyi dinlenmiş hissettiğine şaşırmıştı.

Ekmek kızartma makinesi patladı ve köpek büyük umut dolu gözlerle ona baktı.

"Ne istiyorsun? Alex sordu. 'Yürüyüş mü? Yemek mi? Eminim Liberty seni fazla beslememden hoşlanmaz.

Köpek canlandı ve koşarak giriş holüne doğru uzaklaştı. Birkaç dakika sonra ağzında bir ip ile yeniden ortaya çıktı.

Alex bir küfür mırıldandı. 'Anladın mı? Düşündüğümden daha zekiymişsin. Eğildi ve köpeğin başını dostça okşadı. Sonra bunu yapmaması gerektiğini hatırladı ve elini geri çekti. "Özür dilerim dostum. Yanlış anlayıp hanımınla başımı daha fazla belaya sokmak istemem. Başka zaman, tamam mı?

Kızarmış ekmeğini yağladı ve kendine bir fincan kahve yapmak için biraz bekletti. Geri döndüğünde durdu.

Tabağı boştu, sadece birkaç kırıntı vardı. "Ne-

Şimdi sepetinin içinde olan köpek başını eğmiş ve bakışlarını kaçırmıştı.

Alex kaşlarını çatı. Labrador... suçlu görünüyordu. "Az önce tostumu mu çaldın?

Köpek kuyruğunu salladı.

"Buna inanmıyorum. Alex başını sallayarak bir parça daha ekmek aldı. Bu kez gözünü ayırmamaya dikkat etti.

Kahvaltısını bitirdiğinde tabağını ve fincanını yıkadı. Liberty'nin her şeyi tertemiz ve düzenli tuttuğunu fark etti - her yerde, özellikle de salonda, tüm yorganlara ve kalın halıya yapışmış olan köpek tüyleri dışında. Tabak çanağı kurulayıp kaldırdıktan sonra salona baktı. Liberty'nin kulübesini tanımlamak için kullandığı sözcük neydi? "Rahat". Küçüktü ve

mobilya ve ıvır zıvırla tıka basa dolu olmasaydı daha geniş hissederdim.

Büfeyi kaplayan fotoğraf çerçevelerini inceledi. Birinde Liberty kameraya el sallıyordu ve yanında aynı yaşlarda, geniş bir gülümsemesi ve parlak saçları olan siyah bir kız vardı. Diğerlerine de baktı. Liberty çocukken aynı arkadaşıyla, Liberty okul üniformasıyla, Liberty yaşlı bir kadınla - annesiyle mi? Liberty ve arkadaşı Eyfel Kulesi'nin önünde. Bu komadaki arkadaşı olmalı. Kızların yakınlığı neredeyse elle tutulur gibiydi: kahkahalarını duyabiliyor ve gözlerinde kalıcı bir arkadaşlığın samimiyetini görebiliyordu.

Pencereden dışarı baktı. Ormandan çitle ayrılmış arka taraftaki küçük bahçe bile cüceler ve ağaçların dallarına asılmış renkli reçel kavanozlarıyla doluydu. Bunların yazın çay ışığı yaktığını tahmin ediyordu ama kışın seyrek manzarasında kederli görünüyordlardı. Dışarıda toplanmış, ona doğru yaklaşan ağaç ordusu, alçak tavanlar ve küçük kapı girişleriyle burası dayanılmaz derecede klostrofobik hissettiriyordu.

Alex gözlerini kapattı. Belki de buraya gelmemeliydi. Belki de birkaç hafta izin alıp kumsalda uzanmalı ve kariyerinin sona erdiği gerçeğini kafasından atmalıydı. Ama bir plaj tatili onun için asla işe yaramazdı. Çok huzursuzdu. Çok fazla enerjisi vardı. En azından burada bisikleti yanındaydı ve babasına o mektupları yazan kadını bulabilirse bu yolculuğa değecekti.

"Kiracınızla işler nasıl gidiyor?" diye sordu Evie, Button Hole'daki yoğun bir sabahın ardından tezgahı toplarken. "Nasıl biri?"

Liberty, Alex'in egzotik karanlık bakışlarını ve derin çatık kaşlarını hayal etti. "Beklediğim gibi biri değil," dedi nazikçe.

"Ne demek istiyorsun?"

'Luc gibi olacağını düşünmüştüm - çekici, arkadaş canlısı - ama öyle değil. Şimdiden birkaç anlaşmazlık yaşadık. Ve köpeklerle alerjisi var. Dün geceki öfkeli sözleri kulaklarında çınladı ve onu nasıl gitmekle tehdit ettiğini hatırladı. Tek bildiği, belki de çoktan gitmiş olduğuydu.

"Ah canım," dedi Evie. "Anlaşmazlıklar ne hakkındaydı?"

Ancak Liberty'nin cevap verme şansı olmadı çünkü kumaş seçimi konusunda yardıma ihtiyacı olan bir müşteri geldi. Evie ona hizmet ederken zil çaldı ve Natasha içeri girdi.

"Kahve içmek için uygun bir zaman mı?" diye sordu.

"Sorun değil. Liberty gülümsedi ve arka odayı işaret etti. "Ben çaydanlığı koyayım. Sen otur ve ayaklarını uzat.

Arkadaşı itiraz etmedi ve kendini dikkatle bir sandalyeye bıraktı. Birkaç dakika sonra müşteri kumaş torbasını alıp gitti ve Evie de arka odada onlara katıldı. Liberty içecekleri dağıttı ve fırından aldığı kutuyu almak için dolaba uzandı. "Al bakalım. Bir kıymalı turta al.

Evie gülümsedi ve kendine yardım etti.

"Eves, parmağına ne yaptın? Natasha büyük alçıyı fark ederek sordu.

"Döner kesici ile kaza. Neyse ki Jake evdeydi.' Evie yüzünü buruşturdu. "Çok fazla kan vardı.

Natasha yüzünü buruşturdu.

"Kulağa geldiği kadar acı verici değil," dedi Evie neşeyle. "Daha kötü kazalar da geçirdim.

Liberty güldü. Evie tanıdığı en beceriksiz insanlardan biriydi.

Natasha aniden karnını tuttu ve nefesi kesildi. "Nat?

Neyin var?' diye sordu Liberty.

Uzun ve yavaş bir nefes aldı ve koltuğuna geri yaslandı. "Önemli bir şey değil. Sadece başka bir Braxton Hicks. Alıştırma kasılmaları. Sürekli oluyor.'

Liberty ve Evie birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

"Biraz yorgun görünüyorsun," dedi Liberty dikkatle. "Her şey yolunda mı?"

Liberty'nin bakışları Natasha'nın yumrusuna kaydı ve küçük bir varlığın orada güvenle yuvalandığını, büyüdüğünü ve geliştiğini düşünerek ürperdi.

"Ben iyiyim. Sadece bu seferki biraz ağır geldi. Karnını okşadı. "Mm, bu kıymalı turtalar çok lezzetli.

Evie onu endişeyle inceledi. "Belki de sabahları erken kalkmak seni yoruyordur.

Tıpkı Luc gibi konuşuyorsun. Ama doğum iznine çıkmadan önce tüm kitapları sıraya koymak istiyorum. Ayrıca, Lottie'yle fazla yatabileceğimi de sanmıyorum. O erken kalkar.'

Liberty gülümsedi. Natasha'nın üç yaşındaki kızı sevimli ama talepkârdı. Sürekli konuşur ve bitmek bilmeyen sorular sorardı. Liberty ona bakmayı çok seviyordu ama eve hep yorgun argın dönüyordu. "Ona bakmak için yardıma ihtiyacın olduğunda istemen yeterli. Yardım etmeyi sevdiğimi biliyorsun.

"Teşekkür ederim. Parmağındaki hamur işi kırıntısını yaladı.

Evie Liberty'ye döndü. "Kiracınız hakkında daha önce ne söyleyecektiniz?

Liberty Natasha'ya baktı ve tereddüt etti. Arkadaşı, aralarının ne kadar kötü olduğunu bilse endişelenirdi ve Liberty zaten hamileliğiyle bitkin düşmüşken sorunlarına bir yenisini eklemek istemiyordu. "Ah, hiçbir şey. O sadece... bir köpekle yaşamaktan pek memnun değildi, hepsi bu.

"Onun gerçekten yakışıklı olduğu doğru mu?" diye sordu Evie.

Liberty onun büyüleyici gözlerini hayal etti. "Ne yazık ki bunu biliyor.

Natasha ona baktı. "Ona pek aşık görünmüyorsun.

"Kendini kendine saklıyor. Onun somurtkan ve huysuz olduğunu söylemedi. Gitmesine sevineceğini söylememiştii ve dün gece uyumayı düşünemeyecek kadar kızgın bir halde karanlıkta bir aşağı bir yukarı volta atmıştı. Geldiğinden beri havayı ekşitmiş, her seferinde onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Dostça davranmaya çalıştı, suratını astı ve o canavar gibi motosikletiyle etrafta gürledi.

Belki de o anın sıcaklığıyla sahanlığa çıkıp ona bağırmak düşüncesizce bir hareketti.

Bir şey söylemedi ama Natasha daha fazlası olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü devam etmesini bekliyordu.

Liberty içini çekti ve durumu hafife aldı. "Sanırım Carys gibi sohbet etmek ya da sıcak çikolata içip örgü terlik çorap giyerek romantik komedi izlemek istemediği için hayal kırıklığına uğradım.

Natasha güldü ve sempatiyle onun eline dokundu. "Oh, Lib.

Natasha'nın gözlerindeki acıma duygusu onu ürpertti. Kimsenin acımasını istemiyordu. "İyi tarafından bakarsak, tuvaleti işgal etmiyor.

Natasha dalgın dalgın yumruğunu okşadı. 'Luc, yılın başlarında geçirdiği kazadan sonra tam olarak iyileşemediğini söyledi. Onun için kolay bir dönem olamaz.

Liberty'nin başı yukarı kalktı. "Bir kaza mı geçirdi?" "Kötü bir kaza. Onu araştırmadın mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İnternette. Yarış dünyasında biraz ünlü biri.

"Öyle mi? Etkilenmemişti. Ünlü statüsünü kibir, zenginlik ve büyük egolarla eş tutuyordu.

Aslında düşününce, bu pek çok şeyi açıklıyordu.

"Ve babası geçen yıl öldü," diye devam etti

Natasha.

"Evet, bundan bahsetmişti. Onun buz gibi ses tonunu hatırladı. *Yakın değildik.*

Her şey bir yana, çok şey yaşıyor. Luc geldiğinde her zamanki gibi görünmediğini söyledi. Yine de en azından seninle birlikte ve kişiliksiz bir otelde değil. Bu onun için gerçekten yalnızlık olurdu, değil mi?"

"Evet," dedi Liberty suçlulukla. Arkadaşıyla göz göze gelmemeye dikkat ederek kahvesini yudumladı: Ya çoktan taşınmışsa?

Şimdi ona bağırmamış olmayı diliyordu. Sakinleşeceği sabaha kadar bekleyebilir ve karşı çıkmak yerine onunla sakin bir konuşma yapabilirdi. Ama bisikleti onu çileden çıkarmıştı - çok büyük ve gürültüliydu. Onu çileden çıkarmıştı.

Ama Natasha'nın arkadaşlığı daha önemliydi.

Kaşlarını çattı. Eğer bu gece eve döndüğünde hâlâ oradaysa, belki de Luc ve Natasha'yı üzme istemediği için onunla arasını düzeltmek için biraz daha çaba göstermeliydi.

O günün ilerleyen saatlerinde Liberty online sipariş listesini ve Noel'den önce gönderilecek son tarihleri kontrol ederken dükkanın zili çaldı ve sarışın bir adam içeri girdi. Kapıyı kapattı ve doğrudan ona doğru yöneldi. Hızlı bir heyecan hissetti - ve tanıdı çünkü adam daha önce birkaç kez annesi için alışverişe gelmişti. Uzun boyluydu ve gözleri ürkütücü bir kayrak mavisiydi. Genellikle kot pantolon giyerdi ama bugün uzun bir palto ve şık bir takım elbise giymişti ve daha da gösterişli görünüyordu. Aklına arkadaşlık uygulaması geldi. Eğer adamın profili karşısına çıkarsa kesinlikle evet diyecekti.

"Bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ettim," dedi. Sesi derin ve alçaktı. 'Öğle tatilindeyim, o yüzden fazla zamanım yok.

"Tabii ki.

İç cebine uzanarak birkaç parça kumaş ve bir kâğıt parçası çıkardı, sonra bunları tezgâhın üzerine koydu. "Annem bunlardan daha fazla almam için beni acil bir seyahate gönderdi," diye açıkladı alaycı bir gülümsemeyle, "ve yarım metre de başka bir orta mavi koordinat.

Liberty gülümsedi. "Sana mavilerin nerede olduğunu göstereceğim.

Adam hafifçe telaşlanmış görünerek onu dükkân boyunca takip etti. 'Oh, seçim yapma sorumluluğunu almak istemiyorum. Siz birini tavsiye ederseniz annem çok daha mutlu olacaktır.

"Sorun değil. Liberty rafın önündeki kartelaları havaya kaldırdı. Çoğunlukla minik çiçeklerle süslü, gösterişli baskılardı ama bir iki tanesi daha sade ve geometrik desenliydi. Annesinin zevki hakkında hatırladığı kadarıyla, geleneksel iek baskılarına yönelmiş gibi görünüyordu. Kesinlikle çok modern bir şey yoktu. "Bu işe yarayabilir," dedi, ton sür ton kaydırma desenli bir baskıyı çıkararak, "ya da bu. Ona lacivert renkte kelebek desenli bir tane daha gösterdi. Daha sadeydi ama mükemmel bir renkti.

Gülümserken mavi gözleri kırıştı. "Hangisini tercih edersiniz? Liberty renk örneklerini tekrar inceledi. "Eğer sadece yarım metreye ihtiyacı varsa, o zaman ilkinı seçerdim," dedi, sorusuna cevap vermemeye dikkat ederek, çünkü kişisel tercihi muhtemelen annesinininkinin tam tersi olacaktı. 'Elinizdekilerle daha uyumlu olur ve o da yeni bir kumaşı bitiriyor.

yorgan çoktan başladı, değil mi?'

'Bunu nasıl hatırlıyorsun? Çok etkilendim.'

Raftan bir kumaş parçası çekti. 'Buraya pek erkek müşteri gelmez. Korkarım göze arpıyorsunuz.'

Kıkırdadı ve onu tezgâha kadar takip etti. Aceleyle dizüstü bilgisayarını kenara itti. "Annen nasıl?" diye sordu, mavi malzemeyi ölçüp biçerken. Eğer doğru hatırlıyorsa, annesi hastaydı.

"Fena değil. Adamın gözleri bulutlandı ve kadın sevdiği biri için endişelenen birinin acılı bakışını tanıdı. "Değişiklik yok, gerçekten.

Liberty annesini dükkâna gelmekten alıkoyan hastalığın ne olduğunu merak ediyordu. Son birkaç ziyaretinde satın aldığı kumaş ve yorgan ipliği miktarına bakılırsa, çok hevesli bir yorgan ustası olduğu açıktı. 'Hareketlilik sorunları mı var? Çünkü arkada bir tekerlekli sandalye rampamız var, biliyorsunuz.

"Bu fiziksel bir hastalık değil. Bir eliyle sakalını ovuşturdu. "O agorafobik.

Kafasının karıştığını fark etmiş olmalı ki, 'Evden ıkamıyor. Panik atak geçiriyor.

Liberty bir sempati duydu. Bu her ikisi için de zor olmalı.

"Onun için çok zor," diye devam etti. "Ama en azından dikiş işi onu meşgul ediyor.

"Bir süredir hasta mıydı?

"İki yıl önce babam öldüğünde başladı. Sanırım o zamandan önce de endişeli bir insandı ama babam onu sakinleştirmekte çok iyiydi ve o olmadan dünyayla yüzleşemiyor.

Liberty döner bıçağını yere bıraktı ve elindeki malzemeyi katladı. "Bu çok üzücü.

Tezgâhın üzerine bir çanta kaldırdı. 'Şimdiye kadarki yorgani görmek ister misin? Orta bölümü yanımda getirdim. Şu anda dış kenarlık üzerinde çalışıyor. Neredeyse bitti.'

"Oh, evet, lütfen. Pek çok müşteri işlerinden örneklerle gelirdi ve Liberty kibarca övmeye alışkındı ama bunu açtığında gözleri kırıştı. Bu sıradan kareler ya da üçgenler değildi. Ortadaki bir Denizci Pusulası'nın etrafında kümelenmiş karmaşık bloklardan oluşan bir koleksiyondur. Her bir uzun üçgenin uçları iğne gibi keskindi, renkler ve desenler birbiriyle uyum sağlayacak ya da zıtlık oluşturacak şekilde özenle seçilmişti ve yorganın tamamı büyük bir beceri ve titiz bir işçilik gösteriyordu. "Vay canına," dedi sessizce. "Bu inanılmaz.

"Bu bir çeşit online yarışma. Görünüşe göre dünyanın dört bir yanından insanlar katılıyor, aynı tasarımı takip ediyor ama kendi renklerini ve kumaşlarını seçiyorlar.

"Kastettiğinizi biliyorum. Duyduğuma göre çok zormuş. Annenin ciddi bir yeteneği var.'

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi gururlu geliyordu.

Liberty yanıt olarak bir karıncalanma hissetti. 'Kesinlikle. İnanın bana, bu genelde dükkânda gördüğümüz standartların çok üstünde. Patronuma göstermemin bir sakıncası var mı?

Şaşırmış ve daha da gururlanmış görünüyordu. Liberty arka odanın kapısını açtı. "Evie, gel de şuna bir bak.

Evie içeri girdi, müşteriye gülümserken gamzeleri görünüyordu. Yorganı incelemek için eğilmeden önce uzun saç örgüsünü omzunun üzerinden attı. Yüzündeki ifade hemen ciddi bir hayranlığa dönüştü. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Ben değil. Annem."

Liberty, 'Bu beyefendi kendisi gelemediği için ona kumaş almaya geliyor' diye açıkladı.

"Benim adım Ethan," dedi ve bakışları Liberty'ninkilere kilitlenerek kalbinin hafifçe çarpmasına neden oldu.

"Ben Liberty," dedi, "bu da patronum Evie. Yanaklarının neden kızardığından emin değildi.

"Ethan," dedi Evie, "annen çalışmalarını sergilere gönderiyor mu?

"Hayır," dedi. "Bu tür şeyler için gösteriler olduğunu bilmiyordum.

'Var ve bu sergilenmeyi hak ediyor, böylece diğer insanlar da bundan keyif alabilir. Jüriden büyük övgü alacağından oldukça eminim. Gerçekten çok iyi.

'Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama başkalarının görmesi için sergileniyor olduğunu bilmek onu güçlendirebilir.

Evie başıyla onayladı. "Yazın Birmingham'da büyük bir festival var ama o kadar beklemek istemiyorsan bu ayın sonunda başlayacak bir festival var. Güney Fransa'da ama ben kendi yorganlarımdan birkaçına katılacağım ve eğer zamanında bitirebilirse onunkileri de gönderebilirim.

'Oh, bu bir sorun olmayacak. Zaman onun bolca sahip olduğu tek şeydir.

Evie bir kağıt parçası aldı ve bir şeyler karaladı. 'Bu web sitesi. Neden ona sorup bana haber vermiyorsun? Eğer ilgileniyorsa internet üzerinden katılması gerekecek ve son başvuru tarihi yakında çünkü tüm katılımları listeleyen programlar basıyorlar. Yine de bitmiş yorgana Noel'den hemen öncesine kadar ihtiyaçları olmayacak.

Onunla konuşacağım. Teşekkürler.'

Kartvizitlerini değiş tokuş ettiler ve Evie bir yorganı makinede dikmeyi bitirmek için arka odada kayboldu.

Liberty getirdiği kumaş parçalarını işaret etti. "Bunları senin için alacağım. Onları keserken, "Sence annen, çalışmaları orada sergilenecek olsaydı sergiye gitmeye ikna olabilir miydi?" diye sordu.

Üzgün bir şekilde başını salladı. 'Korkarım hiç şansı yok. şu anda bahçeye çıkmak bile onun için çok fazla.

Kalbi kadın için çarpıyordu. İçeride kapana kısılma dūřünce si korkunçtu. Bu onun için de endişe verici olmalıydı. Ona şöyle bir baktı. Adamın son derece şefkatli olduğu belliydi. İyi bir adamdı.

"Annene tek başına mı bakıyorsun yoksa yardım alıyor musun?" diye sordu rahatça.

"Sadece ben ve annem varız. Kız kardeşim Yeni Zelanda'da yaşıyor.' "Doğru. Bir eşten bahsetmiyor, ama bir eşi olabilir.

Kız arkadaşı. Kumaşları katladı. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?

Elini cebine attı ve bir pamuk makarası çıkardı. 'Evet. Bu mavi iplikten biraz lütfen. Elinizdeki en büyük makarayı almamı istedi.'

Liberty raftan bir tane seçti ve her şeyi kasaya tuşladı.

"Annem yeni gelen kumaşların resimlerini gönderdiğiniz e-postalardan çok hoşlanıyor. Eskiden kumaş alışverişi yapmayı çok severdi. şimdi internetten yapıyor ama bunun kumaşlara dokunmak ve onları gerçekten görmekle aynı şey olmadığını söylüyor.

'Nerede yaşıyor? Buralı mı?'

Ona köyün adını söyledi. Sadece on dakika uzaklıktaydı. Liberty onun evde sıkışıp kaldığını, çok yetenekli olduğunu ama tutkusunu kimseyle paylaşamadığını dūřündü. Belki de yardım edebilirdi.

Hayır. Karışma, Lib-

Kendini durdurdu. Bu ayki meydan okumanın yeni şeyler yapmak ve rutinini değiştirmekle ilgili olması gerekiyordu. 'Sence annen bir saat kadar misafir ağırlamak ister mi? İsterse ona yeni ürünlerimizden örnekler getirebilirim ve belki bir saat kalıp onunla dikiş de dikebilirim.

Gözleri parladı, mavinin daha parlak bir tonuna dönüştü ve Liberty bir zevk patlaması hissetti. "Buna bayılırdı. Çoğu akşam evde olmaya çalışıyorum ama bazen geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyorum ve onun tek başına kalmasından endişe ediyorum.

Telefon numarasını not aldı ve ona uzattı. 'Yarın gece boşum. Neden akşam yemeğinden sonra uğramıyorum? Saat sekiz uygun mu?'

"Öyle olacağından eminim, ancak kontrol edip sizinle teyit edeceğim.

Liberty gülümsedi ve kalbinin hızla çarpmasının keyfini çıkardı. Bu onun kitabında tik olarak sayılır mıydı? Evet, sayılırdı. Yorgancılık yapsa bile bir yabancıyı ziyaret etmek normalde yaptığı bir şey değildi. Ve evet, art niyetli olduğunu itiraf etmekten mutluluk duyuyordu çünkü bu yabancının çok yakışıklı bir oğlu vardı.

Beşinci Bölüm

Alex deri ceketinin fermuarını kapattı ve hapşırdı. Botlarına uzandı, kulübeden çıkmak ve onu her yerde takip etmeye niyetli olan ve alerjisi olduğunu anlamayan köpekten uzaklaşmak istiyordu. Ayağını bir botun içine soktu ama o botu bağlarken köpek diğerini kaptı ve onunla birlikte uzaklaştı.

"Hey!" Peşinden gitti, mutfaktan hızla geçip salona girdi. Köpek ateşin yanında duruyordu. Bot hiçbir yerde görünmüyordu.

"Nereye koydun onu?"

Alex aramaya başladı. Uzakta olamazdı. Kanepenin ve kapının arkasına, tüm köşelere baktı, sandalyeleri hareket ettirdi ve köpek boyuna gelecek şekilde eğildi.

Sonunda köpeğin önünde çömeldi. "Pes ediyorum. Bana nerede olduğunu göster."

Köpek, zamanını boşa harcadığından emin olmasına yetecek kadar uzun süre ona baktı. Sonra Charlie döndü ve koşar adımlarla mutfığa girdi. Alex'in hâlâ onu takip edip etmediğini kontrol etmek istercesine arkasına baktı. Takip ediyordu. Köpek onu yatağına götürdü ve işte oradaydı, yırtık pırtık bir maymun ve kıllarla kaplı bir battaniyenin yanında. Alex botunu iki parmağıyla kaldırdı. 'Senin eğlence anlayışın bu mu? Yoksa bana kimin patron olduğunu mu göstermeye çalışıyorsun? Her iki durumda da endişelenmene gerek yok. Mecbur olduğumdan daha fazla kalmayı planlamıyorum.'

Dışarıda, kaskını taktı ve zihinsel olarak seçeneklerini gözden geçirdi, bir sonraki adımda nereye gideceğini hesapladı.

üvey kız kardeşini arıyor.

Nüfus sayımı bilgileri son yüz yıl için mevcut değildi, bu yüzden işe yaramadı. Liberty'nin önerdiği gibi kilise kayıtları olabilir. Ama bu bebeğin vaftiz edilmiş olmasına bağlıydı.

Bisikletinin kilidini açtı ve bacağını salladı. En azından deneyebilirdi. Bölgedeki tüm kiliseleri ziyaret edecek ve kilise kayıtlarını incelemek isteyecekti. Annesinin soyadı olmadan işi zordu ama yaklaşık bir doğum tarihi vardı, bu da bir başlangıçtı. O tarihlerde Ricard adını arayabilir ve ilk adları M ile başlayan anneleri araştırabilirdi. Her bir kilisede o kadar çok doğum kaydedilmiş olamazdı, değil mi? Denemeye kararlı bir şekilde bisikletinin motorunu çalıştırdı. Zor bir ihtimaldi ama başka seçeneği de yoktu, değil mi?

Kiliseden çıkıp kış havasına adımını atan Alex, kaskını bir kolunun altına sıkıştırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi, kilise kayıtlarından bir şey çıkmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu, bugün ziyaret edip de sonuç alamadığı dördüncü yerdı. Işık hızla azalıyordu ve büyük bir ağacın etrafına ışıklar saran yüksek görünürlüklü ceketler giymiş bir çift adam dışında köyün yeşili ıssızdı. Alex omzunu sıvazlayarak ağrısını dindirmeye çalıştı. Nemli havalarda daha kötü oluyordu ve İngiltere bu konuda ünlüydü, değil mi? Ne yazık ki yastık gibi bulutlar kalkma belirtisi göstermiyordu. İç çekti. Belki de bugünlük bu kadar yeter, diye karar verdi. Geri dönüp Liberty ile yüzleşmeli.

Ama oraya vardığında kulübe boştu. Süzgeç tahtasının üzerindeki fincan ve tabak Liberty'nin içeri girip tekrar dışarı çıktığını gösteriyordu.

Kendi başına sakin bir akşam geçirdi. Kendine bir şeyler atıştırdı, sonra odasına çekildi (neyse ki üst kat köpek tüylerinden arınmıştı, böylece hapşırmaktan kurtuldu) ve dizüstü bilgisayarını karıştırdı. Liberty'nin eve geldiğini duydu,

Köpekle dışarı çıktığını duydu ve geri döndüğünde o da yattı. Saat on birde ev sessizdi, gece için ışıklar sönmüştü. Bir baykuşun yumuşak ötüşü havada çınlıyordu.

Alex huzuru bozmamaya kararlıydı ama bu gece omzundaki ağrı her zamankinden daha kötüydü. Önce soluna, sonra sağına, sonra da sırtına yatmayı denedi ama ağrı daha da derinleşti, onu yiyip bitirdi, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Ayağa kalktı ve odada volta attı, omzunu öne, arkaya yuvarlayarak kaslarını gevşetmeye çalıştı. Tekrar uzandı.

Ama işe yaramadı. Giyindi, anahtarlarını aldı ve parmak uçlarında bisikletine doğru yürüdü.

Ana yola ulaşana kadar itti, sonra üzerine çıktı ve motoru çalıştırdı. Sert bir şekilde hızlandı, başı eğikti, gücün, yalnız olmanın, sadece kendisi ve motorunun özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

Ama düz bir yolda ilerlemek yarış pistinde direksiyon sallamaya hiç benzemiyordu. Tüm dikkatini vermesini gerektirmiyordu, meydan okuma yoktu ve hız alışkın olduğu gibi değildi. İşleri biraz karıştırmak umuduyla bir yan yola saptı.

Yarışlar olmasa ne yapardı? Günlerini nasıl dolduracaktı? Önünde uzanan yıllar, bir okyanus kadar sonsuz ve korkutucuydu. Kariyerinin sonsuza dek sürmeyeceğini her zaman biliyordu ama kaskını astığında ne yapacağını pek düşünmemişti. Babası gibi uzun bir kariyeri olmasını umduğunu sanıyordu. Bir kavşağa yaklaştı ve yavaşlayarak durdu. Bunun yolun sonu olduğunu ve sola ya da sağa dönmenin tek seçenek olduğunu fark etti.

Tıpkı kariyeri gibi, diye düşündü acı acı, bisikleti döndürüp ormandaki kulübeye doğru geri dönerken. Bir U dönüşü yapmaya zorlanıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Son dönemeçte atından indi ve bisikletini son iki yüz metre kadar geri itti. Küçük yol karanlıktı. Ağaçlar şeridin üzerine doğru eğilmiş, onu öyle bir örtmüştü ki

Ay ışığı karanlık tünelden içeri giremiyordu. Keskin bir hışırtı farını sağa doğru çevirmesine neden oldu, orada bir şey olduğundan emindi ama çalılar hiçbir şey göstermiyordu. Farı geri çevirdiğinde görebildiği tek şey, onu çelmelemeye hazır iskelet uzuvları gibi yerden çıkıntı yapan kök ağlarıydı.

Kulübeye öyle sessizce girdi ki köpek bile kıpırdamadı. Merdivenleri temkinli bir şekilde çıktı ve kapıyı gözledi. Kapı kapalı kaldığında rahat bir nefes aldı.

Perşembe, 4 Aralık

Alex aşağıya indiğinde, çılgınca kuyruk sallayan ve elini yalamaya çalışan aşırı hevesli Labrador tarafından karşılandı. "Yalama beni! Alex uyardı ve onu uzaklaştırdı.

"Aie! Sövdü. Yine kapı aralığına girmişti.

Başını ovuşturarak altına eğildi - sonra Liberty'yi bahçede görünce kaşlarını çattı. Ateşli saçları, ağaçların donuk kahverengisine karşı bir renk patlamasıydı. Daha yakından baktı. Ne yapıyordu acaba? Bir ağaç dalının üzerine bir yorgan örtmüştü ve fotoğrafını çekiyor gibiydi. Yorganı belli bir açıyla asılacak şekilde ayarladı ve tekrar çekti. Sonra yaklaştı ve desendeki turuncu ve kırmızı yaprakların yakın çekimlerini yaptı. Yorganı onun yaptığını tahmin ediyordu ama neden ormanda fotoğrafını çekiyordu?

Pencereden uzaklaştı. Bilmesi gerekmiyordu. Her ne yapıyorsa onu ilgilendirirdi.

Yorganı bir kolunun üzerinde taşıyarak içeri girdiğinde kahvaltı ediyordu. Onu gördüğünde gözleri endişeyle kısıldı ve "Günaydın" diye mırıldandı. Adam selamına karşılık verdi ve kadının arka kapıyı kilitlemesini izledi.

ve yorganı katladı. Kadının göz temasından kaçınmaya özen gösterdiğini fark etti.

"Yardım ister misin?" diye sordu, kadın iki köşeyi birbirinden ayırırken.

"Sorun yok.

"Liberty, geçen gece hakkında..." Bir elini saçlarında gezdirdi. Yorganı katlamayı bitirdi ve göğsüne bastırdı. 'Bisikletimle seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu kadar geç saatte dışarı çıkmamalıyım.

Özür dilemesine şaşırmış görünüyordu ama bunu içinden atması onu rahatlatmıştı.

'Haklıydın,' diye devam etti. 'Düşüncesiz davrandım. Gürültüyü hiç düşünmedim. Böyle ıssız bir yerde yaşamaya alışık değilim. Burası çok küçük ve...' kafasını tekrar çarptığı kapı aralığına baktı '... sessiz bir yer.

Kahverengi gözlerinden bir dizi duygu geçti ve sonunda yüz ifadesi özür dileyen bir ifadeye büründü. 'Ben de özür dilerim. Beni uyandırdınız, ben de yorgun ve huysuzdum. Sadece kırmızıyı gördüm. Bisikletin çok gürültülü.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Evet. Ve Willowbrook çok sessizdir. Kızın çenesi kalktı. "Bunu söyleyip durmana gerek yok.

"Özür dilerim. Sadece kendini daha derine kazıyordu.

"Burayı seviyor musun?

'Evet. Tabii ki biliyorum. Burası benim evim. Durakladı.

"Sizin için ev nerede?

Kadehi kalktı ama o bunu görmezden geldi. "Etrafta dolaşıyorum. Bir sonraki yarış nerede olursa

olsun. "Ne gibi?

"Bilirsiniz, tüm büyük parçalar.

'Korkarım motosiklet yarışları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu beni zerre kadar ilgilendiren bir şey değil.

Kadının alaycı ses tonu onu biraz şaşırtmıştı. Yine de ferahlatıcıydı da. Çoğu insan onun kariyeriyle *fazlasıyla* ilgileniyordu. 'Avustralya, Malezya, Dubai... Dünyanın her yerinde parkurlar var. Çoğunlukla şehir apartmanlarında kalıyorum.

Gece geç saatlerde motosikletle dışarı çıktığınızda kimsenin umursamadığı bir yer. Ya da umursasalar bile bunu asla ğrenemezsiniz.

Bakışlarını onunkilerle aynı seviyede tuttu. Gözleri son derece etkileyiciydi. Hissettiğı her şeyi görebiliyordu: ona karşı duyduğu ihtiyat, fısıltıyla gelen bir onaylamama ve merak. Büyüleyiciydiler ve ona bir soru sorduğunu fark ettiğinde yeniden odaklanmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Peki ya Provence'ta büyüdüğün yer? Orası sessiz değıl mi? Luc'un ailesi bir üzüm bağında yaşıyor."

'Ben on iki yaşıdayken Paris'e taşındık. O zamandan beri geri dönmedim.

"Fransa'da kendinize ait bir yeriniz yok mu?"

"Paris'te, evet, ama sadece başka bir daire. Kiraladıklarından bir farkı yok.

Kaşları kalktı. "Evim diyebileceğim bir yer olmadan bu şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum.

"Bu işi seviyorum. Seyahat etmeyi, kıtadan kıtaya geçmeyi, her yeni yarışa hazırlanmayı..." Henüz bir haftadır uzaktı ama şimdiden hazırlıkları, motorun ve yarış planının ince ayarlarını yapmak için mühendislerle birlikte çalışmayı özlemişti. "Sürekli değışimi seviyorum," dedi özlemle ve pencereden dışarı, gri ağaçlara ve altlarındaki ölü yapraklardan oluşan halıya baktı. 'Her yarış beni yeni bir yere götürüyor ve bu yeniden başlamak, kazanmak için bir şans.

En azından sevdiği şey buydu. Kahve fincanını kavradı. Bundan sonraki hayatı böyle mi olacaktı? Durgun bir suda sıkışıp kalmış, kaybettiğı her şeyin özlemini mi çekecekti? Bileğine dokundu ve doktorun sözleri kafasında çınladı: *Bununla savaşmak yerine kabullenirsen daha kolay olur. Kendi iyiliğın için.*

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir uçurumun üzerinde dengede durduğu ve aşığıya baktığı hissinden kurtulamıyordu.

Altıncı Bölüm

Liberty tost makinesine baktı. 'Tostunuz soğumuş olmalı. Bir dilim daha ister misin?'

Kulağa kibar bir endişe gibi gelebilir ama aslında bu, az önce söylediklerini özümserken bir oyalama taktiği idi. *Hiçliğin ortasında yaşamaya alışık değilim... Burası çok küçük, sessiz bir yer.* Adamın söylediği küçümseyici sözlerle hâlâ sinirleniyordu. Ağaçların yarısının yapraklarını döktüğü ve toprağın çamurlu olduğu Aralık ayı başlarında ormanın pek de iyi durumda olmadığını kabul ediyordu. Ama öyle bile olsa, gürültülü beton bir şehir yerine sessiz ve huzurlu bir yeri her zaman tercih ederdi. Damsel fly Kulübesi onun eviydi. Burası dışında dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edeceğini ima ederek ona burun kıvırmaya nasıl cüret ederdi?

"Hayır, sorun değil. Bir tabak aldı ve tostunu yağlamaya başladı.

Yine de en azından havayı temizlemişlerdi. Bisikletinin gürültüsünün başkalarını nasıl rahatsız edebileceğini hiç düşünmeyecek kadar bencil miydi gerçekten?

"Burada reçel var," dedi ve bir dolabı işaret etti. Kendini iyi hissetmesi için gösterdiği çabaların çoğu geri çevrildiği için fazla zorlamamaya dikkat ediyordu. Dün kahvaltı bile istememişti.

Dolabı açtı ve fıstık ezmesi, marmelat ve böğürtlen reçeli kavanozlarının üzerinde tereddüt etti. İstemeye istemeye fark etti, çok güzel gözleri vardı. Koyu renk, gerçekten uzun kirpikleri vardı.

"Daha önce hiç marmelat yememiştim," dedi ve marmelatı eline aldı. "İyi seçim. Tavsiye ederim.

Tabağı ve kahvesiyle birlikte mutfak masasına taşıdı. Kadın tereddüt etti. Onu yalnız başına kahvaltı etmesi için bırakmak cazip geliyordu ve birazdan işe gitmesi gerekiyordu. Ama onun özü bir çeşit zeytin dalı olmuştu. Bu yüzden kendine bir espresso yaptı ve onun karşısına oturdu, tosttan bir ısırık aldığında kendi kendine gülümsedi çünkü yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi.

'Bunun tadı güzel,' dedi. 'Ekşi ama tatlı. Lezzetli. Bir ısırık daha aldı.

'Ev yapımı. Köydeki Dorothy verdi.' Bu yüzden Willowbrook hakkında bu kadar kibirli olmayı bırakabilirsin, Bay I-Like- My-Jetsetting-City-Life, çünkü bahse girerim Singapur'da, Monako'da ya da olmayı tercih ettiğın her yerde ev yapımı marmelat bulamazsın.

Liberty McKenzie, bu düşünceler hiç hoş değıl.

Boğazını temizledi ve kibarca sordu: "Peki gittiğıniz bu ülkelerin çoğunu görme şansınız oluyor mu?

'Sadece yarış pistleri. Bazen bir parti için tek tük restoran ya da otele gidiyorum.

"Doğru. Yani sadece dünya turundaki hayatını değıl, göz alıcı partileri de özlüyordu. Onunla anlaşılamamalarına şaşmamalı: birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Partiler ona göre değıldi ve sürekli dünyayı dolaşmaktan, dilini konuşamadığı ya da yol işaretlarını okuyamadığı farklı yerlerde uyanmaktan daha ürkütücü bir şey düşünemiyordu. Charlie'yi, kulübesini, Button Hole'u ve en çok da her günün nasıl gelişeceğini bilmenin rahatlığını özleyecekti.

Onun iştahla yemesini izledi. "Willowbrook sakın bir köy olabilir ama herkes herkesi tanır ve gerçekten dost canlısıdır.

Gülümserken gözleri kırıştı. "Bunun iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?

"İstiyorum. Kız onun bakışlarını tuttu. "Sen istemiyor musun?

"Şehri tercih ederim - daha kişisel olmayan bir yer. Kahvesini yudumladı. "Burada yaşamaktan korkmuyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ormanın içinde, etrafta başka ev yok. O kadar...' kelimeyi aradı '... izole edilmiş."

Gülmek istedi. 'Hiç korkmuyorum. Yaşamak için çok güzel bir yer. Pencereden dışarı, tanıdık ormanlık goblenlere baktı. Ağaçlar kış esintisiyle kıpırdıyor ve ışık telkari dalların arasından süzülüyordu. "Her tarafta kuş sesleri ve vahşi yaşam var. O devasa gürültülü makineyle gelmeden önce de vardı."

"Ne tür bir vahşi yaşam?"

'Baykuşlar, tilkiler, sülünler. Bazen tek tük geyikler de oluyor. Kaşlarını çattı. 'Tek eksik olan Yedi Cüceler.'

Deadpan ironisi. Hoşuna gitmişti. Ve bir farkındalık ürpertisi hissetti ama bastırdı. Onun gibi bir adamın yüzlerce hayranı olmalıydı ve o kesinlikle onların arasına katılmayacaktı. "Oh, arka bahçedeler. Tatlı tatlı gülümsedi."

"Komik."

"Ben ciddiylim. Bak.' Ayağa kalktı ve onun da pencereye gelmesini işaret etti. Küçük bir kayalığın üzerindeki bir grup bahçe cücesini işaret etti. "Onları annem toplamıştı. Şimdi biraz solmuş olduklarını fark etti ve onları yeniden boyamak için aklına bir not aldı."

Alex kaşlarını çattı. "Cüceler farklı bir tür değil mi? Ciddiyetini koruyordu ama gözlerindeki parıltı ona şaka yaptığını söylüyordu."

Gülümsedi ve ellerini kalçalarına koydu. 'Eğer ırkçılık yapacaksan hemen şimdi gidebilirsin. Bu çocuklar benim arkadaşlarım. Happy, Sneezy, Dopey, Doc...' Huysuz mutfakta onun yanındaydı ama bu düşüncesini kendine sakladı."

"Doğru. Ağzının kenarları seğirdi."

Bir sıcaklık patlaması hissetti. Yoksa bir tür ateşkese varmış olmalarının verdiği rahatlama mıydı? Saate baktı. O

Gerçekten de gitmesi gerekiyordu ama bir şey içini kemiriyordu ve şimdi sormazsa fırsatın kaçacağını biliyordu. "Gece nereye gittin?"

"Ne?"

Bisikletinle. Dışarı çıkman *gerektiğini* söylemiştin. Nereye gittin?"

Sanki utanç verici bir itirafta bulunacakmış gibi başını öne eğdi. Liberty gerildi. Oh, hayır. Uyuşturucuydu, değil mi?

"Uyuyamadığımda bisikletimle dışarı çıkmak rahatlamama yardımcı oluyor. Bakışları onunkilerle buluştu ve gözlerinde gördüğü şey onu hareketsiz bıraktı. Umutsuzluk: siyah ve yorgun. "Yardımcı olan tek şey bu.

Gözlerini kırptırdı. "Motosiklete binmek uykusuzluğuna çare mi? Kan basıncını daha fazla yükseltecek bir şey düşünemiyordu. Şey, düşünebilirdi: uçaklar. Ama bir motosiklet yakın bir ikinci olurdu.

"Evet." Gülümsemesi utangaçtı.

"Sıcak süt gibi daha geleneksel çözümleri denediniz mi?"

Güldü. "Evet.

'Dinle, eğer yine gece geç saatlerde bisikletinle dışarı çıkmak zorunda kalırsan, ormandan uzaklaşana kadar gürültüyü azaltabilir misin? Böylece vahşi yaşamı korkutmazsın. Ya da beni.'

'Bunu dün gece yaptım. Mümkün olduğunca sessizdim,' dedi savunmacı bir tavırla. "Motoru çalıştırmadan önce bisikleti kulübeden uzaklaştırdım.

Şaşkınlığını gizleyemedi çünkü onun dışarı çıktığını hiç duymamıştı. "Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim. Hep uykusuzluk çeker miydiniz?"

Şimdi onun gözlerindeki kasveti görüyordu. 'Omzum ağrıyor. Bu yılın başlarında kaza yaptığımda incittim. Nedense en çok geceleri uyumaya çalışırken ağrıyor.

"Bir doktora göründün mü?" diye sordu. Adam mutsuzca güldü. "Evet. Birkaç tane.

"Yardım edemezler mi? Ağrı kesici veremezler mi?" "Verdiler ama bitti.

Dr. Hartwood'u görmelisin. Jake'e. Patronumun erkek arkadaşı ve harika bir doktor. Sana yardım edecektir. Adam cevap vermedi, o da devam etti: 'Bu havanın da bir faydası yok. Hava böyle soğuk ve nemli olduğunda annemin kalçalarında kireçlenme olurdu. Sıcak su şişesinin yardımcı olduğunu gördü.

Adamın ağzı sıkı duruyordu ama gözlerindeki şüphecilikten sıcak su şişelerine inanmadığını anlayabiliyordu.

"Bisikletle dışarı çıkmak nasıl yardımcı oluyor?" diye sordu, gerçekten meraklıydı.

"Aklımı acıdan uzaklaştırıyor ve rahatlamama yardımcı oluyor.

Gözleri kısıldı. 'Sanırım ana yolda hızlı gitmeyi seviyorsun. Hız sınırının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?'

"Hız sınırı mı? Ne hız sınırı?' Adamın gözleri parlıyordu ve kız onun yine kendisiyle dalga geçtiği hissine kapıldı.

"Çok komik. Ana yol boyunca hız kameraları var, biliyorsunuz.

"Var mı?" Adamın rahat ses tonu ellerinin sıkıca yumruk olmasına neden oldu. Adamın o devasa makinenin motorunu çalıştırdığını duymuştu: en yüksek hıza kolayca ulaşabileceğinden hiç şüphesi yoktu. "Evet, var. Ve eğer hız yaparken yakalanırsanız, para cezası alırsınız. Hatta hapis cezası bile alabilirsiniz. Bu geçen yıl bir adamın başına geldi. Yargıç onu ibret olsun diye cezalandırmak istediğini söyledi. Yargıcın tehlikeli araç kullanan ve masum insanların hayatını riske atan daha fazla insanı hapse atmasını diledi.

Alex'in alaycı gülümsemesi kayboldu. 'Neden bisikletimi beğenmediğin hissine kapılıyorum Liberty? Yoksa sadece beni mi beğenmiyorsun?

Onun sorularıyla sarsılan kadın, içinden geçen öfkeyle ve Carys'in kazasının sarsıcı anılarıyla mücadele etti. Evet, bisikletini ve onun gibi etrafta koşuşturan, herkesi ve her şeyi korkutan insanları onaylamıyordu

etraflarında. Omurgası sertleşti. 'Hız yaparken hiç başkalarını düşünüyor musun? Kaza yaparsan zarar göreceksin insanları hiç düşündün mü? Sırf hızlı giderek birkaç ucuz heyecan yaşayabilmek için yoldaki diğer herkesi yaralanma ya da daha kötü olma riskiyle karşı karşıya bırakıyorsun.

Uzun bir duraklamanın ardından sessizce, "Genellikle en kötü durumda olan bisikletin üzerindeki kişidir," dedi.

Bakışları buluştu ve kilitlendi, ama o geri adım atmadı.

Adam onu yakından inceledi. 'Neden bu kadar kızgınsın, Liberty?

Ben sana ne yaptım?'

"Sen hiçbir şey yapmadın," diye tersledi. Kızgın değildi, sadece bu konuda kendini güçlü hissediyordu. Anılar dikenli tel gibi kalbine saplanmıştı.

Hiçbir şey söylemedi. Kollarını kavuşturdu ve ona baktı. İfadesini nötr tuttu ve bekledi. Saniyeler geçti. Kalbi hızla atıyordu.

Sonra yutkunduk ve sessizce itiraf etti, 'Arkadaşım Carys'e hız yapan bir aptal çarptı - bisikletli değil arabalıydı ama yine de öyle. Ona kafa üstü çarptı. Hiç şansı yoktu.

Yanaklarına sıcak bir renk geldi. Birden sözleri aptalca gelmeye başladı. Duygusal. Carys'in kazasından o sorumlu değildi. Hızlı araba kullanan herkesi aynı kefeyle koymas mantıksızdı. Yine de pencereden onun motoruna baksa aynı öfkeyi hissedeceğini biliyordu. Carys'in bu şekilde yaralanmış olması adil değildi. Hayatı durmuş ve komada yatarken, ona çarpan adamın gülünç derecede kısa bir hapis cezasına çarptırılması ve birkaç yıl içinde serbest kalacak olması adil değildi.

Alex, 'Bu korkunç,' dedi.

Adamın nazik ve sempatik ses tonu onu tamamen şaşırtmıştı.

"Arkadaşınızın başına gelenler çok üzücü. Sözlerine devam etmeden önce kelimelerini dikkatle seçmiş gibiydi: "Benim arkadaşım Thomas da bir kazada öldü. Ama o bir yarışçıydı, sevdiği işi yapıyordu ve riskleri biliyordu. Bu bir trajedi idi,

Ama sizin için yüz kat daha zor olmalı çünkü arkadaşınız sadece hayatına devam ediyordu'.

"Öğretmenlik yaptığı okula gidiyordu. Öğretmenlik.'

Başını salladı. 'Thomas da gençti. Yetenekliydi, çok fazla planı vardı. Birinin bu kadar genç yaşta ölmesini kabullenmek zor.

"O ölmedi," dedi hemen. "Komada.

"Biliyorum ve yaşadıklarınızı anlayışla karşılıyorum.

Adamın sempatisi gerçektir - bunu gözlerinde görebiliyordu. Konuşamıyordu çünkü boğazı düğümlenmişti.

'Daha önce seninle dalga geçiyordum. Yolda asla hız yapmam. Hiç olmadı.'

Hayır mı? Çoğu motosiklet yapar. Özellikle de buralardaki sakin köy yollarında.

"Hızlı gitmeyi seviyorum ama bunu hepimizin aynı galleyde olduğu pistlere saklıyorum.

"Aynı tekne mi demek istiyorsun?

"*Oui, voilà*. Uzun bir duraklama oldu. Sonra, 'Arkadaşınız için üzgünüm. Ona çok değer veriyorsun, bunu görüyorum ama kızgın olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu sadece seni daha da acılaştırır. Bu şekilde kendini cezalandırıyorsun.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ve birden, hızlı giden bir bisikleti olduğu *için* ona ne kadar kızgın olduğunu - mantıksız bir şekilde - gördü. Hız yapmadığını söylemişti ve o da bir arkadaşını kaybetmişti. Sanki kırılğan bir köprü aralarındaki mesafeyi daraltmıştı.

Yine de onun motosiklet yarışı gibi tehlikeli bir şeyden neden hoşlandığını anlayamıyordu. 'Pistteyken korkmuyor musun? Hızdan? Çarpışmaktan?

Güldü. 'Sadece neyin yanlış gidebileceğine odaklansaydınız hayat sıkıcı olurdu. Tehlikenin farkındayım ama ne yapmam gerektiğine konsantre oluyorum. Pistin düzenini ezberliyorum ve her virajı ve düzlüğü tahmin ediyorum, böylece her zaman bir sonraki hamlemi, pozisyonumu ve benzerlerini düşünüyorum. Başka bir şey düşünecek vaktim yok.

"Hoşuna gidiyor mu? Ona baktı, anlamaya meraklıydı çünkü gerçekten çekiciliğini göremiyordu.

"Elbette. İstemesem yapmazdım." Gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi ve bakışları onunkilerden uzaklaştı. Buradan nefret ediyor olmalıydı - çok sıkılmış olmalıydı.

"Bunun nesinden hoşlanıyorsun?

Bunu düşündü. 'Adrenalin patlaması, hız ve güç, kazanma ve birinci gelme heyecanı. Motosikleti ve kendimi sonuna kadar zorlamakla ilgili.

Bu konuda konuşurken o kadar neşeli görünüyordu ki, bunu en çok zevk aldığı şey olan yorgan dikmekle karşılaştırdı. Hızlı gitmek ya da herhangi bir yarışta birinci olmak onu zerre kadar rahatsız etmiyordu. Az önce anlattığı her şey - hız ve adrenalin - onu dehşetle ürpertti.

"İstersen seni bisikletle dışarı çıkarabilirim," dedi. Kız şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "O zaman nasıl bir his olduğunu kendin görebilirsin.

"Ben mi?" Bir kahkaha attı. Hızlı giden ya da can alabilecek hiçbir şeyle ilgisi olsun istemiyordu. "Hayır, teşekkürler. Aklıma kötü bir şey gelmiyor-"

Meydan okumasını hatırlayınca kelime dilinde öldü.

Oh, **k a h r e t s i n**. Her şeye evet demesi gerekiyordu. *Her şeyi*. Mazeret yok.

Ama bir motosiklet? Bunu düşünmek bile ellerini nemlendirdi. Elbisesinin eteğiyle oynadı. Alex onun kararsızlığıyla eğleniyor gibiydi. Bu basit bir evet-hayır sorusuydu ve kolay cevabı, içgüdüsel cevabı hayır olmuştu.

Bu yüzden ... evet demek zorunda kaldı, değil mi? Kahretsin.

Yutkundu. "Evet, lütfen. Sözleri küçük bir gıcırtydı.

Ona baktı, dudakları kıvrıldı. "Sesin pek emin gelmiyor.

"Emin değilim. Gerçekten korkuyorum ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.

Sadece düşünürken bile kalbi on dokuz kez atıyordu.

Bu konuda.

"Yapmalı
mıyım?

'Aralık ayı için bir meydan okuma yapıyorum. Her şeye evet diyorum.'

Gözleri parladı. Onları ilk kez bu kadar canlı görüyordu. Şimdiye kadar çok ıssız bir havası vardı. Bu fikrin hoşuna gittiğini söyleyebilirdi. Muhtemelen eğlenceli bulacağı türden bir şeydi ve hiç de zorlayıcı değildi. "Evet demek zorunda mısın?

Başını
salladı.

"Hepsi bu
kadar mı?

Ah, bu acıttı. Şimdi ona söylememiş olmayı diliyordu. Çenesi yukarı kalktı. 'Her gün bir meydan okuma, evet. Ama bunlar normalde yapmayacağım şeyler olmalı. Gergin olduğum ya da yapmaktan korktuğum şeyler. Motosiklete binmek gibi. Bu büyük, korkutucu bir 'evet' olurdu. Kesinlikle dehşet verici.

"Sana bu meydan okumayı
kim yaptı?" "Ben yaptım.

"Neden?

Tereddüt etti. 'Çünkü bunun beni daha cesur yapacağını umuyorum. Bir şeyleri biraz değiştirir. Kasıtlı olarak belirsiz tuttu, köpek yürüyüşleri ve rahat geceler rutinine sıkışmış bir korkak olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Hâlâ "Hepsi bu mu?" sorusuyla sarsılmış hissediyordu ve güçlü motosikleti ve derileriyle adamın kesinlikle anlamayacağını hissediyordu.

"Şimdiye kadar ne yaptınız?

Defterini çıkardı ve birinci sayfaya yazdıklarını ona gösterdi. "Bir kiracı aldım. Sandviç dolgularından bahsetmemişti. Bunu gülünç bulurdu.

"Ben mi? Mücadelenizin bir parçası mıyım?

Başını salladı. "Daha önce hiç kiracım olmamıştı.

Bunu özümsemek için bir an durdu. Bakışları onun güzel uzun kirpiklerinde oyalandı. Kirpikler kalktı ve adam onun bakışlarıyla buluştu. "Korktun mu?

"Tam olarak korkmadım. Daha çok
endişeliyim." "Neden?"

Omuz silkti. 'Burası benim evim. Burayı sadece annem ve en iyi arkadaşım ile paylaştım.

"Yarının mücadelesi ne?

"Bilmiyorum. Devam ettikçe uyduruyorum.'

"Yani meydan okumanın bir parçası olarak benim bisikletimle gezmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"İstemek" biraz ağır oldu. Ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Artık gidelim mi?

İçini soğuk beyaz bir korku kapladı. "Hayır! Yani yapamam. Saatini kontrol etti ve aceleyle koridora çıkıp ceketini aldı. "Zaman yok. İşe gitmem gerekiyor ve şimdiden geç kaldım.

"Bu akşama ne dersin?

Eşarbını boynuna doladı. "Ben dışarı çıkıyorum. Bir yabancıyla dikiş dikmeye gitmenin konfor alanının dışında görünmesi tuhaftı - ta ki motosiklete binme ihtimali bunu tamamen perspektife koyana kadar.

Dudakları kıpırdadı. "Yarın mı?

"Ben işte olacağım. Arabasının anahtarlarını aldı, sonra durdu. Kulağına bile mazeret uyduruyormuş gibi geliyordu.

"Dükkanınız nerede? Köyde mi?"

'Evet.'

'İstersen seni oraya götürebilirim? Yarın.

Dudağını ısırdı. "Sanırım. Ve günün sonunda eve yürüyerek gidebilirim.

"Ya da seni ben alabilirim.

Gülümsedi. "Sanırım bir yolculuk yeterli olur, teşekkürler.

Tamam. Bana ne zaman ayrılmanız gerektiğini söyleyin, ben de

Hazır.'

Alex, tostunun üzerine bol miktarda marmelat sürerken, Liberty McKenzie'nin neden en başından beri ondan - ve bisikletinden - hoşlanmadığını şimdi anladığını düşündü. Bu lezzetli yapışkan şey gibi bir şeyi hiç tatmamıştı. Yapmak zorundaydı.

Kabul etmek gerekirse, onun bakış açısını anlıyordu. Öfkesi her ne kadar mantıksız bir şekilde ona yönelmiş olsa da, arkadaşının kazasından ne kadar derinden etkilendiğini gösteriyordu.

Kendi kazasını düşündü. Eğim, sadece çok az bir açı, sonra motosikletinden uzaklaşması, asfaltta dönmesi, ellerini uzatması, ince havayı kavraması. Ve son çarpışmadan önceki sonsuz saniyeler. Çıtırdayarak durma.

İyileşmesi aylar sürmüştü; aylar süren zorlu fizik tedavi, rehabilitasyon ve ağrılar. Başından beri doktorlar kötümserdi. Hepsi ona aynı şeyi söylemişti - bileğindeki gücü asla tam olarak geri kazanamayabileceğini.

Ama onlara inanmayı reddetti. Kararlılıkla iyileşeceğine dair yemin etmişti. O zaman bunun ne kadar nafile olduğunu bilseydi...

Köpek koşarak mutfağa girdi ve duygulu gözlerle onu izledi. "Merhaba Charlie. Ve hayır, bunu aklından bile geçirme. Aceleyle tostunu yedi.

Ama sözünü bitirdiğinde köpek hâlâ ona bakıyordu. "Ne istiyorsun?

Charlie arka kapıya gitti ve kapıyı tırmalamaya başladı.

"Dışarı çıkmak ister misin? Liberty onaylar mıydı? Geçen gün köpeği dışarı salmış ve ona bahçenin güvenli olduğunu söylemişti. "Tamam o zaman. Kabul etti.

Köpek koşarak dışarı çıktı ve Alex soğuk kış havasına karşı kapıyı kapattı. E-postalarını kontrol ederken kahvesini yudumladı.

Sonra arka kapıda bir tırmalama sesi duydu. Kaşlarını çatı ve kapıyı açtı. "Şimdiden içeri girmek mi istiyorsun?

Charlie içeri fırladı. Alex omuz silkti. Belki de tuvalete gitmesi gerekiyordu. E-postalarına geri döndü. Ama oturur oturmaz köpek kapıya geri döndü, mutsuz bir şekilde tırmalıyor ve mızızlanıyordu.

"Yine mi? Köpek ona kocaman gözlerle baktı. Alex içini çekti ve ikinci kez ayağa kalktı.

Oturdu. Hemen pençelemeler yeniden başladı. "Bu oyunu daha fazla oynamayacağım," diye seslendi. "Dışarı çıkmak istedin, şimdi bununla yaşayacaksın.

Ama suçluluk duygusu içine çöktü. Ya orada üşürse? Ya da yaralandıysa?

Sonunda ayağa kalktı ve onu içeri aldı. 'İşte bu kadar. İçeride kalıyorsun ve bu son.

Otoriter görünmeye çalıştı ama odadan çıkarken köpeğin bakışlarının kendisini takip ettiğini hissetti ve oynamak istemediği bir oyunun bir raundunu daha kaybettiği hissine kapıldı.

"Satın alabileceğim bir kaskınız var mı? Alex sordu.

Garaj Willowbrook köyü sapağının hemen yanındaydı ve çok modern olmasa da Alex tamirat için bir atölyesi olduğunu fark etmiş ve orada birinin kendisine yardım edebileceğini ummuştı. İçeri girdiğinde tanıdık yağ ve gres kokularını içine çekti.

Tamirci yağ lekeli ellerini bir bez parçasına sildi. "Motosiklet için kask mı?

İkisi de onun motosikletine baktı. Turuncu boyası yağmurda parıldayan bir gün batımı gibi parlıyordu. "Evet, bir motosiklet için. Alex sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Pusetli bir motosiklete binerken görülmesi pek mümkün değildi, değil mi? "Bu bir kadın için," diye ekledi.

Adamın kaşları kalktı ve alnında derin oluklar oluştu. "Özgürlük mü?

"Nereden biliyorsun?

Sırıttı. 'Willowbrook'ta pek fazla Fransız motosiklet sürücüsü yok. Luc'un arkadaşıysın, değil mi?'

Alex tereddüt etti ama adam onun kim olduğunu zaten biliyordu. "Evet, ben Alex.

"Guy. Tanıştığımıza memnun oldum.' Alex'in tokalaşması için elini uzattı. 'Sanırım Liberty'nin bu kaska sen buradayken sadece birkaç hafta ihtiyacı olacak.

'Belki o kadar bile sürmez. Bir gün.'

"Bu durumda sana bir tane ödünç verebilirim, dostum. Adam onu atölyenin arka tarafına çağırdı.

Alex yere saçılmış lastiklerden ve somun anahtarlarından sıyrıldı. Köşedeki eski bir bisiklet - bir Triumph - gözüne çarptı. Ama Guy çoktan yoluna devam etmişti.

'Burada bir tane var, ya da isterseniz dahili telsizleri olan bir çiftim var. Gergin bir yolcuyla rahatlatmak için faydalı olabilir. Guy göz kırptı.

Alex gülümsedi. "Liberty'yi iyi tanıyorsun o zaman?

"Şöyle söyleyeyim, onu bisikletinle dışarı çıkmaya ikna edebilmiş olmana şaşırdım.

O da şaşırmıştı. Ama bu onun önyargılarının kırılmasına yardımcı olursa mutlu olacaktı. 'Çift iyi olur. Teşekkür ederim. Ne kadara mal olacak?'

"Oh, Liberty için bir maliyeti yok. Bir merdiven çıkardı ve kasklara uzanarak onları birer birer Alex'e verdi.

"Emin misiniz? Benim için sakıncası yok-'

Tamirci başını salladı. "O iyi bir kız, Lib. Onu bebekliğinden beri tanırım. Alex şaşırmıştı. Onu hayatı boyunca tanıyan tek kişi ailesiydi. "Ona iyi baktığınızdan emin olun.

"Tabii ki.

'Çok hızlı gidersen bundan hoşlanmayacaktır. Arkadaşına ne olduğunu biliyorsun, değil mi?'

Başını salladı. "Hızlı gitmeyeceğim," diye söz verdi. Motosikleti olduğu için buradaki herkes onun hız sınırlarına ya da diğer yol kullanıcılarına saygı duymadığını mı düşünüyordu? Ona söylediklerinde ciddiydi: adrenalin patlamasını yarış pistine saklıyor ve yolda asla hız sınırını aşmıyordu. Ehliyetini kaybetme riskine değmezdi. Hiç araba kullanamamaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

'Bu kasklar için teşekkürler. Ne zaman geri istiyorsunuz?'

'Aceleye gerek yok. Burada sadece toz topluyorlar.'

Atölyeye doğru geri yürürlerken Alex eski Triumph'un yanında durdu. 'Tarihin özel bir parçası. Bir göz atmamın sakıncası var mı?

"Misafirim ol.

Alex kaportayı inceledi, sağladı ama birkaç önemli parçası eksikti. "Biraz çalışmaya ihtiyacı var, değil mi?

"Öyle. Dr. Hartwood onu satın aldı - onunla tanıştınız mı?' Alex başını salladı. 'Muhtemelen onu eski bir Bentley sürerken görmüşsünüzdür. Klasik araba koleksiyonu yapar ama bu bisiklet dikkatini çekti ve benden onu restore etmemi istedi. İstedğimden daha uzun sürüyor, çünkü parçaları tedarik etmekte zorlanıyorum.

"Hangileri?

Guy açıklarken, iki adam bisikleti daha yakından incelemek için çömeldi.

"Yeni mi yoksa kullanılmış parça mı arıyorsunuz?"

diye sordu Alex. 'Her ikisi de. Tercihen Yeni Eski Stok, ama nadir bulunur.

Alex başıyla onayladı. Yeni Eski Stok diye bir şey duymuştu. Kullanılmamış orijinal parçalardan oluşan kutular, zaman zaman eski bir garaj ya da depo temizlendiğinde ortaya çıkardı. Klasik araç koleksiyoncuları bunların üzerine atlar, bu da onları son derece değerli hale getirirdi. Belli ki Jake Hartwood motosikleti sadece orijinal parçalar kullanarak düzgün bir şekilde restore ediyordu. Doğrudu ve kasklardan birini kolunun altına sıkıştırarak diğer adamın elini ikinci kez sıktı. "Kasklar için tekrar teşekkürler.

'Hiç sorun değil. Liberty'ye bisikletle yavaş gitmesini söylersin, değil mi?" Gözleri mizahla dans ediyordu.

Alex gülümsedi. Belli ki arabayı ne kadar dikkatli kullandığını fark eden tek kişi o değildi. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

Liberty kapıyı çaldı. Tamamen yabancı birini ziyaret edeceği için biraz gergin olsa da, çıkmaz sokağın sonundaki temiz ev onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Saçakların altından sarkan ışıklar ve ön bahçede parlayan ren geyikleriyle Noel için süslenmişti bile. Ağaç almak için her zaman ayın ortasına kadar beklemesine rağmen, iğnelerinin döküldüğünü görmekten nefret ettiği için kendi süslerini yakında çıkarması gerekiyordu.

Ön kapı açıldı. Altın rengi ışıktaki Ethan'ın saçları hatırladığından daha sarı görünüyordu.

"İçeri gel," dedi. "Bu gece hava soğuk, değil mi?" dedi.

Liberty dikiş çantasını tutarak içeri girdi. "Dondurucu. Bu sabah arabamdaki buzları kazımak zorunda kaldım. Şu anda kesinlikle kış havası var.

Etrafta mini yorganlar asılıydı ve Ethan cereyanı önlemek için ön kapıya kapitone bir perde çekmişti. Koyu sarı ve kızıl ipeklerden yapılmıştı, bazıları pullarla süslenmişti ve Liberty'ye Hint sarilerini hatırlatıyordu. Zengin renkler egzotik diyarları çağrıştırıyor ve evin sıcaklığına katkıda bulunuyordu. Her şey tertemizdi ve havayı mobilya cilası ve tarçınli fırın kokusu dolduruyordu.

Kısa, dikenli, tuzlu ve biberli saçları olan bir kadın ellerini çay mendiline silerek mutfaktan içeri girdi. Tırnakları mavinin koyu bir tonuna boyanmıştı. "Siz Liberty olmalısınız. Gülümsedi. "Merhaba canım. Ben Brenda.

Liberty, Brenda'nın nasıl görüneceğini hayal ettiğinden emin değildi, ama kesinlikle onu bu kadar düzgün, bu kadar enerji ve amaç dolu hayal etmemişti.

'Salona gel, bize sıcak bir içecek hazırlayayım. Ne istersin canım?'

'Çay harika olur. Teşekkürler,' dedi Liberty.

"Ben bakarım anne," dedi Ethan. "Siz ikiniz gidin ve rahatınıza bakın.

"Teşekkürler, Ethan.

Liberty Brenda'yı salona kadar takip etti. Kanepeye oturduğunda her şeyin tertemiz olduğunu fark etti; ne bir yastık ne de bir bardak altlığı yerindeydi ve mobilyaların üzerinde tek bir iplik bile yoktu. Kanepenin arkasına bir örtü gibi bir yorgan örtülmüştü ve odanın köşesinde ince bir

Yapay ağaç örme süslerle kaplıydı: kardan adamlar, Noel pudingleri, küçük kâğıt ilahi sayfaları tutan koro çocukları, ren geyikleri. Liberty'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı ve ev yapımı olduklarından şüpheleniyordu.

Brenda onun yanındaki koltuğa oturdu. "Erken olduğunu biliyorum," dedi onun bakışlarını takip ederek, "ama Noel'i seviyorum. Süsleri mümkün olduğunca çabuk ortaya çıkarmayı ve onlardan bir ay boyunca keyif almayı seviyorum.

"O kadar da erken değil. Şehirdeki bazı dükkanlar ağaçlarını Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra asıyor.

Brenda gülümsedi. "Evet, bu biraz abartılı oldu.

Liberty onun yanındaki katlanmış büyük yorganı fark etti. 'Ethan bana yorganını gösterdi. Bu o mu?'

"Evet, öyle. Brenda kağıdı açtı ve görmesi için havaya kaldırdı. Liberty detaylara daha yakından bakmak için ayağa kalktı. Brenda'nın bir haftadan kısa bir sürede ne kadar ilerleme kaydettiğine inanamıyordu. "Çok yakından bakma," diye şaka yaptı Brenda. "Geçıştirmek zorunda kaldığım bir sürü yer var.

Gerçekten mi? Anlayamazsın. Bu parçalar başparmak büyüklüğünde, çok küçükler. Yine de üçgen köşeler iğne gibi keskin, dikişler ise minik, hassas ve eşitti. "Ethan bunun online bir yarışma olduğunu söyledi.

"Evet. Bir yıl boyunca günde bir blok yaparsınız.

Liberty, teknik açıdan çok zorlayıcı olduğu için pek çok kişinin yarıda bıraktığını duymuştu. Her günün bloğu farklıydı ve bazıları o kadar girift ve karmaşıktı ki tamamlanması bir günden fazla sürüyordu, özellikle de çalışan ve sadece akşamları dikiş dikmek için boş vakti olan insanlar için. Belli ki Brenda ayak uydurmakta hiç zorlanmamıştı. 'Yarışma bitti mi? Aralık ayında daha fazla blok gelmeyecek mi?

Bu doğru. Yıl sonuna kadar devam etmesi gerekiyordu, sonra yeni yılda yorganlamak için bitmiş bir üstünüz var, ancak Ethan Fransa'daki gösteriden bahsetti, ben de önden gitsem iyi olur diye düşündüm. Yarışmanın organizatörüyle temasa geçtim ve bana kalan blok desenlerini önceden verdi.

Hepsini yaptım, vatkasını ve telasını ekledim, şimdi de kapitone ediyorum.

"Uzun kollu kapitone yaptırmıyor musunuz? Birçok kişi kapitone işlemini yapması için özel bir makineye sahip bir profesyonele para ödüyor.

Brenda başını salladı. 'Yeni yıla kadar hepsi dolu, bu da çok geç olur ve zaten ben el kapitonesini seviyorum. Ayrıca, eğer bir sergiye katılacaksam, tümüyle benim eserim olmasını istiyorum. Bu konuda çok heyecanlıyım. Daha önce hiç katılmamıştım. Bunun yeterince iyi olacağından emin misin?'

"Aklımda hiç şüphe yok," dedi Liberty, kanepenin üzerine örtülmüş bir başka yorgana bakarak. Büyükanne'nin Çiçek Bahçesi deseninde altıgenlerden oluşan bu yorgan, küçük ve düzgün dikişlerle elle kapitone edilmişti ve detaylara gösterilen özen, bunun bir mükemmeliyetçinin işi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Brenda'ya, "Yorganlarınızı giriyor musunuz?" diye sordum.

Evet, patronum Evie de öyle. Bazen ufak tefek ödüller kazanıyoruz ama aslında katılma nedenimiz bu değil. Çalışmalarınızın görülmesi güzel bir şey ve bizi de zorluyor. Sergilere gönderdiğimiz yorganlar genellikle her zamanki siparişlerimizden çok farklı, daha sanatsal, daha az geleneksel oluyor.

Liberty'nin yorganları sade ve çarpıcıyken, Evie biraz daha geleneksel tasarımlar ve kumaşlar kullandı.

"İşte içkileriniz," dedi Ethan. Elinde bir tepsiyle geldi ve sehpanın üzerine koydu. Üzerinde ev yapımı havuçlu keke benzeyen bir tabak ve iki fincan çay vardı.

"Teşekkürler Ethan," dedi Brenda. 'Şimdi dışarı çık ve keyfine bak.

Gülümsedi. "Benden kurtulmak için bu kadar hevesli görünme.

"Arkanı görmek için sabırsızlanıyorum. Brenda Liberty'ye göz kırptı. 'Yuva kuracak birini asla bulamayacağından endişeleniyorum çünkü sürekli benimle kalıyor. Ona tek başıma mutlu olduğumu söylediğimde bana inanmıyor.

O zaman bekârdı. Liberty bir heyecan dalgası hissetti. "Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu ona.

"Sadece bara gidiyorum," dedi. 'Willowbrook'taki The Dog and Partridge. Orayı biliyor musun?

'Burası benim evim,' dedi. "Orası çok güzel. "Öyle.

Gözleri kısa süreliğine buluştu ama kadın gözlerini kaçırdı. Orada kiminle buluştuğunu merak etti. Bir kadınla mı?

"Çocukları görmeye geldim," dedi annesine. "Geç kalmayacağım.

Liberty bir rahatlama hissetti. Bir kadın değil o zaman. Brenda, "İstediğin kadar geç saate kadar kal, aşkım," dedi.

O gittikten sonra Brenda, Liberty'nin turuncu ve siyah şivron yorganına bir göz attı. Sonra dikmeye başladılar.

"Sana bu kadar iyi yorgan yapmayı kim öğretti, Brenda?

"Amerika'da öğrendim. Liberty şaşkınlıkla başını kaldırdı. Brenda devam etti: "Her zaman eve bağlı değildim, biliyorsun. Bir zamanlar çok seyahat ederdik. Ethan Yeni Zelanda'da doğdu.

"Gerçekten mi? Kız kardeşinin orada yaşadığından bahsetti.'

'Evet, ama bu başka bir hikaye. Her neyse, Amerika'ya taşındığımızda kimseyi tanıımıyordum, tek bir kişiyi bile ve yalnızdım. Tanıştığım ilk insanlardan biri hevesli bir yorgancıydı ve beni yorgancılık arısına katılmaya davet etti.

"Yorgan dikme arısı mı? Birlikte dikiş diken bir grup mu?'

'Evet. Tıpkı şu anda yaptığımız gibi, sadece bir düzine kişiydik. Dikiş bilmememin önemli olmadığını söyledi, ben de katıldım. Öğrenmeye hevesli olduğumu gördüler, bu yüzden bana temel bilgileri gösterdiler ve ben de gittim. İnsanlarla tanışmak için bir bahane olarak başlayan şey hızla bir tutkuya dönüştü. Eminim sizin de bildiğiniz gibi pamuklu kumaş orada çok ucuzdu.

"Evet. Amerika'ya gitmeyi çok isterim.

"Tavsiye ederim. Sadece iki bavul aldığınızdan emin olun - böylece birini eve getirmek için kumaşla doldurabilirsiniz.

Liberty kıkırdadı. "Bu harika bir fikir.

Ama Carys'le birlikte trenle Avrupa'yı dolaşmak için planladıkları seyahati hatırlayınca gülümsemesi soldu. Roma'yı, Sevilla'yı, Viyana'yı, Prag'ı ziyaret edeceklerdi.

Güneyde sahiller, kuzeyde dağlar, doğuda el değmemiş bölgeler. Planlarını yapmışlardı ve dünya kadar zamanları vardı - ya da öyle sanıyorlardı.

Liberty iğnesini yorgana batırırken gözlerini yere indirdi.

"Kentucky'deki Paducah Yorgan Fuarı'nı duydun mu?" diye sordu Brenda. 'Bir kere gitmiştim. Muhteşemdi! Hiç bu kadar çok yorgan görmemiştir. Senin gibi hevesli bir yorgancı gitmeli.

"Oh, yapamam.

"Neden olmasın? Pahalı ama para biriktirmeye değer'.

"Sadece o değil. Dikiş atmayı bıraktı. "Uçmaktan korkuyorum.

Brenda'nın mavi gözleri irileşti ama anlayışla sıcacıktı. "Ah canım. Bu çok kötü. Hiç denedin mi?"

Başını salladı. "Bir kez. Çok utanç vericiydi. Yirmi bir yaşındayken Carys'le birlikte İspanya'ya gitmişlerdi ve Liberty sinir krizi geçirmişti. Nefes nefese kalmış ve gerçekten öleceğine inanmıştı. Bunun neden olduğunu açıklayamamıştı ve kimse de ona yardım edememişti. Daha da kötüsü, tatilin geri kalanını en az onun kadar kötü olan eve dönüş uçuşundan korkarak geçirmişti.

Bir daha asla böyle bir çile çekmeyeceğine yemin etmişti.

Brenda dilini şaklattı. "Ben panik atak geçirmeden çamaşır asmak için bile dışarı çıkamazken sana Amerika'ya gitmeni söylememe bak.

"Ethan, kocan öldüğünde başladığını söyledi.

Öyle oldu. Kalp krizi geçirdi. Bu beni yıktı. Bir gün buradaydı, ertesi gün gitmişti. Sonra panik atak geçirmeye başladım. Ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum çünkü Ethan benim yanıma taşınmak zorunda kaldı. Bu yaşta ihtiyacı olan son şey bu. Hayatına devam etmeli, annesine bakmamalı.'

Liberty ipliğine bir düğüm attı ve ucunu kesmeden önce kumaşa gömdü. "Willowbrook'ta mı çalışıyor?

Yeni bir iplik kesmek için pamuk makarasına uzandı. 'Hayır. Kasabada bir avukat. Al, bir parça daha kek ye. Yine gülümsüyordu ama Liberty gözlerindeki gölgeleri görebiliyordu ve hastalığının oğlunun hayatını nasıl etkilediği konusunda endişelenerek ve kendini suçlu hissederek çok zaman geçirdiğini tahmin etti. Liberty onun cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışmasına hayran kaldı ve kalbi onunla birlikte attı. Rüzgarı saçlarında ya da güneşi yüzünde hiç hissedememek çok zor olmalı. Yağmur yağdığında bile Liberty ormanda yürümeyi severdi. Ormanın kokuları ve sesleri, temiz hava ve altındaki yumuşak yaylı toprağın hissi botları onu her zaman mutlu ve dinç bırakırdı.

"Ne zamandır Button Hole'da çalışıyorsun?"

"Bir yıl. Geçen Noel'de işe başlarken ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Bu gerçekten de onun hayalindeki işti: her gün en çok keyif aldığı şeyi yapıyordu. "Orayı seviyorum.

"Bugünlerde gençlerin dikiş diktiğini sanmıyordum ama Ethan bana patronunuzun da genç olduğunu söyledi.

"Evie benim yaşımda, evet. Eskiden Button Hole'dan alışveriş yapardım ve asistan ilan verdiğinde hemen işe atladım. Bir mağazada çalışıyordum ama orada kumaş yerine dikiş makinesi satıyordum. Bu iş çok daha eğlenceli. Müşterilere renk ve desen seçmelerinde yardımcı oluyorum, online müşterilerimiz için yorganlar yapıyorum ve atölye çalışmaları da düzenliyorum.

"Dikiş dikmeyi okulda mı öğrendin?"

Hayır, bana annem öğretti. En eski anılarımda onu dikiş dikerken izliyordum ve umutsuzca yardım etmek istiyordum, bu yüzden küçükken ilk başta kumaş ve kağıt parçaları kesmeme izin verdi. Sonra onları nasıl tutturacağımı öğretti ve sekiz yaşına gelmeden düzgün bir şekilde dikiş dikmeye başladım.

"Bu çok genç. Annen elle dikiş dikmeyi seviyor o zaman?"

"Evet, severdi. Liberty durakladı. "On iki yıl önce öldü. önce."

"Özür dilerim.

Annesinin hastalığı çok ani bir şekilde ortaya çıkmıştı ve birkaç ay içinde artık ince işleri yapamayacak kadar zayıflamış, titremeye başlamıştı. Böylece, rolleri tersine çevirerek, annesi Liberty için altıgen parçaları birleştirmişti. Onları salon için minder yapmakta kullanmıştı. "Annem çok sabırlı bir öğretmendi, bana çok şey öğretti. Küçükken hayal gücümü en çok etkileyen şey farklı desenlerin isimleriydi: Uçan Kazlar, Ayı Pençesi, Kütük Kulübe... Bunların etrafında hikayeler uydururdum.

Annesiyle birlikte yorganlar üzerinde çalışarak geçirdikleri saatleri hatırladı. Annesi onu her zaman cesaretlendirmiş, fikirlerini dinlemiş ve yeni tasarımlar denemesi ve desen kitaplarıyla kısıtlanmış hissetmemesi için onu özgür bırakmıştı. Liberty, bu kadar genç yaşta kendi yorganlarını tasarlayabilecek özgüvene sahip olmasının nedeninin bu olduğundan emindi. Bir gün kendi çocuklarıyla da aynı şeyi yapmayı umuyordu.

Gecenin geri kalanı hızla geçti ve Liberty ayrılmak zorunda kaldığında Brenda onu kapıya kadar uğurladı. "Ziyaret etmeniz çok iyi oldu," dedi. 'Eminim sizin gibi genç bir hanımın zamanını değerlendirecek daha iyi şeyleri vardır.

Liberty gülümsedi. "Bu gece zaten dikiş dikiyor olacaktım, o yüzden burada ya da evde olmam benim için fark etmez. Yardım etmeyi umarak gelmişti ama ne kadar keyif aldığını görünce şaşırdı. Annesiyle dikiş dikerken yaşadığı güzel anıları geri getirmişti ve Brenda ile çok fazla ortak noktaları vardı. Liberty yakında tekrar geleceğini biliyordu. Arabasına bindiğinde, verdiği mücadelenin hayatına yeni bir arkadaş (ve onun yakışıklı oğlunu) kazandırmış olmasından dolayı büyük bir memnuniyet hissetti.

Ancak motoru çalıştırdığında, düşünceleri yarınki mücadeleye ve motosiklete döndü ve gülümsemesi kayboldu.

Yedinci Bölüm

Cuma, 5 Aralık

Liberty kalkabildiği kadar sessizce kalktı. Alex'i rahatsız etmemeye çalışarak ve içten içe uyumasını umarak Charlie'yle birlikte kulübeden dışarı çıktı. Arka kapıyı usulca kapattı ve ormandaki her zamanki patika boyunca yola koyuldu.

Kontrolden çıkan korkunç bir motosikletle ilgili canlı rüyalar gördüğü huzursuz bir gece geçirmişti: sağır edici bir homurtu, parçalayıcı bir çarpışma, her yerde duman ve cam, patinaj yapan lastiklerin çığlığı ve havaya savrulmadan önce gök gürültülü bir çarpma olmuştu. Titreyerek uyanmış ve terden sıırıslıklam olmuştu.

Şimdi, sabahın temiz havasını içine çekerken, kendi kendine akıl yürütmeye çalışıyordu. Olabilecek en kötü şey neydi? Düşme Deliği'ne sadece birkaç mil vardı, hiç de uzak sayılmazdı.

Ama hastanede hareketsiz yatan Carys'in görüntüsü düşüncelerini darmadağın etti. Olabilecek olan buydu.

Elleri eldivenlerinin içinde nemli kalmıştı. Derin nefesler almaya çalıştı ama kendini hasta hissediyordu ve kafasındaki uğultu durmuyordu. Bu iyi bir fikir değildi. Bu meydan okuma onu konfor alanının biraz dışına itmek içindi - onu bu alanın çok ötesine itmek ve tansiyonunu uzay boşluğuna fırlatmak için değil. Yürürken çam iğneleri ayaklarının altında çıtırdadı ve Charlie gözden kaybolduğunda geri gelmesi için ısıkl çaldı. Charlie geri döndü,

Kuyruğunu salladı ve ona bir ödöl maması verdi. "İyi çocuk. Başını okşadı, onunla ilgilendi, sonra göletin etrafında döndüler ve eve doğru yola koyuldular.

Kulübeye döndüğünde Alex'e bunu neden yapamayacağını açıklayacaktı. Muhtemelen rahatlayacaktı. Dün internette, eğer yolcu deneyimsizse motosiklete binmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini okumuştı: özellikle bir virajda yanlış yöne eğilmek motosikletin dengesini bozabilir ve felaketle sonuçlanabilirdi. Ayrıca, şansı yaver giderse adam hâlâ uyuyor olabilirdi ve acele ederse o uyanmadan işe gidebilirdi.

Alex'in çoktan kalkmış ve giyinmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Lacivert bir kazak ve kot pantolon giymişti ama saçları dağınıktı: parlak koyu renk saç telleri gözlerinin üzerine düşüyor ve elini soktuğu yerden çılgınca yukarı kalkıyordu. Kadın ön kapıyı kapatırken, "Ah, işte buradasın," dedi. "Ne zaman çıkman gerekiyor?"

Charlie onu iterek geçti ve Alex'e doğru koştu. Fransız'ın bugün elini çekmediğini, onun yerine köpeğin başını okşadığını görünce şaşırdı.

"Aslında," dedi, "yeniden düşündüm ve artık bunu yapamam.

"Yapamaz mısın? Peki ya senin meydan okuman?"

'Sorun şu ki, yedek bir kaskın yok, değil mi? Ve kasksız binmek güvenli değil. Aslında, bunun yasadışı olduğundan oldukça eminim, bu yüzden bırakmak zorundayız.

Bir kaşını kaldırdı.

Onun alayını görmezden geldi ve sessizliği gergin konuşmalarla doldurarak devam etti: 'Özellikle erken kalktıysan özür dilerim. Dün gece sana bir not bırakmalıydım. Zaten aptalca bir fikirdi. Demek istediğim, sana karşı hiçbir ilgim ya da arzum yok-'

"Vay canına," dedi elini havaya kaldırarak. Kadın gözlerini kırptırdı.

"Pardon?"

'Endişelenmene gerek yok. Senin için bir kaskım var.' "Var mı?"

"*Oui*. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri kırıştı. "Dün garaja gittim ve ihtiyacın olan her şey bende var.

"Adamın garajı mı?

Başını salladı. 'Senin için de derilerim var. Tamamen güvende olacaksın.

"Ah. Karnının dibine ağır bir yük çöktü. Şimdi bundan nasıl kurtulacaktı? Ve Alex gerçekten garaja gitmiş miydi? Eğer şu anda kendinden bu kadar memnun görünmeseydi, bunun çok düşünceli bir davranış olduğunu söyleyebilirdi. Guy'ın bisikletle dışarı çıkma planını biliyor olması gerektiğini fark etti, bu da tüm köyün öğreneceği anlamına geliyordu. Bu da şimdi bunu yapması için üzerinde daha fazla baskı olduğu anlamına geliyordu, değil mi? "Şey - çok naziksiniz ama..." Bocaladı. Lanet olsun. Kask meselesinde her şeyi çözmüştü. Onun bu kadar... yardımcı olacağını hiç beklemiyordu.

Bir adım öne çıktı ve onu daha yakından inceledi. Sonra sessizce, "Çok korkuyorsun, değil mi?" dedi.

İnkâr etmek için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi. "Evet.

"Olma. Söz veriyorum hızlı gitmeyeceğim. Senin ya da bir başkasının hayatını riske atmayacağım. Ve bu işi uzun zamandır yapıyorum. Motosikletin kontrolü tamamen bende.'

"Doğru. Ona inandı. Gözlerindeki bir şey ona güven veriyordu. Ayrıca, ne yaptığınızı bilmeden profesyonel olarak bisiklet yarışı yapamazdınız, değil mi?

Bir kaçık, bir adrenalin bağımlısı, bir hız canavarı değilseniz-

Kendine derin bir nefes aldırdı.

'Meydan okumanı düşün, tamam mı? Kitabınızda bu işareti istediğinizi söylemiştiniz. Bu büyük bir şey olacak. Ve on dakika içinde bitecek.'

Kolaylıkla ağlayabilecek olmasına rağmen boğuk bir kahkaha attı. "Bütün kızlara böyle mi diyorsun?

"Ne?

"Fark etmez. Sen haklısın. Meydan okumayı düşün. Cesur ol, Lib. Cesur ol. Ama midesi bir çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu ve bacakları zayıf ve titrek hissediyordu.

Saatine baktı. "Kahvaltı etmek ister misin, yoksa şimdi gidelim mi?

"Gidelim artık," dedi. Yemek yemeye yüzü yoktu ve bu çileyi bitirip kurtulabilirdi. Hayatının sadece on dakikasıydı, diye kendi kendine sessizce tekrarlardı.

Kadın yukarı çıkıp derileri giyerken bekledi, sonra da iş için kıyafetlerini koyduğu bir çanta hazırladı. Dışarıda, kulaklığını ve kaskını takmasına yardım etti, sonra da kendi kaskını taktı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. Sesi mikrofondan şaşırtıcı derecede net geliyordu. Bunda çok samimi bir şey vardı. Onun da kendisini duyabildiğini fark etti.

"Evet." Kask kocaman ve ağır geliyordu, uzuvları ise sıvı gibiydi. Ya yeterince sıkı tutunamazsa? Ya düşerse? Ya yanlış tarafa eğilir ve dengesini kaybetmesine neden olursa?

Bisiklete rahatça tırmandı ve arkasındaki koltuğu sıvazladı.

"Motosikleti çok fazla yatırmayacağına söz verir misin?" dedi sinirden nefesi kesilmiş bir halde. "Dik tutacağına söz ver. Virajlardan geçerken dizleri neredeyse yere değecek şekilde yarışan insanların resimlerini gördüm.

Kahkahası kulaklıktan derin ve gırtlaktan geliyordu. 'Bunu sadece yarış pistinde yaparız. Merak etmeyin. Seni güvende tutacağım. Şimdi ne yaptığımı takip etmen konusunda söylediklerimi hatırla ve rahatlamaya çalış.

Başını salladı, ağzı konuşamayacak kadar kurumuştı. Kalbinin güm güm attığını duyabiliyor muydu?

"Ayağını buraya koy, bana tutun ve atla.

Kendini solgun hissederek onun arkasından bindi. Bisiklet çok büyüktü. Selenin eğimi, ondan daha yüksekte olduğu anlamına geliyordu ve ayakları bisikletin tabanına değmeye bile yaklaşmıyordu.

yere. Onları ayaklıkların üzerine yerleştirdi. Bacakları bükülmüştü, dizleri kalçalarının yanındaydı ve daha hareket etmeye başlamadan bir bisikletten düşüp düşemeyeceğini merak etti.

"Bana tutun," dedi ona. "İşte bu kadar.

Adamın göğsünü kavradı ve ne kadar katı hissettiğine şaşırdı. İçinden bir sıcaklık dalgası geçti. Kulübeye doğru baktı. Bu gece ateşin önünde oturup yorgan örerken, bu olaya gülebilecek ve ne kadar sinirli olduğu hakkında şakalar yapabilecekti.

Vizörünü indirdi ve motoru çalıştırdı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Hayır. Kulübeye geri koşmak ve merdivenlerin altına saklanmak istedi. "Evet," dedi sıkıca.

"Alors on y va.

Liberty gözlerini sımsıkı yumdu ama bisiklet öne doğru fırladığında gözleri tekrar açıldı. Sanki ciğerlerindeki hava boşalmış gibi hissetti. Alex'in göğsünü sıkıca kavradı ve Alex onları orman yolu boyunca dikkatlice ana yola doğru yönlendirirken bacakları seleyi sıktı. Bildik rota bugün çok farklı geliyordu. Kaskının ve koruyucu giysilerinin içinden bile rüzgârın kayarak geçtiğini hissedebiliyor ve turbalı temiz orman havasının kokusunu alabiliyordu. Ağaçlar eğilmiş ve bisiklet geçerken merakla onları izliyor gibiydi.

Ana yola ulaştıklarında, yol yoğun bir trafikle doluydu. Willowbrook köyüne ulaşmak için ana yoldan geçmeleri gerekiyordu ama bunu yaptıktan sonra köye giden sakin bir yol olacaktı.

Alex ona, "Bu yolu hızla geçmeye çalışmak istemiyorum," dedi, "bu yüzden sola dönüp bir sonraki kavşağa kadar gideceğim ve sonra geri döneceğim.

"İyi fikir. Ona arabasında da her zaman aynı şeyi yaptığını söylemedi.

Adamın yola dönmeden önce trafikte uzun bir boşluk beklemesini izledi. Hızlanma onu yine şaşırttı ama adam hızını yol boyunca sabit tuttu ve döner kavşağın etrafında dikkatle manevra yaparak

Sürekli sağa sola bakıyor, muhtemelen trafiği takip ediyordu. Adamın göğsündeki tutuşunu gevşetmedi.

Willowbrook sapağına doğru geri dönerlerken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Tamam," dedi ve yüzüne geniş bir sırıtışın yayıldığını fark etti. Korkunun yerini yükselen bir his almıştı ve kanı damarlarında dolaşmaya başlamıştı. "Düşündüğüm kadar kötü değil. Aslında oldukça hoşuma gitti. Sesi de en az bu ifşaat karşısında hissettiği kadar şaşkındı. Kimin aklına gelirdi ki?

"Daha hızlı gitmek ister misin?" diye soran adamın sesindeki gülümsemeyi duydu.

"Birazcık. Kadın ona sarıldı.

Sağ eli hafifçe büküldü ve bisikletin hızı arttı. Ana yol boyunca hızla ilerlerken kadın inledi ve güldü. 'Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım! Bu çok *faaaast*!'

"Çok mu hızlı?" Gazi azalttı.

"Hayır! Kızın sesindeki şaşkınlığı duydu. "Hoşuma gidiyor. Bu - bu heyecan verici!

Adam kıkırdadı, tekrar hızlandı ve kadının kalbi takla attı. Sonra, hiç vakit kaybetmeden Willowbrook tabelasına ulaştılar ve adam yavaşladı, sola işaret etti ve yola saptı. Şerit, dereyi takip ederken zikzaklar çiziyordu. Taş köprüyü aştılar ve köy merkezi göründü. Kalbi hâlâ çarpıyordu ve sırtmaktan kendini alamıyordu. Alçak kulübelerin yanından geçerken yavaşladı ve Liberty buna sevindi çünkü sessiz köyün içinden büyük bir bisikletle kükreyerek geçmek tehlikeli ve rahatsız edici olurdu. Yolun karşısına geçmek için bekleyen bir çift gördüğünde Alex durup geçmelerine izin verdi. Liberty kaskı takılı olduğu için tanınmayacağını umuyordu. Yine de el sallayıp gülümsediklerinde, gümbürtüye gittiğinden şüphelendi.

Sonunda Button Hole'un dışında durdular. "Nasıldı?" diye sordu Alex.

"Harika. Bisikletten inerken yüzü gülüyordu. "Beklediğimden çok daha iyi. Ona bakmasına gerek yoktu.

yanaklarının çobanpüskülü rengine olacağını bilmek için vitrindeki yansımaya bakmak yeterliydi.

'Ben de öyle düşünmüştüm. Neredeyse beni sağır edecektin. Vizörünü kaldırdı ve gülümserken koyu renk gözleri kırıştı.

"Öyle mi yaptım? Özür dilerim.' Kıkırdadı. Kaskının klipsini açtı ve kaldırdı. "Bana dürüstçe söyle, normalde bu hızda mı seyahat ediyorsun?

Gülümseyerek başını salladı. "Senin için salyangoz hızında gittim.

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü çünkü hızlı hissettirmişti. Ama adamın onu dinlemiş olmasını takdir etti.

"Belki bir ara bir tur daha atabiliriz. Göz kırptı. Kadın tekrar kıkırdadı ve kaldırıma geri adım attı.

"Göreceğiz. Ama bıraktığın için teşekkürler.'

Başını salladı. 'Sonra görüşürüz. Eğer eve dönmek konusunda fikrini değiştirirsen beni ara.

Liberty onun atını sürerek dar sokaklardan ana yola doğru usulca ilerleyişini izledi. Gününe ne güzel bir başlangıçtı. Adrenalinini hızla yükseliyordu ve normale dönmesinin biraz zaman alacağını hissediyordu. Fırının kapısını iterek açtı.

"Liberty!" dedi ev sahibi Marjorie. "Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?

'Kahvaltıyı kaçırdım. Pastırmalı sandviç ve kahve alabilir miyim lütfen?'

Elbette yapabilirsin. Deriye bayıldım. Yeni bir görünüm mü?' Güldü. "Hayır. Kesinlikle tek seferlik.

Yoksa öyle miydi? Gerçekten hoşuna gitmişti. İşte tam da bu yüzden yeni şeyler denemek zorundaydı. Neden daha cesur olması gerektiği.

Button Hole'un arka odasında derilerini değiştirdi ve düzgünce katladı. Bugün Alex'in yepyeni bir yönünü görmüştü, hiç beklemediği bir yönünü: ona güven vermesi ve onun için yavaş sürmesi, düşünceli ve anlayışlı olması. Belki de ilk geldiğinde onu yargılamakta çok acele etmişti. Onun hakkında ufak tefek bilgiler dışında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Natasha ona söylemişti. Dükkân boştu ve Evie'nin öğle yemeğine kadar gelmesi gerekmiyordu, bu yüzden bu fırsatı onun adını internette hızlıca aramak için kullandı.

Sonuçlar görüldü ve kadın iki kez baktı. O bir dünya şampiyonuydu. Sayısız ödül kazanmıştı ve dünyanın dört bir yanındaki podyumlarda büyük kupalar kaldırırken çekilmiş fotoğrafları vardı. "Ben asla," diye mırıldandı, nefesinin altında.

Babasının da benzer siyah-beyaz fotoğrafları vardı. Bazılarında yarışıyordu ama koluna yapışmış kadınlarla kırmızı halı etkinliklerinde çekilmiş birçok fotoğrafı vardı.

Ve Alex'in en son kazasının fotoğrafları vardı. Video klipler de. Liberty tereddüt etti, sonra birine tıkladı. Görüntüler oynatılırken Alex'in motosikletinin bir viraja doğru yattığını gördü. Sonra kontrolü kaybetti ve pistte savruldu. Nefesini tuttu. Adam havada fırlayan turuncu bir bulanıklıktı, sonra durana kadar çakılların üzerinde kabaca zıpladı. Yarış görevlileri yanına koşarken hareketsiz yatarken kalbi ağzındaydı. Sonra klip sona erdi. Sekmeyi tıklayarak kapattı.

Yarasının onu geceleri uyutmamasına şaşmamalı. Gerçekten kötü görünüyordu. Bu kadar korkunç bir şeyden kurtulduktan sonra nasıl hâlâ yarışmak isteyebilirdi?

"Burayı nasıl buluyorsun?" diye sordu Luc.

Alex'in bakışları arkadaşından Poppy Cottage'ın bahçesine kaydı. Küçük Lottie ve arkadaşı Annabel dışarıda oyun evine girip çıkmayı içeren bir tür oyun oynuyorlardı. Luc portakala kahve ve hamur işleri getirmişti, böylece onlar geç bir kahvaltının ve sohbetin tadını çıkarırken çocuklara göz kulak olabileceklerdi. "Gerçekten mi?

'Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz, Alex? Elbette bana karşı dürüst olabilirsin.

"Çok sessiz.

'Çok mu sessiz? Her şeye biraz ara vermenin hoşuna gideceğini düşündüm. Elindeki hamur işi tabağını Alex'e doğru itti, o da tarçınlı bir dilim aldı.

"Sen de sessiz bulmuyor musun?"

Hiç de değil. Willowbrook'a gelmeyi seviyorum. Burası bir sığınak. Burası...' bahçedeki kızına sevgiyle baktı '... evim.

'Çünkü ailen burada. Natasha ve Lottie nerede olursa olsun bunu söylerdin.

Doğru. Ama Willowbrook özeldir. Bu yerle ilgili bir şey var...'

Alex kaşlarını çatı. Bunu hiç anlayamamıştı. İngiliz kırsalının ortasında, son iki yüz yıldır hiç değişmemiş küçük bir köyün özelliği neydi? Tanrı aşkına, hâlâ Arnavut kaldırımli yolları vardı. Bir parça hamur işi kopardı ve tereyağlı tarçınli tatlılığın tadını çıkardı.

"Yerleşik hayata geçip kendi ailen olduğunda anlayacaksın," diye devam etti Luc.

Alex gerildi. Çocukları severdi ama asla bir baba olamazdı. İyi bir baba istikrarlı, kararlı ve güvenilir olmalıdır. O bunların hiçbirini değildi. Kendi babasını düşündü. Bazı insanlar dünyaya asla çocuk getirmemeliydi. Babasının hatalarını tekrarlamaktansa yalnız yaşlanmayı tercih ederdi.

'Her neyse,' dedi Luc, 'araştırman nasıl gidiyor? Henüz bir şey bulamadınız mı?"

"Hiçbir şey yok. Denediği tüm yerleri parmaklarıyla saydı. 'Belediye binası, kayıt ofisi ve bölgedeki kilise kayıtlarının çoğu. Başka nereye bakacağımı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse umudumu kaybediyorum.

"Köydeki insanlarla konuştunuz mu?"

Alex kahve fincanını kendine doğru çekti ve tanıdık karanlık düşüncelerin onu sardığını hissetti. Hiçbir zaman kolayca açılacak bir tip olmamıştı ve şimdi dikkatlerden uzak durmak için daha da fazla nedeni vardı. Burada olduğu ve pistte olmadığı duyulursa, sorular sorulacaktı. "Bu hassas bir konu.

Babamın yaptıklarını dünyaya duyurmak istemiyorum. Ayrıca burada kimseyi tanımıyorum. Kime sorabilirim ki?'

"Yaşlı Dorothy var. Uzun zamandır Willowbrook'ta yaşıyor. Sanırım Liberty ile çoktan konuşmuşsunuzdur?'

"Ayrıntılı olarak değil. Alex bakışlarını kaçırdı ama arkadaşının kaşlarının kalktığını gördü.

"Neden olmasın?

Alex kaşğını aldı ve parmağına vurdu. "Yanlış bir başlangıç yaptık," dedi dikkatle. Acının, uykusuzluğun ve aldığı son haberlerin kendisini yiyip bitirdiğini ya da onu kızdırmak için mümkün olan her şeyi yapmış gibi göründüğünü nasıl açıklayacağından emin değildi. "Ama şimdi her şey daha iyi.

O sabah onu işe götürürken yaşadığı nefes nefese heyecanı düşündü. Kaskını çıkardığında sevinçten parlamıştı. Ve onun heyecanını paylaşıırken hissettiği sevinç ve farkındalık duygusu onu da şaşırtmıştı.

"Ne oldu? Luc bastırdı.

"Motosikletimle ilgili bir sorunu vardı. Tereddüt etti. "Ve ona hayatına dahil olmak istemediğimi söylediğimde bundan hoşlanmadı. Benim için yemek yapmak ve akşamları birlikte vakit geçirmek istiyordu. Bir sürü soru sorup durdu. O...' 'karışmak' için daha nazik bir kelime bulmaya çalıştı '... çok fazla uğraşıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda arkadaşı, "Bundan şikayet mi ediyorsun?" dedi.

"Kendi alanıma ihtiyacım var. Ve sakatlığım bana çok sorun çıkarıyor. Ama bu sabah onu bisiklete bindirdim. Bundan hoşlanıyor gibiydi, yaptığı bir meydan okumayla ilgili bir şey.

Luc etkilenmiş görünmüyordu. "Ama ona arayışınızdan bahsettiniz, değil mi?

Alex başını salladı.

Sessizlik. Luc onu kısa bir süre inceledikten sonra, "Biliyor musun, burada tetikte olmana gerek yok Alex," dedi. Rahatlayabilirsin, sen

Arkadaşlar arasında. Liberty'nin yanında daha önce hiç yabancı biri kalmamıştı. Natasha bu konuda gergin olduğunu ve sadece paraya ihtiyacı olduğu için bu fikre sıcak baktığını söyledi. Çok zorlamış olabilir ama niyetinin iyi olduğuna eminim.

Alex suçluluk duygusunun ısırdığını hissetti. Kendisine yakınlaşmaya çalışan insanlara mesafeli durmaya o kadar alışmıştı ki, son yirmi yıldır tanıştığı herkesin bencil motivasyonları varmış gibi görünüyordu. Hayatında güvenilebileceği sadece bir avuç insan vardı - Luc gibi. Ve ailesi. Kendisinden çıkar sağlamayacaklarından emin olabileceği insanlar. Bu istisnalar dışında, uzun zamandır yalnız başına daha iyi çalıştığına karar vermişti. "Muhtemelen haklısın," diye mırıldandı. 'Normalde bu kadar çabuk sinirlenmem. Sadece...' Dalgınca omzunu ovuşturdu.

"Belki de doktordan bir randevu almalısın. Alex güldü.

"Liberty de aynı şeyi söyledi.

'Jake benim bir arkadaşım. Acı konusunda yardımcı olabilir. Ve onunla konuşmak istediğin başka bir şey varsa.

"Ne demek istiyorsun?" diye sertçe sordu.

Luc onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. 'Seni uzun zamandır tanıyorum Alex. İçini kemiren bir şeyler olduğunu bilecek kadar uzun zamandır. Bu konuda benimle konuşmaya hazır olmayabilirsin, ama belki de her ne ise, içini dökmek iyi olabilir.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-

"Sorun yok Alex," diye araya girdi Luc nazikçe. 'Merak etmiyorum. Jake de merak etmez. O bir profesyonel. Ona söyleyeceğin her şey kesinlikle gizli kalacak.

Alex konuşmak için ağzını açtı, sonra içini çekti. "Luc, özür dilerim," dedi sonunda. Konuşmaya hazır değildi. Hâlâ çok hamdı, çok yeniydi.

Arkadaşı gülümsedi. 'Hazır olduğunda paylaşırsın. Ama git ve omzun için doktora görün, çünkü ağrı seni asabi yapıyor.

Alex kuru bir kahkaha attı.

'Ve Liberty ile arayışınız hakkında konuşun. Belki o size yardımcı olabilir. Eğer edemezse, kiminle konuşmanız gerektiğini bilir. Burada büyüdüğü için herkesi tanır.

Kısa bir süre sonra Alex Luc'un evinden çıktı ve kaskını taktı. Motosiklete bindi, sonra durdu. Önünde köy, arkasında ise ana yol vardı. Bu saatte ortalık sessiz olacaktı ve kendisinden uzakta uzanan boş asfaltın düşüncesi çok cazipti. Sola döndü ve motoru çalıştırdı.

On dakika sonra başladığı yere geri döndüğünde yüzü kızarmış, kanı her damarına zevk pompalıyordu. Yine de bu, yarışmanın yüksek hızının ve adrenalin patlamasının yerini tutmuyordu. Bu olmadan nasıl yaşayabilirdi ki?

Kış düşüncelerini bir kenara itti ve Luc'ün ona Yaşlı Dorothy'nin kulübesi için verdiği yönergelere odaklandı. Zor değildi. Beş dakika sonra, elinde kaskıyla kapıyı çaldı. Bekledi.

Kadın sonunda kapıyı açtığında neredeyse beklemekten vazgeçmişti. Alex şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Luc ona Yaşlı Dorothy demişti ama bu kadar yaşlı ve çelimsiz olduğunu tahmin edememişti.

"Merhaba canım. Sen Fransız yarışçı olmalısın. Luc uğrayabileceğini söylemek için aradı. İçeri buyur. Bir demlik çay yaptım.'

Botlarını dikkatlice sildi.

"Deri giyen erkekleri severim," diye mırıldandı.

En azından onun böyle söylediğini düşündü. "Neydi o?"

"Yok bir şey canım. Küçük mutfağa doğru hızlı adımlarla ilerledi. Omzunun üzerinden, "Kendini evinde hisset," diye seslendi ve salonun belli belirsiz yönüne doğru el salladı.

Bunun yerine onu takip etti ve o çayı hazırlarken bekledi. "Dur, şu tepsiyi taşıyayım.

"Terbiyeli de. Sanki onu yemek istiyormuş gibi gülümsedi. 'Şuradaki sehpanın üzerine koy. Evet, bu doğru. Şimdi, süt ve şeker alır mısın?'

Alex aydan nefret eder ve sadece kahve içerdi. Ama onun odanın içinde ayaklarını sürüyerek yürümesinin ne kadar uzun sürdüğünü görünce dudağın ısırdı. "Sade iyi olur, teşekkürler.

"Demek birinin izini bulmaya çalışıyorsun?" dedi Dorothy, ikisi de ellerinde porselen bir fincanla rahatladıklarında.

Alex elini i cebine attı ve yaşlılıktan sararmış zarfları çıkardı. "Bu mektupları babamın eşyalarını karıştırırken buldum. Bu yılın başlarında öldü.

Devam etmesi için başıyla onayladı.

İlkini açtı ve ona uzattı. 'Otuz yıl öncesine aitler ve ona gönderilmişler. Ama ne bir iade adresi var, ne de bir isim. Sadece posta damgası bana buralardan gönderildiklerini söylüyor.

Dorothy mektubu aldı ve gözlüklerini taktı. Boynundaki boncuklu zincire bağlı olan gzlk, başını hareket ettirip el yazısıyla yazılmış notu okudukça ınılıyordu. Alex harfleri kelimesi kelimesine biliyordu. Bir dolmakalemin siyah mürekkebi, yazarın genç, muhtemelen bir kız öğrenciden daha fazlası olmadığını düşündüren düzgün el yazısı.

Sevgili Grard,

Bu bir şok olacak - ben de hala şoktayım - ama hamileyim.

Lütfen yakında yaz. Korkuyorum.

Mx

"Ben asla," diye mırıldandı Dorothy. Mavi gözleri parlıyordu. "Daha fazlası var. Alex kalan iki taneyi ona uzattı.

Sevgili Grard,

Son mektubumu aldın mı bilmiyorum. Bebeğinize hamileyim. Sadece senin bebeğin olabileceğini aıklamalıydım - söz veriyorum.

Lütfen yaz, ara ya da başka bir şey yap. Bunu tek başıma yapamam!

Mx

'Sonuncusu bir yıl sonra postalanmış' dedi.

Sevgili Gérard,

Bir kızınız var. Çok güzel ve her zaman gülümsüyor ve - yani, o mükemmel.

Onu kabul edersen iyi olur. Onun iyiliği için. Babasını tanıma şansını hak etmiyor mu?

Mx

Dorothy okumayı bitirdi ve gözlüklerini çıkardı. "Yani onları kimin gönderdiğini bilmek istiyorsun?"

Başını salladı.

"Neden?" diye sordu, kurnaz bakışları onun üzerinde sabitlenmişti.

'Bu çok açık değil mi? Kimse sahip olduğunu bilmediği ailesinin izini sürmek istemez mi? Orada bir yerlerde bir kardeşi vardı ve bu onun için önemliydi. "O mektupları okuduğumda bir şeyler hissettim. İşte. Kalbine bir yumruk attı. "Sesi çok çaresiz, çok ağırbaşlı geliyordu. Ve eğer haklıysam - hiç cevap vermediyse - o zaman ona gidip açıklamalıyım. Özür dilemeliyim. Geçmişini değiştiremem ama belki telafi edebilirim.

Babasının yaptığı yanlışları düzeltme konusunda tutkulu hissediyordu. Sadece işleri yoluna koymak, babası gibi olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Sustu. Kime kanıtlayacaktı?

Kendisine.

Bu farkındalıkla irkilerek başını salladı. Gerçekten bu kadar önemli miydi? Evet. Evet, önemliydi. Evet, öyleydi. Pek çok yönden babasına benziyordu - yarışmak, kazanmak, azim ve

Hırs, risk alma. Kendisinin de güvenilirmez, vefasız bir piç olmadığını kanıtlaması gerekiyordu.

Bunu yapmanın en iyi yolu da kız kardeşini bulmak ve babalarının hatalarını telafi etmektir.

"Çok asilce," diye mırıldandı Dorothy, onaylayarak. "Onlara hiç cevap vermediğini nereden biliyorsun?"

"Emin olamıyorum ama öldüğünde aile avukatımız hayatında başka kadınların da olduğunu söyledi. Boğazını temizledi. "Hiçbiri İngiliz değildi ya da çocuk sahibi değildi.

"Anlıyorum," dedi

Dorothy. "Şok olmuş gibi görünmüyorsun.

Gülümsedi ve altın bir dişi parladı. 'Benim yaşımda, canım, her şeyi gördüm. Yine de itiraf etmeliyim ki, belki de bu ölçekte değil. Ama baban zengindi, değil mi? Çoğumuz koşullarımızla sınırlıyız. Hayatınız boyunca aynı köyde yaşadıysanız ve ayıracak paranız yoksa gizli bir aşığı saklamak o kadar kolay değildir. Örgüsünü eline aldı ve iğneler ritmik bir şekilde tıkırdamaya başladı. "Babanızın bu mektupları saklamış olması ilginç, öyle değil mi?" "Onları o döneme ait diğer belgelerin bulunduğu bir klasörde buldum. Onları saklamaya niyetli olduğundan emin değilim ve kesinlikle onlara değer vermiyordu. Klasör sanki uzun zamandır dokunulmamıştı.'

"Ah. Başını kederle salladı. 'Korkarım gizemli kadınınızın kim olabileceğini bilmiyorum. Yıllar içinde birkaç sürpriz hamilelik oldu ama adı M ile başlayan birini düşünemiyorum.

"El yazısını tanımıyor musun? Zor bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Başını iki yana salladı. 'Ama o zaman neden yapayım ki? Bakkalda çalışıyordum. Öğretmen değildim ya da-' Örgüsünü bıraktı. 'Gidip Peter'ı görmelisin. Yıllarca postanede çalıştı.

Luc haklıydı, diye düşündü Alex. İnsanlarla konuşmaya başlamalıydı. Belki birileri bir şeyler hatırlayabilirdi.

'Evet. Belki babam ziyaret etmiştir. Belki Willowbrook'tan biri Fransa'da ya da yurtdışında vakit geçirmiş, motosiklet yarışlarına ilgi duymuştur.

Belki. Peter'ı dene. Aklıma başka bir şey gelirse Liberty'yi ararım. Çayına uzandı ve bir yudum aldı. Sonra aklına bir fikir geldi ve gözleri muziplikle parladı. "Ev sahibenizin doğru yaşta olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

Liberty mi? Bu o değil. Natasha bana babasının o küçükken öldüğünü ve kızıl saçları olduğunu söyledi. Ev sahibesinin güzel uzun saçlarını hayal etti.

Dorothy bardağı yere bıraktı. "Öyle demek istemedim. Liberty üvey kız kardeşinle arkadaş olmak için doğru yaşta. Belki de birlikte okula gitmişlerdir.

"Kaç yaşında?

"Kasım ayının sonunda otuzuncu yaş gününü kutladı. Sana gizemli çiçeklerden bahsetti mi?"

Başını salladı.

Küçümsedi. "Liberty her yıl doğum gününde bir buket alır - isimsiz olarak gönderilir - ve bu yıl kimden geldiğini sormak için çiçekçinin peşine düştü.

"Kovalanmak mı?

Dudakları kıpırdadı. "Evet.

Arabasında.

Gülümsemekten kendini alamadı çünkü onun ne kadar yavaş ve dikkatli sürdüğünü görmüştü. "Öğrendi mi?

'Neden ona kendin sormuyorsun? Burnunun dibindeki görmezsen dedektiflik işinde fazla ilerleyemezsin.

"Hayır..." Boğazını temizledi. Okul günlerinden beri hiç böyle azarlanmamıştı.

'Peki şimdi genç adam, ne bekliyorsun? Çözmen gereken bir gizem var ve Liberty bu gizemi çözmene yardımcı olacak kişi olabilir.

Evie içeri girdiğinde Liberty arka odada öğle yemeğini yiyordu. Toptancıya gitmişti ve

Çuvallar ve kutular, onları takırdayarak yere bıraktı.

"Hey, haberleri duydum!" dedi Liberty'ye. Gülümserken gamzeleri ortaya çıktı ve yanakları soğuktan kızarmış, neredeyse kiraz kırmızısı paltosuyla uyumlu hale gelmişti.

"Ne haberi?

"Bu sabah işe motosikletle gelmişsin.

Liberty inledi. Köyde orman yangını gibi yayılmış olmalıydı. Ama bu onu şaşırtmamalıydı. "Kimden?

"Yandaki Marjorie. Fırından aldığı sandviçi havaya kaldırdı. 'Sanırım bunu meydan okuman için yaptın? Eğlenceli miydi?

"Dehşet vericiydi. Ve soğuktu. Liberty sırtıttı. "Ama evet, çok eğlenceliydi.

Evie güldü. 'Çok sevindim. Bu meydan okuma seni korkusuz yapacak.

Umarım öyledir. Ama önceden o kadar korkmuştum ki, bir haftalık meydan okuma sayılır mı diye merak ediyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

Evie gülümsememeye çalıştı. 'Bu senin meydan okuman, Lib. Senin kuralların. Bunu düşündü. "O zaman sadece bir gün, ama bu öğle yemeğini denemek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Taç giyme töreninde yediği tavuklu sandviçine ve vanilyalı dilimine suçlulukla baktı. "Çok fazla yeni şeyler denemek için, ha?"

Evie ceketini çıkarıp asarken, "Kendini bu kadar hırpalama," dedi. 'Eğer meydan okumayı çok zorlaştırırsan kendini bir ceza gibi hissedersin - ya da daha kötüsü,' burnunu kırıştırdı, 'bir diyet gibi - ve ay bitmeden pes edersin. Her gün bir meydan okuma yeterli ve motosiklete bindiğin için seninle gurur duyuyorum.

"Haklısın. Evie bir fincan sıcak çikolata gibiydi: kendinizi sıcak hissetmenizi ve dünyadaki her şeyin daha tatlı görünmesini sağlıyordu.

Liberty sandviçinden bir ısırık daha aldı. Suçluluk duygusu olmadan tadı çok daha güzeldi.

"Ne aldığımı görmek ister misin?" diye sordu Evie, getirdiği çantaları açarken. "Başlangıç setlerimizle birlikte satmak üzere bir sürü yastık pedim var ve şu katlı keklere bakın.

Liberty, uyumlu kumaşlardan kesilmiş on inçlik karelerden oluşan paketleri inceledi. Posta pulları ve el yazısı gibi ilginç tasarımlarla modern bir görünüme sahiplerdi. 'Bunlara bayıldım. Renkler çok taze ve canlı.

Evie bir kutuyu kesip açarken, "Ayrıca birkaç tane de mini Noel ağacı aldım," dedi. 'Birini pencereye, diğerini de kasanın yanına koyabilir ve keçeden süslerimizi asabiliriz.

"Harika bir fikir. Kalp ve yıldız şeklindeki şekerlemeler geçen yıl o kadar popüler olmuştu ki Evie bunları bu Noel için Ocak ayında yapmaya başlamıştı.

Liberty ağaçların birleştirilmesine yardım etti ama akli o sabahki heyecanda takılıp kalmıştı ve Alex'in teklifini kabul edecek kadar cesur olup olmadığını merak edip duruyordu.

Kasanın yanındaki ilk ağacı kurduklarında telefonunu çıkardı ve Evie'ye utangaç bir gülümseme verdi. "Alex bu gece eve bırakılmak istersem onu arayabileceğimi söyledi. Sanırım arayabilirim.

Evie ellerini çırttı. 'Söylemiştim - artık korkusuzsun! Yani ilk düşündüğün kadar kötü biri değil, öyle mi?

Liberty onun numarasını aradı. 'Jüri hala kararını vermedi.

Alex hemen cevap verdi ama sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Özgürlük. Ben de tam seni görmeye geliyordum.

"Öyle mi? Neden?' Yürüyor olmalı, diye fark etti.

"*Bir dakika.* Neredeyse geldim...' Dükkânın kapısı açıldı ve işte oradaydı, hâlâ deri giysileri içinde, elinde kaskı, saçları her zamanki gibi dağınıktı. Ama onda da farklı bir şeyler vardı. O kadar asık suratlı görünmüyordu. Daha rahat görünüyordu.

Evie'nin gözleri büyüdü. Ağzı çalıştı ama hiç ses çıkmadı. Belli ki nutku tutulmuştu - ki bu bir ilkti. Liberty'ye sıırıttı.

"Alex," dedi Liberty. "Seni buraya getiren nedir?" "Önce sen söyle - neden aradın?

'Ah - ah - bu gece beni bırakabilir misiniz diye sormak için. Lütfen? İroniye gülümsedi: Motosiklete karşı olan kadın şimdi ikinci bir dönüş istiyordu.

Adamın gözlerindeki parıltı, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. "Bir şartla," dedi.

Evie onları yalnız bırakmakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve arka odada kayboldu.

"Ne var?" diye sordu
Liberty. "Benimle akşam
yemeği yiyeceksin.

Sekizinci Bölüm

Bu Liberty'nin ikinci randevusuydu ve oraya giderken hiç de gergin olmadığını fark etmek onu memnun etmişti. Aslında akli akşam olacaktaki değil, öğleden sonra Button Hole'da olanları hatırlamakta ve Alex'in neden onunla akşam yemeği yemek istediğini merak etmekteydi.

Ona bu gece meşgul olduğunu söylediğinde, adam hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Onun yerine yarın boş musun?" diye sormuştu.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Mesele şu ki Alex," diye takıldı, "bana benimle yemek yemek istemediğini söylediğini çok net hatırlıyorum.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Aklımda bir şeyler vardı."

Bir şeyler mi? Merakla ona baktı. Kaba küstahlığı yumuşamış gibi görünüyordu ama neden? "Ne değışti?

Bir elini yüzüne götürdü. "Bu sabah Luc'u gördüm ve..." elindeki kaskı tarttı "... bana *bir imbécile* gibi davrandığımı söyledi.

Gülmemeye çalıştı. Elmacık kemiklerine renk çizgileri değdi ve gerçekten pişman görünüyordu. "Ne şekilde bir *imbécile* oldunuz?

"Ben... dostça davranmadım.

"Hayır, yapmadın. Bundan olması gerekenden daha fazla keyif alıyordu.

"Peki, benimle akşam yemeği yer misin?" diye sordu. "Senin için yemek yaparım.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Başını bir yana eğdi. Neredeyse... telafi etmek için çaresiz görünüyordu. Ve Luc'ün pansumanından önce bile onu bisikletiyle dışarı çıkarmıştı.

Yine de ona birazcık takılmadan edemedi. "Cumartesi geceleri genellikle pizza yer ve film izlerim..." diye özür dileyerek başladı. Omuzları yenilgiyle çöktü. '... ama bu hafta sonu bir istisna yapmak istiyorum.

Gülümsemesi gözlerini aydınlattı ve öylesine içten görünüyordu ki, bu tamamen silahsızlandırıcıydı.

Liberty otoparka döndü ve bir yer buldu. Bu geceki randevusu bilmediği bir restoranda buluşmalarını önermişti ama o hiç sorun yaşamadan orayı buldu. Kapıyı iterek açtı ve bir gürültü ve yüz patlamasıyla karşılaştı. Restoran tıklım tıklımdı, ki bu da Cuma gecesi şehrin en gözde yerlerinden birinde olması beklenen bir şeydi, ama bu durum randevusunu fark etmesini zorlaştırdı.

Neyse ki bir garson yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim, madam?" diye sordu.

"Sean adında bir adamla buluşacağım.

Ah, evet. Sizi bekliyor. Beni takip edin lütfen.'

Sean onun yaklaştığını görünce rahatlamış görünüyordu. Yüz hatlarında gergin bir gülümseme belirdi.

Garson onun için sandalyesini çekti, sonra da menüleri bıraktı.

"Sen Liberty'sin, değil mi?" dedi sevgilisi.

"Evet, doğru. Gülümsedi ve ilk izlenimlerinden memnun oldu: adam yakışıklıydı ve arkadaş canlısı görünüyordu. Bu umut vericiydi.

Şarap ve yemek sipariş ettiler, sonra utangaç bir bakış attılar. Liberty peçetesinin kenarıyla oynadı ve söyleyecek ya da soracak başka bir şey düşünmeye çalıştı. Keşke flört etmenin garip tanışma kısmını atlayıp doğrudan yakın arkadaş ve daha fazlası aşamasına geçebilseydi. Hayatı çok daha basit hale getirecekti. Otuz yaşına bastığından beri

zamanın geçtiğine dair rahatsız edici bir bilince sahipti ve bu onu sabırsızlandırıyordu. "Yakınlarda mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Evet." Şehirdeki dairesinin yerini tarif etti. 'Yeni taşındım. Daha önce paylaşıyordum. Şimdi tek başıma kiraliyorum. Çatal bıçak takımıyla oynarken kederli bir havası vardı.

"Yeni daireni beğenmedin mi?

'Sorun değil... Uzun süredir orada değilim. Sanırım henüz evim gibi hissetmiyorum.

Adamın neden sürekli kapıya baktığını merak etti. Kaçışını mı planlıyordu?

"Peki ya sen?" diye sordu. "Nerede yaşıyorsun?

Ona ilgi gösterdiği için Brownie puanları verdi. Ama Willowbrook ve Damsely Cottage'ı anlattığında onu dinlemiyor gibiydi.

Garson yemeklerini getirdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Liberty, "Bu senin ilk randevun mu Sean?" diye sordu.

"Ne? Oh - evet." Gülümsemesi çarpıktı. "O zaman söyleyebilir misin?

"Sadece biraz gergin görünüyorsun," dedi sıcak bir şekilde. Ama içini çekti çünkü şefle daha önce de burada bulunmuştu. Bu bir tekrar mı olacaktı?

"Ben sadece..." Başını salladı. "Uzun süredir bir ilişkim vardı - yakın zamana kadar. Bu yüzden sanırım pratik yapamıyorum.

Anlayış ortaya çıktı. "Ah. Ne zaman-"

'Sean!' Birinin nefesi kesildi.

Liberty çatalını düşürdü. Uzun, sık bukleli bir kadın yanlarından geçiyordu ama aniden durdu ve masalarına doğru ilerledi. Güzeldi, mükemmel makyaj yapmıştı ve inanılmaz uzun bacaklarını sergileyen ışıltılı bir elbise giymişti ama Sean'a onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Şaşırmadığı belliydi ve Liberty onun bütün akşam kapıya nasıl gergin bakışlar fırlattığını hatırladı.

"Jessie-

"Bu ne?" diye tükürdü kadın, yemek tabaklarını göstererek.

Yemek yiyenlerden birkaçı döndü ve Liberty'nin üzerine bir karıncalanma hissi çöktü.

"Neye benziyor?" dedi dikkatle.

Liberty kaşlarını çatı. Hem meydan okuyan hem de suçlu görünüyordu - nedenini anlamamıştı. Neler oluyordu?

Kadının öfkesi daha da artmış gibiydi. "Tekrar denemek istediğini söylemiştin. Sana bir şans daha vermem için bana yalvardın. Onunla her şeyin bittiğini söyledin.

Liberty sırayla ikisine de baktı. Bu onun eski sevgilisi miydi? Sadakatsiz miydi?

Korkunç kadın ona döndü. "Belki bana neler olduğunu anlatabilirsin.

"Ben mi? Liberty yutkundu. Yol göstermesi ya da bir açıklama yapması için Sean'a baktı ama o bakışlarını kaçırdı. "Sadece yemek yiyorduk.

"Adamımla yemek yiyorsun. Kadın parmağıyla onu işaret etti.

Oda tamamen sessizleşmişti. Başlar döndü, garsonların hepsi durdu ve Liberty'nin yanakları lav benzeri bir sıcaklıkla doldu. Oh, harika. Şimdi o da en az Sean kadar suçlu görünmeliydi. "Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı," dedi. Bunu açıklığa kavuşturmak için tekrar Sean'a döndü ama o Jessie'ye bakıyordu. Aslında kendinden memnun görünüyordu. Neden?

Dik oturdu ve tekrar denedi. "Dinle, kim olduğun ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu bizim ilk randevumuz ve-

Kabul ediyorsun yani? Onunla çıkıyor musun? Ve *ilk* buluşma konusunda sana inandığımı bir an bile düşünme. Ne yaptığını biliyorum.'

"Ne? Pislik Sean onu görmezden gelmeye devam etti. 'Bu değil-'

"Sen erkek çalan bir cadısın! Jessie'nin ifadesi zehirliydi ve restoran artık tamamen sessizdi. 'Siz ikiniz bunu bilerek yaptınız, değil mi? Bunun böyle olacağını biliyordunuz.

En sevdiğim yer, bu gece burada olacağımı biliyordunuz
ve buraya kasıtlı olarak geldiniz - yüzüme karşı kendinizi
göstermek için!

Masanın altında Liberty'nin bacakları titriyordu. Bu utanç
vericiydi.

"Jess-" diye başladı.

Onu susturmak için elini kaldırdı ve Liberty'ye döndü.
"Onu aldattın ve şimdi de ona sahip olabileceğini
düşünüyorsun, öyle mi?

Gözleri öfkeden simsiyah olmuştu.

"Hayır. Her şeyi yanlış anladın. Liberty çaresizlik içinde
Sean'a döndü. "Söyle ona. Bu geceden önce hiç
tanışmadığımızı söyle. Diğer yemek yiyenlerin bakışlarının
onu yaktığını hissedebiliyordu. Bu odadaki herkes onun
suçlu *olduğunu* düşünecekti.

"Demek bir şeyler hissediyorsun," dedi Sean sessizce,
bakışları Jessie'nin üzerindeydi.

Kuruş düştü. Bunu eski sevgilisini kıskandırmak için
ayarlamıştı. Liberty kendini hasta hissetti. Kullanılmıştı, o-

Bir garson yaklaştı ve Jessie'ye, 'Madam, sizden gitmenizi
istemek zorundayım,' dedi.

Liberty'nin üzerinden bir rahatlama dalgası geçti.

Sean ayağa kalktı ve elini Jessie'nin koluna koydu. 'O
haklı. Haydi, Jess.'

Elini salladı. "Daha bitirmedim!

Sean ve garson, bağırmaya devam eden kadını çıkışa
doğru yönlendirdiler. 'O cadı başkalarının erkeklerini
çalamayacağını bilmeli! O bir-'

Kapı arkasından kapandı ve oda yeniden sessizleşti.
Herkes Liberty'ye bakıyordu.

Kucağındaki peçeteyi düzeltti ve Sean'ın geri gelmesini
bekledi. Ama zaman geçiyor ve o görünmüyordu. Liberty
etrafına bakındı. Bu kendini içinde bulduğu en utanç verici
durum olmalıydı. Bu *nasıl* olmuştu? Cildi karıncalandı ve
kalmak istemediğine karar verdi: Sean geri gelse bile
açıklamasını duymakla ilgilenmiyordu.

Garson geldi. "İyi misiniz, madam?

"Evet," diye fısıldadı ve ayağa kalkmak için hareketlendi. Sean'ın geri dönmeyeceği belliydi. "Sanırım ben de gideceğim.

"Faturayı getireceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Fatura mı?

Kadın gözlerini kırptırdı.

Garsonun yüz hatları sertleşti. Şarabı ve zar zor dokunulmuş yemek tabaklarını işaret etti. "Bunun için ödemeye ihtiyacım var.

'Ama o- Bu adil değil. Sipariş ettiği şeyin parasını ödemeli.

Garson sert tavrını sürdürdü. "O burada değil, madam.

Boğazı o kadar sıkılmıştı ki buna ne diyeceğini bilse bile itiraz edemezdi. Garson parmaklarını tıkırdatırken ve biri elinde bir kâğıtla aceleyle yanına gelirken, yenilmiş bir halde sandalyesine çöktü. Düzinelerce suçlayıcı gözün kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. Garson kâğıdı önüne koydu ve gözyaşları kâğıdın altındaki numarayı bulanıklaştırdı.

Bu utanç vericiydi. Üstelik faturayı da o ödüyordu.

Cumartesi, 6 Aralık

"Günaydın Liberty! Evie onu her zamanki neşesiyle karşıladı.

Liberty gözlerini korumak için elini kaldırdı, "Vay canına, çok parlak," dedi. Evie, üzerinde ışıltılı altın rengi bir ağaç deseni olan payetli kırmızı bir elbise giyiyordu. Işık küçük oklar gibi elbiseden yansıyor. Liberty daha yakından baktı. "Bütün bu süsleri kendin mi diktin?

"Evet. Evie sırttı. 'Çok fazla olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Jake bunu görünce kaşlarını kaldırdı.

Liberty diplomatik bir tavırla, 'Çok... Noel'e uygun görünüyor,' dedi. "Bugün nasılsın? Evie sordu.

"Daha iyi oldum. El çantasını yere bıraktı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

"Kulağa iyi gelmiyor. Ne oldu?"

Gülümsemeye çalıştı. "Dün gece gerçekten kötü bir randevum vardı.

"Ağız kokusu ve vücut kokusu olan çirkin anlamında kötü mü?" "Bundan çok daha kötü.

Kadın olanları anlatırken Evie onu dinledi. "Bir tavşan kazanı, öyle mi?" dedi gözlerini kocaman açarak. "*Fatal Attraction*'daki gibi mi? En azından Glenn Close gibi bıçakla silahlanmamıştı.

Liberty onun iyi tarafı bulma çabasına güldü. "Sanırım. Ama Evie, bu beni tüm bu mücadeleyi yeniden düşünmeye itti. Devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum. Kendimi küçük düşürücü durumlara mı açıyorum?

"Ah," dedi Evie utangaç bir ifadeyle ve yere baktı. Bir taşıma çantası aldı.

"Ne oldu?

'Sadece bir meydan okuma fikrim vardı, hepsi bu. Noel ruhunu yakalamak ve müşterilerimizi gülümsetmek için bir şey. Çantayı açtı ve Liberty yeşil keçe bir şapkanın ucunu ve çok uzun sivri bir kulağı gördü. "Ama eğer istemezseniz...

Liberty gülümsedi. "Göster bana. O çantadaki hiçbir şey dün gece başıma gelenler kadar üzücü olamaz.

Button Hole'da gerçekten yoğun bir gün geçirmişlerdi ve Liberty o akşam eve geldiğinde saat yediyi geçiyordu. Charlie onu karşılamak için ayağa fırladı ve merhabalaşmaları bittiğinde paltosunu asıp mutfağa giderek nefis yemek kokusunu inceledi.

Alex ortalıkta görünmüyordu. Ocağın üzerinde birkaç tava hafif ateşte duruyordu. İçine bakmak için birinin kapağını kaldırdı ve egzotik baharatların mis gibi kokusu onu karşıladı. Ağız sulandı. Bu yemeğin neyle ilgili olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Diğer tencerede erişteler pişiyordu ve masa en iyi peçeteleri ve kadeh şarap bardaklarıyla donatılmıştı. Doğum günü buketi taşınmış ve arka kapının yanına bırakılmıştı.

çiçeklerin yarısı ölmüştü. Gerberalar canlı renklerini kaybetmiş, güller ise acınacak bir şekilde sallanıyordu. Artık neredeyse iki haftalık olmuşlardı - belki de ömürlerinin sonuna gelmişlerdi. Ama Liberty onlara şüpheyile yaklaştırmaya karar verdi ve ölü çiçekleri ayıklayıp kalanların uçlarını kopararak onları ayırmaya başladı.

Vazoya taze su doldururken bu çiçeklerin meydan okuma fikrini tetiklediğini düşündü, ama dün gece o kadar berbat geçmişti ki hâlâ devam edip etmeyeceğinden emin değildi - ya da en azından flört boyutunu. Buruşmuş bir yaprağı koparıırken Jessie'nin öfkeli yüzü ve Sean'ın muzaffer ifadesi gözünün önüne geldi.

Ama aynı zamanda bu mücadeleye neden başladığını da hatırlamak zorundaydı. Eğer şimdi durursa, kaybeden kendisi olacaktı.

Vazoyu taze bir kararlılıkla mutfak masasına geri koydu. Bu meydan okuma cesur olmakla ilgiliydi ve gerçekten cesur bir insan ilk engelde pes etmezdi. Devam etmek zorundaydı.

Koridordaki ayak sesleri yaklaştı ve Alex onu görünce homurdandı. "Neden böyle giyindin?"

Elini kaldırıp şapkasına dokundu. Onu taktığını tamamen unutmuştu. 'Ben bir Noel elfiyim. Bugünkü görevim bu. Bu da bana hatırlatıyor. Turuncu not defterini çıkardı ve *günü bir elf gibi giyinerek geçirdiğini* karaladı. "Akşam yemeğinden önce üzerimi değiştirecek vaktim var mı?"

'Eğer hızlı olursan. Yedi buçukta hazır olur.'

"Sadece beş dakika sürecek. Gitmeye gitti, sonra durakladı. Bütün gün bunu düşünmüştü ve adamın neden onunla yemek yemeye bu kadar hevesli olduğunu hâlâ anlayamamıştı. "Nefis kokuyor.

"Teşekkürler.

Adamın büyük bir özenle hazırladığı masaya baktı. "Peki... bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Geleceğim," dedi. "Akşam yemeğinde. "Ah. Doğru.

Saat yarımaya doğru ilerlemekte olan saate baktı. "Üstünü mü değiştiriyorsun?" diye sordu muzip bir sırıtışla. Bakışları dar yeşil taytının üzerinde gezindi ve gözlerinde bir parıltı mı vardı? "Çünkü bir elf gibi giyinmek istemen benim için sorun değil.

Dokuzuncu Bölüm

"Araman için yardım mı istiyorsun? Liberty çatalını tavuklu ve gökkuşağı sebzeli Tayland eriştesine batırırken sordu. Alex'in pişirdiği yemek lezzetliydi, hoş kokuluydu ve çok baharatlı değildi. Ama bir türlü rahatlayamıyordu.

Onun yanında gergin hissediyordu. Gergin. Nedeninden emin değildi. Belki de kötü bir başlangıç yaptıkları ve ona karşı hâlâ temkinli olduğu içindi. Ya da belki de onun kara gözleri ve o kalp durduran gülümsemesi yüzünden. Dağınık saçlarına bir bakış fırlattı. Gerçi adam onun tipi olamayacak kadar dağınıktı.

Alex başını salladı. 'Resmi kayıtlarla bir yere varamıyorum. Bölgeyi bilen insanlarla konuşmam gerektiğini fark ettim, bakalım yardımcı olabilecek bir şey hatırlayan var mı? Herkes Willowbrook'u iyi bildiğinizi söyledi ve üvey kız kardeşim de sizin yaşlarınızda olmalı. Belki onu tanıyordur.'

'Belki, ama onun kim olduğunu nasıl anlayabilirim? Bir adınız bile yok ve bu mektuplar otuz yıl önce yazılmış. Bu süre içinde çok şey değişebilir: anne taşınmış ya da bebek büyüyüp gitmiş olabilir.

"Biliyorum. Yenilgiyle başını öne eğdi.

O kadar üzgün görünüyordu ki, uzanıp onu teselli etmek istedi. "Mektupları görebilir miyim?

Adam zarfları ona verirken, zarfların eski, ince ve yaşlılıktan sararmış olduğunu fark etti. Zarfları teker teker açtı, saten yumuşaklığındaki kâğıtları dikkatle düzelitti. Onları taradıktan sonra yere bıraktı. "M'nin ne anlama geldiğini biliyor musun?

Başını iki yana salladı.

Olasılıkları gözden geçirdi; 'Maud, Maura, Melanie, Marianne... Ama adı M ile başlayan tanıdığım hiç kimseyi düşünemiyorum.

'Onu asla bulamayacağım,' dedi umutsuzca.

Onu daha yakından inceledi. O kadar ciddi ve yoğun görünüyordu ki, babasının çapkın bir tip olduğunu hayal etmek zordu. Dikkatle sordu, "Baban bunu çok yapar mıydı - başka kadınlarla yatmak?

Yüz hatları sertleşti. "Evet. Ne yazık ki. O arketipik bir Kazanova'ydı. Harfleri işaret etti. 'Bu onun tipik özelliği. Hayatı boyunca bencilce davrandı. Bu zavallı kadının neler yaşamış olabileceğini, o mektupları yazarken ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüğümde...'

Sesi çok öfkeli, çok tutkulu geliyordu ve babasının yanlışlarını düzeltme arzusu onda bir hayranlık dalgası uyandırdı. "Willowbrook sakinleri için çevrimiçi bir grubumuz

var,

dedi, telefonunu eline alarak. 'Oraya mektupların bir resmini koymamı ve bir şey bilen olup olmadığını sormamı ister misiniz?

Başını iki yana salladı. 'Bunun basına yansımalarını istemiyorum. Bu çok kişisel.

"Babanın yaptıkları yüzünden insanların seni yargılayacağından mı endişeleniyorsun?

'İnsanların Ricard'larla ilgili bu dedikoduyu gazetelere taşımasından endişe ediyorum. Bu annem için çok kötü olur. Zaten yeterince şey yaşadı.'

'Endişelenmenize gerek yok. Burada kimse senin hakkında basına konuşmayacak'.

İkna olmuş görünmüyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

'Çünkü insanlar böyle değildir. Biz birbirimize göz kulak oluruz.

"Yine de ben bir yabancıyım.

"Burada kaldığın sürece bizden birisin. Telefonu hâlâ elindeydi ve onun onayını bekliyordu.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Mektuplardan birinin fotoğrafını çekti ve kısa bir açıklamayla birlikte internette yayınladı, ardından telefonunu yere bıraktı. "Peki bundan sonra ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Etrafa sormaya devam et, insanlarla konuş, sanırım. Umarım birileri bir şeyler hatırlar. Postaneye, okula, kiliseye gittim. Kimse bir şey bilmiyor. Tatlı kaşığını eline alıp dalgınca bir o yana bir bu yana çevirirken uzun kirpiklerini indirdi. Adam kederli görünüyordu ve kadının kalbi sıkışıyordu.

"Baban ne zaman öldü?" diye sordu usulca.

"Geçen kış.

Babasına hiç yakın olmadığını söylemişti ve şimdi bunun nedenini anlayabiliyordu ama belki de kederini henüz atlatamadığını merak ediyordu. Belki de ilk geldiğinde kaşlarını bu kadar çatmasının nedeni buydu.

Devam etti, 'Hiç evde olmazdı. Hep seyahat ederdi. Annem bizi tek başına bir ebeveyn gibi yetiştirdi. Bizim için her şeyi o yaptı.

Adamın sesindeki sıcaklıktan onu çok önemseydiğini anlayabiliyordu. Liberty gülümsedi. "Benim annem de bekârdı.

"Yakın mıydın?"

"Hem de çok. Mükemmel bir çocukluk geçirdim. Liberty çocukken kendisinden daha büyük aileleri hep kıskanmıştı ama şimdi daha iyi biliyordu. Annesiyle son derece uyumlu bir ilişkileri vardı. Okul arkadaşlarından bazıları aileleriyle sürekli savaş halindeydi. O şanslıydı.

"Nerede büyüdün?" "Burada.

Bu evde.

"Hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

Evet. Annem de öyle. Bu yazlık üç kuşaktır ailemize ait. Ancak onun küçümseyici sözlerini hatırlayınca gururlu gülümsemesi soldu: *Issız bir yerde yaşamaya alışık değilim.*

"Peki ya baban?" diye dikkatle sordu.

"Ben çok küçükken öldü. Ama hiçbir zaman gerçek anlamda resmin içinde olmadı. Annemle ben bebekken ayrılmışlar. Her zaman sadece ikimizin iyi olduğunu söylerdi - ve öyleydik. Başka kimseye ihtiyacımız yoktu. Burada büyümeyi seviyordum. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Durakladı. "Tüm dünyayı gezerken bunun size sıkıcı geldiğini biliyorum.

"Güzel bir yer," diye kabul etti. 'Bozulmamış kırsal alan, geleneksel taş evler. Ayakları kaşınan biri olduğum için alışılmadık biriyim.

Bu itiraf onu şaşırtmıştı. Belki de adam burası hakkında o kadar da kibirli değildi. Bu, ona biraz ısınmasını sağladı. "Evet. Sen ve ben çok farklıyız.

"Ama motosikletle dışarı çıkmak hoşuna gitti, değil mi?

Dün işten sonra onu aldığıında yine biraz gergindi ve ona çok hızlı gitmeyeceğine dair yemin ettirmişti ama yola çıkar çıkmaz heyecanı başlamış ve eve vızıldayarak varmıştı. "Evet, öyle. Kaskı ve malzemeleri benim için alman gerçekten çok nazik bir davranıştı. Teşekkürler.

Bunu elinin tersiyle itti. "Belki de korkunu yenmişsindir.

"Belki de. Gülümsedi. "Yine de hızlı gitmek istemezdim, Yine de.'

'Bana meydan okumanızdan biraz daha bahsedin. Seni başka ne korkutuyor?'

Nereden başlamıştı? Dün geceki aşağılayıcı sahne zihninde hâlâ tazeydi. 'Yeni insanlarla tanışmak, yeni yerlere gitmek - tehlikeli, hızlı ya da bilinmeyen her şey. Rutini gerçekten seviyorum.

Aferin Liberty. Şimdi onu eski sevgilisinin söylediği gibi çamura batmış biri olarak görecekti.

"Bu meydan okuma iyi bir fikir." "Öyle mi düşünüyorsun?

'Kesinlikle. Çekingen bir hayat yaşamak iyi değildir. Yeni şeyler denemekten korkarsanız tam potansiyelinizi nasıl gerçekleştirebilirsiniz? Daha hızlı gitmek ya da daha zor bir yola girmek için kendinizi zorladığınızda hayat daha tatmin edici olur. Daha ödüllendirici.'

"Dün gece değildi. Adam şaşkındı, o da açıkladı. "Şu arkadaşlık uygulamalarından birine katıldım ve gerçekten kötü bir randevum oldu.

"Bir randevu uygulaması mı?" dedi dehşet içinde. "Neden? Belli değil miydi? 'Çünkü biriyle tanışmak istiyorum. Bir erkekle. Neden yanakları birden kızarmış gibi oldu? Bakışlarını kaçırdı ve kolundan birkaç iplik kopardı.

"Bunu yapmana gerek yok.

Adamın sesinin bu kadar ciddi çıkmasına şaşırmıştı. "Seviyorum. 'Tabii ki yok. Senin gibi bir kadın - genç ve güzelsin ve - ve bir flört uygulamasına ihtiyacın yok.

Bu az önce ona yaptığı bir iltifat mıydı? Gerçekten öyle. Bu aya kadar bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmamıştım. Bu meydan okumayı yapmamın bir başka nedeni de bu.

Kendini onun dehşete düşmesine ya da acımasına hazırlamıştı ama o sadece omuz silkti. 'Doğru adam er ya da geç karşına çıkacaktır. Neden kader yollarınızı kesiştirene kadar bekleyemiyorsunuz?

'Bu gerçekleşmeden önce yaşlı bir kadın olabilirim. İşim gereği erkeklerle hiç tanışmıyorum. Ethan'ı düşündü ve kızardı. "Yani, pek fazla erkekle değil. Willowbrook'taki herkesi tanıyorum. Onlarla ya çoktan çıktım ya da o şekilde bir ilgim yok. Başka nasıl biriyle tanışabilirim ki?

"Bana bu uygulamayı göster.

Telefonunu eline aldı. Yüklenmesini beklerken, "Ne tür bir erkek arıyorsun?" diye sordu.

"Kendini adamaya hazır biri. Buralarda yaşamaktan mutlu olan biri.'

Ona sert bir bakış fırlattı. "Neden?

'Çünkü burayı seviyorum. Burası benim evim.'

'Ya şehirde yaşamayı seven biriyle tanışırsanız? Ya adresi dışında her yönden mükemmel biriye?

"Burada yaşamak istemeseydi benim için mükemmel olmazdı.

"Daha büyük bir yere taşınırsan yeni insanlarla tanışırsın.

"Oh, başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Güldü.

"On mil ötedeki kasabada bile mi?

Kadın başını salladı.

"Neden olmasın?

"Çünkü burası çok güzel. Burası gibi bir yer yok. Burası ... evim.

Islık çaldı. "Tıpkı *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy gibisin. Ama bu mükemmel adamın var olamayacağını biliyorsun, değil mi?"

'Belki de çok titiz davranıyorum. Belki de bu yüzden doğru olanı bulma şansım olmadı.

"Bana yarışmacıları göster.

Yanına oturmak için hareket etti ve birlikte bir dizi yüz ve isim arasında gezindiler. Gülen gözler ve asık suratlar birbiri ardına geçip gidiyordu. Böyle yakından bakınca Alex'in tıraş losyonunun ince bir izini yakaladı ve onun sıcaklığını da hissedebiliyordu - yoksa bu onun hayal gücü müydü?

Durdu ve parmağı ekranın üzerinde gezindi. "Onun nesi var?

"Göz korkutucu görünüyor. Aşırı özgüvenli. "Bu mu?

Burnunu kıvırdı. 'O bir fitness manyağı. Hiçbir ortak noktamız yok.

"O mu?

"Çok yaşlı.

"O mu?

"Çok genç.

'O yirmi sekiz yaşında. Senden çok da genç değil. "Ama seyahate çıkmak istiyor.

"Bunun nesi yanlış?

"Yuva kurmaya ve bir aile sahibi olmaya hazır olması pek mümkün değil.

Arkasına yaslandı. "Bir aile mi istiyorsun?" "Evet. Neden bu kadar şaşırdın?

Telefonunu ona geri verdi. 'Gençsin, sevdiğin bir işin var ve başarılısın. Yuva kurmadan önce bunu daha da ilerletmek istemez misin?

'Şu anki işimden memnunum. Devam edecek ne var? Ve gerçekten anne olmak istiyorum. Otuz yaşındayım, daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Düne kadar Motosikletli Tehlike olan adama bu kadar çok şey anlattığına inanamıyordu. Ama adamla konuşmak kolaydı, ilgili görünüyordu. *Ve onun güzel olduğunu söylemişti.* Bunu aklından çıkaramıyordu.

"Yani burada yaşamak isteyen, yuva kurmaya ve çocuk sahibi olmaya hazır bir adam bulmayı umuyorsunuz?"

"Bu zor bir emir, biliyorum, ama eminim ki dışarıda bir yerlerde o var.

"Olabilir. Ama internet randevularının ona ulaşmak için en iyi yol olduğundan emin değilim.

'Dün gecedен sonra, katılıyorum. Bu beni biriyle çıkmaktan gerçekten soğuttu. Durakladı. "Yine de...

"Devam et.

"İş yerinde tanıştığım bir adam var. Annesi dışarı çıkamadığı için dükkana geldi, ama annesi çok hevesli bir yorgancı ve o da...' tereddüt etti '... gerçekten hoş biri.

Birden Carys'le birinden hoşlandıklarında birbirlerine nasıl sır verdiklerini hatırladı. Tek fark, Carys'in Alex'in şu anda yaptığı gibi ciddi görünmek yerine ciyak ciyak bağırmasıydı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bekâr, güvenilir ve annesine sadık biri. Oldukça tatlı.'

"Onu evcil bir köpek gibi gösteriyorsun.

Güldü. 'O da yakışıklı. Sarışın, uzun boylu ve düzenli. Tek kaşını kaldırdı. "Düzenli mi?"

'Bilirsiniz, saçları düzgünce taranmış, kıyafetleri hiç kırıkmamış. Her zaman kusursuz bir şekilde giyinir. Alex'in dağınık saçlarına baktı.

'Bakımlı bir evcil köpek o zaman. O da senin için aynı şekilde mi hissediyor?'

"Bilmiyorum. Ateş yanaklarına hücum etti. Ethan'ı bir şeyler içmeye davet etmeyi düşünmüştü ama ne zaman arayacak ya da mesaj yazacak olsa doğru kelimeleri bulamıyordu.

Ya hayır dediyse? Ya bu fikir onu o kadar dehşete düşürdüysen ve bir daha asla Button Hole'a gelmediyse?

Her neyse, onu Perşembe günü Brenda'yı tekrar ziyaret etmeyi ayarladığında görebilirdi. Olayların kendi zamanlarında gelişmesine izin vermek daha iyi değil miydi?

"Ona çıkma teklif ettin mi?" "Hayır.

"Neden olmasın?

"Çünkü hayır diyebilir. Her neyse, dün gecedan sonra bunu yapmak istediğimden emin değilim.

'Bu dün geceki gibi görücü usulü bir randevu değil.

Onu tanıyorsun.' Doğru. Annesini de.'

"Yani intikamcı bir eski sevgilisi olan bir aptal değil.

Gülümsedi. "Eğer öyleyse, Brenda bundan bahsetmedi.

Alex onu daha yakından inceledi. "Gerçekten de kötü bir randevunun bir daha çıkmaya engel olmasına izin verecek misin?

"Hayır, ama...

"Ya başka biriyle tanışır mı?

Bu düşünce bir panik dalgasını tetikledi. Cesur olmak istiyordu. Kulübesinden ayrılarak dünyaya açılmaktan korktuğu için hayatını yalnız yaşamak istemiyordu. Kendini konfor alanının dışına itmeye devam etmeliydi. Sonunda, 'Haklısın. Sanırım yapabilirim...' Belki Ethan'la Brenda'nın evinde bir an yalnız kalırlarsa, ona o zaman sorabilirdi.

"Eee?" dedi Alex ve başıyla telefonunu işaret etti. "Ne için bekliyorsun?

'Ne - şimdi mi? Yapamam!'

'Neden olmasın? *Carpe diem!* Günü yakalayın. Bu şekilde gergin olmak için zamanınız olmaz.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, sanki bir ağaçkakan deliyormuş gibi hissediyordu. "Ama ben ne diyeceğim?

'Acaba sen gibi için var Çocuklar ile Ben mi?' O donuktu ama gözleri mizahla dans ediyordu.

Ona şakacı bir şekilde vurdu.

"Akşam yemeğine çıkmaya ne dersin?" diye daha ciddi bir öneride bulundu.

"Hayır diyecek, biliyorum.

"Neden?

"Çünkü onun gibi bir adam, istediği herkesle çıkabilir.

Ama değil. O bekar. Ve eğer hayır derse, ne olmuş yani? Hayatına devam edersin, başka birini bulursun. Omuzları umursamaz bir omuz silkmeye kalktı. "Şimdi yap, Liberty.

Meydan okuma için yap. Derin bir nefes aldı ve telefonunu çıkardı. "Tamam. Onu arayacağım. Eli titriyordu. Telefon çalarken, "Muhtemelen dışarıdadır," dedi. Cumartesi gecesi. O-

Adam ikinci zil sesinde telefonu açınca irkildi. "Ethan? Beyni bir an toparlanmaya çalışırken kelimeler takıldı. "Ben - ah - bu Liberty. Bilirsin, kapitone dükkânından, Düğme Deliği'nden?

Kıkırdadı. "Elbette. Tanıdığım tek Liberty sensin. Sesini duyduğuma sevindim. İşler nasıl?"

Biraz sohbet ettiler ama Alex sabırsızca devam etmesini işaret etti. Kadın boğazını temizledi ve tüm cesaretini topladı. Telefonu sıkarken elleri nemliydi. 'Ethan, ben - ah - sadece bir akşam dışarı çıkmak ister misin diye merak ettim? İstersen yemek yiyebilir ya da bir şeyler içebiliriz.

Kibarca reddetmesi için kendini hazırlarken kalbi çılgınca çarpıyordu. Dakikalar geçmiş gibi geldi ama muhtemelen sadece saniyenin kesirleri kadardı.

"Bu harika olur. Onun sesindeki zevki duydu. "Bu gerçekten hoşuma gider.

İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve gülümsedi. "Güzel. "Ne zaman düşünüyordun?

"Ne zaman? Şey...' Bu onu şaşırtmıştı. Alex, "Yarın" diye mırıldandı ama bu onu çok hevesli gösterir miydi? Oh, boş ver. Söylediği gibi, günü yakalayın. "Yarına ne dersin?

"Bu bana uyar. Hadi yemeğe gidelim. Bana adresini mesaj atarsan seni alırım ve oradan devam ederiz.

Telefonu bıraktı ve Alex'e gülümsedi. 'Evet dedi! Gerçekten evet dedi!

'Tabii ki yaptı. Akli başında hiçbir erkek yapmaz.'

Bu iltifat, sevincini daha da artıran bir havai fişek patlamasını tetikledi. Bu öyle bir sonuçtu ki! Alex sayesinde hoşlandığı biriyle randevusu vardı. Ondan ve cesaretinden gerçekten bir şeyler öğrenebilirdi. Aklına bir düşünce geldi ve gülümsemesi kayboldu. 'Ah, hayır! Onunla burada değil, restoranda buluşmayı ayarlamalıyım.

"Neden?

Dün geceki deneyim ona gerektiğinde kaçabilmesi gerektiğini öğretmişti. "Bir felaket olursa diye. Arabayı o kullanıyorsa, kontrol ondadır.

Alex bunu elinin tersiyle itti. "Eğer bir felaket olursa beni ara, gelip seni alırım.

"Parlak zırhlı bir şövalye gibi," diye güldü, "bir motosikletin üzerinde.

Pazar, 7 Aralık

Alex, dün gece ne kadar iyi uyuduğuna ve bunun sonucunda omzunun ne kadar iyi hissettiğine hayret ederek aşağıya indi. Liberty'nin yatarken yanında götürmesi için ısrar ettiği sıcak su şişesi yüzünden olamazdı bu.

Çoktan mutfağa girmişti ve tezgâh açık paketler, kâseler ve kaşıklarla doluydu. Mikrodalgadan küçük bir kâse çıkarırken kendi kendine mırıldanıyordu ve onu gördüğünde gülümsedi. Adam, kızdaki tedirginliğin gittiğini ve kadının mutfakta dolanırken rahat ve huzurlu olduğunu fark etti. Saçları sallanıyor ve omzunun üzerinden geriye doğru itiyordu.

'Waffle yapıyorum,' dedi. "Biraz ister misin? Eritilmiş tereyağını diğer malzemelerle dolu büyük bir kaseye döktü ve karıştırdı.

"Evet, tamam.

Güldü. "Sesin pek emin gelmiyor. Çok lezzetliler, söz veriyorum. Ben biraz profesyonelim. Son ...', zihinsel bir hesaplama yapmak için başını eğdi, '... beş yıldır her Pazar yapıyorum. Makine Carys'in doğum günü hediyesiydi.'

'Beş yıl, ha? Waffle'ı çok seviyor olmalısın.'

Gülümsedi. "Onları seviyorum. Onları deneyen herkes de öyle.

"Kaç kişi bu?

Bunu düşündü. "Carys ve birkaç eski erkek arkadaşımız.

Gülmemeye çalıştı. "Çok fazla değil.

"Ne kadar ayrıcalıklı olduğunu görüyor musun? Sırıttı. 'Beni mutlu ediyorlar. Hafta sonu için bir kutlama. Pazar günleri waffle olmadan aynı olmazdı. "Ve Carys'i ziyaret etmek. Pazar günleri hep onu görmeye giderim.

Karışımı son bir kez karıştırdıktan sonra elini waffle makinesinin üzerinde tutarak yeterince sıcak olup olmadığını kontrol etti. Görünüşe göre tatmin olmuştu, karışımın bir kısmını içine döktü ve zamanlayıcıyı ayarladı.

"Pastırma ve akçaağaç şurubunuz var mı?" Buzdolabını açtı ve içine baktı.

"Evet. Pastırma alt rafta, şurup da burada. Dolaba uzandı ve şişeyi çıkardı.

Ocağın üzerine bir kızartma tavası koydu ve gaz halkasını yaktı. Pastırma sıcak tavaya düşerken cızırdadı. "Senin *programınla* alıp veremediğin ne?" diye sordu, kızartmaları dürterken.

"Ne demek istiyorsun?

'Her şey için bir gününüz ve zamanınız var. Pazar günü waffle, Cumartesi günü pizza ve film, her akşam saat onda köpeği gezdirmek...'

Omuz silkti. "Senin bir rutinin yok mu?

"Hayır. Benim için her gün farklı. Sürekli olarak uçaklara biniyor ve iniyordu. Yarışlarda da her zaman yeni zorluklar ortaya çıkıyor, bu da ya bisikletinde ya da yarış planında ayarlamalar yapmasını gerektiriyordu. Hayatı esnek olmakla ilgiliydi.

Öyleydi, diye düzeltti kendini ve gerildi. Bir balık dilimi aldı ve pastırmayı düz bir şekilde bastırdı, şimdi geleceğin onun için barındırdığı monotonluğu düşünmek istemiyordu. Sıcak yağ şarkı söyledi ve tükürdü.

"Rutini seviyorum," diye itiraf etti. Beni güvende hissettiriyor. Bu rahatlatıcı.'

Alex merakla onu inceledi. Bir çay mendili alıp silkeledikten sonra katlarken bakışlarını yere indirdi.

"Diğer insanların bunu sıkıcı bulduğunu biliyorum ve ben de meydan okuyarak bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorum, ancak heyecanın her zaman iyi bir şey olmadığını fark ettim.

Mutfak sessizleşti. "Carys'in kazası mı?

Başıyla onayladı. "Ve annem hastalandığında.

Dün gece ona meydan okuması ve bir ortak bulma umutları hakkında anlattığı her şeyi hatırlayarak pastırmayı ters çevirdi. Ormandaki bu kulübede o kadar yalnızdı ki. Kendisi için üzüldüğünden değil. Mağrur, gururlu ve güzeldi ve cesur olmak için kendine meydan okumasına hayranlık duyuyordu.

Parlak bir sesle, 'Ama rahat bir gecede yanlış yapamazsınız - iyi bir film ve dikmek için bir yorgan' dedi.

Alex güldü. "Her şeyin tahmin edilebilir olmasından hoşlanır mıydın?

"Evet. Annem çok yaramazdı, bu yüzden yeterince büyür büyümez sorumluluğu ben aldım.

"Scatty?

"Dağınık.

Özgürlükgülümsedi at ve

Hafıza. "Ama inanamayacağınız kadar

dağınık.

"Bana bir örnek verin.

'Size yüzlercesini verebilirim. Nereden başlasam?' Kadın düşündü. "Tamam, örnek bir. Onları işaretlemeye başladı

Parmaklar. "Kasabadaki lisede çalışıyordu ve işe giderken benzini biterdi çünkü depoyu doldurmayı unutmuştu.

Tavayı biraz salladı ve pastırma cızırdadı. "Bu herkesin başına gelebilir.

'Evet, ama ertesi hafta da aynı şey olacaktı. Ve ondan sonraki hafta da. Ve patronunun neden bu kadar sinirlendiğini asla anlayamazdı.

Balık dilimini yere bıraktı. "Ah.

"Örnek iki: Çok dağınıktı ve ihtiyacı olduğunda hiçbir şeyi bulamazdı. İmzalaması için okuldan eve bir mektup getirirdim ve o mektubu kaybederdi. Okul gezilerini kaçırmamak için onun imzasını taklit etmeyi öğrendim. Üçüncü bir parmağını işaretledi. "Sık sık işe tek çorapla, hatta tek ayakkabıyla giderdi. Faturaları ödemeyi unuturdu ve gaz ya da elektrik kesilirdi. Tam bir baş dönmesi yumağıydı,' sesi yumuşadı, 'ama aynı zamanda dünyanın en sevgi dolu annesiydi. Benim için her zaman vakti vardı, ne istersem yapardı - yemek pişirmek, dikiş dikmek, oynamak ve hayali maceralar yaşamak. Sevecen ama kaotik biriydi, bu yüzden işleri erken yaşta kendim yapmayı öğrendim. Yemek yapmayı öğrendim, böylece o unuttuğunda yemek yapabilecektim. Araba kullanmayı öğrenir öğrenmez, evde her zaman yiyecek olması için haftalık alışverişi ben üstlendim. Çamaşır ve ütüyü de ben yaptım ve ortalığı ben topladım.

'Kulağa evcil bir köle gibi geliyor,' dedi.

Hiç de değil. İstedğim için yaptım. Her şeyin düzenli ve öngörülebilir olmasına ihtiyacım vardı ve bunu elde etmenin tek yolu da kendim yapmaktı.

'Ve şimdi hala her şeyin düzenli ve öngörülebilir olmasını seviyorsun,' diye sessizce gözlemledi.

"Evet.

Onların gözler met ve tutuldu, ve anlayış onun içinde dalgalandı.

Zamanlayıcı çaldı ve başlamalarını sağladı. "Waffle'lar hazır," dedi ve bakmak için kapağı kaldırdı.

"Pastırma da öyle.

Karşılıklı oturdular.

'Bu pastırma güzelmiş,' dedi onaylayarak. 'Güzel ve çıtır çıtır. Dün akşamki yemeğin de çok lezzetliydi. Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?'

'On dokuz yaşımdan beri yollarda yaşıyorum. Genç yaştan itibaren bağımsız olmak zorundaydım.

"Sizin gibi birinin dışarıda yemek yiyeceğini ya da içeriden yemek satın alacağını düşünmüştüm. 'Benim gibi biri mi? Benim hakkımda düşük bir fikre sahipsin, değil mi? Sen?'

Sırttı.

"Her zaman kiralık bir dairede tek başıma kalmayı ve kendime bakmayı tercih ettim.

'Bu takdire şayan. Bu kadar genç yaşta başarılı olup şımarık bir velet olabilirdin'.

"Teşekkürler.

"Rica ederim.

Gülümsemesi soldu. 'Babam para ve başarının ruhunuzu nasıl çürütebileceğinin canlı bir örneğiydi. Sanırım benim o yoldan gitmememin nedeni de o.'

Ona sempatiyle baktı, sonra bir şey hatırlar gibi oldu. "Ah, evet - biri mektuplarınızla ilgili yazıma yanıt vermiş.

Doğrulup oturdu. "Ne dediler?

'Fazla umutlanma,' dedi hemen. 'Sadece babanın ziyarete geldiğini hatırladılar. Görünüşe göre bir yarış için birkaç haftalığına buradaymış.

"Başka bir şey söylemediler mi?

Ona telefonundaki mesajı gösterdi. Okumayı bitirdiğinde omuzları çöktü. "Sadece birkaç hafta içinde birini hamile bırakmayı başardı.

"Peki bugün için bir planın var mı?" diye sordu.

'Luc ve Natasha'yı göreceğim. Ya sen?

"Carys'i ziyaret edeceğim ve bu gece Ethan'la randevum var.

"Bu senin defterinde bir tik mi?

"Kesinlikle. Waffle'ının üzerine biraz daha akçaağaç şurubu gezdirdi. 'Gerçekten iyi geçeceğini umuyorum. Öyle olursa, uygulamayı bile silebilirim. Bu arada, onu aramam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim.

Omuz silkti. "Sen yaptın.

"Ama bunu yapmam için bana güven verdiniz. "Elimden gelen her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

"Neden bana bu kadar çok yardım ediyorsun?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Durdu. Soru onu şaşkına çevirmişti.

O bir arkadaş değildi ve birkaç gün öncesine kadar onu tanıımıyordu bile, öyleyse neden onun başarılı olduğunu görmek için bu kadar hevesliydi? "Ben - ben sadece yardım etmek istiyorum..." Üvey kız kardeşini bulma şansı olmadığından, boş zamanı vardı. Hem de çok fazla. Liberty'ye yardım etmek kendi sorunlarından uzaklaşmasını sağlayabilirdi.

Ama daha fazlası yok muydu? Onu bisikletiyle gezintiye çıkardığında, kendisi de bundan biraz tatmin olmamış mıydı? Kız hızlı giden tüm makineleri onaylamazken, kulağına nefes nefese kahkahalar atmaya başlamıştı ve adam bir sevinç dalgası hissetmişti. Haftalardır ilk ışık parıltısı.

"Sana yardım edebilirim," diye devam etti. "Senin zor bulduğun şeyleri ben kolay bulurum.

"Doğru. Tam başka bir şey söyleyecekti ki fikrini değiştirir gibi oldu.

"Ne?" diye sordu.

Ona temkinli bir şekilde baktı. "Sadece... Seni yardımsever, şefkatli biri olarak görmüyordum, hepsi bu.

Bu onu şaşırtmıştı. Hayatı boyunca doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Bencilliğin nasıl bir şey olduğunu görmüştü ve o adam olmamaya kararlıydı. Kendisine yakın olanların her türlü destek için ona güvenebileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Devam etti, 'Kabul etmelisin ki, geldiğinde oldukça asık suratlıydın. *Köpeklere karşı allairjeek'im, bir 'eadache'm var,*' dedi, onun derin sesini taklit ederek.

"Alerjim *var* ve kafamı çarptım," diye itiraz etti. Kadının kahkahası çan sesi gibiydi. Gülümsedi. "Ama haklısın. Beni en iyi halimle görmediniz.

'Ya da sen ben. Sanırım kötü bir başlangıç yaptık. "Belki de yeniden başlamalıyız.

Gözleri buluştu ve birbirlerine kenetlendiler ve o da sollamayı başardığında hissettiği tekmenin aynısını hissetti.

Liberty açık gardırobunun önünde durmuş, Ethan'la bu akşamki randevusu için doğru kıyafeti seçmeye çalışıyordu. Mükemmel kıyafet. Yeşil, yere kadar uzanan bir elbise çıkardı: çok güzeldi ama fazla şıktı. Çok çabalıyormuş gibi görünmek istemiyordu, bu yüzden onu yerine koydu, sonra bir başkasını çıkardı: çok mu açık? Bir sonraki: biraz sıkıcı mı?

İç çekerek geri adım attı. Diğer randevularıyla buluşmadan önce bu kadar gergin olmamıştı, peki neden şimdi? Kaşlarını çattı ve pencereden dışarı, atkestanesi ağacının çıplak dallarına baktı.

Bu gece daha çok şey tehlikedeydi. İşte bu yüzden.

Ethan'dan hoşlanıyordu. Ondan *gerçekten* hoşlanıyordu. Kendini tutmaya çalışsa da umut taze yeşil filizlerini açmıştı ve bu gecenin iyi geçmesini istiyordu. Bu yüzden midesi küçük kanat çırpışlarından oluşan bir bulut gibiydi. Restoranda yemeği nasıl yutacağından emin değildi. Ya konuşacak bir şey bulamazlarsa? Ya onu sıkıcı bulursa?

Odasında volta attı. Belki de arayıp mazeretlerini bildirmeli, bunun yerine her zamanki Pazar akşamı rutinine sadık kalmalıydı. Evde kalıp akşamı dikiş dikerek geçirmenin ne kadar rahatlatıcı olacağını düşündü. Tanıdık. Güvenli.

Ama tek başına yalnızdı, diye düşündü, doğum gününü hatırlayarak. Omuzlarını geriye çekti. Hayır, ne kadar korkutucu görünse de bunu yapacaktı.

Boho etekli yanık turuncu kadife bir elbise seçti ve onu diz üstü çizmelerle giydirdi, ardından küçük bir

Kıyafetini tamamlamak için boynuna bir eşarp doladı. Değişiklik olsun diye saçlarına fön çekmiş ve Carys'in yaptığı gibi kıvırmaya çalışmıştı. Carys'in yaptığı kadar iyi görünmüyordu ama iri bukleler omuzlarına güzelce düşüyor, yüzünü yumuşatıyordu.

Aşağı indiğinde saat yedi buçuğu gösteriyordu. Alex akşam yemeği için Luc ve Natasha'lara gitmek üzere deri ceketini giyyordu. Onu gördüğünde kaşlarını çatı. "Giyotine gitmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun. Neyin var senin?"

"Gerginim," dedi. "Randevum hakkında."

"Ah, evet. Bakışları onun üzerinde gezindi. "Çok güzel görünüyorsun. Güzel mi? Neden bu kelimeyi bu kadar dikkatsizce kullanmıştı? Ciddi değildi, dedi kendi kendine. Kibarlık yapıyordu. Yine de içi bir peri ışıkları dizisi gibi aydınlandı. "Teşekkürler."

Anahtarlarını şingırdattı ve saate baktı.

"Neden gerginsin? Onun iyi biri olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Ama ilk buluşmalar garip olabiliyor, değil mi?" "Eğer öyleyse, o senin için doğru kişi değil."

Onun umursamaz omuz silkişine gülümsedi. Numarasının telefonunda programlı olduğunu ve bir sorun olduğunda onu arayabileceğini bilmek iyi hissettirdi.

Charlie'ye baktı. "Saat 10'da dönmezsen Charlie'yle yürümemi ister misin?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

Yanaşan bir arabanın sesi ikisinin de dönmesine neden oldu. "Doğru. Bana şans dile," dedi.

'Şansa ihtiyacın yok. İyi eğlenceler. Gülümsedi ve geceye adım atarken kaskını taktı.

Ethan arabadan indi ve onu karşılamak için kapıya doğru yürüdü. Uzun şık paltosu ve cilalı ayakkabılarıyla çok şık görünüyordu. Alex kükreyerek uzaklaşırken, "Kimdi o?" diye sordu.

"Sadece kiracım, Alex. Kulübeyi kilitledi ve Ethan onun için arabanın kapısını açtı. Bu centilmence jestten etkilenmişti."

Ama bindiğinde motoru çalıştırmadı. Bunun yerine ona döndü. "Daha ileri gitmeden önce konuşmamız gereken bir şey var.

Liberty gerildi. Oh, hayır. Bu, ondan hoşlandığını ama o şekilde olmadığını söylediği zaman mıydı? İş yerinde terfi aldığını ve denizaşırı bir yere taşınacağını mı? "Ee - tamam.

Kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. "Mesele şu ki, annemle olan arkadaşlığınızı bozma riskini almak istemiyorum.

Kalbi sıkıştı. Fikrini değiştirmişti. Bunu biliyordu. Ona çıkma teklif etmek çok kolay olmuştu. Şimdi gerçekler onu yakalıyordu. "Bu gece çıkmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" dedi, kız arabanın kapısına uzandığında açıkça dehşete düşmüştü. "Kastettiğim bu değildi.

"Sonra ne olacak?

"Sadece aramızdaki işler yolunda gitmezse annemi ziyaret etmeyi bırakmak zorunda hissetmeyeceğini umuyorum.

İçinden bir rahatlama geçti. "Oh. Doğru. Tabii ki yapmayacağım. Tabii benden yapmamamı istemediği sürece.

"Doğru. Güzel. Adam gülümsedi, rahatladığı her halinden belliydi ve kadın birden onun ne kadar gergin olduğunu anladı. Belki de kendisinden bile daha gergindi.

Bildiği bir Çin restoranında karar kıldılar ve oraya vardıklarında sessizdi, sadece iki çift ve köşede oturan bir aile vardı. İçecek sipariş ettiler ve Liberty menüsünü açtı. Seçenekler biraz bunaltıcıydı. Carys'le Çin yemeği yemeye gittiklerinde bir ziyafeti paylaşırlardı.

"Yani - ah-" diye başladı.

"Biliyorsun, anne-" diye başladı aynı anda.

Durdular ve gülümsediler.

"Devam et," dedi Ethan.

"Hayır, sen," diye ısrar etti.

"Ben de tam annemin ziyaretlerinizden çok keyif aldığını söyleyecektim. Dikiş hakkında konuşmayı seviyor. Çok bilgili olduğunuzu söyledi.

"O da öyle," dedi Liberty. 'Gerçekten çok yetenekli. Umarım Fransa'daki yorgan sergisinde bir şeyler kazanır.

Başıyla onayladı. "Ben de öyle. Annem yorgancılığı çok seviyor ama bir ödül kazanmak kendine güvenini artıracaktır.

Garson elinde not defteriyle yaklaştı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?

"Ziyafeti paylaşmaya ne dersiniz?" diye önerdi Ethan.

"Harika bir fikir. Garson ortadan kaybolduktan sonra şöyle dedi,

'Bana işinizden bahsedin. Ne iş yapıyorsun?'

'Yaralanan ve artık çalışamayan müvekkilleri temsil ediyorum. Karşılaştığım bazı vakalar yürek parçalayıcı. Eve bağlı olan ya da hareketlilik sorunları yaşayan pek çok insan görüyorum.

"Onlara yardım edebiliyorsanız bu çok ödüllendirici olmalı. Kadın etkilenmişti. Adamın işi başkalarına yardım etmekte ve ses tonundan müşterileri için duyduğu endişenin gerçek olduğunu anlayabiliyordu.

Öyle. Eğer onlar için tazminat sağlayabilirsem en azından yaşam kalitelerinin artacağını biliyorlar. Bu, tüm sorunlarını çözme bile en azından endişelerinden birini hafifletir.

Garson başlangıçlarını getirdi ve o da Ethan'ı gizlice izleme fırsatını yakaladı. Bakışları onun düzgün saçlarında ve yumuşak mavi gözlerinde gezindi. Onun şık giyinmesini ve sorumluluklarını ciddiye almasını seviyordu. Yine de en önemlisi, onun yanında rahatlayabiliyor ve kendisi olabiliyordu. Yorgancılığı sevdiğini biliyordu ve kendisi de bir yorgancının yanında büyüdüğü için, onun kendisini sakın yaşamından dolayı yargılamayacağından emindi.

Adam başını kaldırdı ve onu kendisine bakarken yakaladı. Utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra bir sigara böreği aldı ve sosuna batırmaya odaklandı.

"Akşam yemeği için dışarı çıkmamızı önerdiğine sevindim," dedi gülümseyerek. "Annem ve diğer şeyler yüzünden zor oluyor - sık sık yeni insanlarla tanışmıyorum.

"Ben de öyle. İçine yayılan sıcak duygunun tadını çıkararak gülümsedi. "Peki ya işiniz sayesinde?"

"Onlar müşteri ve genellikle savunmasız bir durumdalar, bu yüzden ilgi olsa bile, buna göre hareket etmek profesyonelce olmaz. İçkisinden bir yudum aldı. "İtiraf etmeliyim ki, bir sürü hayranınız olduğunu, muhtemelen hayatınızda zaten bir erkek olduğunu düşünmüştüm.

"Bilmiyorum, ama iltifatınız için teşekkür ederim. Nezaketle gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verdi ve gözleri kilitlendiğinde, farklı renklerdeki kumaş kareleriyle oynarken, onları sıraya dizerken ve sonra yeniden düzenlerken hissettiği duyguyu yaşadı - ta ki aniden mükemmel kombinasyon gözlerinin önünde belirene kadar.

Her şeyin yerli yerine oturması hissi.

Akşamın sonunda Ethan ana yoldan saptı ve yavaşça ormanın içine doğru ilerledi. Kulübe göründü ve verandanın ışığı hâlâ yanıyor olsa da evin geri kalanı karanlıktaydı.

Ethan, farları kulübeyi çevreleyen ağaçların ve çalılarının üzerinden geçerken, "Kulübeniz burada tek başına," diye gözlemledi.

Liberty, Alex'in ilk geldiğinde yaptığı benzer gözlemi hatırlayarak gerildi. O da burayı eleştirecek ve çok sessiz olduğunu mu söyleyecekti? Ya da ürkütücü olduğunu mu? "Öyle.

"Şanslısınız. Ormana, tüm o yeşillığe ve vahşi yaşama bakmak inanılmaz olmalı.

'Evet, yaşamak için güzel bir yer. Yine de bazı insanların burayı sevmediğini biliyorum. Çok izole olduğunu düşünüyorlar.

Motoru kapattı. "Burayı gün ışığında görmedim ama böyle bir yerde yaşamayı çok isterdim, her taraf ormanlık ve doğa kapınızın önünde.

Arabadan indiler ve ön kapıya yaklaşırlarken ayaklarının altında kınakına kabukları çtırdadı. 'Ben gerçekten

Bu geceden keyif aldım,' dedi sessizce.

Ethan'ın mavi gözleri altın ışığında parlıyordu. "Bunu tekrar yapalım," dedi. "Yakında.

"Bu hoşuma giderdi. Bakışlarını onunkilere dikti ve beklentinin yarattığı heyecanın tadını çıkardı. Bu gece tam da umduğu gibi -hayır, umduğundan daha iyi- sonuçlanmıştı. Sanki yolları mükemmel bir zamanda kesişmiş gibi hissetti. Adam biraz eğildi ve kadın başını kaldırdı, adamın kendisinden uzun olmasına, onun yanında kendini bu kadar rahat hissetmesine bayılıyordu. Sinirler gerilmiyor, kıvılcımlar uçuşmuyordu: ahenkli ve kolaydı. Bakışları dudaklarına kaydı ve onu öptü. Kadın daha da yaklaşarak kollarını adamın beline doladı, o da aynısını yaptı. Sıcak ve tatlı hissettirdi.

Onuncu Bölüm

Pazartesi, 8 Aralık

Alex binadan çıktı ve kasvetli yağışlı havaya adımını attı. Bu onun ruh haline uyuyordu. Kız kardeşini ararken elindeki ipuçlarının tükendiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Tüm yerel kilise kayıtlarını bizzat kontrol etmişti - her birini - ve hiçbir şey bulamamıştı. Ve bugün Willowbrook'un internet forumundaki birinin önerisiyle belediye binasının farklı bir bölümüne yaptığı ziyaret de beklediği gibi sonuçsuz kalmıştı. Kendi sorunlarından uzaklaşmak için umutsuzca üvey kız kardeşini bulma umuduna sarılmıştı ama şimdi umutsuzluk onu içine çekiyordu. Bir isim olmadan arayışı sonuçsuzdu; yarışmadan geleceği boştu. Bundan sonra nereye gidecekti?

Titreyerek taş verandanın altından yukarı baktı ve ellerini birbirine sürttü. Morluk rengindeki alçak bulutlar ısrarlı bir davul sesiyle içindikileri caddeye boşaltıyordu ve etraftaki su birikintilerine bakılırsa bunu bir süredir yapıyorlardı. Alex arabasını park ettiği yeri bulmak için yolu taradı-

İçinden buz gibi bir ürperti geçti. Kopmuş zincir bisikletinin olduğu yerde yatıyordu. Küfrederek oraya doğru yürüdü, sağına soluna baktı ama bunun nfile olduğunu biliyordu. Hırsız saniyeler içinde uzaklaşırdı ve bisikleti bir kamyona yükleseler bile bu bir dakikadan az sürerdi. Yumruklarını sıkı.

Çok öfkeliydi. Olağanüstü bir motosikletti, bir güzellik ve mühendislik harikasıydı. Ama tam da bu yüzden dünyanın neresine götürürse götürsün hırsızlık her zaman bir risk olacaktı. Bunu biliyordu. Gözlerini göklere kaldırdı. Yine de her şeyin üstüne çifte darbe yemiş gibi hissediyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Nasıl dolaşacaktı?

Binanın içine geri döndü ve telefonunu çıkardı. Polisi aramaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bir başka müşteri kumaş dolu torbalarla çıkarken dükkânın zili çaldı. Liberty rahat bir nefes aldı. Sabahtan beri aceleyle çalışıyorlardı ve kesim masasını toplayıp rafları düzenledikten sonra bir fincan çay içmeyi dört gözle bekliyordu.

Evie birkaç kumaş topladı ve onları raflara yerleştirirken *Batı Yakası Hikâyesi*'nden bir melodiyi ıslık çalarak taşıdı. Liberty kendi kendine gülümsedi. Patronu her zaman neşeliydi ama bugün her zamankinden daha da neşeliydi. Liberty kesme tahtasını temizledi, tüm artıkları ve iplikleri süpürdü. Yüksek bir gümbürtüyle irkildi.

"Ow! Evie'nin sesi boğuktu, dükkânın diğer tarafından geliyordu.

Liberty koştu ve onu yerde, etrafa saçılmış kumaş parçalarıyla buldu.

"Ne oldu?

"Ayağım takıldı. Liberty kalkmasına yardım ederken Evie sırtını ovuşturdu. Sırıttı. "İyi ki sadece kumaş taşıyordum, çay tepsisi değil.

Liberty güldü. "Neden ben ortalığı toparlamayı bitirmiyorum ve sen de çaydanlığı koymuyorsun?

İyi fikir. O kaynarken ben de yan tarafa gidip biraz kıymalı börek alayım. Bir ikramı hak ettik - bütün sabah hiç durmadık. Evie kendini fırçaladı ve arka odada kayboldu.

Beş dakika sonra çaylarını alıp oturdular. Liberty dün geceki randevusunu anlatmak için sabırsızlanıyordu ama önce Evie söze girdi. "Lib, bazı haberlerim var.

"İyi mi kötü mü?

Güzel. Kesinlikle. Muhteşem, aslında. Şaşırtıcı, parlak, art-'

"Tamam, tamam! Liberty araya girdi. "Anlat

bana!" "Jake'e evlenme teklif ettim...

Liberty'nin nefesi kesildi.

'... ve o da evet dedi.'

"Oh, Evie, bu harika! Ona sarıldı. "İkiniz adına da çok sevindim.

Teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, eski sevgilimle olanlardan sonra bu evlilik işinden pek emin değildim ve Jake'in de yeniden evlenmek isteyeceğinden emin değildim ama neredeyse bir yıldır birlikteyiz ve bu doğru geliyor.

'Tabii ki doğru. Birbiriniz için mükemmelsiniz. Liberty'nin bakışları otomatik olarak sol eline gitti. "Bir yüzük seçtiniz mi?

'Nişan yüzüğüne ihtiyacım yok. Onun yerine alyans için beklemekten mutluyum.

"Ah. Şaşırmıştı ama Evie daha önce kendisini aldatan korkunç bir adamla nişanlanmıştı. Belki de bu yüzden evliliğe biraz alışılmadık bir şekilde yaklaşıyordu. "Sade bir yüzükten daha fazlasını istemiyor musun?

Evie başını salladı. "Eskiden bir kuyumcуда çalışıyordum, hatırladın mı? Bütün taşları gördüm ve önemli olanın onlar olmadığını biliyorum. Daha önemlisi iki insan arasındaki sadakat ve sevgi yemini ve bunun için bir yüzüğe ihtiyacınız yok.

Yine de bir yüzük iyi olurdu, diye düşündü Liberty. Koyu bir yakut hoşuna giderdi. Ya da lal taşı. Canlı ve cesur bir şey. Çoğu insanın tercih ettiği gibi sıkıcı bir elmas değil. "Düğünün ne zaman olacağına karar verdiniz mi?

"Gelecek yıl bahar. Evie gülümsedi. "Ve Noel balosunu gelecek haftaki nişan partimizle birleştireceğiz. Köydeki herkes davetli olduğu için, bunu duyurmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

"Harika bir fikir. Tek kelime
etmeyeceğim.' "Davetiyeler
yanımda.

Evie çantasını karıştırırken, Liberty nişan hediyesi olarak ne alacağını düşünüyordu. Onlara bir yorgan yapmaya karar verdi ve hemen tasarımı planlamaya başladı. Siyah beyaz olacak ve ortasında bir renk patlaması olacaktı - ama ne? Kırmızı bir kalp mi? Hayır, çok ince. Çift alyans deseni mi? Çok açık. Kelt aşk düğümü mü? Evet, işte buydu. Sembol, kesintisiz bir malzeme uzunluğundan yapılmış birbirine kenetlenmiş iki kalpten oluşuyordu, bu yüzden ne başı ne de sonu vardı. Ve eğer kademeli bir renk şeridi kullanırsa, gökkuşağının tüm tonları orada olacak, hayatın sevinçlerini ve üzüntülerini temsil edecekti. Mükemmel.

"Lib, dinliyor musun?

Gözlerini kırptırdı.

"Pardon?

"Kiracınızı baloya getirmek ister misiniz diye soracaktım?
Luc'un arkadaşı.'

"Alex mi? Oh - şey, ona sorabilirim.'

Evie ona baktı. 'Artık daha arkadaş canlısı olduğunu sanıyordum.
Sana yemek yapmadı mı?'

"O yaptı. Ve arkadaşça davranıyor. Ama ben de bir eş
getirsem sorun olur mu?'

Evie kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Ne kadar çok o kadar iyi.
Kim o?'

Ethan'a sorarım diye düşündüm. Bilirsin, buraya gelen
adam. Dün gece dışarı çıktık ve ...', kelimeyi aradı, '...
mükemmeldi.

Evie'nin gözleri büyüdü ve ellerini çırpı. "Bana her şeyi
anlat, Liberty McKenzie.

Liberty sakın bir gece geçirmeyi dört gözle bekleyerek eve döndü. Bir dizi randevu ve akşam yemeğinden sonra Pazartesi gecesi rutinine dönme ihtimalini memnuniyetle karşıladı: bir şişe şarap ve biraz el yorganı. Kulübeye yaklaşıırken Alex'in motosikletinin orada olmadığını fark etti ve arayışının onu bugün nereye götürdüğünü merak etti.

Arabadan inerken titriyordu. Ateşi yakması gerekecekti: bugün hava belirgin bir şekilde daha soğuktu ve haftanın ilerleyen günlerinde kardan bahsediliyordu. Ön kapıyı açtı ve Charlie onu karşılamak için fırladı.

"En sevdiğim çocuk! Adam onu şefkatle kucaklarken sırıttı. "Nasılsın güzelim?"

"Liberty, merhaba. Erkek sesi onu yerinden sıçrattı.

Döndü. Alex salonun kapısında duruyordu. "Alex!" diye nefes nefese kaldı. "Ama bisikletin orada değil. Dışarıda olduğunu sanıyordum."

Kaşları çatıktı ve omzunun yine ona acı verip vermediğini merak etti.

Özür dileyerek elini kaldırdı. "Sizi korkutmak istememiştim. Bisikletim de gitmiş. Biri onu çalmış.

"Nereden? Buradan değil elbette."

"Şehirde. Gözleri keskin bir metal gibi parlıyordu. Üzerinden sessiz bir öfke yayılıyordu.

Bu korkunç bir şey. Polise gittiniz mi? Sigortanız var mı?"

"Tabii ki. Çok değerli bir bisiklet. Polis onu geri alacağından pek umutlu değil. Ellerini havaya kaldırdı. Bunu sık sık yaptığını fark etmişti, el kol hareketleri yapıyor, omuz silkiyor ve milyonlarca başka jest kullanıyordu, böylece kelimeler iletişim kurma şeklinin sadece küçük bir parçası oluyordu.

"Seyahatinizin geri kalanı için başka bir araç kiralayabilir misiniz?"

"Bunun mümkün olduğuna eminim ama henüz araştırmadım.

Sesi o kadar umutsuz geliyordu ki yüreği burkuldu. Onun bu bisiklete nasıl taptığını biliyordu. Ve kendisi de o bisiklete bindikten sonra, anlayabileceğinden çok daha fazlasını anlamıştı.

Daha önce yapmıştım. "Ah canım. Bu gerçekten kötü şans. Hem de çok erken bir zamanda.

Zaten burada mutlu görünmüyordu ve şimdi kaşlarını çatmak için daha da fazla nedeni vardı.

Çantasına uzanıp Evie'nin kendisine verdiği krem rengi kalın zarfları aldı ve bir tanesini ona uzattı. "Al, bu seni neşelendirebilir.

"Nedir bu? Mektubu aldı ama zaten açık olan kendi mektubunu okumak için gözlerini dikti. 'Liberty artı bir'e.'

"Evie ve Jake gelecek hafta bir Noel balosu düzenliyorlar.

"Oh," dedi ve davetiyeyi açmadan yere bıraktı

O.

"Sen de gelecek misin?" "Onlar senin arkadaşların, benim değil.

'Oh, hiç de öyle değil. Köydeki herkes davet edildi.'

'Herkes mi? Bu mümkün değil.'

Öyle. Willowbrook o kadar büyük değil. Ve parti Old Hall'da bir gelenektir. Son iki yüz yıldır her yıl orada bir Noel balosu düzenliyorlar.

"Buradaki geleneklerinizi seviyorsunuz, değil mi?

Liberty kaşlarını çattı. Bisikleti için üzgün olduğunu biliyordu ama bu alaycı tonu takınmasına gerek yoktu. "Eminim Parislilerin de kendi gelenekleri vardır," dedi çenesini gururla kaldırarak. 'Her neyse, Luc ve Natasha gidiyor. Ve Ethan. O da kimseyi tanımayacak. Onu daha önce aradığında, hemen kabul etmişti.

"Ne zaman?" diye sordu

bıkkınlıkla. "Bu Cumartesi.

Başını iki yana salladı. "Burada olmayabilirim. "Neden?

'Araştırmamla bir yere varamıyorum ve şimdi de bu... Belki de seyahatimi kısa kesmeliyim.

Hissettiği hayal kırıklığı onu şaşırtmıştı. Tam da iyi anlaşmaya başlamışlardı. "Çok yazık," diye mırıldandı ve davetiyeyi kaldırdı. 'Sen her zaman

Buranın çok sessiz olduğunu söylüyorsun. Bu, saçlarınızı açıp parti yapmak için bir şans olabilirdi.

Dudağı kıvrıldı. "Hayır, teşekkürler.

Alex Liberty'nin söylediklerine odaklanmaya çalıştı ama bu çok zordu. Zihni başka bir yerdeydi, bisikletinin ve onunla birlikte bağımsız hareket edebilme, tek zevk kaynağı olan adrenalin vuruşlarını yapabilme yeteneğinin gittiği gerçeğini özümsemeye çalışıyordu. Sanki bir parçası alınmış gibi hissediyordu.

En azından artık daha iyi uyuyordu ve son birkaç gecedir gece kaçamakları yapmak için buna ihtiyaç duymuyordu. Küçük bir teselli.

Peki ne yapacaktı? Yarım düzine motosikleti vardı ama hiçbirisi İngiltere'de değildi ve zaten tourer da değillerdi.

'Onun işi bile diğer insanlara yardım etmekle ilgili. Çok şefkatli, ve onunla kendimi çok rahat hissettim. Diğer randevularımın hiçbirisi böyle değildi. Bütün akşam mükemmeldi. Bana ne hakkında olduğunu bile sordu-' Liberty aniden durdu. "Alex, beni dinliyor musun?

Ne? Oh. Özür dilerim.'

"Bu benim hatam. Seni sıkıyorum, değil mi?' Gülümsemesi utangaçtı. "Senin Carys olmadığını unutup duruyorum. O her zaman *tüm* ilginç detayları bilmek isterdi.

'Beni sıkıyorsun,' diye yalan söyledi. 'İyi gittiğine sevindim. Görünüşe göre mükemmel randevunu bulmuşsun.'

"Evet. Gerçekten ö y l e düşünüyorum. Gözleri parlaktı, sonbahar yaprakları üzerindeki sabah çiği gibi. Büyüleyiciydi.

Beklenmedik bir arzu kıpırtısı hissetti. Kaşlarını çatarak bu düşünceyi bir kenara itti.

"Size çok minnettarım," diye devam etti. "Senin cesaretlendirmen olmasaydı bu cesareti gösteremezdim.

Omuz silktili.

'Bahse girerim korku hissetmeyi hayal bile edemezsiniz. Tehlikeyi, hızı, rekabeti seviyorsun. Seni korkutan bir şey var mı Alex? Bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı.

İliklerine acı bir ürperti dokundu. Önündeki boş gelecek onu dehşete düşürüyordu. Artık yarışamayacağına göre her gün yataktan kalkmak için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Pist dışında hiçbir yeteneği yoktu. İşe yaramazdı, buraya yapmak için geldiği tek şeyi bile başaramamıştı.

"Senin bahsettiğin türden şeyler değil," dedi huysuzca.

Mutfak kapısı açılıp Charlie içeri girdiğinde dikkati dağıldığı için minnettardı, Alex'in botlarından biri ağzından sarkıyordu. Ayağının dibine bıraktı. Alex zayıf bir kahkaha attı ve köpeğin kulaklarını kaşdı. 'Şimdi olmaz, Charlie. Bu oyunu oynayacak havada değilim.

Hapşırdı ve köpek acınası büyük göz rutinini yaptı. "Hâlâ bisikletini mi düşünüyorsun? Liberty dedi ki Sessizce.

"Evet." Hız ihtiyacını nasıl karşılayacak, hayal kırıklıklarından nasıl kurtulacaktı? Dışarıdaki kasvetli ormanı ve bütün gün üzerinde asılı duran donuk, gevşek bulutları hayal etti.

Bu yolculuğun daha da kötüye gidemeyeceğine inanıyordu ama artık gitmişti.

"Başka bir tane kiralayamaz mısın?

Liberty sordu. "Aynı şey olmaz.

"Bir tane al o zaman?

"İsmarlamaydı. Pahalı bir motosiklet bile onunkiyile, üzerinde çalıştığı ve geliştirdiği bir tasarımla asla kıyaslanamazdı. Bu, Rolls-Royce'unu kaybedip yerine Liberty'nin 2CV'sini almak gibi bir şey olurdu. Belki de çözüm buydu - bir araba kiralamalıydı.

"Raftan alsak olmaz mı? Geçici bir önlem olarak bile mi?"

"Anlamıyorsun.

"Alex," dedi dikkatle, "sence de biraz... seçici davranmıyor musun?"

"Muhtemelen haklısın. İç çekti, kara düşünceler kafasını bulandırıyor. Bisikleti olmadan kim *olabilirdi ki*? On sekiz yaşından beri bildiği tek şey yarışmaktır. Bu düşünceden nefret ediyordu.

Kimliğinin alınabilecek bir Şeye, bir makineye bu kadar bağlı olmasından. Şu anda hissettiklerinden nefret ediyordu. Mahsur kalmış. İŞe yaramaz. Kayıp.

Belki de sadece kendi huzuru için bisiklet olmadan yaşayıp yaşayamayacağına bakmalıydı. fkesi yatışana kadar hiçbir Şeye karar vermenin anlamı yoktu. Birkaç gün boyunca yürüyerek ya da taksiyle idare edecek, sonra karar verecekti.

"Saate bak! Liberty sandalyesini geriye itti. 'Charlie'yi yürüyüşe çıkarsam iyi olacak. Neden sen de bizimle gelmiyorsun? Belki kendini daha iyi hissedersin.

"Daha soğuk demek istiyorsun. "Daha mutlu," diye düzeltti.

"Hiç sanmıyorum. Hava karanlık ve sıcaklık sıfıra yakın.

Ne olmuş yani? Ormanda yürümek moral vericidir. Bunu kanıtlayan bilimsel araştırmalar var. Bitkiler biyokimyamızı değiştiren kimyasallar yayıyor. Öyle!" diye ısrar etti, adam kaşlarını kaldırdığında. "Tabii ki gün ışığında, güneş ve kuş sesleri varken daha iyi oluyor ama yine de.

Ayağa kalktı. 'Teşekkürler, ama ben almayayım. Sen git. Ben burayı temizleyeceğim.

9 Aralık Salı

"Alex. Arka odadan çıkarken Guy onu sıcak bir Şekilde karşıladı. Masaya yaslandı ve "Lib'i bisikletle gezdirme işi nasıl gitti?" diye sordu.

Birkaç gün önceydi ama sanki bir asır geçmiş gibiydi. "Sanırım hoşuna gitti.

'Bu kitaplara geçecek bir dönüş. Normalde hızlı ve tehlikeli olan her Şeyden nefret eder.

"Hızlı gitmedik," dedi Alex sert bir Şekilde. 'Ve bisikletim çalındığı için tekrarı olmayacak.

"Bunu duydum. Kötü şans, dostum.'

Duymuş muydu? Willowbrook'ta haberler ışık hızından daha hızlı yayılıyor gibiydi. Ama bisikleti hakkında konuşmaya gelmemişti.

"Buraya nasıl geldin? Guy sordu.

"Yürüyerek. Beklediği kadar uzun sürmemişti.

Guy sırttı ve başıyla ön avluyu işaret etti. 'Jake'e dört tekerlekli motosikletini ödünç alıp alamayacağını sormalısın. Az önce onun için bakımını yaptım.

Alex kibarca gülümsedi ve tezgâhın üzerine bir karton kutu koydu. "Sana bunu getirdim. Diğer üç parça yolda ve ben hâlâ farın izini sürmeye çalışıyorum.

Guy'ın kaşları önce şaşkınlıkla sonra da sevinçle havaya kalktı. 'Vay canına, bu harika! Teşekkürler. Arka odadan alçak bir ısıklık sesi yükselmeye başladı. Giderek daha yüksek ve daha acil bir hal aldı. "Bu su ısıtıcısı," diye açıkladı. "Kahve yapıyordum. Sen de ister misin?

Alex tereddüt etti.

"Devam et," dedi Guy. 'Babam arkada. Seninle tanışmak ona iyi gelecek.

"Teşekkürler," diye kabul etti Alex. Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir işi yoktu. Ve Triumph'a bir kez daha bakmak istiyordu. Bir hazine değerinde bir motosikletti.

Guy'ı takip etti ve oğluyla aynı arsız sırtışa ve parıldayan mavi gözlere sahip olan Bob'la el sıkıştı.

'Tanıştığımıza sevindim, delikanlı. Babanın ziyarete geldiğini hatırlıyorum.'

"Öyle mi?

Silverstone'daki Grand Prix'yi izlemeye geldi. Onur konuğuydu. Büyük bir yaygara kopardılar. Şehirde Grand Hotel'de kaldı.

Alex'in umutları arttı. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm evlat. Adam bana bir kadını aradığını söyledi. ama işime yarayacak bir şey hatırlamıyorum.

Guy kutuyu açmıştı. 'Bak Alex ne getirdi baba. Triumph için bir yağ pompası.'

Bob Alex'e göz kırptı. "Sanırım bir dahaki sefere benden bunu takmamı isteyeceksin, değil mi?"

"Bir şekilde geçimini sağlamalısın."

Bob, "Adam sürekli müşterileriyle meşgul," diye açıkladı ve Triumph'u okşamak için ayağa kalktı. "Bu yaşlı kız üzerinde çalışmak için ona fazla zaman bırakmıyor."

Alex hayranlıkla, "Çok güzel bir kız," dedi.

Bob kapının arkasındaki kancadan bir takım tulum çıkardı. "Hadi," dedi Alex'e. "Onu atölyeye götürmeme yardım et ve bana aletlerimi uzat. Bir kez diz çöktüm mü, öğleden sonrayı orada geçiririm. Dizlerim eskisi gibi değil."

Alex söyleneni yaptı ve yardım ederken, babasının günlerinden bu yana bisikletlerin nasıl geliştiği hakkında sohbet ettiler. Bob'un romatizmalı parmakları yüzünden bir cıvatayı sıkamadığında Alex ona yardım etti.

Alex ayrılırken Guy ona teşekkür etti. "Ne zaman aşağı inip bir kahve içmek ya da bir şeyler tamir etmek istersen, çekinme dostum."

Alex kibarca, "Teşekkürler," dedi. Daha ne kadar buralarda olacağından emin olmadığından bahsetmedi.

On Birinci Bölüm

Çarşamba, 10 Aralık

Alex uyandığında ilk fark ettiği şey sessizlik oldu. Rüzgârda yaprakların çingiraklarını ya da kuş cıvıltılarını dinledi ama hiçbir şey duymadı. Kulübenin eski ahşapları bile gıcırdamıyordu.

Ayağa kalktı, ağır adımlarla pencereye doğru yürüdü, perdeleri açtı - ve hareketsiz kaldı.

Kar her yeri kaplamıştı. Göz kamaştırıcı parlaklık sanki gökyüzünden elmas konfetiler serpilmiş gibi parlıyordu. Her dal, her dalcık kalın beyaz bir yorganla kaplanmıştı; gökyüzü bile bembeyazdı. Sadece ormanın zemininde, ölü yaprakların ve çıplak toprağın gölgelik tarafından korunduğu bakır ve bronz lekeler vardı, ancak buzlu bir don tabakası onları inci gibi parıltıyordu.

Bir hareket bulanıklığı bakışlarını Liberty'nin elinde telefonla çömeldiği bahçeye çekti. Bir ağacın dalına parlak renkli bir yorgan örtmüştü ve onu farklı açılardan fotoğraflıyordu. Meraklı.

Kuşlar ağaçların arasında kanat çırpıp küçük kar tanelerini sessizce yere savururken bakışları tekrar yukarı çekildi. Büyüleyiciydi. Büyüleyiciydi. Kulübe yeni ve büyülü bir yere taşınmıştı.

Ancak on dakika sonra kahvaltıda Liberty bunun ne anlama geldiğini açıkladığında büyü bozuldu.

Tostunu yağlarken durakladı. "Bütün yollar kapalı da ne demek?

Yorganı katlamayı bitirdi ve sabırla tekrarladı, 'Yollar tamamen kapalı. Kimse bir yere gitmiyor.

"Ana yol bile mi? Tanrı aşkına, bu yere girip çıkmanın tek yolu buydu.

Başını salladı ve ona marmelatı uzattı. Adam bir çay kaşığı almak için uzandığında, onun yerine bir çorba kaşığı uzattı ve göz kırptı. "Ne kadar sevdiğini biliyorum.

Gülümsedi ama çabucak soldu. "Anlamıyorum. Buraya normalde kar yağmıyor mu?"

"Ah, evet. Geçen yıl Aralık ayının büyük bölümünde kar yağmıştı.

'O zaman yollar neden kapalı? Temizlemek için kar küreme araçları göndermiyorlar mı?

'Olacak ama hava durumu önümüzdeki birkaç gün için oldukça kötü. Korkarım taşrada yaşamamanın dezavantajı bu. Yolumuz kesiliyor. Ama endişelenmeyin, bir sürü yiyeceğim ve odunum var. Aç kalmazsınız ya da üşümezsiniz.'

"Yani burada sıkışıp kaldım.

"Korkarım öyle. Kadının gözlerinde acı parıldadı ve adam kendini kötü hissetti.

Ama kapana kısılmışlık hissi çok yoğundu. Bisikleti de yoktu. Bu koşullarda bir işe yarayacağından değil. İç çekti.

Ona ihtiyatla baktı. "Gitmeyi mi planlıyordun?

"Karar vermemiştim," dedi dürüstçe. Ama artık karar onun için verilmişti ve bu kulübe onun hapishanesiydi.

Tabağını ve fincanını yıkamak için ayağa kalktı. "Evie Dügme Deliği'nin kapalı kalacağını söylemek için aradı, bu yüzden fazladan bir gün daha dikiş dikmek için sabırsızlanıyorum," dedi keyifle.

Kahvaltısını tek başına bitirdi, ardından bulaşıkları kurulayıp toparlayarak birkaç dakika geçirdi. Üst kattaki odasında interneti kurcaladı ama sorduğu sorulara aldığı birkaç yanıtın hepsi olumsuzdu. İç geçirerek dizüstü bilgisayarını kapattı ve tekrar aşağı indi. Liberty'de meşguldü

Dikiş makinesinde çalışırken kendi kendine mırıldandığını fark etti. Huzurlu ve sakin görünüyordu.

Onun aksine. Bastırılmış bir enerji topuydu, huzursuz ve amaçsızdı. Salonda mekik, sınav ve kapalı bir alanda yapılabilecek tüm egzersizleri yaparken, köpek de onu merakla izliyordu. Hâlâ huzursuzdu, Charlie'nin çok hoşuna gidecek şekilde bir süreliğine televizyonu açtı ve köpek ayaklarının dibine kıvrıldı. Ama yirmi dakika sonra televizyonu kapattı. Köpek tek gözünü açtı ve merakla ona baktı. "Gündüz televizyonu çok iç karartıcı," dedi Alex ona. "*0 kadar* da umutsuz değilim.

Yine de yapacak bir şey bulamazsa delirebileceğini hissediyordu.

Köpek gıcırdayan bir oyuncak aldı ve ona doğru taşıdı. "Teşekkürler. Alex, tükürükle kaplı top kucağına bırakıldığında yüzünü buruşturdu. "Klostrofobi için tedavin bu mu?

Onu yuvarlayarak uzaklaştırdı ve Charlie heyecanla peşinden koştu. Kuyruğunu sallayarak onu geri getirdi. Alex gülümsedi ve tekrar yuvarladı; Charlie getirdi. Bu oyunu on dakika boyunca sürdürdüler, sonra Alex koridorda Liberty'nin ayak seslerini duydu. Onu mutfakta buldu.

"Bunu anlayamıyorum," dedi ona. 'Bütün sabah evde mahsur kaldım ve bir kez bile hapşırmadım.

"Oh, çünkü bu sabah evi süpürdüm," dedi Liberty. 'Evin tozunu da aldım, bütün yorganları yıkadım ve temiz olanları koydum. Hiçbir yerde köpek tüyü kalmamış olmalı. Eğer birkaç gün kar altında kalacaksak, bunun alerjilerine iyi gelebileceğini düşündüm.

Gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Teşekkürler. Tek yapmam gerekenin bu olduğunu bilseydim, kendim yapardım. Bu ona yapacak bir şey verirdi. Aklını kaçırmak üzereydi, bu küçük kulübenin içinde sıkışıp kalmıştı ve onu meşgul edecek hiçbir şey yoktu.

Kadının salona gidişini ve atkısını boynuna dolayışını izledi. Anında, köpek parlak gözlü ve heyecanlı bir şekilde ortaya çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Alex sordu.

'Yürüyüşe. Akıllı çocuk, Charlie! Köpek ona ipini uzatırken kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim.

"Onu bu sabah zaten dışarı çıkarmadın mı?

"Evet ama yürüyüşleri çok seviyor ve ben evde olduğum için fazladan bir yürüyüş daha yapabileceğimizi düşündüm. Köpek kuyruğunu salladı ve gitmek için can atarak nefes nefese kaldı.

Alex elini yüzünde gezdirdi. 'Yapacak hiçbir şey olmadan burada tıklıp kalmaktan delireceğim. Çok sessiz, çok sıkıcı, çok...' Gülümsemesi soldu ve bunun kulağa nasıl geldiğini çok geç fark etti.

"Evet," dedi doğrulurken, "ben de seninle karda kalmayı istememiştim. Belki de birkaç bot ödünç alıp Luc'u ziyaret etmelisin." Çenesi kalktı ve şapkasına uzandı.

Bunu zaten düşünmüştü ama Luc iş için uzaktaydı. "Özür dilerim. Sizi aşağılamak istememiştim. Sadece burası benim istediğim gibi bir yer değil..."

Hep bir ağızdan bitirdiler: '... alışmıştım.

Liberty gülümsedi. "Biliyorum. Şehirleri, yüksek hayatı ve hızlı bisikletleri seviyorsun. Üzgünüm ama tüm köydeki en sessiz kulübeye rastladınız. Yaşlı Dorothy'ninki bile daha gürültülü çünkü duyabilmek için televizyonun sesini sonuna kadar açıyor. Botlarını kaptı ve ayaklarını içine soktu. Hareketleri hızlı ve öfkeliydi.

Sessizce kendine lanet okudu. 'Liberty, hep yanlış şeyler söylüyorum...'

"Evet, öylesin. Paltosunu askıdan çekip aldı ve çıkmaya gitti.

Ama adam kendini onunla kapı arasına yerleştirdi. Yüz yüze gelince onu görmezden gelemedi. İrkilerek o iri kahverengi gözlerle ona baktı. İçini bir sıcaklık kapladı. O bunu görmezden geldi. Aklı ona oyun oynuyordu. Çıldırarak *üzereydi*. "Seninle gelebilir miyim?" diye sordu. "Lütfen?

"Sana söyledim, ormanda yürüyüşe çıkıyorum. Heyecanlı olmayacak, hızlı bisikletler ya da adrenalin olmayacak.

acele ya da güzel kadınlar. Sadece ben. Hoşuna gideceğini sanmıyorum.'

Güldü. 'Sen güzel bir kadınsın, ama anlıyorum ve yine de gelmek isterim. Aslında gelmeyi çok isterim,' diye düzeltti kendini, 'eğer izin verirsen. İçeride sıkışıp kaldım, delireceğim.

Hemen cevap vermedi ama adamın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Peki," dedi sonunda ve bir çift yeşil ayakkabıyı işaret etti. "Şuradaki botlar sana uyar.

Sessizlik içinde patika boyunca yola koyuldular ve ormanın sessiz sesleri onları karşıladı. Kar, ağaçların çıplak dallarının altında o kadar derin değildi ama yine de birkaç santimetre kalınlığındaydı ve çizmeleri gıcırdayıp gıcırdayarak bozulmamış beyazlıkta izler bırakıyordu. Soğuk hava onu kesiyordu ve Alex ellerini ceplerinin derinliklerine soktu, keşke eldivenlerim ve atkım da olsaydı diye düşündü. Liberty buz gibi sıcaktan habersiz görünüyordu ve saçları beyaz fonda parlak bir gün batımıydı.

"Gerçekten hayatımın her şehirdeki güzel kadınlardan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu aralarındaki sessizliği bozarak.

Omuzlarını silkti. "Bu senin çizdiğin resim. Öyle miydi? Yoksa onun sözlerini nasıl yorumladığı mıydı? 'Ve internette gördüğün şey de bu. Üzerlerinde açık saçık giyimli kadınlar olan flaş bisikletler.

"Öyle bir şey değil. "Hayır mı?

Başını iki yana salladı. 'Mankenlerle ilgilenmiyorum, sadece yarışa giden kadınlarla ilgileniyorum. Diğerleri fotoğraf çektiirmek için orada. Bu aşağılayıcı. Ben bunlardan kaçınıyorum.

"Gerçekten mi?" Onu yeni gözlerle görüyor gibiydi ve ona hayatı hakkında bu kadar yanlış bir izlenim vermeyi nasıl başardığını merak etti.

"Gerçekten. Ben bekârim ve böyle olmasını seviyorum. Ona çarpık bir gülümseme attı.

Bir kuş acil bir sesle ve hızlı kanat çırpışlarıyla tepemizde uçmaya başladı.

"Yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Temiz havayı içine çekti ve kafası boşalmaya başladı, gerginliği nefesinin havada bıraktığı küçük bulutlar gibi dağıldı.

O ve Liberty, şimdi çok ileride olan Charlie'yi takip ederek yollarına devam ettiler.

Uzun bir aradan sonra Liberty temkinli bir şekilde "Kötü bir deneyim yaşadınız mı?" diye sordu.

Aklına Solange geldi. "Öyle de diyebilirsin.

Kızın kendisini umutla izlediğini hissedebiliyordu ama bakışlarını ileriye sabitledi. Bir rüzgâr bir ağacın dallarındaki kar tanelerini silkeledi ve yere savruldu. Etrafına bakmak için pek sık duraklamadığını fark etti. Doğada da fazla zaman geçirmiyordu. Hava durumunu izlemesinin tek nedeni asfaltı ve lastiklerini nasıl etkileyeceğini bilmektir: sıcak mı, ıslak mı, nemli mi? Kaybın ısırtığı dişlerini tekrar içine batırdı.

Liberty sessizce, "Mutsuz görünüyorsun, Alex," dedi.

Başını kaldırıp baktı, bu gözlem ve doğruluğu karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Devam etti, 'Geldiğinden beri... üzgün görünüyorsun. Bir öneride bulunabilir miyim?'

"Bir film ve sıcak su şişesi içerecek mi?" Hafifletmeye çalıştı. "Ya da bir doktora görünmeyi? Çünkü eğer öyleyse, Luc zaten söyledi. Bana huysuz bir piç olduğumu söyledi. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama aklından geçen buydu.

Güldü. "Hayır. Hiçbiri değil. "Ne o zaman?

"Belki de jetset hayatına geri dönmeli ve kız kardeşini başka bir zaman aramalısın. Birbirlerine ayak uydurarak yürürken tek ses ayak sesleriydi. "Ya da senin için onu bulması için birine para ver.

Alex kaşlarını çattı. Bu kadar kişisel bir şey için birine para ödemek mi? Bir özel dedektifin o mektupları yazan zavallı kadının kapısına dayanacağı düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Bu kalpsizce bir şey olurdu. Neredeyse

Babasının otuz yıl önce mektupları görmezden geldiği zamanki gibi kalpsizdi.

"Geri dönemem," dedi, çenesi gerilmişti. Charlie nefes nefese onlara doğru koştu.

'Yaralı olduğun için mi? Eminim kendini daha iyi hissetmen uzun sürmeyecektir,' dedi ve köpeğinin kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi. Charlie tekrar ileri atıldı.

Alex hayvanın enerjisini ve coşkusunu paylaşabilmeyi diledi. Bunun yerine, içindeki her kas gergindi. "Geri dönemem çünkü kariyerim sona erdi.

"Bitti mi? Liberty durdu ve ona baktı. "Ne demek istiyorsun?

İsteksizce o da durdu. Orman sessizleşti ve ağaçlar, daha on gün önce tanıştığı birine büyük sırrını açtığı için onun kadar şaşırılmış gibi eğilerek onu dinliyor gibiydi. "Bitti. Bitti. *Terminé.*'

"Yarış kariyerin mi?

"Evet. Bileğini ışığa doğru kaldırdı ve parmaklarını düzgün kırmızı yara izi çizgisi üzerinde dalgınca gezdirdi. Deri parmaklarının altında kabarık ve pürüzsüz hissediliyordu. "Doktorlar bana yardım etmek için daha fazlasını yapamazlar. Hasarı onaramazlar. Bir daha asla yarışamayacağım.

Kadın adamın bileğine baktı ve ince kaşları birbirine dolandı. "Acıya neden olan şeyin omzun olduğunu sanıyordum.

'Ben de zarar gördüm. Ama artık yarışamayacağım anlamına gelen şey bileğim. Çok zayıf. Asla yeterince güçlü olamayacak. Doktorlar ona aylardır bunu söylüyordu ama ancak şimdi bu sözleri söylerken nihayet kabullenmişti. Tuhaf bir şekilde, sıkı sıkıya bağlı olan bir şeyin aniden serbest kaldığını hissetti.

'Vay canına, bu senin için çok zor,' dedi. "Ne yapacaksın?

Acı bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Yarış benim hayatımdı, uğruna yaşadığım şeydi. O olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

On İkinci Bölüm

Liberty onun sesindeki titremeyi duydu, gözlerindeki korkuyu gördü ve aniden her şey anlam kazandı: kara kara düşünen ruh hali ve öfkeli gerginliğin sınırı. Taşra hayatının yalnızlığından ve durgunluğundan nefret ettiğine, kulübesinden nefret ettiğine inanmıştı - ama şimdi onun sevdiği kariyerin sona erdiği haberiyle boğuştuğunu görüyordu.

Kalbi ona doğru yöneldi ve umutsuzca söyleyecek teselli edici bir şeyler aradı. "Kupalar, unvanlar her zaman senin olacak. Sen hala kazanan, en iyi olan adamsın. Kimse bunu elinden alamaz.

Tekrar yola koyuldu, sanki her şeyi geride bırakmak istiyormuş gibi enerjik bir tempoyla ilerliyordu ama kadın ona ayak uydurmakta zorlanmadı. 'Kariyerimi elimden aldılar. Beni bıraktılar. Unvanlar artık geçmişte kaldı. Bundan sonra nereye gideceğim? Yarış benim tutkumdu, her sabah kalkma sebebimdi.

Sözlerindeki acımasız ısırtığı, öfkeyi ve adaletsizlik hissini duydu. Tutku, dikiş dikme konusunda tam olarak hissettiği şeydi ve bir daha asla dikiş dikemeyeceğinin söylendiğini hayal ettiğinde göğsü sıkıştı. Annesinin hastalandığı ve artık iğne tutamadığı zamanı hatırladı. Onun yüzleşmek zorunda olduğu boşluğa sempati duyuyordu. Onun dehşetini anlıyordu.

"Yedek planınız var mı?

"Hayır," dedi utanarak. "Babam kırklı yaşlarına kadar ata bindi ve emekli olduktan sonra bile bunu zevk için yapmaya devam etti. Kaza yaparsam ya hep ya hiç diye düşündüm,

Yedek bir plan düşünmek istemedim çünkü hayatımda o yeri başka hiçbir şeyin dolduramayacağını biliyordum.

Devrilmiş bir ağacın üzerinden tırmandılar, botları üstteki kar tabakasına çarptı, sonra patikayı takip ederek sola, donmuş göletin etrafından dolandılar ve kulübeye doğru geri döndüler. Attıkları her adımda tertemiz kar gıcırdıyordu ve sanki ormandaki tüm canlılar karın güzelliğinden -ya da Alex'in ona söylediklerinin şokundan- büyülenmiş bir halde onları izliyormuş gibi bir sessizlik vardı.

Muhtemelen ısınmak için kıvrılmışlardır, diye düşündü ve eve gittiğinde biraz kuruyemiş ve tohum koymayı aklına not etti.

'Başka bir şey bulacaksın,' dedi sessizce. 'Biraz zaman tanı, bir şeyler çıkacaktır.'

Başını öne eğdi. "Eğitim ve seyahat olmadan hayatım artık çok farklı - çok durağan..." Sözleri kesildi. Durağan derken sıkıcı demek istemişti. İçindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Kariyerini bitiren bir sakatlıkla başa çıkmak kolay olamazdı. Üstelik hiçliğin ortasındaki bir ormanda bisikleti olmadan mahsur kalmıştı ve kız kardeşini arama çalışmaları şu ana kadar sonuçsuz kalmıştı.

'Belki de araba çalmalıyım,' dedi. 'Bu bana en azından bir adrenalin patlaması yaşatır.'

"Kızgınsın.

Başını çevirdi. "Öyle mi?" "Öyle görünüyor.

Sadece bir karatavuğun alarm sesiyle dolan uzun bir sessizlik oldu. Charlie'nin nerede olduğunu kontrol etti ama o zararsızca bir ağaç kütüğünün etrafını kokluyordu. Onu çağırdı ve o da patikaya geri döndü.

Alex sonunda, "Sanırım haklısın," dedi.

'Kime kızgınsın? Patronuna - seni bıraktığı için mi?'

"Hayır. Evet. Sadece o değil.' Elini saçlarının arasından geçirdi ve saçları diken diken oldu. Saçlarını tekrar taramak istemesine neden olsa da, bunu her zaman yapmasında garip bir şekilde sevimli bir şey vardı.

'Rehabilitasyonda aylar geçirdim. Tüm bunlar bir hiç uğruna olduğu için kızgınım' diyerek bileğine baktı, 've beni hayal kırıklığına uğrattığı için vücuduma kızgınım, kaza yaptığım için kızgınım - daha erken fren yapsaydım, daha az eğilseydim ...'

Bu çok fazla öfke, diye düşündü. Bir hışırtı sağ taraflarındaki çalılara dönmelerine neden oldu. Ama sesi çıkaran her neyse, tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı.

"En önemlisi de," diye bitirdi, "kendime kızgın hissediyorum. "Kendine mi? Neden?

"Çünkü başarısız oldum.

Nasıl? Bir kaza geçirdiniz. Kimsenin suçu değil.' Omuz silkti. "Ben böyle hissediyorum.

Bir an için bunu düşündü. "Yarışlarda her zaman iyi miydin?

"Yarışları kazanmaya çok genç yaşta başladım, evet.

'Peki ondan önce okulda nasıldın? Eminim çoğu dersten en yüksek notları almışsındır, değil mi?

"Evet.

Adamın yanaklarının renginin koyulaştığını fark etti ve şaşırdı. Belki de o kadar da kibirli değildi. Belki de onu birden fazla açıdan yanlış değerlendirmişti. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman," dedi.

"Ne? Anlamıyorum.

'Daha önce hiçbir şeyde başarısız olmadın. Her zaman sınıfının en iyisi, dünya şampiyonu oldun - bu ayarlamayı yapmakta zorlanmana şaşmamalı.

"Sence?

Başını salladı. "İyi bir arkadaşınız burada durup size kariyerinin bir sakatlık yüzünden yarıda kesildiğini söylese ne derdiniz?

Bunu düşünürken dudaklarını düzleştirdi. "Şansının kötü gittiğini söyler ve kendisini meşgul edecek başka bir şey bulmasını tavsiye ederdim.

"Ama ona başarısız olduğunu söylemezsin, değil mi? Alex ona sert bir bakış attı. "Ben o kadar zalim değilim.

'Peki siz de böyle düşünmez miydiniz? Onu yargılamazsınız.'

"Hayır, yapmazdım," diye kabul etti iç çekerek. "Ne demek istediğini anlıyorum. Kendime karşı, başkasına karşı olduğumdan daha sert davranıyorum.

'Kesinlikle. Belki de kendi tavsiyene uymalısın,' dedi. "Meşgul ol.

'Hiçbir şey yok. İnanın bana, her olasılığı gözden geçirdim.

"Bir şeyler olmalı.

"Yarış benim hayatımdı ve hep öyle kalacak. Ağzı düzleşmişti ve sesi çok emin ve meydan okur gibiydi ama Liberty artık onun hakkında biraz daha fazla şey bildiği için kırılganlık da seziyordu. Belki de geleceğin getireceklerinden korkuyordu.

"En azından hâlâ buradasın," dedi sessizce. "Yani, hayatını kaybetmedin ve tekerlekli sandalyede değilsin. Carys'i düşündü. "Daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Son dönemeci döndüler ve kulübe göründü. Karın içinde çok güzel görünüyordu, sanki şeker kremasıyla kaplanmış gibiydi. Kar kalın, yumuşak ve derindi, öğleden sonra eriyip yok olacak türden değildi. Hayır, burada kalacaktı. Carys buna bayılırdı. Onları kartopu yağmuruna tutardı.

Liberty öğle yemeği hazırlamayı ve ardından dikiş işine geri dönmeyi planlıyordu ama şimdi aklına daha iyi bir fikir gelmişti. "Kardan adam yapmak ister misin?

Alex ona şüpheli bir bakış fırlattı. Bir top kar aldı, sonra onu yuvarlayarak daha büyük bir top haline getirdi.

"Bu bir kardan adam için yanlış şekil değil mi?" diye sordu.

Charlie de ona baktı. Alex haklıydı: yuvarlaktan çok sosis şeklindeydi. Ona baktı, sonra doğaçlama yaptı. "Bu bir kar köpeği olabilir!

Charlie onaylarcasına havladı ve Alex güldü. Uzanıp bir avuç kar topladı ve ikisi birlikte işe koyuldular.

Yarım saat sonra, bitmiş kardan heykele hayranlıkla bakmak için geri çekildiler. 'İyi görünüyor,' dedi Liberty. 'A

Kemik yiyen bir kar köpeği. Hayır!' Charlie'yi geri çekti. "Bu gerçek değil, aptal, ve senin için değil.

Alex, "Bu köpek göründüğünden daha zeki," diye mırıldandı.

Adamın sesindeki hayranlık mı yoksa onaylamama mı anlayamadı. "Öyle. Eğer istersen şimdi öğle yemeği hazırlayacağım. Cumartesi gecesinden beri çok daha iyi anlaşıyor olsalar da, aşırı dostça davranmaktan çekiniyordu.

"İyi fikir. Ellerimi ısıtabilirim.'

Adam onları uzatırken nefesi kesildi. "Maviler!"

"Soğuk.

'Şöyle demeliydin. Sana eldiven ödünç verebilirdim.'

Bunu elinin tersiyle itti ve içeri yöneldi. "Artık bir önemi yok.

Liberty Charlie'nin patilerini temizledi ve Alex doğruca mutfağa gitti. İçeri girdiğinde, "İstersen çorba yapabilirim," dedi.

"Harika.

Cumartesi gecesi yaptığı yemek çok lezzetliydi. Yemek pişirdiği için mutluydu. Adam havuç ve pırasa doğrarken, o da bir paket ekmek açıp fırında ısıttı. Ona kaçamak bakışlar attı. Merak ediyordu ama adam daha rahatlamış görünüyordu ve sorunlarından bahsetmenin ona iyi gelip gelmediğini merak etti. Ya da belki de orman yürüyüşü onun kabin ateşini iyileştirmişti.

"Luc artık yarışmadığını biliyor mu?" diye sordu. "Natasha bundan hiç bahsetmedi.

"Kimse bilmiyor. Ailem bile. Lütfen kimseye bir şey söylemeyin. Eğer basın öğrenirse... Henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

"Tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum.'

Çatal bıçak çekmecesini karıştırdı. Kadın ona tahta bir kaşık uzattı ve adam başıyla teşekkür etti. Adam çorbayı yaparken, kadın düşünceli bir şekilde onu izledi.

"Neden bana söyledin?

Kaşığı yere bıraktı ve ona döndü. "Bilmiyorum. Ona orantısız bir sırtış fırlattı. "Orada olduğun için mi?

"Oh, teşekkürler. Bu gurur verici."

Böyle gülümsediğinde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu.

Ama buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini açıkça belirtmişti, diye hatırlattı kendine. Ve her ne kadar biriyle çıkmadığını söylemiş olsa da, gittiği her yerde göz alıcı kadınların ona atladığını hayal edebiliyordu.

"Yorumcu ya da televizyon sunucusu olarak çalışabilir misin?" diye önerdi, hâlâ onun için alternatif bir kariyer düşünmeye çalışıyordu. Carys'in kazasından sonra, meşgul olmanın işe yaradığını fark etmişti. Yönünün olmaması ve onu meşgul edecek hiçbir şeyin olmaması durumunu on kat daha zorlaştırıyor olmalıydı.

Burnunu kırıştırdı. "Pek ilgimi çekmiyor ve çok fazla açık kapı da yok.

"Spor gazeteciliği mi?

Bir kahkaha attı. "Kelimeler benim uzmanlık alanım değil.

Düşündüğünde, o da aynı fikirdeydi. Açık sözlüydü ve belki de fikirleri konusunda biraz fazla açıktı. "Belki Luc'a işinde yardımcı olabilirsin.

'Bu çok teknik. Her neyse, inşaat beni ilgilendirmiyor.

"Sana dikiş dikmeyi öğretebilirim. Sırıttı.

"Hayır, teşekkürler.

"Belki sen-

"Kariyer tavsiyesine ihtiyacım yok,"

diye araya girdi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum.

Yüzündeki ifade yumuşayarak pişmanlık ifadesine dönüştü.

"Biliyorum. Özür dilerim.

Ama bu konuda konuşmak istemiyorum.

Anlayışla başını salladı. "Alışmak için zamana ihtiyacın var.

"Bu doğru.

"Eminim aklına bir şeyler gelecektir. Çiçek vazosunu eline aldı. 'Bunları çöpe atsam iyi olacak. Artık kesinlikle her şeylerini verdiler.

"Gizemli bir hayranın gönderdiği doğru mu?" Tencereye et suyu döktü, bir kez daha karıştırdı ve kapağını kapattı.

"Gizemli bir gönderici," diye düzelitti. "Bir hayran mı yoksa önemsemediğini göstermeye çalışan biri mi bilmiyorum.

Tereddüt etti, sonra sordu: 'Sence de notsuz çiçek göndermek biraz ürkütücü değil mi? Bir sapık olabilir.

Güldü. 'Çok alaycısın! Buna inanmayı reddediyorum. Eminim sadece nezaketen gönderilmişlerdir.

Çiçekleri kompostun üzerine bırakmak için dışarı çıktı. Geri döndüğünde, 'Bugün için bir meydan okuma düşünmem gerekiyor' dedi.

"Korkunç bir şey mi?

'Ya da yeni, farklı. Kar yağarken biraz kısıtlıyım.'

Bir an düşündü. "Öğle yemeğinde sana birkaç kelime Fransızca öğretebilir miyim?

"Bu harika bir fikir!

Alex salon penceresinin yanında durmuş, elleri ceplerinde, dışarıdaki tüy gibi beyazlığa bakıyordu. Öğle yemeğinde en az on santim yağmıştı ve şu anda hâlâ kar yağıyordu. Durmasını diledi ama pencere kenarında biriken taneler gittikçe kalınlaştı ve ağırlaştı. Bisikletinin şimdi nerede olduğunu merak etti. Hayalinde, altındaki makinenin titreşimlerini, gazı açtığında motorun gücünü, ileri atılışını, hız ve adrenalin patlamasını hissedebiliyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini ceplerine soktu.

"Yüzünde yine o ifade var. Liberty elinde katlanmış bir yorganla içeri girdi. Kanepenin üzerine serdi.

"Ne bakışı?

"Burada olmak istemiyorum bakışı. Gerçekten kabin ateşi çekiyorsun, değil mi?'

"Kabin ateşi mi?

"İçeride sıkışıp kaldığınız için sıkılmak ve hayal kırıklığına uğramak.

"Evet, ben de bisikletimi özlüyorum," diye itiraf etti. Bu sabah Charlie'yi yürüttükten sonra kendini daha iyi hissetmiş olsa da, her gün bütün gün ormanda tur atamazdı.

Yorganı açtı. Yorgana şöyle bir baktı, sonra da bir daha baktı.

"Bu ne?" diye sordu, şok olmuş bir halde. "Sadece yaptığım bir yorgan.

"Bunlar benim yarış renklerim. Turuncu, siyah ve beyaz. Keskin bir acı hissetti.

"Öyle miydiler? Bilmiyordum.'

Ve kumaş üçgenleri şevron deseninde yerleştirilmişti. Sanki yorgan özellikle onun için tasarlanmış gibiydi. Arkasını döndü ve tekrar dışarıdaki kara baktı.

Liberty dalgın dalgın onu izledi. "Sanırım neyi sevebileceğinizi biliyorum.

"Ne?

"Gel ve gör. Onu takip etmesi için eliyle işaret etti.

Evin arka tarafında, mutfak kapısının yanında, eğimli bir çatı tarafından korunan düzenli bir kütük yığını ve onun yanında da küçük bir kulübe vardı. Liberty kapıyı açtı ve ona sağlam bir tahta kızak gösterdi.

"*Une luge*. Sırttı.

"Aslında iki tane. Gülümseyerek onları çıkardı. "Test sürüşü yapmak ister misin?

"Devam et o zaman. Göz kırptı.

'İşte, tahta olanı aldın. O daha ağır ve daha hızlı gidiyor. Ben plastik olanı alacağım.

Kısa bir süre sonra paltolarını ve botlarını alarak Charlie'yi evde bırakıp yola koyuldular. Vadiye bakan bir tepenin zirvesine ulaşmadan önce epeyce yürüdüler. Oradan, kilise kulesi ve kum rengi binalarıyla Willowbrook köyünü görebiliyordu. Yamaç hem yetişkinler hem de çocuklardan oluşan insanlarla doluydu ve kahkaha çığlıkları havada çınlıyordu.

"En iyisi şu dipteki şukura nişan almanız. Liberty işaret etti. Kızağına tırmandı ve sırtarak şapkasını dñzeltti. "Aşağıda gñrñřñřñ!"

O da onu takip etti ve şok geşmeden tepeden aşağı hızla inmeye başladılar. Maksimum hız işin arkasına yaslandı, ipi çekti ve tepeden aşağı mñmkñn olan en hızlı rotayı almak işin sağa sola eğildi. O uçarken gñneř işığı kardan sekiyordu ve yñzñne vuran buz gibi hava ona yaşadığını hissettiriyor, kendini yeniden çocuk gibi hissetmesini sağlıyordu. Dibinde Özgñrlñk'ñ bekledi.

Durmak işin yavaşladığında gñldñ. "Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum!"

Ayağa kalkmasına yardım etmek işin elini uzattı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, tepenin zirvesine geri dñnerlerken.

"Fena değil," dedi, bñlgeyi tarayarak bir sonraki koşusu işin rota planlıyordu. Başka olasılıklar varken neden kendini yokuşun en işlek kısmıyla sınırlasındı ki?

"Sadece kñtñ değil mi? Eğleniyor gibi gñrññyordun." "Daha hızlı olabilirdi.

Gñzlerini devirdi.

"Neden şu taraftan gitmiyoruz? Yamacın yarısına kadar inen ve daha dik bir açıyla sola doğru alşalan bir bñlñmñ işaret etti. Orası daha sessizdi. Kalabalık yoktu.

"Altta taş bir duvar var," diye açıkladı. "Ve zaten şok dik.

Tekrar tepenin zirvesine ulaştılar ve Liberty oturarak kendini ikinci bir koşuya hazırladı. Adam kızağının ucunu kara sapladı ve onun arkasına oturdu. "Hey! Kadın gñldñ. 'Ne yapıyorsun sen? Benim kızağıma binemezsin!"

"Neden olmasın?" Ayaklarıyla iterek pedalları daha dik olan yokuşa doğru çevirdi.

"řñnkñ şok ağırsın! Kızak aniden hızlanınca şığlık attı. "Dur!"

'Neden? İki kişiyle daha eğlenceli. Daha hızlı gideriz.'

'Daha hızlı gitmek istemiyorum. Çekil - aaah!'

On Üçüncü Bölüm

Liberty çığlık attı ve diğer kızakların yanından hızla geçerken sıkı sıkı tutundu ve Alex çarpışan bir yığın insanın etrafından zikzak bir rota çizdi, sonra yokuş aşağı en dik, en tüyler ürpertici rotayı almak için keskin bir sola döndü.

Liberty'nin güvenli olamayacak kadar dik olduğu için hep kaçındığı yokuş. Çoğu insanın kaçındığı yokuş, ama Alex'in değil. Gözüpek, hız tutkunu, adrenaline aç Alex değil.

Adam ipi çekiştirdi, çıplak elleri soğuktan maviye dönmüştü ve kızak yana yatıp savrulurken, rüzgâr kulaklarının dibinden ılık çalarak geçerken ve kar konfeti gibi yüzüne püskürürken bir kez daha inledi. Adamın yüzünü yanında hissedebiliyordu, kollarının onu sardığını ve bacaklarının sıcaklığını onunkilere değdirdiğini hissedebiliyordu. Soğuktan, rüzgârdan ve gülmekten gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ama taş duvara doğru ilerlediklerini görünce kahkahası kesildi.

Boğazı sıkıldığı için konuşamıyordu. Ne olacağını biliyordu: gürültülü bir şapırtı ve kemiklerin çatırdaması olacaktı. Ve o ön taraftaydı - bundan asla yara almadan çıkamazdı. Tekrar çığlık attı ve gözlerini kapattı, bu sadece daha hızlı hissettirdi. Korku içinde çığ gibi büyüyordu. Gözlerini tekrar açtı, duvar mide bulandırıcı bir hızla ona doğru geliyordu ve-

Alex eğildi ve sola keskin bir dönüş yaparak bir kar dalgası oluşturdular ve kayarak durdular.

Liberty nefes nefese kaldı. Kalbi hızla çarparak uzandı ve dümdüz olacağına o kadar inanmıştı ki duvara dokundu. Yün eldiveninin içinden bile taş soğuk ve inatçı geldi. Alex gülüyordu. Hatta ona bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bile soruyor olabilirdi ama o dinlemiyordu.

Çok öfkeliydi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne? Kontrol tamamen bende idi.

'Hiç kimse kontrolü tamamen elinde tutamaz, özellikle de her an kopabilecek ince bir ip parçası dışında hiçbir direksiyon mekanizması olmayan plastik bir kızak üzerinde o hızla giderken. Kimse yaralanmadığı için çok şanslısınız. Kendini ayağa kaldırdı ve ona ters ters baktı.

Gülüyordu ama kızın öfkeli yüzünü görünce ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Çabucak toparlandı. "Öfkelenmeyi bırak, Liberty!" O muhteşem gülümsemesini takındı. Size böyle baktığında birinin ona kızgın kalması neredeyse imkânsızdı.

Neredeyse.

"Eğlenceliydi, kabul et. O da ayağa kalktı ve kızın paltosundaki karın tozunu almak için uzandı ama kız elini savurdu. Adam kaşlarını çatı.

Eğlenceliydi - ta ki korkutucu hale gelene kadar.

Yakınlarda kimse yoktu. Başka hiç kimse onların aldığı dersi alacak kadar aptal değildi, bu yüzden neden sessizce eklediğini anlayamadı, 'Güldüğünü duydum. Güzel gülüşünü gördüm.

Çok güzeldi. Kalbi sertçe çarptı. Neden hep bu kelimeyi kullanıyordu? Muhtemelen hiçbir şey kastetmiyordu. Yine de kara gözleri onun yüzüne sabitlenmişti, yoğun ve kaçınılmaz. Bu onun kafasını karıştırdı. Sıfırın altındaki sıcaklığa rağmen içi parlıyordu.

Ona duyduğu öfkeye odaklanmaya çalıştı. Tanrı aşkına, hâlâ titriyordu. "Korkmuştum," dedi. "Gerçekten korktum.

Gülümsemesi kayboldu. Gerçekten şaşkın görünüyordu. 'Ama-' 'Hepimiz senin gibi değiliz, Alex. Herkes çaresiz bir şekilde

adrenalin ya da hız düzeltmesi. Biz - biz duvara çarpabilirdik! Eldiveniyle yanağındaki bir damla yaşı sildi.

Bir an için ne söyleyeceğini bilememiş gibiydi. Sonra ona şöyle dedi: "Duvara asla çarpmayacaktık. Güven bana, kontrol tamamen bendeydi. Biraz gevşeyin.

"Gevşemek mi? Kadın öfkeli bir şekilde ona baktı. Bu sözler onun bütün damarlarına basmıştı. Onun donuk ve kendi halinde biri olduğunu düşünüyordu, değil mi? Tıpkı eski sevgilisi gibi. Alex'in buraya ilk geldiğinde ve burayı çok sessiz olarak tanımladığında yüzünde beliren küçümsemeyi hatırladı. Topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaşmaya başladı. Basmaya çalıştı ama botları kara batarak onu yavaşlattı.

"Liberty?" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?" "Eve.

Kızağı kolunun altına sıkıştırarak ona yetiştirdi. "Sorun nedir? Ne dedim ben?

'Sorun senin yaptığın şey! Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiğini düşünen insanlardan hoşlanmıyorum.

'Ama meydan okumanızın amacı da bu değil mi? Yeni deneyimler yaşamak için kendinizi zorlamak?

O haklıydı, lanet olsun, ama şimdi kendini öylesine öfkelenmişti ki bunu kabul etmeye hazır değildi. Bu yüzden tepeye doğru yürüdü, kızak kümelerinin ve parlak renkli örgü şapkaları ve pembe yüzleri olan insanların yanından geçerek ormana doğru ilerledi.

Alex onun hızla uzaklaşmasını izledi. Omzuna bir acı saplanırken yüzünü buruşturdu. Lanet olsun. Tam da daha iyiye gittiğini düşündüğü anda. Peşinden gitti ama kızın sert kaşları onu sorulara devam etmemesi konusunda uyardı, bu yüzden tahta kızağı topladı ve düşmanca bir sessizlik içinde kulübeye geri döndüler.

Nefesleri havada küçük bulutlar bırakıyor, kar güneş ışığında parlıyordu. Olanları zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi ama bir anlam veremedi. Aklına yatmayan bir şeyler vardı. Onun da kendisi kadar eğlendiğine gerçekten inanmıştı ama korkmuş ve üzölmüşü ve buna sebep olduğu için kendini kötü hissediyordu. Yine de kızın öfkesi onun suçuyla orantısız görünüyordu.

Charlie yaklaştıklarını duymuş olmalıydı çünkü heyecanla havladı. Alex başını öne eğdi. Bunu nasıl onaracaktı? En son ne zaman bir kadını bu kadar üzdüğünü hatırlayamıyordu-

Aslında, yapabiliirdi. Solange'ın anısı zihninde canlandı ve onu irkiltti.

Kahretsin, Ricard. Yine mi?

Evin arka tarafındaki küçük kapıya vardıklarında Liberty beklenmedik bir şekilde durdu.

Yüzünü ona döndü ama göz göze gelmeden, "Son erkek arkadaşım benden ayrıldı çünkü çok sıkıcı ve sabit fikirli olduğumu söyledi," dedi.

Alex bunun üzerine düşündü. Uzun bir duraklamanın ardından ihtiyatlı bir şekilde, "Anlamıyorum. Bu neden önemli ki?

'Bana "gevşememi" söyledin ve tıpkı onun yaptığı gibi kendimi küçük hissettirdin. Zamanımdan önce yaşlanmış. Güzel kahverengi gözleri alev alev parlıyordu. Ama şimdi o da gözlerindeki acıyı görüyordu.

İnledi. "Kastettiğim bu değildi-

"Evet, öyle. İkimiz de buradan nefret ettiğini, çok sessiz olduğunu ve sıkıcı rutinime çok bağılı olduğumu düşündüğünü biliyoruz.

"Bu doğru değil. Etrafta olması en kolay insan değildi ve belki de ne kadar sessiz olduğu hakkında bir iki yorum yapmıştı, ama o yer hakkında konuşuyordu, onun hakkında değil.

Daha iyi bilmeliydi. Ona meydan okumasından bahsetmişti ve küçük bir hayat sürmekle ilgili takıntıları olduğunu biliyordu. Ve şimdi onun yüzünden üzgündü. Suçluluk

içini burktu. Kontrollü havasına rağmen, bir kırılganlık gölgesi onu takip ediyor ve kollarını ona sarmak istemesine neden oluyordu.

Çenesini kaldırdı. "Öyle değil mi?

"Seni yargılamıyorum," dedi sonunda.

"Evet, doğru. Şapkasını çıkardı ve saçları beyaz ormanlık alana karşı bir alev patlamasına dönüştü.

Bu doğru. Geçen hafta neredeyse her gece dışarıdaydın. Ve buradan nefret etmiyorum. Kafamda bir şeyler vardı ve bisikletim çalındığı için kızgındım ama...' Arkasındaki kulübeye, pencerelerde parlayan bal rengi ışıklara baktı ve bu sabah yaptıkları yürüyüşü ve sonrasında kendini ne kadar hafif hissettiğini hatırlayınca bir sıcaklık hissetti. Sıkıntıları haftalardır ilk kez hafiflemişti. Yumuşak bir sesle, "Seninle karda kalmanın tadını çıkarıyorum," dedi.

'Bunu sadece beni kazanmaya çalıştığın için söylüyorsun. Söylediğin şey - gevşemekle ilgili,' gözlerini kırptırdı, 'acıttı, Alex.

Dürüstlüğü onu yıktı. "Özür dilerim.

'Sıkıcı ve korkak olduğumu biliyorum ama bunu bana göstermene ihtiyacım yok. Değişmek için elimden geleni yapıyorum.

'Sen korkak değilsin ve değişmene gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin.

Gözleri irileşti ve onun da bu sözlere kendisi kadar şaşırdığını anlayabildi. Ama o mükemmeldi ve adam gerçekten de onu eleştirmiyordu. "Hızı severim ama herkesin benim gibi olmadığını unutuyorum. Sen benim gibi değilsin.

'Bunu tekrar söyleyebilirsin. Biz birbirimizin tamamen zıttıyız. "Ama bu senin değişmen gerektiği anlamına gelmiyor.

"Evet. Ama sen de' - parmağını ona doğru salladı - 'değişmelisin. Artık gerçek dünyada, gerçek insanlarla yaşıyorsun, herkesin sana boyun eğdiği Ünlüler Diyarı'nda değil. Başkalarının isteklerine saygı duymalı ve bizi de kendinle birlikte yüksek hızlı ...', kelimeyi aradı, '... eğlence gezileri!

"Joyrides? Bu da ne?"

"Hırsızlar bir arabayı alıp eğlenmek için tehlikeli bir şekilde sürdüklerinde. "Beni bir hırsızla mı kıyaslıyorsun?"

Solgun yanakları renklendi ve dudakları kıvrıldı. "Evet, öyleyim.

Charlie tekrar havladı ve kulübeye baktılar.

Alex gülümseyerek başını salladı. "Yıllardır kimse benimle seninle konuştuğun gibi konuşmadı - böylesine onaylamayarak.

'Evet, belki de bu size iyi gelir, Bay Dünya Şampiyonu. Çizmelerin için fazla büyümeni engelle.'

Kıkırdadı. "Seni gezintiye çıkardığım için özür dilerim. "Zaten özür diledin.

'Ama gerçekten üzgün olduğuma inanmıyorsun. Hoşuna gittiğini sanmıştım. Gülüyordun, gülümsüyordun...' Sorgulamayı bırakmadığı bir dürtüyle öne doğru bir adım attı ve kadının saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. O kadar yakındı ki, parfümünün kokusunu alabiliyordu.

"Başlarda hoşuma gidiyordu," diye sessizce itiraf etti. "Sen bizi pist dışına çıkarmadan önce.

Gözlerini onunkilerden ayırmaya çalıştı ama gözleri büyüleyiciydi, mizah ve kırılganlıkla parlıyordu. "Peki tepenin zirvesine geri sarabilseydik, yine de bana kızağından inmemi söyler miydin?"

Bunu tarttı. Çarpık bir gülümsemeyle, "Belki de değil," diye kabul etti.

Sırıttı. "Bugünkü meydan okuman sayılabilir mi?"

"Sanırım. Kadın gülümsedi ve adam da bir puan kazandığını anladı. "Ama," diye hızla ekledi, "korkmuştum ve hız ve adrenalin konusunda herkesin senin gibi olduğunu varsayamazsın.

Bir elini kalbinin üzerine koydu. 'Buna saygı duyacağım. Söz veriyorum.

'Başkalarının duygularını umursamadan kendi heyecanlarınızın peşinden gidemezsiniz' diye devam etti.

Sözleri onu hareketsiz bıraktı.

Babası. Tüm hayatına karanlık bir gölge düşüren adam, kutudan çıkan bir kriko gibi aralarına girmişti.

Kapağı tekrar kapatmaya çalıştı ama görüntü o kadar çirkin ve canlıydı ki onu hazırlıksız yakaladı. Babası gibi değildi. Benzemiyordu.

"Korkman için hiçbir neden yoktu Liberty," dedi ondan uzaklaşarak. 'Kontrol tamamen bende idi. Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim.

Arka kapıyı açtı ve Charlie onları heyecanlı havlamalar ve çığınca kuyruk sallamalarla karşıladı.

Alex kulaklarının arkasını okşayarak, "Merhaba Charlie," dedi. Köpek sıçradı ve adam irkildi.

"Sorun ne?" diye sordu Liberty.

Omzuna saplanan acıyı ısırarak dindirdi. "Bir şey yok.

'Omzun mu? Daha iyi olduğunu sanıyordum.'

"Kızakla kayarken zorlamış olmalıyım. Eliyle acısını dindirmeye çalışarak onu kavradı.

Gözlerinden endişe akıyordu. 'Sana bir şey getireyim mi? Sıcak su torbası? Ağrı kesici? Dudağını ısırdı. "Üzgünüm, unutmuşum - telaşlanmamdan hoşlanmıyorsun. Gitmek için döndü.

"Evet, lütfen.

Durdu ve şaşırılmış bir halde döndü.

"İkisi de iyi olur, teşekkürler.

"Bay I-Just-Need-A-Room-And-Nothing- More'a ne oldu?

Omuz silkti - sonra bir başka acı şimşeği çakınca tekrar yüzünü buruşturdu. "O bir aptaldı.

Gülümsemesi buz üzerine yansıyan güneş ışığı gibiydi.

"Evet. Sana katılıyorum.

"Peki bu akşam ne yapıyorsun? Akşam yemeği yerken Liberty sordu.

"Hiçbir planım yok.

"Film izlemeye gidiyorum. Bana katılmak ister misin?" Gözleri kısıldı. "Ne tür bir film?

Bir parmağını çenesine götürdü. "Bakalım. Gözleri muzipçe parlıyordu. "Bir Disney prenses filmi mi?

"Hayır, teşekkürler.

"Şaka yapıyorum, Alex.

Salonun önünden geçerken gözüne ilişen filmlerde hep aynı uzun boylu sarışın Hollywood aktrisi yer alıyordu ve bu aktristler kendilerini ya gülünç durumlarda ya da erkek meslektaşlarının kollarında buluyorlardı. "Senin ve benim aynı film zevkine sahip olduğumuzu sanmıyorum.

"Nelerden hoşlanırsın?" diye sordu. 'Bekle - bana söyleme. Bilimkurgu mu?' Başını iki yana salladı. Ona bunu düşündüren neydi?

"Savaş filmleri

mi?" "Hayır.

"Neler olduğuna bakabilir ve ikimizin de hoşuna gidecek bir şey seçebiliriz. Tereddüt etti. Ama yapacak başka ne vardı ki?

Salonda kanallar arasında gezindiler. "Motor yarışları. Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu izlemek istiyorsun?

Başını hızla salladı. "Hayır.

"Phew. Rehberde gezinmeye devam etti. İkisinin de görmediği bir kutu setinde karar kıldılar.

Ellerinde sıcak çikolata ve şekerlemelerle yan yana oturdular. Charlie yere kıvrıldı ve Liberty turuncu ve siyah yorgani alıp dikiş dikti. Ateş odayı rahatlatıyor, Liberty'nin yaktığı mumlar da sıcak bir parıltı veriyordu. Kulübenin giderek daha çok içine işlediğini fark etti. Artık başını kapı aralıklarının altına eğmesi gerektiğini biliyordu ve dağınıklık olarak gördüğü şeylerin Liberty için özel bir anlam taşıdığını takdir ediyordu. Annesinin yaptığı kapitone örtüden, annesi hastalanıp artık tek başına dikiş dikemez hale geldiğinde birlikte diktikleri minderden ve Carys'in fotoğraflarından bahsetmişti. Bunların hepsi Liberty için çok değerliydi ve onun kim olduğunu anlatıyordu. Bu yerde derin kökleri olan, sadık ve sevgi dolu biri.

Ondan ve onun göçebe hayatından daha farklı olamazdı.

Kamera karla kaplı dağların üzerinde gezinirken ve ilk bölüm sona ererken, "Kanada muhteşem bir ülkeye benziyor," dedi hüzünle. Ona döndü. "Oraya hiç gittiniz mi?

Yazın. Büyüklüğü inanılmaz. Nefes kesici. "Çok kışkandım.

"Gitmelisin.

Yüksük kaplı parmağı iğneyi hızlı, minik dikişlerle yorganın içinde bir aşağı bir yukarı itti. "Yapamam," dedi usulca.

"Neden olmasın?

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda ona utangaç bir bakış fırlattı. "Ben uçamam.

Yanaklarına renk lekeleri değdi ve adam anladı. "Korkuyor musun?

Başını salladı.

"Denedin mi?

"Bir kez. Birkaç yıl önce. Bir daha asla. "Ne oldu?

İsteksizce iğneyi yere bıraktı. "Uçakta panik atak geçirdim. Düşündüm ki...' Hatırladıkça gözleri korkuyla parlıyordu. "Sanki ölecekmişim gibi hissettim. Taş kesilmiştim. Nefes aldı. "Artık trenleri tercih ediyorum.

Gülümseyerek, neşeliymiş gibi davranarak dikişine yeniden başladı.

Ama kandırılmamıştı. Onu kendine çekmek, ona yardım etmek istiyordu. Kız, ateşli bir güç ve çekingenliğin ilgi çekici bir bileşimiydi. Bir koruma duygusu hissetti.

"Çikolata ister misin?" diye sordu ve ona bir kutu uzattı.

Adam aldı ama kız bir tanesini ağzına atarken bakışları ona sabitlenmişti. İçine beklenmedik bir sıcaklık yayıldı.

Kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Onunla -ya da herhangi biriyle- yakınlaşmakla ilgilenmiyordu. Her neyse, kız ciddi bir ilişki istiyordu ve o kesinlikle bunu ona veremezdi.

"Avukatla tekrar görüşmeyi ayarladınız mı?" diye sordu hemen.

Ethan. Onun adı Ethan. Bu gece dışarı çıkacaktık ama kar yüzünden iptal etmek zorunda kaldık.

"Yazık. Yine de onu arayabilirsin."

Ona kaçamak bir bakış attı. 'Evet. Yapabilirim. Bunu daha sonra yapabilirim.

"Güzel.

Perşembe, 11 Aralık

"Yollar henüz açılmadı mı? Alex kahvaltı sırasında sordu. Herhangi bir ulaşım aracı olduğundan değil. Yine de yollar yeniden açıldığında bir şeyler kiralayabilirdi.

Liberty dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve iç çekti. "Bana bunu her sorduğunda, benden uzaklaşmak için çaresiz olduğunu hissettiriyorsun.

Senden değil. Sevmediğim şey içeride sıkışıp kalmak. Durağan olmak. İhtiyacım var...' Kelimeyi bulmak için etrafına bakındı.

"Hız?" diye önerdi.

"Ben de amaç diyecektim. Eksik olan şeyin bir hedefe, bir yöne sahip olmak olduğunu düşünüyordu ve kar altında kalmak akıntıya kapılmışlık hissini daha da keskinleştiriyordu.

Liberty düşünmek istercesine başını öne eğdi. "İstersen bana yardımcı olabileceğin bir şey var.

Merakını uyandırmıştı.

"Ama hız ya da tehlike içermiyor, bu yüzden ilginizi çekmeyebilir.

"Ne oldu?

'Köyün diğer tarafında bir ağaç çiftliği var. Bir Noel ağacı seçebiliriz.

"Normalde bunu Aralık ayının on beşine kadar yapmam," dedi Liberty, botlarını giyerken. Çiftliğe bir saatlik yürüyüş mesafesinde olduğunu açıklamıştı. 'Ama kar yağdığı için bunu biraz öne çekebiliriz.

"Aralık ayının on beşi mi? Gülümsemeye çalıştı. 'Aydın on dördü ya da on altısı değil mi? Neden bu tarih?

'Çünkü ayın ortasındayız ve gerçek çam ağaçlarını çok erken içeriye alırsanız iğnelerini dökerler. Noel günü taze görünmesini istiyorum.

Ceketinin fermuarını çekti ve kıkırdadı.

"Ne?" diye sordu.

'Sen ve senin rutinin,' diye alay etti.

Yüzü düştü. "Sıkıcı ve tahmin edilebilir, değil mi?

Hayır. Büyüleyici. Ve bu sensin. Sen böylesin.

Kızardı.

Kapıyı açmaya gitti.

"Bekle!" dedi, sanki bir şey hatırlamış gibi. Dikiş odasına koştu ve saniyeler sonra bir çift eldivenle yeniden ortaya çıktı. 'Sana bunları yaptım - kar için. Parmakların tekrar morarmasın diye.

Krem rengi polar astarlı eski bir kot pantolondan yapılmış gibi görünüyordu, bu yüzden yumuşak ve sıcaktı. "Teşekkürler," dedi, bu düşünceli jestten etkilenmişti. Buraya ilk geldiğinde onun yardım tekliflerine şüpheyle yaklaşmıştı ama şimdi onun sadece etrafındaki herkesle ilgilenmek istediğini biliyordu.

Çam ağaçlarıyla kaplı yamaç görüldüğünde, "Yani sadece bir ağacı işaret ediyorsunuz ve onlar da sizin için kesiyor mu?" diye sordu.

Liberty sıırttı. 'Evet. Şaşırtıcı, değil mi? Hâlâ Willowbrook'un yaşamak için kötü bir yer olduğunu mu düşünüyorsunuz?

"Kötü bir şey olduğunu söylemedim-

"Bunu sen düşündün," diye araya girdi. Adamın ağzı bir anda kapandı. Tamam, düşünmüştü. "İşte geldik," dedi kadın, vardıklarında. Tahta bir kapıyı iterek açtı.

Kadının peşinden içeri girdiğinde onu gerçeküstü bir manzara karşıladı. Bir çardağın altında, yemek için uzun bir masa kurulmuştu.

Yeşillikler ve mumlarla süslenmiş kutlama yemeği ve onun ötesinde peri ışıklarıyla parlayan bir ağaç çemberi ve esintide dönerken ışığı yakalayan süsler vardı. Geniş bir kanepede, iki yanında abartılı bir şekilde paketlenmiş hediyelerle birlikte onlara doğru itilmişti. Tüm bunların ötesinde, karla kaplı çamlardan oluşan bir orman tepeye doğru uzanıyordu. Kar, çam ağaçları ve ağaçları çekiştiren yeşil elf kostümlü adamlarla bir kış harikaları diyarına benziyordu - gerçi üzerlerine giydikleri hi-vis ceketler bu etkiyi biraz bozuyordu.

Şimdiden çok kalabalıktı. Herkes aynı fikre kapılmış ve ağaçlarını eve taşımak için el arabaları ya da kızaklarla oraya yürümüş olmalıydı.

"Hadi," dedi Liberty ve ormana doğru yola koyuldu. "Unutma, çok büyük olamaz çünkü tavanım alçak.

"Fark ettim," dedi sert bir sesle.

"Ve çok geniş olmasın çünkü salonda fazla yer yok.

"Buna ne dersin?" Küçük, sık bir ağacı işaret etti. Kadın burnunu kırıştırdı. 'Bu çok küçük. Kaybolmuş gibi görünecek. "O zaman bu?

'Daha dolgun olmasını isterdim. Bu kadar seyrek değil.' "Bu mu?

Başını iki yana salladı. 'Mavi ladini sevmiyorum. Yeşil olmalı.

Yolu işaretleyen tahta mantarların etrafından dolanırken gülümsemesini gizledi. Görünüşe göre Noel ağaçları konusunda da flört uygulamasındaki erkekler kadar seçiciydi.

Norveç ladinlerinin arasından geçerek Lodgepole çamlarının, ardından da Nordmann köknarlarının bulunduğu alana doğru yürüdüler.

"Bunların hiçbirini gerçekten sevmiyor musun? Alex sordu.

Her bir ağacı incelerken ciddi görünüyordu ve hepsini eksik buldu. "Pek doğru değil.

"Hiçbiri mi?

Başını iki yana salladı. "Bulduğumda anlayacağım.

Ellerini paltosunun ceplerine soktu. Ayakları o kadar üşümüştü ki artık ayak parmaklarını hissetmiyordu. "Bunu her yıl yapar mısın?"

Annesi de gerçek bir ağaç almayı severdi ama Paris'te bunun için ağacın evine teslim edilmesi gerekirdi. Böyle bir yere gelmeyi çok isterdi.

"Evet. Bir yıl çok uzun olduğu için tepesini kesmek zorunda kalmıştık. Gülümsedi. "Çok aptalca görünüyordu ama ben sadece dokuz yaşındaydım.

'Dokuz yaşındayken annen ağacı toplamana izin mi verdi? Çok büyük olduğunu görmedi mi?'

Bundan şüpheliyim. Ertesi yıl ölçümleri yanımda getirdim. Aha!' Birden durdu. "İşte o.

Ağaca daha yakından baktı, şaşkıncı çünkü ona göre ağaç, yanından geçtikleri diğer ağaçlarla aynıydı.

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

'Sorun yok,' dedi.

"Sadece iyi mi?"

Mükemmel' dedi.

Ağacı kesmesi için bir elf adamı çağırdı. Elf ağacı omzuna alıp girişe taşırken dallarından kar damlıyordu. Alex ödemeyi bitirdikten sonra ağacı almak için eğildi ama kadın onu durdurdu. 'Onu bir süre burada bırakabiliriz. Geri dönmeden önce kafeye gidip bir kıymalı turta yiyelim.

"Kafe?" Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi.

Onu süslü Noel ağaçlarının arkasına götürdü ve üzerinde 'Kutup Ekspresi' yazan pırıl pırıl bir tren vagonunu işaret etti. Pencereleden küçük masalarda oturan müşterileri görebiliyordu, elleri dumanı tüten kupalara sarılmıştı.

Liberty sırtıttı. "Kıymalı turtaları ev yapımıdır ve en acımasız sıcak çikolatayı yaparlar.

Eve döndüklerinde salonda ateş yaktılar, Noel müziği açtılar ve ağacı süslemeye başladılar. Onlar

tam zamanında dönmüştü: kar şimdi yoğun ve çılgın bir tipiyle yağıyordu.

Liberty bir kutudan eski süsleri çıkarırken, onların canlandığı anılara sevgiyle gülümsedi. "Küçükken Noel'i çok severdim. Annem onu gerçekten büyülü yapardı.

"Sadece ikiniz miydiniz? Alex başarısız bir şekilde birkaç bibloyu çözmeye çalışıyordu. Kaşları çatılmıştı ve sabırsızca içini çekti.

"Evet. Sonra annem öldüğünde Carys'in ailesi beni davet etti. Carys'in beni evlat edindiğine dair şakalar yaparız ve bu doğru sayılır - o benim için her zaman bir kız kardeş gibi olmuştur. İşte, bana bırak.' Süsleri ondan aldı, iplerini çözdü ve geri verdi.

"Bu Noel'de ne yapıyorsun?

"Bilmiyorum. Az önce astığı kırmızı keçe kalbe gözlerini kırpmadan baktı. "Carys'in ailesi beni davet etti, tabii ki çok nazikler ama..." En iyi arkadaşı olmadan oraya gitmek garip hissettirecekti. Dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle beklemiyordu.

"Onsuz aynı olmayacak mı?" diye bitirdi ve sesindeki sıcaklık ve anlayışa şaşırdı.

Başını salladı, boğazı aniden düğümlendi. Bu düşünceden kurtulmaya çalışarak dışarıdaki kalın kar perdesine ve pencere camını kaplayan narin buz desenlerine baktı. "Umarım Carys iyidir," dedi sessizce. 'Hastaneyi aradım ve havaya rağmen yeterli personelleri olduğunu söylediler ama kimse ziyarete gelemedi. Umarım hepimizin onu unuttuğunu düşünmüyordur.

Eski ısıtma sistemi kış soğuklarını savuşturmak için çok çalıştığından radyatör gıcırdıyordu.

Alex nazikçe, "Eminim böyle düşünmüyordur," dedi.

Süsleme kutusuna uzandı ve hızlıca konuyu değiştirdi. "Peki ya sen? Noel'i sever misiniz - çocukluğunuza dair güzel anılarınız var mı?

Bunu düşündü. "Gergindi.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Şöyle devam etti: 'Babamın orada olup olmayacağından hiçbir zaman emin olamadık. Genellikle on birinci saatte gelirdi ama onsuz her şey daha rahattı. Ve şimdi - şimdi kardeşlerimin eşleri, kız arkadaşları ve bir bebekle büyüyen bir aileyiz. Bu harika bir şey. Bu yıl hep birlikte olacağız. Annem çok mutlu olacak.

"Paris'e mi gidiyorsun?

Hayır. Provence. Yeni ortağı Bernard ile orada bir ev satın aldı. Yeni bir başlangıç yapıyor.'

"Yeni bir başlangıç," diye düzeltti ve gülümsedi. İngilizcesi mükemmele yakındı ama arada sırada Fransızca'dan birebir çeviri olduğunu tahmin ettiği tuhaf ifadeler kullanıyordu. "Natasha, Luc'un Provence'taki ailesini ziyaret etmeyi çok seviyor. Kışın bile çok güzel olduğunu söylüyor.

Öyle. Babam Paris'e taşınmamızı istemeden önce, ben çocukken orada yaşıyorduk. Annem hep geri dönmek isterdi.

"Oraya gitmek sana anılarını hatırlatabilir o zaman.

"Eminim getirecektir.

'White Christmas' çalmaya başladı ve yüksek dallardan birine yamalı bir yıldız asmak için uzanırken mırıldandı. Son birkaç gün içinde ilişkilerinde gerçekten de bir köşeyi döndüklerini ve arkadaş olduklarını hissetti. Birlikte karda kalmak zor olmuştu ama artık birbirlerini daha iyi tanıyorlardı. Kendini daha rahatlamış hissediyordu ve onun da öyle hissettiğini tahmin ediyordu çünkü Bing Crosby'nin nakaratına eşlik etmeye başlamıştı. Gülümsedi çünkü onun yetenekten çok kendine güveni vardı.

'Bir grupta çalarak ikinci bir kariyer yapabilirsin,' diye dalga geçti.

Gözleri parlıyordu. "Ben o kadar iyi değilim.

Güldü. 'Hayır, değilsin ama zenginsin. Kendi grubunu kurabilir ve seninle sahne almaları için insanlara para ödeyebilirsin.

Sahte bir öfkeyle en yakındaki minderi kaptı ve ona fırlattı. Kadın onu geri fırlattı ama adam eğildi ve top duvardan sekti. Kadın bir tane daha kaptı ve

fırlatmadan önce daha da yaklaştı. Adam kanepenin arkasına kaçtı. Kadın üçüncü bir tane fırlattı. Charlie başını kaldırdı ve bir füze ona doğru uçtu. Bunun Charlie'nin oyuncaklarından biri olduğunu anlaması bir anını aldı, bir kulağı eksik, yırtık pırtık bir maymun. Bir oyuncak daha ona doğru uçtu, bu sefer gıcırtılı bir oyuncaktı, sonra bir üçüncüsü. "Ew!" diye bağırdı. "Bu köpek salyasıyla ıslanmıştı!

Güldü ve daha fazlasını aramaya koyuldu.

"Tamam," dedi ve daha büyük, daha ağır bir minder kaptı. Kanepenin etrafından dolandı ve onunla adama vurdu. Yastık patladığında tüyler de patladı. "Oops! Kıkırdadı.

"Bu da ne-?" diye sordu, üzerine yağan yağmur üstünü ve saçlarını tutarken. Uzaklaşmak için hareket etti.

Kahretsin, çok hızlıydı. Kız onun peşinden gitti ve ikisi de odanın etrafında daireler çizerek koştular.

"Dur!" diye bağırdı. 'Bunu yapamazsın. Tüylere alerjim var!

"Ah. Pişmanlıkla durdu.

Adam sıırttı. "Şaka yapıyorum.

Kızın öfkesi onu güldürdü. "Bu kirli oynamak, Ricard.

"Sen başlattın.

Kadın onu tekrar yakaladı ve adam tüyleri yüzünden uzaklaştırdı. Kadın ona da birkaç lavanta kalbi fırlattı. Bir tanesi karnına isabet edince "Hey!" dedi. Hapşırdı ve kadın onu ezmeye devam ederken kendini korumak için kanepeden bir yorgan kaptı.

Nefes nefese ona yetişti ve son lavanta torbasını da ona fırlattı.

Yorganın üzerinden baktı. "Bitirdin mi?

Güldü ve boş ellerini gösterdi. "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Hiçbir şey kalmadı.

Yorganı yere bıraktı. "Phew.

"Bunun dışında! Yarısı boş minder kaptı ve onu daha fazla tüy yağmuruna tuttu.

'Bu çok alçakça, McKenzie. Gerçekten alçak.' Adam boyun eğerek gözlerini kapattı ve beyaz tüyler süzülürken kadın güldü

aşağı inip giysilerine, saçlarına ve hatta kirli sakalına yapıştı. "Bunu komik bulmana sevindim.

"Beyaz bir tavuk gibi -" kahkahalar onu boğdu "-görüyorsunuz! Kontrol edilemeyen histeri krizleriyle iki büklüm oldu.

Ona doğru yürüdü, bir avuç dolusu tüyü olana kadar kıyafetlerinden tüyler kopardı, sonra kazağını yakaladı ve ensesinden aşağı itti. Kadın çığlık attı.

"Hâlâ komik buluyor musun?" Sırıttı.

"Bu gıdıklıyor! Kıpırdanarak tüyleri geri almaya çalıştı. Ama adam daha fazlasını dolduruyordu. "Dur!" diye bağırdı. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu belinden yakaladı. Tekrar bağırdı ve onu itmek için avuçlarını göğsüne bastırdı ama adam durmuştu.

Adam ona bakıyordu, gözleri karanlıktı.

Oda aniden gürültüsüzleşti, hava çatırdadı ve birinin kalbinin güm güm attığını duyabildi. Kendi kalbi mi? Onun mu? Söylemesi zordu, çok yakındaydı.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Adamın eli hâlâ belindeydi ve avuç içleri hâlâ adamın göğsüne bastırıyordu ama kadın onu itmedi. Onun gözlerindeki yoğunluktan ve kendisine bu kadar yakın olan yumuşak dudaklarından büyülenmişti.

An sonsuza kadar uzuyor gibiydi ve hiçbir kelime konuşulmamasına rağmen sessizce bir konuşma gerçekleşiyordu. Nefes nefese.

Karnı sıkıştı. O kadar korkutucu, tehlikeli derecede seksiydi ki. Koyu renkli kirli sakalına dokunmak için parmaklarını kaldırdı. Nefis bir pürüz hissi veriyordu, teni çok sıcaktı. Gözlerini kapattı ve daha da yaklaştılar, kalçaları birbirine değdi.

Tanrım, çok iyi hissettirdi. İçine bir sıcaklık doldu. Kadın onu öpmek için eğildiğinde karşı koymadı. Dudakları yumuşaktı, vücudu onunkine bastırdı ve öpücük derinleşti. Omuzlarını, sırtını, kollarını kavradı: hepsi sıkı kaslardı. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırırken saçları saten gibiydi.

Telefonun keskin sesi onu yerinden sıçrattı.

Ondan hızla uzaklaştı ama sesin nereden geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü - cep telefonuydu ve bulana kadar ceplerini yokladı.

Ethan'ın adı ekranda belirdi. Yüzü kızarmış, kalbi küt küt atarken tereddüt etti.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu Alex. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Ben- Evet. Telefonu tuşladı ve cevap vermek için arkasını döndü.

Ethan'ın gülümseyen sesi onu karşıladı. "Nasıl gidiyor?

Sarı saçlarını, nazik gözlerini hayal etti ve suçluluk duygusu biraz midesini bulandırdı. Az önce neyi böldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne yaptığıнын. "Oh, iyi. Biliyorsun..." Bir cümle ya da tutarlı bir düşünce bile kuramadı.

"İçeride kapalı kalmaktan hala sıkılmadın mı?

"Hayır, beni meşgul edecek çok şey var. Kulağa nasıl geldiğini geç de olsa fark etti ve yüzü kızararak Alex'e baktı. "Bilirsin işte, dikiş dikmek, kızak kaymak, köpeği gezdirmek. Peki ya sen?

'Biz iyiyiz. Annem selam söylüyor bu arada. Sessizce, 'Keşke buzlar çözülse de seni görebilsem' demeden önce bir duraksama oldu.

"Evet. Ben de öyle. Ve bunda ciddiymi. Ethan'dan gerçekten hoşlanıyordu.

Peki o öpücük neden olmuştu? Parmakları dudaklarına dokundu. Onu ele geçiren neydi?

Charlie mutfaktan içeri girdi. Merakla tüyleri kokladı. Kulaklarını okşamak için uzandı ama Charlie onu görmezden geldi ve doğrudan Alex'e yöneldi. Köpeği bunu yapmaya devam ediyor, diye düşündü sinirli bir şekilde ve Alex'in onu sevgiyle selamlamasını izledi.

Konuşmasına odaklanmaya çalıştı ama çok telaşlıydı. "Ethan, seni sonra arayabilir miyim? Şu anda bir işin ortasındayım.

Öyle mi? Neyin peşindesin?"

Ürperdi ve yanakları kızardı. Bilseydi ne düşünürdü? "Ee - ağaç. Onu süslüyorum.

Kıkırdadı. 'Tekrar aramana gerek yok - sadece merhaba demek istedim. Umarım Cumartesi günkü balodan önce karlar erimiş olur ve o zaman g r      . Sabırsızlanıyorum.

Telefonu kapattı ve bir minder kavgasının nasıl bir delilik anına d n      n  anlamaya çalışırken derin bir nefes aldı. Arzunun. Ne d        lardı ki? Kendini hem suçlu hem de mahcup hissetti.

Alex bir elini saçlarının arasından geçirdi. O da en az Alex kadar  a ırmı  ve utanmı  g r      .

"Dinle." diye ba ırırken onun bakı larına karşılık veremedi. Ne olduğunu, *nasıl* olduğunu bilmiyorum. Yani, elbette nasıl olduğunu biliyorum, ama neden olduğunu değil...' Yanakları karıncalandı, giysileri tenine yapı  yapı  oldu.

Uzun bir duraklama oldu, bu da onu daha da kötü hissettirdi. Tanrım,  imdi aralarında her şey çok garip olacaktı. Aptal bir      k y   nden.

Tekrar denedi: 'Bak, bu konuda kimseye tek kelime etmeyece ine söz ver, tamam mı? Ethan   renirse yanlış bir fikre kapılır. Senden ho landı ımı d      .'

Alex bir ka ını kaldırdı ve onu g cendirdi ini anlayabildi. Harikaydı Liberty. Kendini daha derine kazmaktan bahset.

"Benden ho lanıyormu  gibi   t n beni," dedi sertçe.

Buna ne diyece ini bilemedi - bu y   den görmezden geldi. "Bu bir hataydı. Neden bilmiyorum-' Tekrar başladı, 'Bunu yapmamalıydım. Bana ne oldu bilmiyorum. Hiç benim tipim değilsin.

 nanamayarak ba ını salladı. Mükemmel eşinin kim olacağı konusunda çok netti ve bu kesinlikle heyecan arayan bir Fransız değildi.

Çenesi kalktı. "Hayır mı?

'öyle olmadığını biliyorsun! Biz birbirimizin zıttıyız. Onunla birlikte kıza a binmenin nasıl bir his olduğunu, y   ne çarpan inanılmaz rüzgârı, dehşet verici hızı ve ta  duvardan birkaç santim ötede durduklarında yaşadığı korkuyu hatırladı. Adam tamamen tehlike ve heyecanla ilgiliydi, oysa o - g   lerini

Yorganlar, mumlar ve minderlerle (kuşkusuz bir saat öncesine göre bir minder daha azdı) dolu rahat bir oda - bir ev kuşu. "Bu bir hataydı Alex. En büyük hataydı.

Bölüm On Dört

Alex de az önce olanlardan ve şimdi verdiği tepkiden en az onun kadar şaşkındı. Onun sarışın adamdan hoşlandığını biliyordu, onunla bu şekilde ilgilenmediğini de biliyordu - buraya geldiğinden beri ne kadar sık tartıştıklarına bir bakın.

Ama o öpücük... inanılmazdı. Tutku, güç. Onu uçurmuştu ve eğer kadın onu öpmeseydi, adamın onu öpeceğinden oldukça emindi. Bu kadar güçlü bir şey tek taraflı olamazdı.

Bu yüzden kızın pişmanlıkla karşılık vermesi onu şaşırtmıştı. Utanç.

"Peki neden yaptın o zaman?" diye sordu sertçe. Anlamak istiyordu ve beyni olası nedenler arasında koşturup duruyordu. Birden aklına gelen bir düşünce gözlerinin kısılmasına neden oldu. 'Sakin söyleme - bu da senin meydan okumalarından biriydi. Kiracıyı öp. Hayır - yarışç1y1 öp. Bu daha fazla sayılır mı? Sesindeki acıyı engelleyemiyordu. Onun farklı olduğuna, hayatının bu yönüyle ilgilenmediğine inanmıştı. Ama aynı zamanda onun meydan okumasını ciddiye aldığını da biliyordu.

"Ne? Kız ona baktı. Yanaklarına renk geldi, sonra gözleri alev alev parladı. 'Evet. Aynen öyle. Defterimde güzel bir tik olacak. Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?'

"Sana daha önce de meydan okuman için yardım etmiştim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sizi meydan okumam için öpmedim.

'O zaman neden? Neden bir adamı öpüp hemen bunun bir hata olduğunu söylüyorsun? Bu sözleri söylerken gururunun konuştuğunun farkındaydı. Yaralı gururunun.

"Sana daha önce de söyledim, bilmiyorum. Zaten neden bu kadar kızgın olduğunu da anlamıyorum. Bana ilişki yaşamadığını söylemiştin.

"Bilmiyorum. Asla burada kalmam, o yüzden bundan bir şey çıkarma. Bağlanma. Kelimeler dilinden otomatik olarak döküldü. Yine de az önce ona kendisini öpmenin 'en büyük hata' olduğunu söyleyen bir kadının karşısında kulağa yetersiz geliyorlardı.

"Böyle bir tehlike yok," dedi, sözleri kısa ve sertti. Gitmeye hazırlanıyordu. "Hiçbir tehlike yok.

Alex onun ön kapıyı kilitlediğini, banyodaki musluğu akıttığını ve nihayet yatak odasının kapısını kapatıp yatağa girdiğini duyunca odasında volta atmaya ara verdi. Kulübe sessizleşti ama kızın mahcup ifadesi onu terk etmedi. Pişmanlığı da. Kadın haklıydı. Tamamen haklıydı. O öpücük asla gerçekleşmemeliydi.

Kabul, minder kavgası bir anda ortaya çıkmıştı ama yine de. Bunu durdurabilirdi - durdurmalıydı - ama bunun yerine o derin kahverengi gözlerin ve boğazının dibinde öfkeyle titreyen nabzının büyüüne kapılmıştı. Parmak uçlarını üzerinde gezdirmek istemişti. Dokunmak. Ona dokunmak. Ve sonra onu öpmüştü ve dudakları hayal ettiğinden daha yumuşak gelmişti. Kız ona mükemmel bir şekilde oturmuş, boy olarak ona denk gelmişti. Yanağı adamın parmaklarının altında kadife gibi olmuştu.

Biz zıt kutuplarız. O haklıydı. Yüzde yüz haklıydı. Kafası Solange'ın anılarıyla doldu ve uyarı zilleri çaldı. Liberty, yuva kurma arzusuyla ona göre değildi.

Yatağına uzandı ve tavana bakarak en son ne zaman kontrolünü bu şekilde kaybettiğini hatırlamaya çalıştı. O

yapamadım.

Huzursuzca ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, çekerek açtı ve gecenin soğuk havasını ciğerlerine çekti. Tam da iyi geçinmeye başlamışlardı. Kendine bir kez daha lanet okudu. Bunu nasıl düzeltecekti? Düzeltemezdi.

Ya da yapabilir miydi?

Beyaz orman ay ışığında, kar küresindeki bir masal sahnesi gibi parlıyordu. Birden aklına bir fikir geldi ve pencereyi sessizce kapattı.

Olanları değiştiremezdi ama belki de işleri yoluna koymak için yapabileceği küçük bir şey vardı.

12 Aralık Cuma

Ertesi sabah Alex aşağı indiğinde Liberty mutfaktaydı. Selam verdi, ellerini çay bardağına sardı, sonra gözlerini yere indirdi ve o kahve yaparken dizüstü bilgisayarından haberleri okumaya devam etti. Gerçekten de Alex'in onu meydan okuması için öptüğünü mü düşünmüştü? Ve ne ima ediyordu - kendisinin bir meydan okuma olduğunu mu? Onu öpmekten korktuğunu mu? Neden korksun ki? Adamın dudaklarını dudaklarında hissettiği o baş döndürücü duyguyu yeniden yaşarken dikkati dağılmış bir şekilde bilgisayar ekranına baktı. Bu bir ateş ve renk patlamasıydı ve vücudu bir dizi Noel ışığı gibi parlamıştı.

Kupayı sıktı. Vücudu böyle tepki vermiş olabilirdi ama aklı daha iyisini biliyordu. Alex çekiciydi - özellikle de sevimli aksanı ve muhteşem gülümsemesiyle - ama o bir erkekte dış görünüşten fazlasını arıyordu.

"Mektuplardan haber var mı?" diye sordu.

Dün gece soğuk bir şekilde ayrıldıktan sonra sorduğu bu soruya şaşırmıştı. Ama adamın temkinli tonu bunun bir zeytin dalı olduğunu gösteriyordu. Online forumdan bahsettiğini anladı. "Üzgünüm, hayır. Yok bir şey.

Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Elinde kahve, mesafesini koruyarak tezgâha yaslandı. Ona bakmamasına rağmen, kendisine doğru attığı gizli bakışların farkındaydı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: ilk geldiği zamanki düşmanlığı mı, yoksa bu yeni gariplik mi - birbirlerinden kaçamadan karda mahsur kalmanın büyüttüğü.

"Sana bir sürprizim var Liberty," dedi beklenmedik bir şekilde.

Vücut dili temkinli, ses tonu ise uzlaşmacıydı. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. "Genelde sürprizlerden hoşlanmam.

"Bunu seveceksin. Bir duraklama oldu. "Sanırım.

Dudakları seğirdi. "Bana hiç güven vermiyorsun. "Hoşuna gidip gitmeyeceğini yakında göreceğiz. Adam elindeki

kahve içti ve gitmeye karar verdi. "Nereye gidiyorsun?" "Sürprizini almaya.

Ayağa fırladı ve onu salona kadar takip etti. "Şimdi mi? Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

Burnuna vurdu ve gözlerinin kırışmasına neden olan o muhteşem gülümsemesini takındı.

"Ne zaman döneceksin?"

"Otuz dakikadan az sürer. Ceketini bağladı ve ellerini ona verdiği eldivenlerin içine soktu.

Sürprizi ne olabilirdi ki? Omuzları gerildi. Onu heyecanlandıran şeyler onu dehşete düşürüyordu. Bu bir felaket olabilirdi.

"Bir şey hazırlamalı mıyım?" diye sordu, bir ipucu bulmayı umarak. "Sadece cesur olmaya hazırlan.

"Ah. Kalbi sıkıştı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.

"Olacak. Göreceksin.

Onun kulübeden uzaklaşmasını izledi, sonra da ısırın soğuk havaya karşı kapıyı kapattı. Bu pek hayra alamet değildi.

Tam otuz altı dakika sonra, kaba bir motor sesi duyduğunda chevron yorganın bağını dikiyordu. Dikiş makinesini bıraktı ve pencereye gitti. Bir quadbike yanaşıyordu ve sürücü kaskını çıkardığında dağınık siyah saçları ortaya çıktı. Alex elini saçlarında gezdirdi ama saçları daha da dağınık hale getirdi.

Ön kapıyı açarken, "Bu Jake'in dört tekerlekli motosikleti mi?" diye sordu.

"Evet.

"Sürpriz bu mu?" "Sayılır.

"Ne demek istiyorsun? Makineye şüpheyile baktı. Onun motosikletine binmek kadar korkutucu olmazdı ama eğlenmek için yapacağı bir şey de değildi. Onu gerçekten iyi tanı mıyordu, değil mi?

"Bunu hastaneye gitmek ve Carys'i ziyaret etmek için kullanabiliriz," diye açıkladı, botlarındaki karları temizleyip kapıyı arkasından kapatırken. "Seni oraya ben götüreceğim.

Ona baktı.

Onun tepkisini izledi ve temkinli bir şekilde ekledi, 'Eğer istersen. Yapmak zorunda değiliz.'

Belki de onu tanıyordu. Carys'i ziyaret etmek

-

Kelimeleri bulamadı. Bunu düşündüğü için çok duygulanmıştı. "Alex," sesi pürüzlü, kenarları yıpranmış geliyordu, "bu çok... düşünceli. Teşekkür ederim.

Endişeli ifadesi anında yerini rahatlamaya bıraktı. "Çok korkutucu değil mi?

"Çok hızlı gitmediğiniz sürece, hayır.

'Ziyaretçisi olmayacağından endişelendiğini söylemiştin. Şimdi olacak.'

Sadece dinlemekle kalmamış, bunu onun için ayarlamak için elinden geleni yapmıştı. "Jake'le tanıştığını bilmiyordum.

"Bugünden önce bilmiyordum. Luc yardım etti. Bu bugünün mücadelesi olarak sayılacak mı?'

Onların bakışlar kilitli ve o biliyordu
onlar vardı İki de dünkü öfkeli sözlerini
hatırlıyor.

"Evet," dedi uzlaşmacı bir tonda. "Öyle olacak.

Göz kırptı. 'Ve eğer daha fazla meydan okuma istiyorsan,
sürücü koltuğuna oturabilirsin.

Hastanenin kokusu Alex'in üzerine sinmişti. Boğazına takıldı
ve onu doğruca kazalarına geri götürdü. Her ikisine de. İlki
Malezya'da, ikincisi İspanya'daydı ve sonunda Fransa'da
iyileşmişti. Ama dünyanın neresine giderseniz gidin
hastaneler aynı kokuyordu: dezenfektan ve başka bir yerde
olma arzusu.

"Karda buraya gelmekle iyi ettiniz," dedi bir hemşire.
'Yollar çok kötü olduğu için birkaçımız hastanede kalmak
zorunda kaldık. Yürüyerek mi geldiniz?

"Hayır. Dört tekerlekli bir motosikletle geldik.

Liberty sıırttı. "Merhaba Liberty!" diye
seslendi başka bir hemşire.

Kadının tüm hemşireleri isimleriyle selamlamasını izledi ve
masanın yanında sohbet etmek için durakladılar. 'Hey,
yaptığın son yorgana bayıldım. Turuncu, pembe ve kırmızı
blokları olan. Karın üzerinde harika görünüyordu. Çok renkli.

Teşekkürler. Onları benim için tutması için Carys'i özlüyorum.

"Kiracından yardım isteyemez misin? Hepsi Alex'e baktı.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?

Öyle yaptı ve tüm hemşireler gülümsedi. "Seninle
tanışmak çok güzel Alex.

Bir ya da iki kişinin gizli bakışlarını fark etmemiş gibi
davrandı. Derilerini giymiş olmasının bir faydası olmamıştı
ama bu havada dört tekerlekli motosiklete binmek için en
uygun kıyafetler onlar gibi görünüyordu.

Liberty ile birlikte koridorda ilerlerken ona, "O hemşire
yorganlarınıza yardım etmek konusunda ne demek istedi?"
diye sordu.

"Bir yorganı bitirdiğimde dışarıda fotoğrafını çekerim ve
sosyal medyada paylaşıyorum.

"Neden dışarıda?"

'Işık daha iyi ve güzel görünüyor. Ağaçlar renkleri ortaya çıkarmış. Telefonuna uzandı ve ona fotoğraflarını gösterdi. Renkli ve cesur tasarımlar ormandaki ağaçların ve yaprakların arasında göze çarpıyordu. Ve fotoğrafları mevsimlerin değişimini takip ediyordu: yazın nefis yeşili, sonbaharın kestane rengi ve altın sarısı ile kışın sessiz tonları. "Karin ne kadar muhteşem bir arka plan oluşturduğunu görüyor musunuz? Renkli bir yorganla özellikle etkili oluyor.

Bakışlarını parlak renkli kumaş tuğlalarının ve siyah bordürün üzerinde gezdirdi. Yorganları çarpıcı ve moderndi ve bu şekilde fotoğraflandıklarında sanatsal bir nitelik kazanıyorlardı. Ona baktı ve çalışmalarını farklı bir ışık altında gördü. Bunu tuhaf, eski moda bir hobi olarak görmüştü, oysa aslında doğuştan gelen yetenek ve becerinin yanı sıra yılların eğitiminden de söz ediyordu. O kumaşla çalışan bir sanatçıydı. Cidden etkilenmişti.

"Bunlardan kaç tane yaptın?" diye sordu sayfayı aşağı doğru kaydırarak.

Güldü ve ona bir kapı açtı. Keskin bir sağa dönerek başka bir koridora girdiler. "Düzinelerce. Kabaca haftada bir tane. İş yerinde Evie'nin dükkânı için yaptıklarımı da sayarsan daha fazla.

"Onları satıyor musun?"

'Evet. Bu yüzden onları sosyal medyada paylaşıyorum. Bu benim vitrinim. Her zaman çabuk satılırlar.

"Carys sana nasıl yardım etti?"

"Yorganın tamamını çekebilmem için onları yukarı kaldırdı. Gördün mü? İşte böyle. Ekranın altındaki eski resimleri işaret etti. "Ama onları bir dalın üzerine örtersem bunun da iyi görüldüğünü fark ettim. Telefonunu kaldırdı ve açık bir kapının önünde durdu. "Burası Carys'in odası.

Adam başını salladı ama kadın içeri girmek için hamle yaptığında onu durdurdu. "Hemşireler haklıydı. Yorganlarınızın fotoğraflarını çekmenize yardımcı olabilirim. Eğer istersen tabii.

Gülümsedi. 'Bu harika olur. Teşekkürler' dedi.

Carys'in odasında, Liberty arkadaşının yanağını öpmek için eğildi. "Carys, benim.

Alex uyuyan kadını izledi ve Liberty'nin sesindeki gülümsemeyi duyup duymadığını merak etti. O kadar hareketsizdi ki. Bağlı olduğu makineler yanı başında sakince tıkırdıyordu.

"Bu da Alex. Biliyorsun, sana bahsettiğim kiracı. Onu daha yakına çağırdı.

Carys'in eline dokundu, kendini biraz mahcup hissediyordu ama Liberty'nin ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Ve arkadaşının neler duyabileceğini kim bilebilirdi? Eğer Carys onun arkadaşı olsaydı, o da umudunu yitirmezdi. Ayrıca, son birkaç gündür Liberty hakkında öğrendiği her şey ona Carys'in bir arkadaştan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Belki bir kız kardeş gibi. Aile.

"Merhaba Carys," dedi. 'Karı görmelisin. İnanılmaz bir şey. Resimli bir kitap gibi.

Liberty güldü ve bir sandalye çekti. 'Şimdi öyle diyor Car, ama kar ilk yağdığında hiç mutlu değildi. Benimle birlikte kulübede mahsur kaldığı için çok huysuzdu.

"Burası giderek daha çok hoşuma gidiyor," diye kabul etti. Başka sandalye olmadığı için ayakta kaldı.

"Sanki biri sana filiz yedirmiş gibi konuşuyorsun. Liberty gülümsedi.

"Ne?

"Fark etmez. Arkadaşına geri döndü. "Sana anlatacak çok şeyim var, Car. Kızakla kaydık ve bahçede bir kardan köpek yaptık ...'

Kadın konuşmaya devam etti ve adam, arkadaşı hareketsiz bir şekilde uyurken onun hareketli yüz ifadesini izledi.

Liberty, Carys'e, 'Ve bundan memnun olacaksın,' dedi. 'Bir adamla tanıştım. Adı Ethan.

Alex gerildi.

"Sana annesi için dükkana nasıl geldiğini anlatmıştım. Ona çıkma teklif ettim, inanabiliyor musun? Utangaç bir ifadeyle Alex'e baktı. Ayaklarını sürüyerek yürüdü, bu durumdan rahatsız olmuştu.

konusma. "Alex'in biraz cesaretlendirmesiyle, ama her neyse, Ethan evet dedi ve biz-

Alex boğazını temizledi. 'Neden bize makineden kahve getirmiyorum? Sizi biraz yalnız bırakayım.

Kaşları kalktı. "Sorun değil. Müstehcen bir şey söylemeyeceğim.

"Öyle bile olsa. Onun cevabını beklemeden odadan çıktı, kaçtığı için rahatlamıştı. Onunla olan randevusunun ayrıntılarını duymaya ihtiyacı yoktu. Birlikte geçirdikleri üç kar gününden sonra onu daha iyi tanıyordu ama onun hayatına ne kadar dahil olmak istediğinin de bir sınırı vardı.

O öpücüğü düşünmemeye çalışarak koridorda ilerledi ama öpücük zihninde canlılığını koruyordu: kadının kadife dudakları, şok olmuş zevki ve hazzı. İstenmeyen anıyı silkeledi ve kahve makinesine bozuk para attı. Kâğıt bardağa damlayan koyu siyah sıvının tadı beklediği kadar iğrençti ve bir erkek hemşire durup imzasını istediğinde dikkatinin dağılmasına neredeyse sevinecekti. Belli ki hastanede olduğu kulaktan kulağa yayılmıştı.

Carys'in odasına döndüğünde bir grup hemşire dışarıda toplanmış Liberty'yi dinliyordu. 'Sessiz Gece'nin yavaş melodisini tanıdı.

İnanılmazdı. Liberty'nin sesi ipeksi ve berraktı, en yüksek notalara kolaylıkla ulaşıyordu ve müzik içinde bir şeyleri harekete geçirirken derisi karıncalandı.

"Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı hemşirelerden biri.

'Öyle,' diye yanıtladı. Unutulmaz melodi büyüleyiciydi. "Neden içeri girmiyorsun?

Başını iki yana salladı. "Liberty içeri biri girerse şarkı söylemeyi keser.

"Utangaç biri," dedi başka bir hemşire. 'Ben de toplum içinde asla şarkı söyleyemem.

"Şarkı söyleme şekline bakılırsa bu rahatlatıcı bir şey," diye alay etti meslektaş. 'Ama Liberty söz konusu olduğunda, bu güzel sesi başka kimsenin duymaması büyük bir kayıp.

Alex kaşlarını çattı. Liberty'nin tüm bu yetenekleri vardı ama yine de ormandaki kulübesi kadar gizli kalmışlardı. Hemşireler haklıydı: Bu bir israftı.

"Hastane sizin için sorun olmaz değil mi? Liberty hastane bahçesinden otoparka doğru ilerlerken sordu. "Bazı insanlar onlardan nefret eder.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Carys'in yanında sessiz ve beceriksiz olabileceğinden endişelenmişti ama hiç de öyle olmamıştı. Aslında, onun bu kadar rahat olmasından, onunla ve hemşirelerle sohbet etmesinden etkilenmişti. O geldiğinde hemşirelerin birbirlerine attıkları bakışları da fark etmişti. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Derisi omuzlarını çok geniş, bacaklarını uzun ve ince gösteriyordu.

'Sık sık hasta çocukları ziyaret etmem isteniyor. Hayranlar, bilirsiniz?'

'Zavallı çocuklar mı? Oh, bu gerçekten üzücü olmalı'.

'Yürek parçalayıcı ama beni görmenin onları ne kadar mutlu ettiğini gördüğümde doğru şeyi yaptığımı anlıyorum. Ve çok cesurlar, bu son derece alçakgönüllü bir davranış.

Ve böylece Liberty ona bakış açısını bir kez daha değiştirmek zorunda kaldı. Bir hız iblisinden böyle iyi işler çıkacağını kim düşünebilirdi ki? Belki de onu yargılamakta biraz acele etmişti. Belki de kendi önyargıları - hız meselesi ve jet sosyete yaşam tarzı - yargısını gölgelemişti. Bir suçluluk iğnesi hissetti. En azından son birkaç kar günü onlara birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı vermişti. Ve neyse ki dünkü öpüşmeyi geride bırakmışlardı.

"Arkadaşını komada görmek zor olmalı," dedi usulca, "seni duyup duymadığını ya da uyanıp uyanmayacağını bilmemek. Sizi duyup duymadığını ya da bir gün uyanıp uyanmayacağını bilmemek.

Zor kelimesi karmaşık duygu düğümünü anlatmaya yetmiyordu. "Öyle. Ne zaman mutlu olsam kendimi suçlu hissediyorum, ama bunu uzun süre düşünürsem kendimi kötü hissediyorum. Bu çok ...

yorucu. Ona zayıf bir gülümseme fırlattı ve hızla ekledi, 'Ama şikayet edemem. Ailesi için çok daha kötü olmalı.

"Şart değil. Onunla birlikte yaşadınız. Ve kulağa çok yakınmışsınız gibi geliyor.

Onun anlayışından dolayı bir sevinç dalgası hissetti.

Devam etti, 'Sanırım ölmüş olsaydı daha zor olurdu. En azından o zaman yas tutabilirdin. Ama bu - sanki ...'

"Araf," diye bitirdi sessizce. "Evet, öyle.

Dört tekerlekli motosiklete ulaştılar. Otoparkta tek başınaydı. "Peki bu geceki plan nedir?" diye sordu Alex.

"Ne demek istiyorsun?

'Cuma akşamları için rutin nedir? Şarap içeriyor mu?'

'Hayır. Yarın işim var. Eğer yollar açıksa tabii.

"Sanırım olabilirler. Bakın, yer yer eriyor. Karın sulu çamura dönüştüğü yeri işaret etti.

Umutları bir sıcak hava balonu gibi yükselmişti. Yarın Noel balosu vardı ve Ethan'ı görecek.

'Çok yazık,' dedi. 'Kar burayı resimli kitaplardan fırlamış gibi gösteriyordu. Gerçi kar olmadan da bir çekiciliği var.

"Buradan nefret ettiğini sanıyordum.

Dudakları kıvrıldı. "Belki de artık alışmaya başlıyorumdur. Bu geri dönüş karşısında bir zafer duygusu hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kız dört tekerlekli motosiklete tırmanıp gidonu kavradığında.

"Sürücü koltuğuna oturmak.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve gözlerini aydınlattı. Anahtarları ona uzattı ve arkasından tırmandı. Adamın kolları kadının beline dolandı ve kadın içinden geçen elektrik akımını görmezden gelmeye çalıştı.

Ona kontrollerin nasıl çalıştığını gösterdi. Karmaşık değildi. Motoru çalıştırdı. "Hazır mısın?

"Hazır. Kıkırdadı. "Bu kadar komik olan ne?

"Sen," dedi. Sesi kulağında derin ve sıcaktı. 'Buraya gelirken bana bir midye gibi yapıştın-'

"Bir limpet," diye düzeltti.

"Şimdi de motoru Cehennem Melekleri gibi çalıştırıyorsun.

Sırıttı. "Evet, şimdi daha cesur hissediyorum.

Onunlayken kendini her zaman daha cesur hissediyordu. Bunun farkına varması onu şaşırttı.

Cumartesi, 13 Aralık

'Bu yorgan harika görünüyor. Müşteri Liberty kumaşlarını mı istedi? Liberty çiçekli malzemeyi düzleştirdi. Yollar kardan temizlendiğinden beri Button Hole'a döndükleri ilk gündü ama dükkân sessizdi, bu yüzden arka odada Evie'nin karda kaldığı süre içinde yaptığı üç yorgan üstünden birini teyelliyorlardı. Destek kumaşını serdiler, düzleştirdiler ve büyük çalışma masasına kelepçelediler. Sonra, vatkayı eklediler ve düzleştirdiler.

"O yaptı. Evie yorganın köşesini sıkıştırdı. "Sana göre olmadıklarını biliyorum ama çok popülerler.

'Daha sade kumaşları tercih ederim, bu doğru, ancak Liberty kumaşı bu stile uyuyor: romantik, klasik. Kar günlerini çok iyi değerlendirerek çok şey yaptınız.

"Jake işe gitti - hastalarını hayal kırıklığına uğratmak istemedi - bu yüzden evde tek başımaydım. Aslında hoşuma gitti. Dikiş dikmek için bütün günü boş geçirdiğim pek sık olmuyor ve artık boş yatak odalarından birini dikiş odasına dönüştürdük, beni meşgul edecek her şeye sahibim.

İki kadın tamamen düz olduğundan emin olduktan sonra vatkanın yarısını soydular ve Evie üzerine teyel yapıştırıcısı püskürttü.

"İşe geri dönmek çok güzel," dedi Liberty, vatkayı dikkatlice yerine bastırırken, elindeki

ortadan dışa doğru yavaşça ilerledi. Evie de aynısını masanın diğer tarafında yaptı ve ikinci yarı için aynı işlemi tekrarladılar. "Kar altında kalmak birkaç gün için eğlenceliydi, ama kısa süre içinde yeniliğini yitirdi. Burayı özledim.

"Huysuz Motosikletli Adam'la onca zaman içeride kaldığın için senin için endişelendim.

'Aslında onu tanıdığınızda o kadar da kötü biri olmadığını görürsünüz. Sadece aklında... bir şeyler var. Avuç içleri yumuşak vatkanın üzerinde yumuşadı ve ona kariyerinin bittiğini söylediğinde sesindeki kalp kırıklığını, öpüşmeden önce gözlerindeki sıcaklığı hatırladı.

Evie durdu. "Yüzün kızarıyor mu? Lib, bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Üç gün boyunca karda kaldıktan sonra birbirimizi daha iyi tanımaya başladık, hepsi bu. Ama son kat olan yorgan üstünü vatkanın üzerine sererken ve katlayıp yerine yapıştırmadan önce tamamen düz ve ortada olduğundan emin olurken Evie'nin bakışlarından kaçındı.

"Hepsi bu kadar mı? Evie'nin gözleri muziplikle parlıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Eves. Öyle bir şey değil. Alex uzun süre buralarda olmayacak ve her neyse, bu gece Ethan'ı tekrar görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Henüz erken olduğunu biliyorum ama içimde bizimle ilgili iyi bir his var.

"Ondan hoşlanıyorum. Çok kibar biri. Evie yorganın kendi tarafını sıkıştırdı. "Motosikletli Adam'la aranızın düzelmesine sevindim. Arada bir atmosfer varsa biriyle aynı evi paylaşmak kolay olmasa gerek.

Haklısın. Aslında, daha fazla kiracı alma konusunda tereddütlerim var. Bu sefer şanslıydım ama işler fena halde ters gidebilir. Yorgancı çengelli iğnelerinden oluşan küçük kutuyu açtı. Yapıştırıcının tutmaması gibi beklenmedik bir durumda, bunlar üç katmanı makinede kapitone edilene kadar sabit tutacaktı. Liberty yorgana bir iğne batırdı ve sessizce, "Ayrıca hâlâ Carys'in uyanıp eve dönmesini umuyorum," dedi.

Evie'nin gözleri sempati doluydu. "Yapacaktır. Eminim yapacaktır.

Liberty duygularıyla savaşarak derin bir nefes aldı. 'Bu gece baloyu kaçırdığı için üzülecek. Her zaman çok sever.

Evie vitrine baktı. "Karlar zamanında eridiğı için şanslıyız. Gamzeleri ortaya çıktı. "Herkes haberlerimizi vermek için sabırsızlanıyorum.

Liberty gülümsedi, Evie'nin kendisini mutlu edecek, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğı birini bulmasına sevinmişti. Bu geceki balo unutulmaz olacaktı.

Liberty aşağıya inmeden önce son bir kez yansımasını kontrol etti, ışıltılı ayakkabılarının topuklarıyla etek ucunu yakalamamaya çalışıyordu. Uzun, çikolata rengi saten bir elbise giymişti ve saçları iri bukleler halinde dağınıktı. Gözlerini koyulaştırmış ve dudaklarını koyu mat bir kırmızıya boyamıştı.

Mutfakta ev anahtarlarını sakladığı çekmeceyi açtı ve anahtarları çantasına attı. Alex salata hazırlıyordu. Omzunun üzerinden bir göz attı, sonra da iki kez baktı. "Harika görünüyorsun," dedi.

Kalbi yerinden fırladı. Kızardı ve teşekkürlerini mırıldandı. Carys ona sık sık muhteşem görüldüğünü söylerdi ama bunu bir erkekten duymak farklı hissettiriyordu. Özellikle de yakışıklı, sıcak kanlı ve tecrübelerine göre sadece aklından geçenleri söyleyen bir Fransız'dan.

Bu düşünceden sıyrıldı. Onun için önemli olan Ethan'ın fikriydi. "Sen de gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Elbette. Çatalıyla salata sosunu çırparken parmaklarında yağ lekeleri olduğunu fark etti. Bugün Guy'ın garajına parça götüreceğini söylemişti ama yine yardım etmek için kaldığını tahmin etti.

'Luc senin için siyah bir takım elbise bıraktı. Dikiş odamda asılı.'

"Ona yapmamasını söyledim.

"Nedenini anlamıyorum-

'Bana göre değil. Kimseyi tanımıyorum.'

"Bakacaksın. Luc ve Natasha'yı, Guy ve Bob'u tanıyacaksın-' 'Charlie'ye ben bakarım.

Ağzı kapandı. Bunu kısa bir sessizlik izledi. "Peki.

Dürüst olmak gerekirse, rahatlamıştı. Böylesi daha kolay olacaktı: sadece o ve Ethan. Bir randevuda.

Köpek umutlu bir ifadeyle mutfağa doğru koştu. Adını duymuş olmalı.

'Onunla yürüyeceğim. En geç saat onda,' diye söz verdi Alex, saatine dokunarak ve kız onun kendisiyle dalga geçtiğini anladı.

"Rutin konusunda *o kadar* katı değilim.

"Oh, öylesin. Ama merak etmeyin. Eğer unutursam gelip bana söyler. Akıllı bir köpek, değil mi?' Köpeği kulaklarının arkasından kaşıdı.

'İkinizin bu kadar iyi anlaştığına inanamıyorum. Alerjiniz olduğu için onu sizden uzak tutmaya ne oldu?'

"Alerji önleyici tabletler aldım ve belki biraz bağışıklık da geliştirmiş olabilirim.

Bir araba motoru ikisinin de dönmesine neden oldu. "Bu Ethan," dedi kadın.

Kapıyı açtı ve onu içeri davet etti. Adam siyah kravatıyla inanılmaz şık görünüyordu ve topuklu ayakkabı giymesine rağmen hâlâ kendisinden uzun olmasına bayılmıştı. Onu Alex'le tanıştırdı ve el sıkıştılar.

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi Alex. Ses tonu soğuktu. "Sen de," dedi Ethan, sesi çok daha dostça çıkıyordu. O da

Fransız'ın kazağına ve siyah kot pantolonuna baktı. "Baloya gelmiyor musun?

"Hayır." Başka bir açıklama yapmadı ve gözleri parladı.

Liberty ona ters ters baktı. Nedenini anlayamasa da Ethan'dan hoşlanmadığı açıktı. Onu kendisiyle çıkması için cesaretlendirmemiş miydi? "Alex nazıkçe kalıp Charlie'yi benim için gezdirmeyi teklif etti.

Ethan gülümsedi ve başını salladı. Bir ayağından diğerine geçerken kendini çok sıcak hissediyor ve umutsuzca iki adamın arasına biraz mesafe koymak istiyordu. Mantıklı değildi ama Ethan'ın Alex'le aralarında bir şey olduğunu sezmesinden korkuyordu.

"Tamam. Çantasını eline aldı. "Gidelim mi? Bu gece için çok heyecanlıyım.

Dışarıda, "Annen bu akşam ne yapıyor?" diye sordu.

'Film izliyor ve dikiş dikiyor. Gösteriye kadar yorganını bitirmek için gerçekten çok çalışıyor.

Ethan tıpkı ilk buluşmalarında yaptığı gibi arabanın kapısını açmak için acele etti. Ona teşekkür etti ama bu sefer biraz rahatsız edici buldu. Biraz fazla abartılı ve eski moda gelmişti.

Giriş salonunun çoktan dans eden insanlarla dolduğu Eski Salon'a vardılar. Garsonlar ellerinde şampanya tepsileriyle dans pistinin etrafında dolaşıyordu.

"Dans etmek ister misin? Liberty sordu.

Bunu yaparken Alex'in evde tek başına olduğunu düşündü ve onun neden gelmeyi bu kadar inatla reddettiğini merak etti. Sonra kendine bunun onun seçimi olduğunu ve iyi olacağını söyledi.

Bir süre sonra ikisi de sıcaktan bunalmış ve susamıştı. "Bir şeyler içelim mi?" diye önerdi.

Odanın kenarına doğru ilerlediler ve Liberty bir kadeh şampanyayı kabul etti. Ethan bir portakal suyu aldı ve Evie'nin Jake'i dans pistine çekmesini izlediler. Jake genellikle ağırbaşlı ve içine kapanık biriydi ama bu gece enerjik dans figürleriyle Evie'yi güldürüyordu. Liberty gülümsedi. Görünüşe göre Evie onun eğlenceli yanını ortaya çıkarmıştı. Odanın diğer tarafında Luc, Lottie ile dans ediyordu,

Küçük kızın etrafında dönüyor, kıkırdamasına ve zevkle ciyaklamasına neden oluyordu. Natasha yanlarında durmuş onları filme alıyordu.

Liberty, Dorothy'nin tek başına oturduğunu gördü ve merhaba demek için yanına gitti. Ethan da onu takip etti.

Dorothy onu gülümseyerek karşıladı. 'Liberty, senin güzel Fransız nerede? Onu deriler içinde gördüm. Tam bir av.'

Liberty kızardı. "O *benim* Fransızım değil, kiracım. Kızarmış yanaklarıyla Ethan'a baktı, o da şaşırılmış görünüyordu. Onu suçlayamazdı.

Dorothy devam etti, 'Boş bir vaktin olduğunda gelip benimle çay içmelisin, Liberty. Seninle konuşmam gereken bir şey var.

"Oh, evet? Nedir-'

Buz gibi bir rüzgâr onları ana kapıya doğru döndürdü.

Müzik aniden durdu ve adam makinenin bozulmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ama kimse dinlemiyordu. Tüm gözler kapı aralığındaydı, dikkatleri beklenmedik görüntüye çekilmişti. Girişte Alex duruyordu, saçları dağınık, siyah kot pantolon ve beyaz gömlek giymiş, yakası açık ve siyah kravatı gevşek, sanki kıyafet kurallarına uymak için en az çabayı göstermiş - ya da uymuş ama kendi şartlarına göre ve kendine özgü, asi tarzıyla. Karnı sıkıştı.

Dorothy onaylarcasına ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "James Dean'in hık demiş burnundan düşmüş," dedi.

Sessiz kahkahalar odanın içinde dalgalandı. Luc yanına gitti ve sırtına bir tokat atarak onu Fransızca selamladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Lib? Beni duydun mu? Ethan'ın kendisiyle konuştuğunu fark etti ve kapıya doğru döndü.

Özür dilerim. Ne dedin?

Jake'in konuşmaya başlarken herkesin onu görebilmesi için merdivenin biraz yukarısına tırmandığı yeri arkalarından işaret etti. Evie, kendi diktiği vişne reçeli rengindeki dökümlü elbisesiyle göz kamaştırıcı bir şekilde ona katıldı.

"Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı Jake. 'Burada olmanız ve Willowbrook'un asırlık Noel balosu geleneğini sürdürmeniz bizim için çok anlamlı. Ama bu gece çok özel çünkü sizlere duyurmam gereken bazı haberler var.

Mırıldanmalar oldu ve kalabalık gerisini duymak için sustu. Liberty gülümsedi. Adamın ne söyleyeceğini bilse de, yine de heyecan vericiydi.

"Bir yıl önce bugün çok özel bir kadının büyüüne kapıldım," dedi. Evie'ye baktı ve gözlerindeki ifade Liberty'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Evie de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Kalabalıktan biri kükredi.

Şöyle devam etti: 'Kar yağıyordu ve ben bundan şikâyet ediyordum ama o gülümsüyordu. Ve bana hayattaki kara bulutlara odaklanmayı seçebileceğimi gösterdi. Ya da kollarınızı açarak karda durabilir ve düşen kar tanelerinin güzelliğinin ve büyüünün tadını çıkarabilirsiniz. Evie'yle tanışmamın hayatımı tam anlamıyla değiştirdiğini söyleyebilirim. Jake gözlerini kırıştırdı ve kalabalık alkışladı. Kısa sürede kendini toparladı ve devam etti: "İşte bu yüzden evlenmeye karar verdik.

Nefesler tutuldu, sonra herkes alkışlamaya ve ıslık çalmaya başladı.

"Lütfen herkes kadehini kaldırsın. Jake Evie'ye döndü ve sözlerini şöyle bitirdi: "Pollyanna, hayatıma kattığın neşe için sana teşekkür etmek istiyorum. Seni seviyorum sevgilim ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"Jake ve Evie'ye!" diye bağırdı biri.

Bütün köy alkışladı. "Jake ve Evie'ye!

On Beşinci Bölüm

Alex neden son dakikada gelmeye karar verdiğinden emin değildi. Liberty gittikten sonra mutfakta tepinmiş, salatayı bir kâseye doldurmuş, yağ ve sirkeyle ıslatmış, bir tavayı ocağa vurmuş ve gaz halkasını ateşlemişti. Alevler şiddetle yükselmiş ve tavayı içine çekmişti. Gazı kıstı ve Liberty'nin birkaç dakika önce durduğu, uzun elbisesiyle göz kamaştırdığı, ona söylediğinde parladığı noktaya dik dik baktı.

Sonra sevgilisi kapıyı çaldı.

O zamana kadar Ethan sadece bir isimdi. Ama haklıydı: Görünüşe bakılırsa adamda her şey vardı. Sarı saçları kusursuz bir şekilde düzenliydi, gözleri çarpıcı bir maviydi ve uzun boyluydu. Alex'ten bile uzun. Alex'in olmadığı her şeye sahipti ve bunun ona hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu. Adamı resmin dışına itmek istiyordu. Ve tam olarak neden böyle hissettiğini incelemeye hazır değildi.

Alex, adamın donuk, mantıklı arabasının kapısını onun için açmasını izlemiş, ona teşekkür ederken gergin gülümsemesini görmüş ve sonra geceye doğru uzaklaşmışlardı.

Alex tek başına bir parça tereyağı kesmiş ve tavaya atmıştı. Cızırdadı ve tükürdü, sonra köpüklü bir su birikintisine battı ve eridi. Bay Sarışın'ın neye benzediğini ya da Liberty'nin onun yanında ne kadar ışıltılı göründüğünü neden umursuyordu ki? Çıkmaya devam etmekte kesinlikle haklıydı. Bu daha önce de onun planıydı ve hiçbir şey değişmemişti. İçkiyi döndürdü

eritilmiş tereyağını tavaya döktü ve bifteği içine attı. Charlie mutfağa doğru koştu.

Alex ona asık suratla, "Bu gece sadece sen ve ben varız, dostum," dedi. Durdu. Bu muydu yani? Birlikte geçirdikleri sadece üç akşamdan sonra onu özlüyor muydu? Cidden Ricard, n e l e r oluyordu? Bir ilişki ya da öpücük peşinde değildi. Kazara bir öpücük bile

Öpücük.

Bu anının onunla birlikte kalması çok garipti.

Başını salladı ve bifteği tabağa aldı. Ama yemek için oturduğunda salata çok sirkeli, biftek de fazla pişmişti. Kendini çiğnemeye zorladı ama bundan hiç zevk almadı ve Charlie merakla koklayarak yanına geldiğinde Alex tabağını ona doğru itti. "Hadi, al bakalım. İçini çekti ve sevinç içindeki köpeğin yemeği kurt gibi yemesini izledi.

Salonda televizyonu açmıştı ve Charlie onun yanına kıvrılmıştı. Alex onu kulaklarının arkasından okşadı. Eski bir kovboy filmi bulana kadar kanallar arasında gezindi. Ama Clint Eastwood atına tırmanırken Alex'in bakışları pencereye kaydı. Eski Salon'u hayal etti ve Liberty'nin eğlenip eğlenmediğini merak etti.

Küfrederek ayağa kalktı. "Hadi Charlie, şu yürüyüşe çıkalım.

Ama serin gece havasında tempolu bir yürüyüş bile onu sakinleştirmemişti. Kulübeye döndüğünde koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmış, huzursuzlanmıştı. Huzursuzdu.

Dört tekerlekli motosikletin anahtarlarını aldı ve elinde tarttı. Yine de iade etmesi gerekiyordu. Neden bu gece yapmıyordu?

İşte buradaydı, Eski Salon'daydı ve herkes Jake'in konuşmasını alkışlarken Alex salonda Liberty'yi arıyordu. Onu fark etmek zor değildi - saçları ve boyu kalabalığın içinde onu seçmeyi kolaylaştırıyordu.

Büyüleyici görünüyordu. Uzun saten elbisesi uzun ince vücudunu vurguluyordu, teni kremi bir solgunluktaydı ve üzerinde çiller vardı, dudakları yakut gibi parlıyordu. Ethan ona doğru eğildi.

kulağına bir şey fısıldadı ve o da gülümsedi. Alex sinirlendi. Onunla konuşması gerekiyordu - yalnız.

Sonra Guy gelip ona bir içki getirmeyi teklif etti ve onu gözden kaybetti.

Kısa bir süre sonra Jake'i gördü ve dört tekerlekli motosikletin anahtarlarını ona uzattı. "Bana ödünç verdiğin için teşekkürler.

Jake onları cebine koydu ve gülümsedi. 'Ben de sana teşekkür etmek istedim. Adam bana Triumph'um için parça tedarik ettiğini söyledi. Onları bulmak kolay değil.'

'Sorun değil. Benim de bir klasiğim var, bu yüzden kiminle iletişime geçeceğimi biliyordum.

"Hangi markaya sahipsiniz?

Yamaha. Onu yılda bir kez çıkarıp Moto Legends Cup'ta yarıştıyorum.

Jake takdirle başını salladı. 'Normalde arabalar daha çok ilgimi çeker ama Triumph'u görünce dayanamadım. Henüz Evie'ye söylemedim.'

Alex içkisini yudumladı. Odayı taradı ama aradığı kızıl saç göremedi. "Sence bundan hoşlanmayacak mı?

"Aslında, kendisi için çok fazla hoşuna gidebileceğinden endişeleniyorum. Jake'in ağzı kıvrıldı. 'Evie tanıdığım en sakar insan. Onu bir motosiklete bindirirseniz, her an bir kaza olabilir.

Alex güldü. "Kaç tane klasik araban var?

"İki tane. Bentley'i her gün kullanıyorum ve garajda bir TVR'im var.

"Bir ara onları görmeyi çok isterim. "Şimdi bakmak ister misin?

"Senin yapman gerekmiyor mu...? Alex bir elini sallayarak etraflarındaki konukları işaret etti.

"On dakika boyunca kimse bizi özlemeyecek. Jake göz kırptı.

Alex onu dışarıdaki geniş garaja kadar takip etti. Bentley'e hayranlıkla bakmak için durakladı, ama daha sportif bir araba olan TVR'a çekildi ve elini kavisli kaputun üzerinde gezdirdi.

"Henüz üzerinde çalışılıyor," dedi Jake. 'Onları satın almayı ve eski ihtiyaçlarına kavuşturmayı seviyorum. Restorasyonu benim için Guy yapıyor. Ben sadece ona para ödüyorum.

Alex içeriye daha yakından bakmak için eğildi ama omzu itiraz etti ve aniden gelen acıyla irkildi.

"İyi misin?" diye sordu Jake.

Acı azalırken başını salladı. "Sadece bir yaralanma. Peki bunun hangi onarımlara ihtiyacı var?"

"Oh, çoğunlukla yüzeysel. Gördüğünüz gibi kaporta çok paslanmış ve değiştirilmesi gereken birkaç parça daha var. Adam gelecek hafta onu almaya gelecek.

"Onu eski haline getirmek ne kadar sürer?"

'Kim bilir? Bildiğiniz gibi asıl zorluk orijinal parçaları bulmak. Bentley'i işaret etti. "Onu bu hale getirmek üç yıl sürdü ama beklediğimize değdi.

Alex, Jake'in arabadan 'kız' diye bahsetmesini seviyordu. Bütün motosikletleri için de aynısını yapardı. Her biri kendine özgü kişiliği ve tuhaflıkları olan birer bireydi ve onları tanımak iyi bir yarışçı olma becerisinin bir parçasıydı. Jake garajı kilitledi ve eve doğru yürümeye başladılar.

Luc bana yarışçı olduğunu söyledi. "Öyleyim. Alex gerildi.

Öyleydi.

"Ama siz de makineleri kurcalamayı seviyorsunuz?"

"Sadece boş zamanım olduğu için. Buraya birini aramak için geldim ama pek başarılı olamadım. Ve bu hafta bisikletim çalındı. Bu çok sinir bozucu.

'Sen de bir sakatlıktan kurtulmaya çalışıyorsun. Senin için kolay bir zaman değil.

Cevap vermedi. Ayakları çakıllı patikada çıtırdadı ve bakışlarını ileriye sabitledi. Salonun pencereleri gecenin karanlığında altın renginde parlıyordu ve silüetler yanlarından geçip gidiyordu. Liberty'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti. Hâlâ sarışın adamın yanına mı yapışmıştı? Dans mı ediyordu? Gülüyor muydu?

'Nişanınız için tebrikler,' dedi.

"Teşekkürler.

'Konuşmanızı dinledim ama itiraf etmeliyim ki kar konusunu anlamadım. Ve Pollyanna - kim bu?'

Jake gülümsedi. "Luc sana ilk karımı kaybettiğimi söyledi mi?

"Hayır. Alex ona baktı. "Daha önce evli miydin?

Jake başını salladı. 'Maria genç yaşta öldü. Hem de çok genç. Ve ben bunu çok kötü karşıladım. Kısmen kendimi suçladığım için, ama çoğunlukla öfkeli hissettiğim için. Dünyaya, kendime kızgındım, başkaları yaşarken o öldüğü için kızgındım... Evie'yle ilk tanıştığımda kötü bir durumdaydım, tamamen kaybettiklerime odaklanmıştım.

Alex ona baktı, anlattığı kargaşayı hayal etmeye çalıştı ama karşısında duran sakın, zeki adamdan başka bir şey hayal etmekte zorlandı.

Ama sonra Evie ile tanıştım. O bana nimetlerimi saymayı öğretti. O bir iyimser olduğu için bu ona doğal geliyor, oysa ben hayattaki olumlu yanları görmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Ama öğrendiğime memnunum.

Jake'in sözleri gecenin sessiz havasına karıştığında, bu sözlerle ilgili bir şey kafasına dank etti. Alex kaşlarını çatı. Kaybettiği her şeye mi odaklanmıştı?

Öyleydi. Kendine acımak hiçbir zaman çekici bir özellik olmamıştı ama son birkaç haftadır kendine acıaktan başka ne yapıyordu ki?

Kendinden iğrenerek iç çekti. İki ciddi kazadan sağ kurtulmuştu ama yaraları daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü. Ve hiçbir maddi kaygısı yoktu. Sadece hayatta yeni bir amaç bulmaya ihtiyacı vardı - hayır, istiyordu.

Eski Salon'un içinde Alex portakal suyunu yudumlarken Liberty'nin Ethan'la sohbetini izledi. Bu mesafeden bile onun gülümsemesindeki katılığı görebiliyordu. Kız kibardı, rahat değildi ve adam onu boğmak için çok fazla çaba sarf ediyordu. Adam onu yalnız bırakıp bara yönelir yönelmez Alex fırsatı değerlendirdi ve onunla konuşmak için odaya geçti.

"Alex! Gülümsedi. 'Gelmekle ilgili fikrini değiştirdin demek? Sevindim. Bu-'

"Neden vaktini onunla harcıyorsun?" Gülümsemesi anında kayboldu. "Ona karşı güçlü hisler beslemediğini herkes görebilir.

"Affedersiniz?" Gözleri parladı. "Fikrinizi sorduğum kısmı kaçırdım mı?

Omuz silkti. "Ben sadece apaçık ortada olan bir şeye işaret ediyorum.

Bir kahkaha attı. 'Peki sana benim hayatıma karışma hakkını kim veriyor? Kimden etkilendiğim seni ilgilendirmez.

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı ama sessiz bir ses ona haddini aştığını söyledi. Geri çekilmeliydi. "Bak," dedi daha nazikçe, "söylemeye çalıştığım tek şey, daha fazla erkekle çıkmak için kendine meydan okuyor olman yanlış erkeklerle çıkman gerektiği anlamına gelmiyor.

'Oh, peki doğru adamlar kim olacak? Bana bu konuda da tavsiyede bulunacak mısınız?

Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim Bay Bland'la vaktini boşa harcadığın. Aranızda kimya yok, tutku yok. Bunu herkes görebilir. Bunu sen de biliyorsun ama kabul etmek istemiyorsun. Aksanının daha da belirginleşmesinden nefret ediyordu ama çok heyecanlanmıştı. Bu konuda güçlü hisleri vardı ve kız ona hırlayan bir kedi gibi ters ters bakıyor olsa da, sonunda içindekileri dökmek iyi gelmişti.

Kaşlarını çattı ve onun bakışlarını sarışın adamın sabırla servis edilmeyi beklediği bara doğru takip etti. "Ethan gerçekten iyi bir adam," diye söze başladı.

"Annesi de yorgan dikmeyi seviyor," dedi gözlerini devirerek. "Biliyorum.

"Ondan hoşlanmamın nedeni bu değil!" dedi kızgınlıkla. 'O şefkatli, nazik ve sakın-'

'Ve sen bir aile istiyorsun, o da olur!'

Şok olmuş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, o da öyleydi.

Nazikçe, 'Aile kurmak için başka birini bulacaksın' dedi. Bu arada, neden zamanını boşa harcamayı bırakıp

yanlış yola mı giriyorsun?'

"Ethan iyi bir adam," diye karşılık verdi. 'Çok çalışıyor, yerel bir yerde yaşıyor,... güvenilir biri.

'Bulabildiğinin en iyisi bu mu - güzel mi? Güvenilir mi? Peki nerede yaşıyor? Yaşlı bir emekliden bahsediyor olabilirsin.'

"Kiminle çıktığım ya da onlar hakkında ne hissettiğim seni neden ilgilendiriyor bilmiyorum!

Değil. Haklısınız. Ben sadece... endişeliyim, hepsi bu. Çok daha iyisini yapabilecekken Bay Bland'ı tercih etmenizden endişe duyuyorum. Bir ortak bulmak istiyordun ve ona sarıldın çünkü belli belirsiz doğru biriydi. Arkadaşlık uygulamasındaki tüm o tuhaf tipler güveninizi yok etti - bu yüzden güvenli seçeneği tercih ettiniz. Ama kalbinizi ateşe vermediği çok açık.

"Bana nasıl hissettiğimi söylemeyi kes!" diye tersledi.

"Ben sadece göremeyecek kadar kör olduğunuz bir şeye işaret ediyorum.

"Öyle misin? Yoksa kariyerin bittiği için hala kendine üzüldüğün için diğerk herkesin eğlencesini bozmaya kararlı mısın?

şok oldu, geri adım attı.

'Defol git, Alex. İlişkim hakkında fikrini sormadım ve duymak da istemiyorum'.

Topuğunun üzerinde döndü ve alev alev yanan saçları ve koyu sateniyle bir kasırga gibi uzaklaştı.

Kalabalığın içinde kayboldu. Saniyeler sonra Ethan elinde iki dolu bardakla göründü. Kaşlarını çattı ve "Liberty'yi gördün mü?" diye sordu.

Alex keskin bir baş hareketiyle onayladı. "O tarafa gitti.

Liberty koridordan aşağı kaçtı ve bulduğu ilk boş odaya girdi. Buranın kütüphane olduğu ortaya çıktı ve ileri geri tepinerek uzun kitaplıklara baktı, birini tekmeleme dürtüsüyle savaştı.

Tekmelemesi gereken Alex'ti, Jake'in mobilyaları değil. Bu ne cüret? Bu ne *cüret*?

Öfkesini üzerinden atması biraz zaman aldı ama atmayı başardığında şöminenin önünde durdu. Üstünde kocaman, yaldızlı bir ayna asılıydı. Mermer çıkıntıyı kavradı ve yansımalarına dik dik baktı. Alex'in söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? Ethan'a yapışacak birini bulmak için gerçekten bu kadar çaresiz miydi? Aralarında kimya yok muydu, tutku yok muydu?

Aklı Alex'i öptüğü zamana gitti. Tutku vardı.

Yoksa öyle miydi? Öfkeyle kaşlarını çattı.

Sadece bir arzu, bir delilik anıydı. Tutku olsa bile, ne olmuş yani? Tutku iki insanın birbirine uygun olduğu anlamına gelmezdi. Tutku size emniyet ya da güvenlik sağlamazdı. Tutku öngörülemez bir şekilde alevlenir ve sönerdi. Güvenilir değildi.

İçini çekti ve ışıkların parlak olduğu ve müziğin gümbür gümbür çaldığı koridorun kapısına baktı. Ethan onun nerede olduğunu merak ediyor olmalıydı. Kaçmak için buraya koşmuştu ama sadece korkaklar kaçardı. Ve o artık bir korkak değildi, değil mi? Alex'in ona söylediği şey hoşuna gitmemişti ama gecesini mahvetmesine izin vermeyi reddetti.

Omuzlarını geriye doğru çekerek saçlarını düzeltti ve partiye geri döndü. Ethan'ı bulacak ve harika vakit geçirecekti - ve Alex'e onun ne ya da nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri olmadığını kanıtlayacaktı. Hem de hiç.

Ethan onu arıyordu ve onu gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Teşekkürler. Adam ona bir bardak uzatırken gülümsedi. Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kadın hayal kırıklığına uğradı çünkü hiçbir şey hissetmedi. Midesinde bir kıpırtı bile olmadı. Ama odanın diğer ucunda Alex'i gördüğünde, içinden bir havai fişek sağanağı geçti.

Kendi kendine bunun hâlâ kızgın olduğu için olduğunu söyledi ve içkisinden uzun bir yudum aldı. Neye odaklanmaya çalıştı

Ethan karaoke makinesinin atlamasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ama bu onun ilgisini çekmedi. Zihni de bakışları da dağılmıştı. Kendini odada dolaşan Fransız'ı izlerken buldu ve belki o da aynısını yapıyordu çünkü ne zaman konuşmasından başını kaldırırsa ona doğru bakıyordu ve yüz ifadesi yoğundu. Pişmanlıkla da doluydu.

İçindeki bir şey biraz çözöldü.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, kendi kendine bunu görmezden gelmesini söyledi. Ona kızgın kalmayı tercih etti: gözlerinde bir özür görmek ya da ona söylediği şeyler için kendini kötü hissetmek istemiyordu. Burada Ethan'la birlikteydi ve tüm dikkatini ona vermeyi hak ediyordu.

Aniden, bir dürtüyle Ethan'a döndü ve çenesini kavradı. Ethan her ne söylüyorsa sözünü yarıda kesti. "Lib? Sen ne-?"

Onu sertçe ve toplayabildiği tüm tutkuyla öptü, kendi kendine onun kendisi için doğru adam olduğunu söyledi: zeki, güvenilir, aynı hedefleri paylaşıyordu ...

İyi değildi.

Düşünceleri Alex'e takılıp kalmıştı. Umutsuzluğa kapıldı ve ayrıldı.

"Vay canına. Ethan sırtıttı. Dudakları kırmızı ve dolgundu. "Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Ona kısa bir gülümseme fırlattı. Adam şaşkın ama halinden memnun görünüyordu ve kadın şampanyasını çabucak bitirdi.

"Liberty! Dorothy yaklaşırken ikisi de döndü, bir elinde şeri bardağı, diğesinde bastonu çılgınca sallanıyordu. Son derece dengesiz görünüyordu. "İşte buradasın. Beni genç adamınızla tanıştıracak mısınız? Daha önce adını duymamıştım."

Liberty hemen onun yanına koştu ve koluna girdi. "Neden önce sana oturacak bir yer bulmuyoruz?"

"Henüz tamamen yıpranmış değilim, biliyorsun. Ama oturma odasında oturmak için güzel bir yer var. Benimle gel genç adam,' derken mavi gözleri parlıyordu.

Ethan'ın üzerine, 've bana kendinden bahset. Lib, bana bir şeri daha getirebilir misin?

Liberty yeterince şeri içip içmediğini merak etti ama onların uzaklaşmasını izledikten sonra bara yöneldi. Salonu geçerken bar sahibi Gary sahnede karaokede 'My Way' şarkısını söylüyordu. Gösterinin tadını çıkarmak için durakladı, sonra da kalabalığın arasından yoluna devam etti. Birçok insan saat on birde ayrıldığı için salon biraz daha az kalabalıktı. Müzik aniden durdu ve yeni bir şarkıya geçti. Gary karaoke yapan adama sorgularcasına baktığında, adam omuz silkti ve şöyle dedi: "Makine çalışıyor. Kusura bakma, dostum.

Yeni şarkı başladı ve Gary seyircilerine döndü. "Bunun için bir partnere ihtiyacım olacak. Bayanlar?"

Liberty kendi kendine gülümsedi ama adam onu fark ettiğinde gülümsemesi soldu. "Liberty!" Onu yanına çağırdı. "Gel ve benimle şarkı söyle.

Milyonuncu kez kızıl saçlarına lanet okudu: dikkat çekeceği kesindi. Başını salladı ve küçük bir kuyruğun olduğu bara ulaştı. Emekli itfaiyeci George'un yanında sırada bekledi. Carys burada olsaydı hiç tereddüt etmeden Gary ile birlikte sahneye atlardı. Liberty bunu hayal edebiliyordu: selam verir, seyircilerin alkışlamasını sağlar, bir şovmen gibi şarkı söyler ve dans eder, herkesi eğlendirirdi, böylece yeni yılda bile hala gülüyor olurlardı. Liberty ise bir köşeye saklanıp görünmez kalmayı tercih etti.

"Liberty bir meydan okuma yapıyor..." diye anons etti Gary odadakilere.

Omurgasına örümcekli bir his dokundu. Arkasını döndü. O değildi - o yapmazdı ..

Mikrofonun arkasından ona sırtıttı. 'Aralık ayı boyunca her şeye evet demek zorunda. O yüzden sana tekrar soruyorum. Liberty, benimle şarkı söyler misin?'

İnsanlar alkışladı, kafalar döndü ve herkes onun cevabını beklerken yanakları sıcak bir renkle doldu. Küçükken okulda verdiği bir konseri ve sahnede onu izleyen bir oda dolusu anne babayı hatırladı. Annesi de onların arasındaydı ve gururla parlıyordu. Ama Liberty şarkı söylemek için ağzını açtığı anda notalar boğazına takılmıştı. Korku onu felç etmişti. Bir daha asla, diye yemin etmişti.

"O kadar korkmuş görünme, Lib," dedi George nazikçe. "Bu sadece biraz eğlence.

Barmen birkaç kadeh şampanyayı ona doğru uzattı.

"Evet de Lib!" diye bağırdı biri.

Ürktü. Toplum içinde hiç şarkı söylememişti - dikkatleri üzerine çekebilecek her şeyden kaçınırdı. Ama eğer reddederse, meydan okumasında başarısız olacaktı.

Lanet olsun. Önce Alex'in yüzleşmesi, şimdi de Gary'nin meydan okuması: bu akşam hiç iyi gitmiyordu. Gary'ye ters ters baktı ama o da masumca gülümsedi. Odanın etrafına baktı. Artık yarısı boştu. Çok fazla tanık olmayacaktı.

...

Ne oluyor be? Cesaretini toplamak için bir kadeh şampanya aldı ve fondip yaptı. George'un küçük bir dürtmesi onu sahneye doğru itti ve Gary ona yardım etti. Ona bir mikrofon uzattı ve o da 'You're The One That I Want' şarkısının sözlerinin dönmeye başladığı ekrana baktı. Gergin hissetmek için zaman yoktu ve belki de şampanyanın da yardımı olmuştu. Buna ek olarak, Gary'nin sesi biraz akortsuzdu ama bu onun coşkuyla şarkı söylemesini engellemiyordu, bu da kıkırdamasına neden oluyordu. Zaten herkes tezahürat yapıyor ve gülümsüyordu. Ama şarkı söyleme sırası ona geldiğinde, salon sessizleşti.

Bocaladı. Dehşete mi kapılmışlardı? Endişeyle kalabalığa baktı ve kocaman gözler ve açık ağızlar gördü. Alex odaya girdi ve duvara yaslandı. Sinirleri gerilmişti.

"Vay canına, kız şarkı söyleyebiliyor!" dedi Gary. Gary'nin sesindeki hayranlığı duymuştu.

Kalabalıktan biri hayretle, 'Gerçekten yapabiliyor,' dedi.

İçini bir rahatlama kapladı. Herkes alkışlamaya başladı ve bir memnuniyet patlaması onu şaşırttı. Sinirleri eridi ve Gary ile birlikte düeti bitirdiler.

Selam verirlerken Gary ona göz kırptı ve Dorothy boş şeri bardağını kaldırdı.

Karaoke makinesi yine takılmıştı, bu yüzden kısa bir sessizlik oldu. "Bana bir dakika verin," dedi karaoke adamı.

Sonra Liberty toplu bir soluk sesi duydu. Görmek için parmak ucunda uzandı ve salonun uzak köşesinde bir kargaşa olduğunu fark etti. İnsanlar aniden geri çekildi ve Natasha'nın şaşkınlıkla yere baktığını gördü.

Luc şok olmuş bir halde, "Suyun geldi," dedi. "Bebek geliyor.

"Hayır! Natasha bağırdı. Liberty'nin normalde düzenli ve becerikli olan arkadaşı kendini kaybetmiş ve paniğe kapılmış gibiydi. "Ne yapacağım ben? Üç hafta daha gelmemesi gerekiyordu.

Luc, 'Hastaneye gitmemiz gerekiyor,' dedi.

Ama Natasha'nın yüz ifadesi dehşet içindeydi. 'Bir terslik var. Daha çok erken. Ya başka bir düşükse?'

Liberty gözlerini kırptırdı. Natasha daha önce düşük mü yapmıştı?

Bu onun neden bu kadar korkmuş görüldüğünü açıklıyordu. Yüzündeki kan çekilmişti ve Luc kolunu ona doladığında sanki bir cankurtaran simidiymiş gibi gömleğini kavradı.

"Bebek biraz erken geliyor," dedi Luc, sesinde hafif bir titreme olmasına rağmen. "Her şey yoluna girecek, merak etme.

'Hayır. Lottie iki hafta gecikti. Bir sorun var, biliyorum.'

'Her bebek farklıdır, *chérie*. Panik yapma.'

'Bu şimdi olamaz. Ben hazır değilim! Lottie'ye kim bakacak?'

Liberty odayı taradı ve birkaç başka çocukla oynayan küçük kızı gördü. Neyse ki kız hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu ve bir kovalamaca oyununa dalmıştı.

"Evie yapacağını söyledi," dedi

Luc. "Evet. Evie nerede?

Liberty sağa sola bakıp onu aradı ama Evie ortalıkta görünmüyordu. Her neyse, bu gece ev sahibiyken ve nişanını kutlarken ondan Lottie'ye bakıcılık yapmasını istemek adil miydi?

"O l a m a z !" Natasha'nın gözleri d o l d u . 'Her şey ters gidiyor. Böyle olmamalı.'

Arkadaşının histerinin eşiğinde olduğunu hisseden Liberty aceleyle sahneden indi. Kalabalık dağılmıştı, bu da salonu geçmeyi kolaylaştırıyordu.

"Sorun yok. Luc karısını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Liberty onlara ulaştı. "Neden Lottie'yi eve götürüp yatırmıyorum?" diye teklif etti nefes nefese. "Onun rutinini biliyorum. Ona göz kulak olabilirim.

Natasha'nın omuzları rahatlayarak düştü. 'Oh, Liberty, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

Luc ona da minnetle gülümsedi, sonra karısına döndü. "Artık hastaneye gitmeliyiz, tatlım.

Lottie ortaya çıktı, arkadaşları da yanındaydı. Gözlerini yere dikti. 'Neden bir su birikintisi var anne? İçkini mi döktün?'

Natasha gergin bir kahkaha attı, sonra kızıyla konuşmak için eğildi. "Lottie, şimdi hastaneye gitmem gerekiyor, o yüzden Liberty Teyzen seni eve götürecek. Çantasını karıştırdı ve Liberty'ye anahtarlarını verirken elleri titredi. "Al. Yazlık için.

Müzik tekrar başladı ve hepsi karaokenin tekrar çalıştığını görmek için etraflarına baktılar.

Lottie kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Eve gitmek istemiyorum.

Partide kalmak istiyorum.'

Liberty Natasha'ya, 'Hiçbir şey için endişelenme,' dedi ve küçük kızı kucağına aldı. 'Partide biraz daha kalabilirsin

daha uzun, tatlım. Sorun değil. Birlikte eğleneceğiz, değil mi?'

Lottie başını salladı. Belli ki neler olduğunu anlamamıştı.

"Şimdi gidip dans etmeye ne dersin?

Küçük kız sevinçle ciyakladı ve Liberty Natasha'ya göz kırptı. *İyi şanslar*, diye mırıldandı. Birisi elinde paspasla geldi ve Liberty, Lottie'nin onu dans pistine doğru çekmesine izin verdi. Küçük kızı döndürüp güldürürken Ethan'ı bulmak için etrafına bakındı. Hâlâ Dorothy ile birlikte miydi? Şarkı söylemek için sahneye çıktığından beri onu ya da Alex'i görmemişti ama onu düşünmek istemiyordu.

Omzunda bir dokunuş hissetti. Sanki düşünceleriyle onu çağırmış gibi, işte oradaydı. "Ethan! Işıl ışıl parlıyordu.

Saatine baktı. 'Gitmeye hazır mısın? Sabah erkenden yola çıkacağım. İzleri takip etsem iyi olur.

Liberty gözlerini kırptırdı. "Erken bir başlangıç mı?" Bundan daha önce bahsetmemiştir.

"Yürüyüşe çıkıyorum.

Önemli bir şey değil o zaman. Kaşlarını çattı. 'Duymadın mı? Nat'in doğum sancısı tuttu. Bu gece Lottie'ye bakacağımı söyledim.

Lottie'ye baktı. "Ah. Korkarım çocuklar pek bana göre değil. Pekala, bir ara beni ara, tamam mı?'

Uzaklaşmaya hevesli görünüyordu. İyi geceler öpücüğü verdiler, ama iffetli bir öpücüktü. Kıvılcım yoktu.

Ama daha önce hiç olmamıştı, değil mi?

14 Aralık Pazar, erken saatler

Poppy Cottage'a vardıklarında Liberty, "Bıraktığın için teşekkürler George," dedi.

George başıyla onayladı. 'Ne zaman istersen, Lib. Görünüşe göre kolay bir gece geçireceksin. Ufaklık çoktan uyudu.'

Arabası gecenin içinde kayboldu ve Liberty kulübenin anahtarını alırken uykulu çocuğu omzuna aldı. Lottie'yi üst kattaki odasına taşıdı ve nazikçe yatağına yatırdı. Onu soyarken küçük kız uyandı ve doğrulup oturdu. Bunun her zamanki rutini olmadığını fark eden Lottie burnunu kıvırdı ve itiraz etmeye başladı. "Yatağa gitmek istemiyorum. Annemle hastaneye gitmek istiyorum!"

'Hastane senin evin kadar güzel değil. Annen bir an önce eve dönmek isteyecektir. Bu yüzden burada onu bekliyor olman gerekiyor. Şimdi seni yatmaya hazırlayalım.'

"Hastane kötü bir yer mi?"

"Hayır ama Poppy Cottage kesinlikle daha iyi."

"Annem *ne zaman* evde olacak?"

'Çok yakında, tatlım. Şimdi, en sevdiğin pijama hangisi?'

"Yıldızlı olanlar."

"Bana nerede olduklarını göstermek ister misin?"

Lottie çekmeceli dolaba doğru koştu ve düzgünce katlanmış giysileri karıştırıp dağınık bir yığın halinde bırakarak aramaya başladı.

Bir hikaye okudular ve Lottie başparmağını emdi, ardından sahanlık ışığının açık bırakılmasını istedi ve gece için yerleşti.

"Bütün gece burada mı kalacaksın, Libtea?"

"Yapacağım, tatlım. Söz veriyorum. Küçük kız başını salladı ve göz kapakları sarktı. 'İyi geceler, Lottie. İyi uykular tatlım,' diye fısıldadı."

Küçükken annesinin ona doğru eğildiği bir anı zihninde canlandı ve Liberty o kadar güçlü bir özlem hissetti ki, sanki göğsünde bir mengene vardı. Kendisi de bir anne olma, bu sözleri kendi çocuğuna fısıldama özlemi. Parmak uçlarında aşağı indi. Vay canına, otuz yaşına geldiğinde vücut saati gerçekten çalışmaya başlamıştı, değil mi? Anne olmak istemesi normal miydi?

çocuk sahibi olmak için bu kadar çaresiz miydi? Evie'ye de aynı şeyi hissedip hissetmediğini sormayı unutmamalıydı.

Mutfakta biraz titreyerek çaydanlığı yaktı. Kulübe soğuktu, muhtemelen kaloriferler gece için kapatılmıştı. Çok yorgundu ama kendisi uyumadan önce Lottie'nin yerleştiğinden emin olmak istiyordu. Etrafına bakındı. Nerede uyuyacaktı ki zaten? Kulübede üç yatak odası vardı: Natasha ve Luc'ün, Lottie'nin ve sarı ve krem renginde döşenmiş, bebek için bir karyolanın hazır olduğu çocuk odası.

Bir fincan bitki çayını salona taşıdı ve ince saten bir elbiseden daha sıcak ve rahat bir şeyler giymeyi dileyerek üzerine bir örtü sardı. Natasha'nın nasıl olduğunu merak etti ve telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey yoktu. Sonra sessiz bir kapı sesi duyduğunu sandı.

Saat gece yarısını geçmişti. Hayal mi görmüştü?

Bir dakika sonra sesi tekrar duydu. Ön kapının sesine benziyordu. Bu saatte kapıyı kim çalıyordu? Pencereye gitti ve perdeyi biraz araladı. Aysız gecenin gölgeli ışığında bile dağınık saçları hemen tanıdı.

Alex. Öfkeli konuşmaları aklına geldi. Onun neden burada olduğunu bilmiyordu ve görmek istediği son kişiydi ama Lottie'yi uyandırmasından endişe ediyordu, bu yüzden aceleyle ön kapıya gitti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı, kapıyı bir aralık açarken.

Ona bunu bir selamlama olarak değerlendirmedini gösteren sivri bir bakış fırlattı, ama ne bekliyordu ki? "Sana bunu getirdim. Sesi alçak ve derindi. Postaneye yorgan taşımak için kullandığı büyük bez çantayı uzattı ve görmesi için açtı. "Gece için birkaç şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.

İçinde diş fırçası, pijamaları ve sabahlığı vardı. Ayrıca yarın için bir kıyafet değişikliği: en sevdiği

tayt ve kadife tunik.

"Oh," dedi şaşkınlığını gizleyemeyerek. "Bu... çok düşünceli bir davranış.

Belki de bu bir özürdü ya da daha önce söylediği şeyi telafi etme yoluydu. Onun bütün eşyalarını topladığını hayal etti. Yatak odasına girmiş olmalıydı. Bu çok samimi bir şeydi: Carys'in onun için yapacağı türden bir şey. Ve kapının eşiğinde kısık sesle konuşmak da bu samimiyet hissini daha da artırıyordu.

"Senin de dikiş dikmeyi özleyebileceğini düşündüm," dedi ve Evie ile Jake'in nişan hediyesi için bir araya getirmeye başladığı bir avuç dolusu renkli parçayı havaya kaldırdı.

'Oh, vay canına! Bu harika. Dikişi yanında olduğu için içi rahatlamıştı ve onu bu kadar iyi tanımasına şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Bulutlar yer değiştirdi ve ay, başının üzerinde belli belirsiz bir hale oluşturarak belirdi.

"İçeri girebilir miyim?

Liberty omzunun üzerinden baktı. Gerçekten başka seçeneği yoktu, değil mi? Onun için bunca zahmete girdikten sonra olmazdı. Geri çekildi ve adamın kendisini geçmesine izin verdi.

"Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı.

"Jake'ten bir araba ödünç aldım.

"Bunlar onun gururu ve neşesi. Birini ödünç almana izin verdiğine inanamıyorum.'

"O iyi bir adam. Eski bir motosikletinin tamirine yardım ettiğim için bana borçlu olduğunu düşünüyor.

"Guy'ın garajında mı?

Başını salladı. "Lottie nasıl?

'Uyuyor, sanırım. Yirmi dakika bekledikten sonra onu kontrol edecektim.

Üst kattan küçük bir ses "Libtea?" diye seslendi.

Liberty bir elini ağzına götürdü. "Oh, hayır.

Bir gıcırtı duydu ve küçük kızın yatakta doğrulduğunu hayal etti. "Libtea! Kiminle konuşuyorsun?'

Sessizce güldü. "Sanırım uyumuyordu o zaman. Alex özür dileyerek, "Umarım onu uyandırmamışımdır," dedi.

"Libtea! Lottie bağırdı. "Babam mı? Babam evde mi?" "Gidip onu görsem iyi olacak," dedi Liberty.

Alex başıyla onayladı ve aceleyle yukarı çıkarken ön kapının kapanma sesini duydu. Omuzları çöktü ve onun gitmesinden dolayı hayal kırıklığına uğradığı için kendine kızdı.

Birkaç hikaye kitabıyla Lottie'yi sakinleştirmek için elinden geleni yaptı, sonra onunla oturdu, varlığıyla rahatlayacağını umarak saçlarını okşadı - ama hiçbir şey işe yaramadı. Liberty ne zaman parmak uçlarına basarak odadan çıkmaya çalışsa, küçük kız inliyor ve ağlayarak uyanıyordu. Bir türlü uykuya geri dönmüyordu. "Neden aşağıya inip bir fincan sıcak süt içmiyoruz? Liberty sonunda bunu önerdi.

Lottie başıyla onayladı. Onu bir battaniyeye sarıp mutfağa götürdü ve orada Alex'i görünce irkildi. "Gittiğini sanmıştım," dedi ona.

Hayır. Hâlâ buradayım. Merhaba, Lottie. Beni hatırladın mı? Ben Alex.' Lottie ona baktı. "Babam gibi konuşuyorsun.

'Evet, baban benim arkadaşım. Senin gibi küçükken birbirimizi tanırdık.

Liberty buzdolabını açarken Lottie'yi kalçasında dengeledi. "Lottie uyuyamadı, biz de sıcak süt yapıp bir hikâye daha okuyacağız, sonra da yatağa döneceğiz.

"Dur, yardım edeyim," dedi Alex ve süt şişesini ondan aldı. "Lottie, hangi bardağı kullanmalıyız?

Çocuğun talimatları doğrultusunda sütü onun en sevdiği bardağa doldurdu ve ısıttı. Sütü salona taşıdılar ve Alex içerken Liberty ve Alex gizli gizli gülümsediler. Liberty ona kısa bir hikâye okudu ve sonra yatağına götürdü.

Ama Lottie ağlamaya başladı. "Babamı istiyorum, annemi istiyorum!" "Yakında evde olacaklar, tatlım. Uyu ve uyuduğunda uyanırlarsa evde olabilirler.'

"Onları hemen evde istiyorum!

Küçük kız giderek daha da tedirgin olmaya başlayınca Liberty onu kucağına aldı ve salladı. Bir aşağı bir yukarı volta attı.

onu yatıştırmaya çalışıyordu. Lottie daha önce hiç bu kadar zlmemişti ve Liberty onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Natasha ve Luc' de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Natasha'nın eve yorgun bir çocukla gelmeden de yeterince derdi vardı.

"Bırak yardım edeyim.

Döndü. Alex kapı aralığında duruyordu. Küçük kızı almak için kollarını uzattı ve onunla Fransızca konuştu. *'Qu'est-ce que c'est qu'a? "Je croyais que t'tais une grande fille.*

Lottie başını salladı ve burnunu çekti. "Ben büyük bir kızım.

"Alors, si on s'arrtait de pleurer, hein?" Sessizce Fransızca şarkı söylemeye başladı ve Lottie'nin gözleri şaşkınlıktan o kadar yuvarlaklaştı ki Liberty gülümsemekten kendini alamadı. Lottie uzun bir süre ona baktı, sonra başparmağını ağzına soktu ve başını onun omzuna yasladı.

Liberty'ye göz kırptı ve Lottie'yi yatağına götürüp oturtup kuşağına aldığında Liberty parmak uçlarında uzaklaştı. Alt katta uzun bir süre onunla sessizce konuştuğunu duydu, sonra bebek telsizi sessizleşti ve aşağı inerken merdivenler gıcırdadı.

"Vay canına, çok etkilendim," dedi adam salona geldiğinde. Dikişini yere bıraktı.

"Uzun sürüp sürmeyeceğini göreceğiz.

"Onunla Fransızca konuştuğunuzda çok şaşırmış gibiydi.

"Evet. Çoğu kız bundan hoşlanır. Alçak sesle konuşurken gözleri parlıyordu.

Aydınlatma.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve gözlerini hızla kaçırdı. Adam onun yanındaki kanepeye oturdu. Natasha'nın salonu Damselfly Cottage'daki kendi salonundan daha küçüktü ve samimi hissettiriyordu. Ya da belki de bu onun hayal gücüydü. Dikişini tekrar eline aldı ve dikkatini ondan başka yöne çevirmeye çalıştı. Ama bu kolay olmadı. Adamın beyaz gömleğinin sert omuzlarına nasıl gerildiğinin ve erkeksi kokusunun farkındaydı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve arkasına yaslandı, bir ayağını rahatça dizinin üzerine koydu.

"Bebekten haber var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Umarım Nat iyidir.

"Eminim öyledir.

Omuzlarına örttüğü şalvara rağmen titriyordu.

"Ateşi yakayım mı?" diye sordu.

"Sorun yok. Bir sıra dikişi bitirdi ve ipliği kopardı. Ama başka bir şerit almak için gerekli enerjiyi toplayamadı, bu yüzden dikişi bir kenara bıraktı ve atkıya daha sıkı sarıldı. 'İstersen gidebilirsin. Bugünlük iyiliğini yaptın. Lottie ve ben artık iyi olacağız.

"Tekrar uyanabilir.

'Ben halledebilirim. Senin kadar iyi değil tabii ki - Fransızca ninni söyleyemem - ama idare ederim.

"Ben kalacağım. Ayağa kalktı ve ocağa odun yığmaya başladı.

Sessizlik odayı doldurdu ve onun baloya gelmemekte bu kadar kararlı olduğu halde neden geldiğini merak etti. Fikrini değiştirmesine ne sebep olmuştu? Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. Geç saat onu yakalamaya başlamıştı ve gözlerini kapatıp uyumak için yanıp tutuşuyordu.

Ateşi yaktıktan sonra tekrar oturdu.

"Peki çığlık atan bir çocukla başa çıkma konusunda nasıl bu kadar iyi oldun?" diye sordu.

"Öyle olduğumu bilmiyordum. Ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Sanırım Fransızca konuşmak Luc'ü düşünmesine neden oldu. Muhtemelen başlangıçta çok yorgundu, bu yüzden herhangi bir şey onu rahatlatılabildi.

Liberty kucağından gevşek bir iplik aldı ve onu küçük bir top haline getirdi. Kütüklerin çatırdama sesi onu şimdiden daha sıcak hissettiriyordu ama rahatlayamıyordu. Alex etraftayken, daha önceki kızgın sözleri hâlâ kafasının içinde dönüp dururken olmazdı.

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Alex. 'Annem beni uyutmak için sallardı. Az önce Lottie için söylediğim ninniye söylerdi. Bu anıya gülümsedi. 'Ve kardeşlerim geldiğinde

Elleri doluydu, ben de onlara yardım ederdim. Sanırım bu yüzden kelimeleri hala biliyorum.

"Yakın mısın?" "Ne?"

"Sen, annen ve kardeşlerin.

Bunu düşünmek için başını eğdi. "Evet. Sanırım öyleyiz.

Bebek telsizi sessiz kaldı ama Liberty, Lottie'yi rahatsız etmekten korktuğu için sesini alçak tuttu. "Küçükken sizinki gibi aileleri kıskanırdım.

Dönüp ona baktı. "Neden?"

"Çünkü ben tek çocuktum. Sadece annem ve ben vardık. Senin gibi bir sürü kardeşim olmasını çok isterdim.

'Hepimiz sahip olmadığımız şeyleri isteriz. Ben sıkıcı bir ofis işi olan sıkıcı bir baba istedim. Ünlü ya da zengin olmayan ve her zaman evde olan birini.

Yüzündeki alaycı gülümseme gözlerinin kırışmasına neden olmuştu ve bu gülümseme onu rahatlatıyordu. Ortasında bir sıcaklık birikti.

Hafifçe güldü ve sanki onu hissettiklerine karşı koruyabilecekmiş gibi atkıyı daha sıkı çekti. Ama koruyamayacağını biliyordu. Arzunun yavaş rüzgârı daha da güçleniyordu.

On Altıncı Bölüm

Alex onu öpmek istedi.

Bakışları kadının uzun bacaklarına, ince bileklerine kaydı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve yalınayaktı, ayak tırnakları koyu bir eriğe boyanmıştı. Kızın örtüye daha sıkı sarılışını izledi. Hâlâ üşüyordu ve onu kendine çekmek, yakınında tutmak, vücut ısını paylaşmak istedi.

Ama yapmamalıydı. Onun hakkında bildiği her şeyi bildiği için, bu adil olmazdı ve vicdanı buna izin vermezdi. Yine de arzu onu pençesine almıştı.

"Kardeşlerin kaç yaşında?" diye sordu.

"Otuz iki ve otuz.

"Motosiklet yarışlarını da seviyorlar mı?

'Nefret ediyorlar - ikisi de. Biri öğretmen, diğeri ise bilgisayarlarla çalışıyor.

"Onları sık sık görüyor musun?

"Yapabildiğim zaman. Artık onları daha fazla görebileceğini düşündü, Jake'in ona kaybettiklerinden çok sahip olduklarına odaklanmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve küçük yeğeniyle daha fazla zaman geçirme ihtimali moralini yükseltti.

Kulübe sessizdi, tek ses ateşin çıtırtısıydı. İkisi de alevlerin dansını ve birbirlerine çarpmalarını izlediler. Sıcak ışık Liberty'nin saçlarını parlatıyor, teni normalden daha da yumuşak görünüyordu. Sessizlik uzadı. Balodaki konuşmaları çok kötü bir şekilde dağılmıştı. Söylediği gibi bu gece evde kalmayı diledi.

Liberty esnedi. Saat geç olmuştu ve dikiş dikecek enerjisinin bile olmaması ona yorgun olduğunu gösteriyordu. Ama kızgın sözleri aklından çıkmıyordu, bu yüzden aklından geçenleri söylemeye karar verdi. "Bay Bland ile akşamınız nasıl geçti?"

"Ona yle deme!" Kaşları fkeli bir atıklıkla birbirine kenetlendi. 'Onun adı Ethan. Ve o iyi.'

"Topun tadını çıkardı mı?"

"Evet. Sanırım yle. Sesi meydan okur gibiydi. Ateşli. "Erken ayrıldı.

Onun fark etmesine şaşırdığı belliydi. 'Sabah bir şey yapacakmış. Bir yürüyüş. Bir ayağını diğeriyle ovuşturdu.

Nazikçe sordu, "Hayal kırıklığına mı uğradın?" "Ne?"

"Kalmadığını. Seninle eve dönmesini mi umuyordun?" Hırçın görünmemeye dikkat ediyordu ama kızın yanakları kızılıık rengine döndüğünde yine kendi işine bakmasını söylemesini bekliyordu. Bay Bland'e takılıp kalmasına sinirlenerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Daha iyisini yapabileceğini görmesini diledi.

Ayrıca onun hayatına karışmayı bırakmasını diledi. Neden karışmıyordu?"

Çünkü birlikte yaşamak, yaptığı hatayı yakından gzlemlememeyi zorlaştırıyordu. En azından kendi kendine böyle söylüyordu.

Ama şaşkınlıkla, sessizce "Hayır," diye itiraf etti.

Ona baktı. Bir kütük tısladı ve çatladı. Bir alev sıçradı, sonra geri çekildi.

"Haklıydın," diye devam etti. "Daha nce. "Ne?"

"Ethan'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

İçinden bir coşku dalgası geçti. Ama bunu hemen kontrol etti. Kendi kendine bunun sadece rahatlatma olduğunu, çünkü sonunda kendine karşı dürüst olduğunu söyledi.

"Ama ben istedim," diye devam etti. "Gerçekten istedim. Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi ve gözleri hüznle karardı.

Bir çekilme hissetti. 'Sabırlı ol. Doğru adam eninde sonunda karşına çıkacaktır.

Hayır, yapmayacak. En azından Willowbrook'ta. Buraya yeni kimse gelmez - tabii ki senden başka.

Lottie kıpırdandığında bebek monitörü aydınlandı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve burnunu çeker gibi bir ses çıkardı, sonra tekrar sessizleşti.

"Zaten beklemekten de sıkıldım," diye devam etti Liberty. 'Natasha ve Luc'u çok kıskanıyorum. Kendi aileme sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

Onun dürüstlüğüne hayran kalmıştı. Duyguları hakkında bu kadar açıkken nasıl cesur olmadığını söyleyebilirdi? Duyguları tartışmaktan, hatta düşünmekten bile nefret ederdi. Yarış zamanlarını, virajları ve sollamaları analiz etmek daha çok ona göre idi.

Yine de bu akşam tamamen duygularla ilgiliydi.

Mutfağa girdiğinde, kızıl saçları omuzlarına dökülürken nefesi kesilmişti. Baloya vardığında onu sarışın adamla gördüğünde, başları eğik, samimi bir sohbet içindeydiler. Onunla yüzleştğinde ve kız ona ateş püskürdüğünde. Onun şarkı söylediğini duyduğunda, salon onu alkışladığında ve kız gözle görülür bir şekilde şaşırıp sevindiğinde. Ve sonra burada, Poppy Cottage'da, şimdi baş başa olmanın yakınlığı. Duyguları bütün gece artmıştı ve şimdi bir yolculuğun sonuna, aradığı bir varış noktasına ulaştığını hissediyordu.

Ama kimseyle yakınlık kurmuyordu, özellikle de Liberty McKenzie ile.

"Keşke daha sabırlı olabilseydim," diye devam etti. "Keşke dediğin gibi, doğru adamın karşına çıkmasını bekleyebilseydim, ama sanki otuz yaşına bastığımda birisi bir zamanlayıcı kurmuş ve şimdi her gün geri saydığını duyabiliyorum. İçini çekti. "Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

O konuşurken elindeki ta kaymıştı ve bakışları boğazının solgun ve kusursuz kremsi tenine kaydı. Konsantre olmakta zorlandı. "Ben öyle düşünmüyorum. Ağabeyim de çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyordu. Sıra dışı olan benim.

'Hiç aile istemiyor musun? Hiç mi?'

Başını salladı.

"Neden olmasın? Artık yarışmadığın için çok fazla seyahat etmeyeceksin.

Solange'ın kederli ifadesi zihninde canlandı. "Ben yerleşen tiplerden değilim.

'Peki ya yaşlandığında? Yalnız kalmayacak mısın?'

Küçük bir ürperti ensesine dokundu. Yalnız yaşamayı seçmişti. Böylesi daha iyiydi.

Yine de bir kariyeri varken her şey çok daha kolaydı. Bir bisikletin üzerinde ya da bir podyumda tek başına olmak ya da takımıyla kutlama yapmak, kariyersiz, geleceksiz ve amaçsız tek başına olmaktan çok farklıydı. Ama buna alışmak zorundaydı çünkü kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyi reddediyordu. Babasının gazetelere yansıyan sadakatsizliklerine dair anılar kırmızı bir bayrak gibi zihninde parladı. Annesinin acısı ve aşığılanması.

"Olabilir," dedi. "Ama bu riski almaya hazırım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden? Seyahat etmekten senin kadar hoşlanan birini bulabilirsin.

Şömineden bir parça kömürleşmiş odun koptu ve küller ızgaranın içine döküldü. Alex alevlere baktı. "Bu sadece yolculukla ilgili değil.

Onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince, "Ne hakkında o zaman?" diye sordu.

Sessiz kalmayı dileyerek içini çekti. Bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu. Ona anlatmak istemiyordu. Kendi halinde bir insandı, başkalarıyla tartışmak bir yana, bu konular üzerinde düşünmeyi bile sevmezdi. Yine de, her nedense, ona bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu.

"Size babamdan bahsetmiştim, değil mi?'

"Biraz.

"Nasıl da sadakatsizdi, hiç yanımızda olmazdı. Anneme acı çektirdi.'

Kaşlarını çattı. "Bunun çıkmanızla ne ilgisi var?" "Ben ona çok benziyorum.

Ateşin altın ışıltısında dudakları dolgun ve koyu görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sormadan önce durakladı.

"Görünüşüm, yarışa ve hıza olan aşkım. Birçok benzerlik var.'

Onun uzun bir süre kendisini incelediğini hissetti. Sonra, "Anlamıyorum. Yani ikiniz de yarışmayı seviyordunuz - bunun yuva kurmak istememenizle ne ilgisi var?

Nefes aldı ve kelimeleri hiç yüksek sesle söylemediğini fark etti. "Başka yönlerden de ona benzemekten korkuyorum. Eğer bir ilişkim olsaydı onun gibi davranırdım - sıkılırdım, ayrılırdım. Onun annemi incittiği gibi birini incitmek istemiyorum.

Alex'in Solange'ı incittiği gibi.

"Ama bu çok saçma. Yarışmayı seviyor olmanız, yarışacağınız anlamına gelmez.

"Ben çoktan yaptım.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yaptın?"

"Birini incittim. O bunu hak etmedi.

Sessizlik dakikalar gibi uzun sürdü. Ev nefesini tuttu.

"Sadakatsiz miydin?

Suçluluk duygusu ona yapıştı. Yaptığı şey de bir o kadar kötüydü.

"Hayır. Ben

.. onu hayal kırıklığına uğrattı.'

Solange'ın yaptığı heyecanlı planlar ve üzerine yığılan baskıyla ilgili anılar zihnini doldurdu. Korku. Dehşet. Ta ki bir gün devam edemeyip bitirene kadar. Kızın yüzündeki acı hep onunla kalacaktı.

Liberty onun devam etmesini bekledi ama o dudaklarını birbirine kenetledi. Oraya gitmek istemiyordu.

'Yani kötü bir deneyim yaşadın diye bir daha asla ilişki yaşamayacak mısın? Belki de o senin için doğru kadın değildi.

Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Bağlanmak için yaratılmamışım, bu yüzden tutamayacağım sözler vermem.

"Ama denemezsen nasıl bilebilirsin ki?

"Neden ilişki kurmadığımı sordunuz, ben de size söyledim," dedi sabırsızca.

"Ama sanki-

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Şakağında bir çarpıntı vardı.

Gözlerinde acı parıldıyordu.

"Lib, özür dilerim. İçini çekti, patladığı için kendine kızdı. Duygusal hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Kabul edelim, buna alışık değildi çünkü çok uzun zamandır duygusal bir hayatı olmamıştı.

'Kendi hayatın hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorsun ama benimkine karışyorsun. Neden?" Güzel gözleri onun bakışlarını yakaladı.

Güzel soru. Kaşlarını çatı. "Çünkü ben... önemsiyorum. Bir duraklama oldu. "Senin hakkında.

Birlikte karda kaldıklarından beri her şey değişmişti. Artık onun zayıflıklarını da kusurları ve güçlü yanları kadar net görüyordu. Ve kendini koruyucu hissediyordu. Ona göz kulak olmak istiyordu. Nedenini bilmiyordu, anlayamıyordu ama böyle hissediyordu.

Başını iki yana salladı. 'Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok, Alex. Son otuz yıldır kendi başımın çaresine gayet iyi baktım.

Hastanedeki en iyi arkadaşını, ormanda tek başına yaşadığı kulübesini, köpek gezdirmek ve dikiş dikmekten oluşan katı ve yalnız rutinini düşündü ve konuşmak için ağzını açtı - ama kadın ayağa kalktı.

"Şimdi biraz uyumaya çalışacağım," dedi hızlıca. 'Natasha bana Lottie'nin her zaman uyanık olduğunu söyledi, bu yüzden hazır olmam gerekecek.

Adamın getirdiği çantayı karıştırdı, pijamalarını ve sabahlığını çıkardı. Saatine baktı. Saat sabahın üçüydü.

"Nerede uyuyorsun?" diye sordu.

"Buraya. Kanepede."

Başını salladı ve sessizce yukarı çıkıp birkaç battaniyeyle geri döndü.

"Teşekkürler," dedi adam ona bir tane uzatırken.

"Lottie'yi kontrol ettim ve mışıl mışıl uyuyor," diye onu temin etti ve diğer battaniyeyi yastık niyetine bir minderle birlikte yere serdi.

Liberty kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun sen? Eve gitmiyor musun?"

"Sorun olmazsa burada kalabileceğimi düşündüm. Geç oldu ve sabah yardıma ihtiyacın olabilir. Örneğin Lottie etraftayken nasıl duş alacaksın? Sana yardım edebilirim.

Sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi dudağını ısır. Tavana baktı ve adam onun aklından geçenleri okudu: Natasha'nın yatağına girmeden uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu.

'Luc gece eve gelirse uyuması gerekecek. Çok yorulacağını tahmin ediyorum. En iyisi biz burada kalalım.

"Peki ya Charlie?"

'Baloya gelmeden önce onu dışarı çıkardım. Gerekirse sabah Dragonfly Cottage'a geri dönebilirim.

"Genç kız," diye düzeltti. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başını salladı. "Tamam.

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra pijamalarını giyip sabahlığının kemerini sıkıca çekerek geri geldi. Adamın kot pantolonuna kadar soyunduğunu görünce yanakları kızardı ama yorum yapmadı. Battaniyeyi üzerine çekti ve ona '*İyi geceler*' dedi.

Salondaki ışığı kapattı ve uyumak için yerleştiler.

Karanlıkta onun sessiz nefes alışını dinledi ve Bay Bland'e karşı hiçbir şey hissetmediğini itiraf etmesini düşünerek kendi kendine gülümsedi. İçinden şarkı söylemek geliyordu.

Yine de onun için doğru erkek olmadığını biliyordu. Vücut saati kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle işliyordu. Onun üzerine döndü

sırtını ona dönmüştü. Dürüst ol, Ricard. Onu istiyorsunuz. Ona sarılmak, ellerini süt beyazı teninde gezdirmek, yüzünü saçlarına gömmek ve içinde kendini kaybetmek istiyorsun-

İçini çekti, kendi kendine umutsuzluğa kapıldı. Onunla yaptığı her konuşma birbirleri için ne kadar yanlış olduklarını vurguluyordu.

Yine de vücudu mantık dinlemiyordu ve onunla ne kadar çok zaman *geçirirse*, ona o kadar yakın olmak istiyordu. Daha yakın hissetti.

Liberty keskin bir nefes alışla uyandı ve neden odun dumanı kokusu ve bir adamın sabit nefes alışının sesiyle bir kanepeye kıvrılmış olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Sonra geri geldi. Poppy Cottage. Lottie. Alex.

Kalp atışları yavaş yavaş normale döndü ve onu uykusundan fırlatan canlı rüyayı tekrar görmek için gözlerini kapattı. Bir rollercoaster'ın üzerinde çığlıklar atarak havada uçarken, tren raydan çıkmış ve karlı bir tepeden aşağı, trafik ışıklarının değişmesini bekleyen bir arabanın bulunduğu kavşağa doğru kaymıştı.

Liberty yaklaştıkça arabanın direksiyonundaki sürücü netleşti ve onun Carys olduğunu fark etti - Carys'in ağzı dehşetten açıktı çünkü Liberty doğrudan ona doğru geliyordu. Liberty panikledi. Durmaya çalıştı, ayakları frene bastı ama pedal yoktu, hiçbir şey yoktu ve durmak için hiçbir şey yapamadı-

Gözleri birden açıldı. Bu sadece bir rüyaydı. Muhtemelen içtiği alkol ve Alex'in buraya geldiğinde uyandırdığı karmaşık duyguların karışımından kaynaklanmıştı. Nefes al, Lib, nefes al.

Karanlığın içine baktı. Şöminede hâlâ közler parlıyordu ve bebek telsizi sakince yeşil renkte yanıyordu. Alex'in nefes alışları düzenli ve sessizdi ama uyuyup uyumadığından emin değildi. Yerde pek rahat edemiyor olmalıydı. Omzunun çok ağrımadığını umuyordu.

Fısıltıyla yaptığı itiraf zihninde dönüp duruyordu: *Ethan'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum.* Bunun farkına varmak bir kurşun ağırlığı gibi hissettirmişti. Kalbinin derinliklerinde Ethan'ın "O" olmadığını biliyordu, peki bunu kabul etmesi için neden Alex'in ona bunu göstermesi gerekmişti?

Çünkü yürümesini istemişti. Ethan'la çok güvenli ve kolay olacaktı, her şey yerli yerine oturacaktı. Ama belki de bunu bu kadar çok istemesi, hayati bir unsurun eksik olduğunu gözden kaçırmasına neden olmuştu: fiziksel olan, kıvılcım, sihir. Yerdeki gri gölgeye baktı.

Ethan'ın yanında Alex'in yanında olduğu gibi ışıldamıyordu. Ethan'ın yanında olması bile gerekmiyordu: onu bir odanın öbür ucunda görmek bile, sanki bulutların arkasından güneş doğmuş gibi başının dönmesine yetiyordu.

Hayal kırıklığı onu ağırlaştırıyordu. Mükemmel olan adama karşı ılık hissetmesi ve kendisi için tamamen yanlış olan adama ateş ve buzla karşılık vermesi tipik değil miydi?

Bağlanma. Ben hiç takılmam.

Babası ve geçmişteki ilişkisi hakkında ona anlattıklarını düşündü. Ne olmuştu ki? Belli ki birini incitmişti. Bu onu şaşırttı mı? Adrenalin patlamaları ve yüksek hızlı yarışlar için yaşayan bir adamın sadık ve güvenilir biri olması pek mümkün değildi, değil mi? Yine de, bir daha birine bağlanmak için kendine güvenmemesi üzücüydü. Yalnız kalmayı seçmiş olması üzücüydü.

Bunu bir kenara itti. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. O sadece evinde kiracıydı ve Noel'e kadar gitmiş olacaktı.

Alex iç çekti. "Sen de mi uyuyamıyorsun?"

Karanlıkta kafasını çevirdi. Aksanı ve sesli harfleri abartma şekli çok çabuk tanıdık gelmişti ve bunu sevimli buluyordu. "Hayır," diye fısıldadı.

Onu daha önce gördüğü gibi hayal etti, kot pantolondan başka bir şey giymemişti, göğsü çıplaktı, bronzlaşmış ve kaslıydı. Isı

hatıra karşısında çözüldü. Sessizlik uzadı. Kalbi battaniyenin altında hızlı bir tempoda atıyordu. Perdelerin tam olarak birleşmediği üst kısımdan lacivert bir gökyüzü üçgeni görünüyordu.

"Bu geceki baloya neden geldin?" diye sordu sessizce. "Gelmeyeceğini söylemiştin.

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Fikrimi değiştirdim.

"Neden?" diye ısrar etti.

Karanlığı yine bir sessizlik kapladı ama gözleri alışmış olmalıydı çünkü artık sehpanın, koltuğun ve Lottie'nin oyuncak kutusunun ana hatlarını görebiliyordu.

"Seni görmek istedim.

"Beni mi?

"Sen. Adamın sesindeki gülümsemeyi duydu. "Ama Ethan'la birlikte olacağımı biliyordun.

Nefesini tutarak cevap bekledi ama cevap gelmedi. İç çekti. "Anlamıyorum.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda.

Lottie arkasını döndüğünde monitör bir dizi ışıkla aydınlandı. Sonra ışıklar söndü.

'Bu gece muhteşem görünüyordun,' dedi. Açıklaması bu muydu, yoksa konuyu mu değiştiriyordu? 'O elbise, saçların...'

Bacakları sıkıştı. Arzu onu yaladı. Karanlığa doğru zayıfça gülümsedi. "Ethan'la olan ilişkiyi yargılamak yerine bunu açılış cümlesi olarak kullanmalıydın.

"Haklısın. Onun sesindeki pişmanlığı duydu. "Ama bunu söylemek zorundaydım. Nasıl hissettiğimi saklayamam. Bu benim doğamda yok.

"Yani..." diye başladı, sonra yutkundu.

Söyleme, oraya gitme, Lib.

Ama kendini durduramadı. Bilmesi gerekiyordu. '... şimdi ne hissediyorsun?'

Cevap vermeden önceki duraklama sonsuza kadar sürdü. Yanağına bir sıcaklık doldu ve irkildi. Tanrım, her şeyi berbat etmişti.

Şimdi. Ne düşünüyordu-

"Hissediyorum...", derin sesi karanlığın içinden ona ulaştı, "... seni çok istediğimi.

Sevinçle parladı - ve inançsızlıkla da.

Bir hışırtı duyuldu ve adamın silueti önünde belirdiğinde ayağa kalktı. Adam onun yanındaki kanepeye tünedi. Kolları birbirini buldu ve adam onu öptü. Geçici olarak. Sorgularcasına.

Sonra ateşli ve acil bir hal aldı. Tıpkı karda mahsur kaldıkları zamanki gibi, ama bu sefer sürpriz değildi ve bunu istiyordu. Bunun özlemini çekiyordu. Tüylerin arasındaki o öpücükten beri arzu yüzeyin altında kaynıyordu.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, saten pürüzsüzlüğünün tadını çıkardı ve tanıdık kokusunu içine çekti. Elleri adamın omuzlarında, sırtında, pazılarında geziniyor, teninin sıcaklığının, saçlarının sert kıvrımlarının tadını çıkarıyordu. Geriye doğru eğilerek onu kendine çekti ve adam ona dokunduğunda vücudu kıvılcımlandı. Ona doğru eğildi, kendisini tamamen kadın gibi hissettirmesine bayıldı. Adam onu daha önce hiçbir erkeğin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyordu - neden? Bunun hiçbir şeye yol açmayacağını bildiği için mi? Adam çenesi ve boynu boyunca öpücükler bırakmaya başladığında mantıklı düşünceler eriyip gitti ve kadın battaniyeyi iterek pijamasının üstünü çekiştirdi, dudaklarının daha aşağı inmesini istedi. Adamın dizi kızının arasına girdi ve kız onu kavradı, ona sürtündü, bir hava akımında onun adını soludu-

Kilitteki anahtarın keskin sesi onları hareketsiz bıraktı.

Liberty ön kapının açıldığını ve sessizce kapandığını duydu.

"Ben Luc," diye nefes aldı Alex. İsteksizce kendini ondan kurtardı ve ayağa kalktı. Kadın üstünü bağladı ve adamın battaniyesine uzanıp onu sarmasını izledi. "Işığı açabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Um - evet.

Parlak ışığa karşı gözlerini kırıştırdı ve onun salon kapısını açtığını duydu. "Luc, merhaba. Natasha nasıl?

'*Tout va bien.*' Liberty doğruldu ve Luc'ün kapı aralığında gülümsediğini gördü. Onun iyiliğı için İngilizceye döndü. 'Bir oğlumuz oldu. Arthur,' dedi gururla. 'Bu sefer her şey çok çabuk oldu, ama hiçbir sorun çıkmadı ve o muhteşem. Tıpkı Nat'e benziyor. Onun mavi gözlerine sahip.

Liberty gülümsedi. Yorgunluktan rengi griye dönmüştü ama gözleri ışıltı ışıltı.

'Bu harika! Tebrikler,' dedi Liberty.

Alex arkadaşının sırtına bir tokat attı. "*Bravo,*" dedi ve ona sarılırken Fransızca bir şeyler daha mırıldandı.

Luc biraz şaşkın görünüyordu. Lottie'nin üst kattan gelen kıpırtı sesiyle hepsi başlarını kaldırdı.

"Neden sen biraz uyumuyorsun, ben de bu sabah Lottie'ye bakayım? Liberty ayağı kalkarak öneride bulundu. Küçük kıızı parka götürebilir, belki de pastanede kek yemeye uğrayabilirdi.

'Sorun değil,' dedi Luc. 'Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Lottie'nin küçük kardeşiyle bir an önce tanışmasını istiyorum. Onu birkaç saat içinde hastaneye götüreceğim. Önce Nat'e dinlenmesi için bir şans ver. Alex'ten Lottie'ye ve tekrar ona baktı, sonra sırtıttı. "Demek ikiniz de kaldınız, ha?

"Alex bana bir gece çantası getirdi," dedi hemen. 'Ve Lottie konusunda bana yardım etti. Ona karşı çok iyiydi.

"Siz ikiniz evinize gidin," dedi Luc. 'Kendi yataklarınızda uyuyun. Kanepede pek rahat etmiş olamazsınız. Göz kırptı ve Liberty öfkeyle kızardı.

Alex ise hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Eğer eminsen.

Giyindiler, eşyalarını topladılar ve Lottie'yi rahatsız etmemek için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ayrıldılar. Alex'in ödünç aldığı araba kulübenin önüne park edilmişti. Karanlıkta ne renk olduğunu göremiyordu ama şekli kendine özgüydü: sanki gerilmiş gibi görünen kocaman bir kaputu olan alçak bir spor araba. Alex'e çok yakışıyordu.

"Bu araba da ne? Liberty az önce orada olanlar hakkında konuşmak istemeyerek sordu. Yanakları hâlâ

Luc'un sözünü kesişini hatırlayınca ateş bastı. Salona gelip onları yakaladığını düşünsenize.

"Bir TVR." Alex omuz silkti. "Bu markayı bilmiyorum. Jake İngiliz olduğunu söyledi.

Motor ilk denemede çalışmadı ve onu hayata döndürürken izledi.

"Muhtemelen çok
değerlidir. "Evet.

Eminim.

Sonunda arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Adamın arabayı dikkatle sürdüğünü, klasik arabayı virajlardan yavaşça geçirdiğini, uyuyan köyün içinden yavaşça geçtiğini fark etti.

Kulübelerden oluşan sokaklar karanlıkta birbirine sokulmuş, şurada burada turuncu lamba ışıklarıyla noktalanmıştı. Köprüyü geçtiler ve ıssız olan ana yola çıktılar. Alex'e gizli bir bakış attı. Çenesi gergindi ve elleri direksiyonun etrafında kenetlenmişti.

Eve döndüklerinde ne olacaktı? Kaldıkları yerden devam etmek istiyor muydu?

Sonunda Damselfly Kulübesi'ne vardılar. Alex motoru durdurdu ve ona döndü. Sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi görünüyordu.

Boğazı düğümlendi. Nasıl hissettiğini anlamak için zamana ihtiyacı vardı, ne hissettiğinden emin değildi-

"Bir daha olmayacak," dedi sessizce. "Söz veriyorum.

Gözlerini kırptırdı. Bunun olacağını tahmin etmemiştir. Bu yüzüne inen bir tokattı.

Kız bir şey söyleyemeden adam arabayı açtı ve indi. Liberty sersemlemiş bir halde onun kulübeye doğru ilerleyişini izledi.

On Yedinci Bölüm

Alex ön kapıya doğru yürüdü. Dün gece hiç alkol almamıştı ama bu sabah kendini dünyanın en kötü akşamdan kalması gibi hissediyordu.

Pişmanlık. Kafasındaki, midesindeki bu gri ağrı buydu. Pişmanlık ve vicdan azabı - ve kendine duyduğu öfke.

"Bir dakika bekleyin! Liberty arkasından seslendi. Adam durdu. Nefes nefese ona yetişti. "Ne demek bir daha olmayacak?

Gökyüzü güneşi beklerken menekşeye dönüyordu. Yükseklerden bir yerden bir karga öttü.

Onun derdi neydi böyle? Buraya geldiğinden beri her şeyi berbat etmeye, yanlış şeyler söylemeye devam ediyordu. "Bu olmamalıydı. Buna izin vermemeliydim-"

"Yapmamalı *mıydın*? Parmağını göğsüne götürdü. "Peki ya ben? Ben de oradaydım, hatırladın mı? Benim ne istediğimin bir önemi yok mu?

Saçları dağınıktı ve rengi şafağın mavimsi ışığıyla matlaşmıştı ama gözleri parlıyordu ve alnı öfkeli bir düğümle kırışmıştı. Çok canlıydı. Ateşli. Güzeldi.

Sessizce, 'Sadece seni düşünüyorum, Liberty' dedi. Seni incitmek istemiyorum. Saçlarından bir tutamı yüzüne doğru itti ve yanağına dokundu. Onun için yaptığı eldivenlerin yün astarı kadar yumuşaktı. 'Farklı şeyler istiyoruz, bunu biliyorsun. İşte bu yüzden ona izin verdiğime inanamıyorum.

Bunun olması için...' Luc'ün belirsiz yönünü işaret etti. O çok daha iyisini hak ediyordu.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve iç geçirdi. "Söz veriyorum bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Çarşamba, 17 Aralık

Guy'ın garajına sadece birkaç mil vardı, bu yüzden Alex oraya kadar yürüdü. Dünya kadar zamanı vardı, neden olmasındı? Ormanın içinden geçip ana yoldan karşıya geçti, sonra dereyi ve dolambaçlı yolu takip ederek Willowbrook köyüne ulaştı. Kış olmasına ve ağaçların çoğunun yapraklarını dökmüş olmasına rağmen doğa hâlâ canlıydı: sincaplar, tavşanlar, hatta bir tilki bile görmüştü. Kuş seslerinden oluşan orkestranın farkına varmıştı: küçük kuşların tiz ötüşleri, kargaların ve saksağanların gırtlaktan gelen alçak sesleri. Bu sakin yere ilk geldiğinde takdir etmediği ayrıntılar. Ve dere her gün onun için farklı bir müzik parçası çalıyordu. Karlar eridikten sonra gürül gürül ve dolu dolu akıyordu; açık günlerde ise sakin ve melodikti.

Guy'ın garajına vardığında kafası her zaman daha berrak, ruh hali daha parlaktı ve Triumph üzerinde çalışmayı gerçekten dört gözle bekliyordu. Guy ona kendi tulumunu bile vermişti.

İyi giyimli bir bayan içeri girdiğinde atölyede farları söküyordu. "Bay Ricard?" dedi.

Alex yukarı baktı. "Bu benim. Birkaç hafta önce olsa temkinli davranırdı ama burada kimsenin adından ya da ününden fazla etkilenmiş gibi görünmediğini fark etmişti.

Ayaklarını sürüyerek yürüdü. Şık bir tüvit ceket ve kaşmir kazak giymişti, yağ lekeli metal ve makinelerin arasında yersiz görünüyordu. 'Benim adım Anna. Dün arabamı getirdim ve Bob burada yardımcı olduğunuzdan bahsetti.

"Ah. Üzgünüm, Bob bugün burada değil. Guy onu nerede bulabileceğinizi biliyor olabilir."

"Aslında seni görmeye geldim. Mektupların hakkında. Babanı tanıyan birini aradığımı duydum."

Lambayı yere bıraktı. Artık tüm dikkati onun üzerindeydi. "Bu doğru. Adı M ile başlayan bir kadın."

Adının ne olduğunu söylemişti? Anna. Ellili yaşlarının sonundaymış gibi görünüyordu. Doğru yaş.

Anna gülümsedi. "Adı Mary'ydi. Kalbi yerinden fırladı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi hemen. "Artık değil. Burada uzun süre yaşamadı, sadece birkaç yıl. Ama babanla kasabadaki otelde çalışırken tanıştığını hatırlıyorum - babanın kaldığı otelde."

Nefesi kesildi. Kafasında bir sürü soru uçuşuyordu ve nereden başlayacağını bilmek zordu. "Soyadını biliyor musunuz?"

Özür dilerim. Arkadaşımın yaşadığı evde bir oda kiralamıştı. Onu çok iyi tanı mıyordum. Ama dinleyen herkese babandan ve nasıl çıktıklarından bahsettiğini hatırlıyorum. Dudakları ince kırmızı bir çizgi yaptı. "O - nasıl desem? - bir parti kıızıydı. Hamile kaldığında pek de şaşırmadık. Ne yazık ki."

Yargılama ve onaylamama açıkça görülüyordu. Alex bunları bir kenara bırakıp gerçeklere odaklanmaya çalıştı. "Onun ya da bebeği hakkında başka bilginiz var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hamileliğini saklaması imkânsız hale gelince ayrıldı ve otelden kovuldu. Korkarım o günlerde işverenler daha az hoşgörülüydü. Uzaklara taşındı ve onu bir daha hiç görmedik."

Hayal kırıklığı içinden süzülüyordu. Hikâye giderek daha trajik bir hal alıyordu. Yalnızdı, hamileydi, sonra işini de kaybetmişti.

Bir kâğıt parçasına numarasını karaladı ve kadına uzattı. "Başka bir şey hatırlarsanız - herhangi bir şey - lütfen beni arayın."

Başını salladı.

"Bana bu Mary hakkında başka ne söyleyebilirsin? Nasıl biriydi?" diye ekledi biraz umutsuzca.

"Babanızın şöhreti ve zenginliği onu çok etkilemişti. Bay Ricard, onu bulmaya çalışarak iyi bir şey yaptığınızı biliyorum ve küçük bir çocuğu tek başına büyütürken zor zamanlar geçirmiş olmalı, ama ...', kelimelerini özenle seçiyor gibiydi, '... masum değildi, hiçbir şekilde. Ve sanırım babanı bir yemek bileti olarak gördü.

"Yemek bileti mi?

Anna rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "O bir servet avcısıydı. Ve bunu gizlemiyordu.

Onun gidişini izlerken Alex bunu düşündü. Bir şey fark eder miydi? Görünüşe bakılırsa genç bir kızdı ama babasıyla olan ilişkisinin sonucu hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştirebilirdi. Niyeti ne olursa olsun, işsiz ve tek başına büyütmesi gereken bir çocukla kalmıştı.

Hayır, diye karar verdi, onun için fark etmezdi. Aslında bugün öğrendikleri onu yardım etmeye daha da kararlı hale getirmişti. Sadece çok geç olmamasını umuyordu.

Liberty, Button Hole'un arka odasında idi ve sessiz bir andan yararlanarak yeni bir yorgan üstünün dikişlerini sıkıyordu. Uzun ince kumaş şeritlerini makinede diktikten sonra çapraz olarak yerleştirmişti; bitip kapitone edildikten sonra Evie bunu dükkânda sergilemeyi ve ticarette jöle ruloları olarak bilinen kumaş şerit paketlerini tanıtmayı planlıyordu. Bunlar yeni başlayanlar için kapitone yapmayı biraz daha kolaylaştırıyordu çünkü kumaşlar önceden kesilmişti ve bir paketteki tüm renkler birbiriyle uyumluydu.

Kumaşı kaydırmak için kaldırdığında ütü tısladı. Çalışırken aklında Ethan'la yaptığı zor konuşma vardı. İki gün önce telefonda konuşmuşlardı ve Ethan ilk başta biraz alınganlık göstermişti,

Ama sonra itiraf etti, "Benim için aynı şekilde hissetmediğini biliyordum.

"Öyle mi?" Kendini kötü hissetti.

Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Ve ben bir Fransız yarış pilotuyla rekabet edemem.

Alex mi? Ama o - biz değiliz-'

Alaycı bir kahkaha attı. "Sürekli onun hakkında konuşuyorsun. "Öyle mi? Birdenbire solgunlaştığını hissetti.

'Ve sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Motosiklet, para, kupalar - kıyaslandığında geri kalanımızı sıkıcı gösteriyor.

Çok şaşırmıştı. Ve o çok yanılıyordu. Bisikletler ve para onu hiç heyecanlandırmıyordu. Tam tersi.

"Ethan, konu bu değil. Senden çok hoşlanıyorum. Sadece o kıvılcımı hissetmiyorum.'

Sesi yumuşamıştı. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler.

Liberty ütüyü indirdi ve ütüyü tekrar yavaşça indirmeden önce bir sonraki bölüme parmakla bastırdı.

Artık Alex'le aralarında her şey değişmişti. Hâlâ arkadaş canlısıydı ve son birkaç gündür birlikte yemek yiyor, köpeği gezdiriyor ve akşamları ateşin önünde vakit geçiriyorlardı. Hatta bu gece Luc ve Natasha'yı ziyaret etmek ve bebek Arthur'la ilk kez tanışmak için plan bile yapmışlardı. Ama odada bir fil vardı ve onunla nasıl başa çıkacağından emin değildi.

Balo gecesini unutmaya çalışmıştı ama bu çok zordu. Ethan'a karşı o kadar düşmanca davranmıştı ki, sanki kıskanmış gibiydi. Sonra Poppy Cottage'a gelerek ve yardım etmek için kalarak çok düşünceli davranmıştı ve gece onu öptüğünde ve ona sarıldığında ...

O anıyı aklından çıkaramıyordu. Bunu defalarca tekrarlamıştı ama yoğunluğu hiç azalmamıştı. Onu incitmek istemediğini söylemişti, ki bu çok asilce bir davranıştı, ama bu sözleri söylerken yüzüne öyle bir şefkatle dokunmuştu ki nefesi kesilmişti. Bu... unutulmazdı.

Ama bunu unutmak zorundaydı. O haklıydı: Onların bir geleceği yoktu.

Bunu açıkça belirtmişti.

Ütüyü yere bıraktı ve fişi gereğinden fazla güç kullanarak prizden çekti. Bunu unutmak zorundaydı ve unutacaktı da.

Zamanla bunu aklından çıkaracağından ve hayatına devam edeceğinden emindi.

'Luc sadece bezini değiştiriyor. Uzun sürmez,' dedi Natasha. Kahve masasının üzerine içinde dumanı tüten sıcak şarap kupaları ve pudra şekeri serpilmiş bir tabak kıymalı börek bulunan bir tepsi koydu ve Alex ile Liberty'ye kendilerine yardım etmelerini söyledi.

"Ben de bir bayan turtası alabilir miyim, anne?" diye sordu Lottie.

"Elbette yiyebilirsin. Neden burada benimle oturup yemiyorsun? Natasha koltuğa oturdu ve onun kucağını okşadı.

"Bu Noel Fransa'ya mı gidiyorsun?" diye sordu Alex.

Natasha başını salladı. 'Burada sakın bir mola vereceğiz, sadece dördümüz, gerçi yeni yıl için de gidebiliriz. Peki ya siz?

'Uçuş rezervasyonumu yeni yaptırdım,' dedi.

Liberty'nin başı döndü. Kendisine daha önce bundan bahsetmemiş olmasından dolayı bir acı hissetti.

"Ayın yirmi üçünde ayrılıyorum.

Salı günü. Tabağındaki hamur işinden bir parça kopardı. Neden hayal kırıklığına uğradığını bilmiyordu: Noel'den önce gideceğini hep biliyordu.

Bunun nedeni burada, bu odada olanlardı. O hararetli an onun için her şeyi değiştirmişti. Sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden olmuştu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Natasha gülümsedi. "İşte geliyor.

Luc kapıyı açtı ve misafirlerine sıcak bir şekilde gülümsedi. Liberty ve Alex'in oturduğu kanepeye yaklaşıırken, "Davul çalın lütfen," dedi. Onların görebileceği şekilde çömeldi.

bebeği kucağına aldı. Luc gururla, "Özgürlük, Alex, Arthur'la tanış," dedi.

Liberty, bebeğin küçük yüzüne bakarak, "Oh, o muhteşem," diye fısıldadı. "O tamamen... mükemmel.

"Onu tutmak ister misin, Lib? Natasha sordu.

Kadın sırttı. "Aptalca bir soru.

Luc oğlunu dikkatle onun kollarına bıraktı. Arthur'un ağırlığı neredeyse sıfırdı ve yumuşak krem rengi bir bebek bezi giydirilmiş, üzerine de ince pamuklu bir battaniye örtülmüştü. Ciddi gözlerle Liberty'ye bakıyordu.

"Orada mutlu," dedi Natasha. Küçük Lottie kucağında kıvrılmıştı, bir kolunda en sevdiği, oldukça hırpalanmış oyuncak bebeği vardı.

Liberty, "Ona bir dakika verin, muhtemelen ağlamaya başlayacaktır," diye espri yaptı.

Kollarında çok sıcaktı. Gözlerini ondan alamıyordu. Bebek losyonu kokuyordu ve onunla ilgili her şey narin ve küçüktü: burnu, kulakları, parmakları onunkilerin etrafında kıvrılmış ve sıkıca tutunmuştu. İçinde beklenmedik ve bunaltıcı duygular yükseldi ve boğazını sıktı.

"Lib, iyi misin?" diye sordu Natasha.

Gözlerini kırptırdı, gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Evet. Hormonlardan falan olmalı. Kızardı.

"Liberty kendini anaç hissediyor," dedi Alex kesin bir ifadeyle. 'Kendine ait bir ailesi olsun istiyor.

Nefes nefese kaldı. "Herkes söylediğin için teşekkürler!

"Bu çok açık," diye omuz silkti. "Onu kaçırmak istiyormuş gibi görünüyorsun.

Herkes güldü ve kızın yanakları kızardı.

Lottie annesinin kucağından atladı ve yanına geldi. "Libtea, Arthur'u kaçıramazsın," dedi ciddiyetle. "O annemin ve benim bebeğim.

Liberty onun sarı saçlarını okşamak için uzandı. "Biliyorum tatlım. Merak etme, böyle bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmem. Alex aptalca davranıyor.'

Aklına bir fikir geldi ve küçük kız sıçrayarak babasının yanına gitti. 'Baba, Alex senin bildiğin şarkıyı biliyor ve o da söyledi

Bana!'

"Öyle mi? Hangisi?'

Açılış şarkısını söylerken bebeğini sallıyordu.

Luc'un gözleri parladı. "Belki de kendi ailesi olduğu zaman için alıştırma yapıyordur.

Alex gözlerini devirdi.

"Yapamaz," diye alay etti Lottie. "Sadece kızlar bebek sahibi olabilir.

"Belki evlenmek istediği bir kız bulur. Luc Liberty'ye gülümsedi.

Utanarak bakışlarını indirdi ve Arthur'un başını okşadı. Teni parmaklarının altında inanılmaz derecede yumuşaktı. Natasha'yla balo gecesi hakkında konuşmamıştı - buna fırsat olmamıştı - ama Luc açıkça kendi sonuçlarını çıkarmıştı.

Lottie Alex'e döndü. "Hangi kızdan çocuk yapacaksın, Alex?

"Lottie," dedi Natasha gülümseyerek, "bu çok kişisel bir soru.

Lottie onu görmezden geldi ve bebeğini onun kucağına bıraktı. "Libtea mı olacak?

Liberty nereye bakacağını bilemedi. Yanakları öylesine yanıyordu ki, Natasha'nın onlara ikram ettiği sıcak şarapla aynı renkte olmalıydılar.

"Bebek sahibi olmayacağım, *küçük hanım*," dedi Alex. Bebeği oturur pozisyona getirdi ve sanki bir direksiyonu tutuyormuş gibi kollarını düzeltti. Onu önce sola, sonra sağa yatırdı, böylece araba sürüyormuş gibi yaptı.

Liberty gerildi. Bu kanepede olanları düşündü ve onun bu sözleri söylediğini duymak canını yaktı, çünkü bunu hiç unutamamıştı. Aksine, şimdi tadına bakmıştı ve sadece daha fazlasını istiyordu.

"Hiç bebek yok mu? Lottie inanamıyordu.

Başını salladı.

"Neden?

"Lottie..." diye uyardı Natasha. Liberty'ye endişeyle baktı.

Arthur sızlanmaya başladı. Liberty onu dikkatle omzuna aldı ve sırtını ovdu.

Alex onun yanında son derece sakindi. Kız ona baktığında, Alex'in bakışları onunkilerle sabit bir şekilde buluştu. "Çünkü maceraları severim," dedi. "Ve maceracılarıdan iyi baba olmaz.

Damselfly Cottage'a döndüğünde Liberty kumaş zulasını karıştırdı, birbirine yakışan ve Arthur'un bebek odasıyla uyumlu olacak yarım düzine kadar kumaş seçti. (Bebek yorganını yaparken Evie ve Jake'in nişan yorganını bir kenara koymaya karar vermişti: beşik boyutunda, uzun sürmeyecekti). Kumaş seçimi adaçayı yeşili, kızıl kahverengi, krem, turuncu ve arduvazdan oluşuyordu. Bir ya da iki tanesi sevimli bir ormanlık temaya sahipti ve küçük tilkiler, sincaplar ve çam ağaçlarıyla desenliydi. Geri kalanlar geometrik ya da düzdü ve Liberty'nin yorganlarına modern görünümünü veren de bu sadelikti. Asla telaşlı değillerdi. Destek için Button Hole'a yeni gelen ve pastel gri zemin üzerinde beyaz geyik silueti içeren kumaşlardan birini kullanacaktı.

Malzemeyi kesme matının üzerine serdi ve dört inçlik karelerin küçük bir karyola yorganı için mükemmel olacağına karar verdi.

Ölçüp biçerken, kafasının içinde Alex'in sözlerini duymaya devam ediyordu: *Bebek sahibi olmayacağım.*

Bir gün anne olmak için sabırsızlanıyordu. Küçük Arthur'u kucağına aldıktan, onun güven dolu bakışlarını gördükten, o muhteşem, mutlu guruldama seslerini duyduktan ve boynuna sokulduğunu hissettikten sonra şimdi daha da çok istiyordu. Çocukken Carys'in evine gitmeyi hep sevmişti: kaosu, gürültüyü, sevgi dolu büyük bir ailenin enerjisini sevmişti. Natasha, Luc'ün Fransa'daki büyük ailesinden bahsettiğinde Liberty kıskanmıştı. Aile onun için her şey demektir.

Bu da zaten bildiği şeyi daha da pekiştiriyordu: Alex onun için tamamen yanlış biriydi. Onu düşünmeyi bırakmalı ve

Hayalindeki erkeği bulmaya konsantre olacaktı. Turuncu defterin köşesi çantasından dışarı çıkmıştı ve gözüne çarptı. Onu eline aldı ve meydan okuması hakkında düşündü.

Yarın başka bir gündü, başka bir evet için şanstı. Eninde sonunda onun için mükemmel olan biriyle tanışacaktı. Tanışacaktı.

Perşembe, 18 Aralık

Brenda geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Neredeyse bitirdim!"

Liberty evin içine adım attı. Ethan'ın arabası yolda değildi ve Brenda'yı salona kadar takip ettiğinde de ondan bir iz yoktu. Rahatlamıştı ama Ethan'ın kendisinden kaçtığı hissine kapılmıştı ve bu yüzden kendini kötü hissediyordu. "Gösteri için yorgan mı?"

Brenda başıyla onayladı. "Sadece ciltleri dikiyorum, sonra hazır olacak."

"Görebilir miyim?"

Doksan santim karelik yorganı kanepenin üzerine serdiler ve Liberty arkadaşının iğne işinin karmaşıklığına hayran kalarak üzerinde uzun uzun düşündü. Brenda çay ve bir tabak lezzetli kızılıcık ve beyaz çikolatalı kurabiye getirdi. Sonra işe koyuldular, dikiş diktiler.

"Üzerinde çalıştığın şey nedir, canım?" diye sordu Liberty.

"Arkadaşım Natasha'nın bebeği Arthur için bir karyola yorganı. O bir bebek."

Dört günlük,' dedi hoşgörüyle.

Brenda gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Bu kadar küçükken çok tatlı oluyorlar."

'Sevimli olmak yetmez! O muhteşem. Arthur'u kucağına alma anısı bile kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

"Bebekleri seviyorsun o zaman? Brenda kıkırdadı.

"Sev onları. Sesindeki özlemi gizleyemiyordu."

Brenda, 'Ethan bana ikinizin arasında bir şeylerin yürümediğini söyledi' demeden önce bir duraklama oldu. Merak etme, ayrıntılara girmede - bunu asla yapmazdı - ama bunun hiçbir şeyi değiştirmedeğini bilmeni istiyorum. En azından benim için.

"Ya da ben, Brenda," dedi nazikçe. 'Ve hala bir gün dükkana gelip kendi kumaşlarını seçecek kadar iyi olmanı umuyorum.

"Evet, bu konuda çok iyi bir danışmanla görüşüyorum ve" dedi gözleri parlayarak, "geçen gün bahçeye çıkmayı başardım.

Liberty nefesini tuttu ve ona sarılmak için dikişini yere bıraktı. 'Oh, bu harika! Nasıl hissettirdi?

"Berbat. Ama
başardım.' "Çok
memnun oldum.

"Her şey size bağlı, genç bayan. Danışmanlık hizmeti de yardımcı oldu ama en çok da siz.

Liberty ona bakakaldı. "Ben mi? Nasıl?

Brenda'nın dudakları kıpırdadı. "Evet diyerek bana ilham verdin."

"Gerçekten mi?" Kalbi sevinçle yerinden fırladı.

Brenda başıyla onayladı. 'Eğer sen motosiklete binebiliyor ve tüm bu korkunç şeyleri yapabiliyorsan, o zaman ben de kendimi zorlamaya başlamalıyım diye düşündüm. Bana kimsenin bunu benim için yapamayacağını hatırlattın. Eğer denemeye devam etmezsem, hiçbir şey değişmeyecek. Bir parmağını göğsüne bastırdı. "Bunun üstesinden gelmek istiyorum ve bunu Ethan'ın iyiliği için yapmak istiyorum. Böylece artık benimle ilgilenmek zorunda kalmayacak.

"Brenda, seninle çok gurur duyuyorum. Liberty gözlerini kırptırdı. Birine bu kadar cesur bir şey yapması için ilham verdiğine inanmak zordu. Brenda'nın hastalığı hakkında ne bildiğini bildiğinden, dışarı adım atmanın turuncu defterindeki her şeyden çok daha büyük bir başarı olduğunun farkındaydı.

"Ağlama, canım.

Liberty sırtıttı. "Sadece gözüme bir şey kaçtı.

Brenda ona bir mendil uzattı. "Ethan çok mutlu oldu.

"Eminim öyledir. Peçeteyi yere bıraktı ve Brenda'nın bakışlarıyla yüz yüze geldi. "O - o iyi bir adam. Aramızdaki ilişkinin yürümemesine gerçekten üzıldüm. Gerçekten yürümesini istedim.

"Ah. Brenda'nın ayrılıklarının nedenini merak ettiği anlaşıldı.

Liberty'nin Ethan'a olan saygısı ikiye katlandı, çünkü gerçekten de ilişkilerine dair hiçbir ayrıntıyı annesiyle paylaşmamıştı. "Ama bu her zaman bizim kontrolümüzde değil, d e ğ i l mi?" dedi.

Brenda. "Kime karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimizi.

"Evet. Liberty kuru bir kahkaha attı. Bilmiyor muydu! Onun

Beyni Alex'in kendisi için yanlış olduğunu biliyordu ama vücudu ona başka bir düzeyde tepki veriyordu. Beyniyle hiçbir ilgisi olmayan bir düzeyde.

Brenda bir ipliği kopardı. "İşte," dedi muzaffer bir edayla. 'Yorganım bitti ve gitmeye hazır.

Liberty gülümsedi. 'Aferin Brenda. Eminim festivalde buna bayılacaklar.

Umarım öyledir canım. Herkesin görmesi için güzel bir Fransız şatosunda asılı olacağını düşünmek beni gerçekten heyecanlandırdı. Bu gece ayrılırken yanında götürebilirsin.

'Evie onları yarın postalayacak. Gitmeden önce fotoğrafını çekmek ister misin?'

"Ah, evet. Brenda dudağını ısırıldı. "Ethan genelde bunu benim için yapar ama geç saate kadar dönmeyecek.

Liberty küçük odada etrafına bakındı. 'Neden yarın dükkânda fotoğrafını çekmiyorum? Hem daha geniş bir alan olur hem de gün ışığında en iyi halini alır. Evie bana yardım eder.

Brenda ona gülümsedi. "İyi fikir. İnternette yayınlayabilmem için resimleri bana göndermeyi unutma.

"Artık çevrimiçi misin?

Öyleyim. Beni dönüştürdüğün başka bir şey daha. Bu yolla şimdiden yeni arkadaşlar edindim ve dünyanın dört bir yanındaki herkesin yorganlarının resimlerini görmeye bayılıyorum. Çok ilham verici.

Liberty gülümsedi. "Sevindim. Brenda adına gerçekten

mutluydu. Bir dünyada yaşamak ancak iyi bir şey olabilirdi

Sınırların önemli olmadığı ve yorgan sevgisinin insanları bir araya getirdiği bir yer.

19 Aralık Cuma

Evie, Brenda'nın yorganını daha yakından incelemek için fotoğraflarken duraklayarak, "Gerçekten inanılmaz," dedi.

Onu Button Hole'un arka odasına asmışlardı; bir duvar bu amaçla bilinçli olarak boş bırakılmıştı. Bir zamanlar Evie bu rayı, dükkân başarılı bir iş haline gelmeden önce yaptığı perdeleri asmak için kullanmıştı.

"Şu küçük üçgenlere bakın," diye devam etti Evie. 'Benim başparmağımdan daha küçükler. Ve bu T-bloklar, ne kadar karmaşık olduklarını görüyor musunuz? Bu kadın gerçekten yetenekli.

Liberty başıyla onayladı. 'Renkleri ve desenleri seçme konusunda gerçekten iyi bir gözü var. Buraya gelip kumaşı kendisi seçebilseydi neler yapabileceğini bir düşünün.

"Biliyorum. Ama işin iyi tarafı, bu güzel yorganı yapmak için zamanı oldu.

Evie fotoğraf çekmeyi bitirdi, ardından birkaç yakın çekim için yorganı çalışma masasının üzerine örttü. Bu iş bittikten sonra yorganı dikkatlice katladılar ve Evie'nin iki ve Liberty'nin bir yorganıyla birlikte gönderilmek üzere paketlediler. Dükkânın zili birkaç kez çalarak öğle arası sükûnetinin sona erdiğini ve müşterilerinin olduğunu işaret etti.

Evie saatini kontrol etti. "Bunları hemen postaneye götürsem iyi olacak.

"Festival ne zaman başlıyor?

"Aralık ayının yirmi yedisi. Kırmızı paltosuna uzandı.

"Yorgan festivali düzenlemek için yılın garip bir zamanı, sizce de öyle değil mi?

'Görünüşe göre çok popüler. Sanırım Noel zamanı insanların daha fazla boş vakti oluyor.

Liberty iki büyük çantayı almadan önce Evie'nin kolileri her iki kolunun altına sıkıştırmasına yardım etti. Paketler ağır ve hacimliydı. Kasada biriken müşteri kuyruğuna bir göz attı. "Biraz beklerseniz, onları taşımanıza yardım edebilirim.

Evie başını salladı. 'Bu işi bitirip listemden silmeyi tercih ederim. Bugün Noel'den önceki son gönderi ve festival organizatörleri başvuruları zamanında almak konusunda çok katılar. Bir arkadaşım geçen yıl yorganının geç geldiğini ve festivalin onu yarışmaya sokmayı reddettiğini söyledi. Aceleyle kapıya doğru yürüdü. "Uzun sürmez.

Liberty, son dakika dikiş malzemeleri ve Noel hediyeleri alan bir dizi müşteriye hizmet verdi. Patchwork yastık setleri özellikle popüler olmuştu.

"Bunları kendim yapmak için gerçekten sabırsızlanıyorum," dedi iki kit satın alan bir müşteri. 'Bir yastığı kendim için, diğerini de hediye etmek için yapacağım. El yapımı bir şey almak oldukça özel, sizce de öyle değil mi?

"Kesinlikle. Liberty gülümsedi. Bir ambulans gıcırdayarak geçti ve herkesin dışarı bakmasına neden oldu. "Yastıkları da ister misiniz?

"Evet, lütfen. Beni bir yolculuktan daha kurtarın. Buraya gelmek için yirmi mil yol kat ettim, biliyorsun. Bu dükkan tam bir hazine.'

Düğme Deliği popüler bir yer haline gelmiş, çok uzaklardan müşteri çekmeye başlamıştı. Liberty müşterilere elinden geldiğince hızlı hizmet ediyordu ama kumaş kesmek yavaş bir işlemdi ve Evie'nin acele etmesini dileyerek saatine baktı. Postanede muazzam bir kuyruk olmalıydı: yılın bu zamanında herkes hediye ve kart gönderiyor olmalıydı.

Biri kapıyı açıp içeri fırladığında dükkânın zili şiddetle çaldı. Dükkândaki herkes dönüp baktı.

"Özgürlük!" diye nefes nefese kaldı George. Bir yığın kahverengi paketi kapının yanına bıraktı.

Liberty kaşlarını çattı. Evie'nin yorganlarıyla ne yapıyordu? Peki paketler neden kirli ve buruşuk görünüyordu?

"Evie bir kaza geçirdi!

Döner kesici elinden düştü ve Carys'in araba kazası anıları kafasında canlandı. "Ne oldu?

'Ana caddedeki buz parçasına basıp düştü ve kendini yaraladı. Bir ambulans geldi.

'Neyi incitti? Ciddi bir şey mi?'

"Korkarım bundan daha fazlasını bilmiyorum.

'Jake biliyor mu? Onu aramam gerek. Telefonu eline aldı.

George bir elini havaya kaldırdı. 'O iş çoktan halledildi. Doğruca hastaneye gitti.

Panik onu yakaladı. Evie onun patronundan daha fazlasıydı. Eğer ona bir şey olursa-

"Özgürlük mü? Özgürlük!'

George onun önünde duruyordu. Onu omuzlarından tuttu. "Merak etme. Sadece bir düşmeydi ve o artık emin ellerde.

"Doğru. Yutkunmaya çalıştı ama ağzı kurudu, boğazı sıkıştı.

'Bu paketler düştüğü yerdeydi. Onları nereye koymamı istersiniz?

Yorganlar. "Gönderilmeleri gerekiyor. Bugün son postalama! Duvardaki saate baktı ve kalbi sıkıştı.

"Korkarım kaçırdınız," dedi George. "Postane yarım saat önce kapandı.

On Sekizinci Bölüm

Cumartesi, 20 Aralık

"Taşıdığım tüm o yorganların düşüşümü hafifleteceğini düşünemediniz. Evie üzüntüyle askısına baktı.

Liberty gülümsedi. Evie'nin iyi olduğu ve sadece kolunun kırıldığı için çok rahatlamıştı. Patronu daha önce hastaneden taburcu edilmişti ve şimdi yatağında doğrulup oturuyordu, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Liberty, Button Hole kapanır kapanmaz etrafı aramıştı.

"Ve işin bonusu, artık Noel yemeği pişirmek zorunda kalmayacağım. Evie'nin gamzeleri gülümserken parladı.

"Çok doğru," dedi Jake. Elinde onlar için bir tepsi sıcak içeceklerle yatak odasına girdi. 'Dinlenmekten başka bir şey yapmayacaksınız, olabilecekleri göz önüne alırsak-' Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi ağzı kapandı ve Liberty'ye endişeli bir bakış fırlattı.

Evie'nin yanaklarında kırmızı lekeler belirdi.

"Ne olmuş olabilir ki? Liberty şaşkınlıkla sordu.

"Hiçbir şey-

"Demek istedi ki-

Onlar vardı konuşulan içinde Birlikte. Onlar

durdu ve Evie daha da çok kızardı.

Özgürlük bakışlı itibaren bir için ve diğer anlamadan önce. "Hamile misin?

Evie yavaşça başını salladı.

Liberty'nin nefesi kesildi. "Oh, Evie, bu harika!

"Daha çok erken," dedi Evie. 'Bu yüzden henüz bir şey söylemek istemedim. Bebek yazın doğacak.

Jake Evie'nin başının üstünü öptü. "Şimdi ayağımı bu işe başarıyla soktuğuma göre," dedi sert bir sesle, "sizi yalnız bırakayım.

Liberty arkadaşına sarıldı. 'Tek kelime etmeyeceğim, söz veriyorum ve senin adına çok mutluyum. Sen ve Jake harika ebeveynler olacaksınız. Bu yüzden mi evleniyorsunuz?

Evie gülümsedi. "Aslında hayır. Hamile olduğumu fark etmeden önce bu konuyu zaten konuşmuştuk. Ama bu yakında evlenmek istediğim anlamına geliyor.

Liberty arkadaşları için çok heyecanlıydı. Yine de bu haber onu da raydan çıkarmıştı. Natasha ve şimdi de Evie... İcini bir kıskançlık duygusu kapladı. Aklına başka bir düşünce gelince bunu bir kenara itmeye çalıştı. "Bebeğin iyi olup olmadığını kontrol ettiler mi?

'Evet. Bu yüzden bu kadar uzun süre hastanede kaldım. Bir tarama yaptırdım ve çok şükür iyi görünüyor.

"Ne kadar rahatladım.

"Yorganlara ne olduğunu biliyor musun? Evie umutla sordu.

Liberty kötü haberi vermekten nefret ediyordu. 'Ne yazık ki ben olanları duyduğumda postane kapalıydı. George onları dükkana getirdi.'

"Oh, hayır. Bu da giriş tarihini kaçırdığımız anlamına geliyor. Evie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama her zamanki pozitifliğiyle hemen omuz silkti. "Oh, pekala. Başka yorgan sergileri de olacak.

"Bunun kadar büyük değil ve bir süre daha da olmayacak. Liberty Brenda'yı ve onun zamanında bitirmek için ne kadar çok çalıştığını düşündü. Aslında bütün gece bunu düşünmüştü.

"Üzgünüm, Lib. Çok mu hayal kırıklığına uğradın?'

"Benim için değil. Ama Brenda için bu gösteri çok şey ifade ediyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Evie'nin gözleri sempati doluydu. "Çok yazık ama artık yapabileceğimiz bir şey yok.

"Aslında var.

"Ne?

"Aklıma bir fikir geldi," diye devam etti Liberty.

'Yorganları şahsen teslim etmek için hala zaman var.

"Güney Fransa'ya mı?

Başıyla onayladı. "İnternete baktım ve yarın oraya uçabilirim, sonra da Noel için zamanında geri dönebilirim.

'Bu harika bir fikir! Onları postalamaktan çok daha güvenli. Evie uzun bir saç tutamını öne doğru çekti ve dalgınca ucunu parmaklarına doladı. "Ama ben senin uçmadığını sanıyordum.

"Yapmıyorum. Normalde. Liberty yutkundu. 'Ama uçağa sadece birkaç koltuk kalmıştı, bu yüzden ani bir karar vermek zorundaydım. Kendimi cesur hissediyordum," diye ekledi, pek de cesur olmayan bir gülümsemeyle. Nabızı korkuyla hızlanmıştı.

Evie'nin gözleri büyüdü. "Şimdiden rezervasyon mu yaptırdın?

"Yapmak zorundaydım. Oraya zamanında varmak için son fırsatı kaybetme riskini göze alamazdım. Brenda'yı ve yorganını ona emanet ederken gözlerindeki umudu düşündü.

'Oh, Lib, bunu yapmak istediğine emin misin? Neler olduğunu açıklarsan Brenda'nın seni anlayacağından eminim...'

"Bu benim cesur olma ayım, unuttun mu?

Liberty bu korkunun üstesinden gelmek istiyordu. Uçamamak hayalini kurduğu pek çok şeyi yapmasına engel oluyordu. Carys uyandığında bu büyük engeli aştığını öğrendiğinde çok gurur duyacaktı. Belki de New York'a ya da Hollywood'a giderler ve en sevdikleri filmlerde gördükleri yerleri ziyaret ederlerdi. 'Bugün biriyle görüşmek için randevu aldım - bir danışmanla. Brenda'ya yardım etti ve yarın ayrılmadan önce bana yardım etmek için elinden geleni yapacak. Konuşurken saatini kontrol etti. Gitmesi gerekiyordu.

"Vay canına, Lib. Hayranlık içindeyim. Bu çok büyük bir şey. Uçuş paranı ben ödeyeyim o zaman. Posta masrafları zaten çok büyük olurdu. Noel'e bu kadar yakın bir zamanda yolculuk yapmanın senin için sakıncası olmadığına emin misin?

Alex'i düşündü. Eve dönüş uçağı Salı gününe, onun döndüğü güne ayarlanmıştı. O eve gelene kadar adam gitmiş olacaktı. Tam da ihtiyacı olan şey buydu: temiz bir mola

bağları koparacak ve yeni bir başlangıç yapmasına yardımcı olacaktı.

'Benim için hiç sakıncası yok. Ama bu gelecek hafta çalışamayacağım anlamına geliyor. Button Hole'u 23 Aralık'ta kapatmayı planlamışlardı, yani son iki günü kaçıracaktı.

"Bunun için endişelenme. Evie askısına baktı. "Aslında, tek elle pek bir şey yapamadığım için birkaç gün erken kapatabileceğimi düşünüyordum. Az önce bu kararı vermeme yardımcı oldunuz.

Liberty gülümsedi. 'Daha önce gelmemiş çok fazla müşteri kalmamıştır herhalde. Son birkaç haftadır çok yoğunuz.

"Biliyorum. Evie kıkırdadı. 'Gerçekten güzel bir ay oldu. İşte, bu senin için. Ona minyatür altın meşe palamutları ve meşe yapraklarıyla süslenmiş krem rengi bir zarf uzattı.

İçinde bir Noel kartı vardı ve şöyle yazıyordu:

Tanıdığım en iyi ve en cesur terziye.

Yıl boyunca gösterdiğiniz sıkı çalışma için teşekkür ederiz.

Sevgiler, Evie xxx

Liberty, Evie'nin de dahil olduğu cömert nakit ikramiyeyi tutarak, 'Yapmamalıydın,' dedi. "Teşekkür ederim.

'Hepsi doğru. Sen en iyisisin ve meydan okumanda çok cesur davrandın. Seninle gerçekten gurur duyuyorum - ve Carys de gurur duyardı.

"Yorganları teslim etmek için Fransa'ya gidiyorum ve yarın yola çıkıyorum.

Alex Charlie'nin patilerini silmeye ara verdi ve gözlerini Liberty'ye dikti. Uzaklara mı gidiyordu?

Luc'un evinden yeni dönmüştü, Charlie ile birlikte öğleden sonrayı ışıltılı pembe pelerinlerle süslenerek geçirmişlerdi.

ve Lottie'nin taları. Ayrılırken Luc ve Natasha'ya veda etmişti çünkü yakında ayrılacaktı. Liberty'ye veda etmeden önce birkaç günü kaldığını sanıyordu. Gidecek *olanın* o olacağını hiç tahmin etmemişti.

Havluyu yere bıraktı. "Nerede kalacaksın?

"Gösterinin yapıldığı köyde bir yer ayırttım. "Hangi köy?

"Tourmarin. Bir kitapçının üstünde bir dairede kalıyorum. Yorganların sergileneneğı kalenin manzarası var. Havaalanından buraya gelmek de çok uzun sürmez.

Gözlerinin açıldığını hissetti. "Uuyor musun?

"Evet. Cesur bir yüz ifadesi takınmak için harcadığı çabayı ve tam olarak gizleyemediğı korkusunu gördü. 'Uçuşu dört gözle beklemiyorum ama üstesinden geleceğim. Sadece kısa.

Bunu neden yapıyordu? Sormasına gerek yoktu. Bir arkadaşa yardım etmek için. Göğsü sıkıştı. Tek başına nasıl idare edecekti? Ya panik atak geçirirse?

"Al, bu senin için. Kâğıt mendil ve kurdeleyle sarılmış büyük bir hediye onay uzattı. "Mutlu Noeller.

Kaşlarını attı. Ona hiçbir şey almamıştı. Almak istemişti, onun için mükemmel bir hediye görmüştü ama yanlış bir fikre kapılabileceğini söyleyerek direnmişti.

Paket yumuşaktı ve turuncu ve siyah yorganı tanıması için paketi aması gerekti.

"Yarış renklerin olduğunu söylemiştin," diye açıkladı, "ben de sana hatırlatması için bunu almak isteyebileceğini düşündüm.

"Yarış günlerimden
mi? Başıyla
onayladı.

Bunun ona hatırlatacağı tek şey kendisiydi. Saatlerce el yordamıyla ördüğü bu örtü, dalgalar ve kıvrımlardan oluşan bir desenle yumuşatılmıştı.

"Teşekkürler. Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Boğaz ağrısı çekiyor olmalı, dedi kendi kendine. Başka bir şey olamazdı.

'Charlie, Evie, Jake ve Smoke ile kalacak. Ayrılmadan önce kulübeyi kilitler misin?'

"Hayır, kapıyı açık bırakacağım ve döndüğünüzde üç ayı sizi bekliyor olacak.

Şakacı bir şekilde koluna yumruk attı. 'Seninle tanışmak güzeldi Alex. Üvey kardeşini bulamadığın için üzgünüm.

Cevap vermedi. Gözlerinde tam olarak çözemediği bir bakış vardı. Korunaklı. Perili. Korku muydu, yoksa başka bir şey mi?

Eşyalarını toplamayı bitirmek için yukarı çıktı ve Charlie kendini mutfakta yalnız buldu. Gözlerini ayırmadan yemeğini mideye indirmekte olan Charlie'ye baktı. Onun verdiği haber karşısında neden bu kadar şaşırmıştı? Bir ay önce tanıştığı ev kuşu bu yolculuğu tek başına yapmaya asla cesaret edemeyeceği için mi?

Yine de son birkaç hafta boyunca Liberty'nin büyümesini ve değişmesini izlemişti. Onun artık farklı bir insan olduğunu biliyordu. Ve arkadaşları için ne kadar ileri gidebileceğini de biliyordu. Bu onun tipik özelliği idi: her zaman başkalarını kollamak. Her neyse, onun için ne önemi vardı ki? O da yakında ayrılacak, Noel'i ailesiyle geçirmek üzere Fransa'ya gidecekti.

Onun üst katta hareket ettiğini duydu. Oraya sağ salım varıp varmadığını kim bilebilirdi ki? Ya eve varırsa? Ona kim göz kulak olacaktı? Yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını çaldı.

Öyle mi?

İçeri girdi. Yüz yıllık gibi görünen hırpalanmış kahverengi bir bavul yatağın üzerinde açık duruyordu. İçinde bir yorgan, birkaç giysi vardı ve kadın dikiş çantasını sıkıştırıyordu. Yorganlarla dolu bir başka bavul da yerde açık duruyordu. "Lib, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

Yaptığı işi bıraktı. "Bunu yapacağıma inanmıyor musun?

"Benim inancım var. Ben sadece..."

Bu duyguyu nasıl açıklayabilirdi? Mantıklı değildi, göğsündeki bu düğüm, bu endişe çünkü kız yalnızdı ve o ... önemsediydi.

'Bunun senin için büyük bir şey olduğunu biliyorum. Şimdiye kadarki en büyük mücadelen olacak, değil mi?'

Başını salladı.

"Ve bu kadın-"

"Brenda.

'Ömür boyu sürececek bir arkadaş sayılmaz, değil mi? Onu ne zamandır tanıyorsun, iki haftadır mı?

Gözleri kısıldı. 'Onu ne kadar zamandır tanıdığının bir önemi yok. Bu onun için gerçekten önemli," dedi savunmacı bir tavırla. Sonra içini çekti. 'Her neyse, bunu yapmamın tek nedeni bu değil. Uçma korkusu uzun zamandır yenmek istediğim bir şey. Beni pek çok yeri görmekten ve pek çok şey yapmaktan alıkoydu. Artık kısıtlanmak istemiyorum.

"Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Bu ay başardığın her şeyi takdir ediyorum, bunu biliyorsun ama her şeye evet demek zorunda değilsin. Bazen çekip gitmek iyidir.

Bir çift pijama aldı ve dikkatlice katladıktan sonra çantaya koyup düzleştirdi. "Biliyorum.

Tek ses radyatörün sessiz gıcirtısı ve şırıltısıydı.

"Vardığında bana mesaj atar mısın?" diye sordu. "Oraya sağ salım vardığını haber ver.

Gözlerinde yine o bakış vardı. Neydi o bakış?

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Neden?

"Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu," dedi. Gitmeye karar verdi.

Kadın adını söylediğinde eli kapının üzerindeydi ve durdu. Geri döndü ve kızın bakışları onunkilerle birleşti. "Bunu yapmak istiyorum," dedi. "Bu benim için önemli. Ve sadece meydan okuma için değil. Yüzleşmem gereken bir iblis var.

Hayranlık onu doldurdu. Ona ihtiyacı yoktu. Cesur ve kararlıydı ve bunu tek başına başarırsa ne kadar gurur duyacağını biliyordu.

Ve Şimdi onun gözlerinde ne gördüğünü anlıyordu. Ona veda ediyordu.

Pazar, 21 Aralık

"Bugün nereye gittiğime inanamayacaksın, Car.

Liberty arkadaşının elini sıktı. Yolculuk için heyecanlıydı. Gergindi ama heyecanlıydı da ve bu heyecana sarıldı, onu kucakladı, hoş karşıladı. Bir ay önce aynı Şeyleri hissedip hissetmeyeceğini ya da bilinmeyene karşı duyduğu korkunun diğer her Şeyi gölgede bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

"Provence'a gidiyorum. Lub ron'da güzel bir tepe köyüne. İnternette resimlerini gördüm ve muhteşem.

Durdu, Carys'in hareketsiz yüz hatlarını inceleyerek arkadaşının ne bilmek isteyeceğini hayal etmeye çalıştı. Ne giyeceği listenin başında yer alırdı. "Hava durumunu kontrol ettim, hava soğuk ama güneşli, bu yüzden seyahat için bir kazak, kot pantolon ve diz üstü çizme giyeceğim ve Şık görünmem gerekirse diye yanıma uzun bir elbise - g ll  yeşil bir elbise - aldım. Fransız kadınları her zaman akıllı ve Őıktır, değil mi? Ayrıca yorganları bir Őatoya teslim etmem gerekiyor ve kimse bir Fransız Őatosuna pejmürde bir Şekilde gitmemeli, değil mi Car?

Carys'in bağlı olduğu makinelerden biri sürekli yanıp sönüyordu. Arkadaşının uyanmasını diledi. Son altı ay boyunca bunu pek çok kez dilemiŐti ama hiçbir zaman Şimdiki kadar çok dilememiŐti.

Derin bir nefes alarak neşeli konuşmasına devam etti: 'Havaalanından bir araba kiralayacağım ve oradan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Daha önce hiç yurtdıŐına  ıkmamıŐtım. Dudağını ısırdı, sonra sessizce itiraf etti, 'Gerçekten korkuyorum, Car.

Burayı nasıl bulacaktı? Fransızca bile bilmiyordu. Nasıl yiyecek alacaktı ya da Fransızca yol işaretlerini nasıl bulacaktı?

Derin bir nefes al, Liberty, dedi kendi kendine ve Brenda'ya olanları anlattığı telefon konuşmasını hatırladı. Bu gösteri Brenda için her şey demekti.

"Ama en zoru," diye itiraf etti sessizce, "Alex'i bir daha asla göremeyeceğimi bilmek.

Kalbi gitmemesi için ona yalvarıyordu ama akli bunun yapılması gereken en mantıklı şey olduğunu biliyordu. Geri döndüğünde adam gitmiş olacaktı.

"En iyisi bu," dedi, her şeyden çok kendi iyiliği için ve yavaşça nefes alıp verdi, sinirlerini dağıtmaya çalıştı ve bu ay başardığı her şeyi kendine hatırlattı. 'Ve mücadeleyi bitirmek için mükemmel bir yol. Yurtdışında güzel bir yere yolculuk. Şansım yaver giderse hava güneşli olacak ve hatta sergi için gelen diğer yorganlara da bir göz atma fırsatı bulabilirim. Arkadaşının elini okşadı. "Merak etme Car, birkaç gün içinde sana her şeyi anlatmak için döneceğim.

Uçak havaalanından uzaklaşıp piste doğru ilerlemeye başlarken Liberty kolçakları kavradı. Avuç içleri yapış yapıştı, göğsü daraldı. Öğrendiği nefes egzersizlerini yapmaya çalıştı ama gözleri kilitli olan kapıya sabitlenmişken bunu yapmak zordu. Korktuğu şey buydu: duvarların üzerine kapanması, kaçıışı imkânsız hale getirmesi, havanın incelmesi ve nefes almanın zorlaşması. Olay çıkarmak istemiyordu. Geçen sefer olanların tekrarlanmasını istemiyordu. Ama geçen sefer o kör edici korku, korkunç bir şey olacağının kesinliği onu sarmıştı-

Nefes al, dedi kendine. Buraya kadar geldin. Bunu başarabilirsin.

Uçak keskin bir dönüş yaptı, pistte sıralandı ve durdu. Etrafındaki diğer yolcular dergileri karıştırırken ve şekerleme yerken rahatlamış görünüyorlardı. Başka hiç kimse onun korkusunu paylaşmıyor gibiydi. Uçağa binerken bacakları o kadar titriyordu ki basamakları nasıl tırmandığından emin değildi - ama tırmanmıştı. Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden baktı ve buraya kadar gelebildiği için kendi kendine sessizce sırtını sıvazladı.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu, felaket sadece bir an uzağındaymış gibi hissetse bile. Bu sadece endişenin konuşması, diye hatırlattı kendine. Sağ salim varacaksın, kapılar açılacak ve ineceksin. Gözlerini kapadı ve bunun gerçekleştiğini hayal etti, ardından hissedeceği parlak başarı duygusunu hayal etti.

Uçak hareket etmeye başladı. Kısa sürede hızlandı, hızlanma onu koltuğuna geri itti ve yerden ayrılmasına sadece saniyeler kaldığını biliyordu. Nabızı hızla atıyordu. Kıyafetleri ona yapışlıyordu. Sonra uçak havalandı.

Çimenlerin ve binaların yok oluşunu izlerken kalbi ağzındaydı. Saniyeler geçti - ya da dakikalar, kim bilir? - Nefes almak için kendini zorlaması gerekiyordu, parmakları hâlâ kolçağın etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Ama yaklaşan kıyamet hissi giderek zayıfladı ve uçuş görevlisinin şarkı söyleyen sesi hoparlörden duyulduğunda rahatladı.

Havadayız ve kötü bir şey olmadı, dedi kendi kendine, hayretler içinde. Hayret. Ellerini çırpma istedi çünkü en büyük engeli aşmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bir uçuş görevlisi. Uçuş ekibine uçuş korkusunu anlatmıştı ve onlar da düzenli aralıklarla onu kontrol ediyorlardı.

"Evet," dedi, kendi sesindeki şaşkınlığı duyarak.

Göz kırptı ve yoluna devam etti. Liberty kulaklığını taktı ve dikkatini dağıtmak için yanında getirdiği sesli kitabı dinledi. İnişe geçmesi uzun sürmeyecekti.

ve kutlama için havayı yumrukluyordu. Bu yolculuğu tek başına yapmış olması gerçekten çok önemliydi ve bu konuda hiçbir pişmanlık duymuyordu. Bunu yaptığı için gurur duyuyordu.

Yine de içten içe orada olup başarısına tanıklık etmesini dilediğı bir kişi vardı. Alex çok gurur duyardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Birkaç saat sonra Liberty kitapçının sahibinden kiralık dairenin anahtarını aldı ve yukarı çıktı. Kapının kilidini açtı ve her şeyi içine çekti. Muhteşem bir yerdi. Büyük pencereler bir taraftaki köy meydanına bakıyordu ve kafenin dışında güneşin altında sıcak paltolar, atkılar ve güneş gözlükleriyle oturan insanları görebiliyordu. Daha sonra orada bir şeyler içmeye gideceğine dair kendi kendine söz verdi. Ve dairenin arka tarafındaki yatak odasının penceresinden, yarın yorganları teslim edeceği Tourmarin Şatosu'nu görebiliyordu. Bir höyüğün üzerine tünemiş olan şato sade ama görkemliydi. Sadece birkaç tarla ötede, yakın görünüyordu ama yorganlar o kadar uzağa taşınamayacak kadar ağır olduğu için arabayla gitmesi gerekecekti.

Liberty hızla eşyalarını yerleştirdi, elbisesini giydi ve Alex'e mesaj attı: *Sağ salım vardık. Sadece bir hata yaptım ve bir kavşakta yanlış yöne girdim. (Merak etme, kimse görmedi.) Şimdi kafeye gidiyorum.*

Uçağı zamanında gelmişti ve neyse ki yorganlar da dahil olmak üzere tüm valizleri de gelmişti. Deri çantasını Evie'den ödünç aldığı parlak kırmızı çantanın üzerine koyarak ikisini de araba kiralama masasına götürdü ve kapıdan çıkan uzun kuyruğa katıldı.

Ayaklarını sürüyerek ilerledi ama kuyruk giderek uzuyor, arkasından uzayıp gidiyordu ve insanlar tedirgin olmaya başlamıştı.

Sıradaki bayana 'Çok yoğun,' dedi.

Kadın Liberty'nin anlamadığı bir dilde cevap verdi - Rusça olabilir mi? Kadın bu kez bozuk bir İngilizceyle tekrar denedi. Liberty onun 'araba' ve 'grev' dediğini düşündü, ama aksanı o kadar güçlüydü ki gerisi anlaşılmıyordu.

Liberty kibarca gülümsedi ve araba kiralama masasının muhtemelen Noel yaklaştığı ve herkes tatil için eve gitmeye çalıştığı için meşgul olduğunu söyleyerek arkasını döndü.

Her neyse, arabasını ayırttığı için bir sorun çıkmayacağını düşünerek kendini rahatlatmıştı. Ve olmamıştı da. Sonunda sıranın önüne ulaştığında her şey çok kolay olmuştu ve artık vardığına göre nihayet rahatlayabilirdi.

Liberty aşağı indiğinde kitapçı kapanmak üzereydi ve dükkân sahibi ona *iyi akşamlar* diledi. Liberty ceketinin önünü ilikleyerek dışarıda bir masa seçti ve oturdu. Etrafta insanlar aperatiflerinin tadını çıkarıyordu. Bir içki ısmarladı ve arkasına yaslanıp kendi kendine gülümsedi, bu yolculuğu tek başına yapmış olmanın mutluluğu hâlâ üzerindeydi. Arka planda çalan caz müziği eşliğinde kırmızı şarabını yudumlamak, dünyanın geçip gidişini seyretmek saf sofistike bir davranış değil miydi? Çok seyahat eden pek çok arkadaşı bu yolculuğu yapmayı düşünmezdi ama onun için bu bir dönüm noktasıydı ve kendisiyle gurur duyuyordu. Artık kesinlikle konfor alanının dışındaydı ve bunun her anını seviyordu. Etrafına bakındı, büyümlü manzarayı içine çekti.

Köy meydanı zevkli beyaz peri ışıkları ve büyük bir Noel ağacıyla ışıldıyordu. Liberty bere takan bir adam gördü - gerçek bir bere! - ve hem entelektüel hem de şık görünen küçük siyah çerçeveli gözlükler takan bir adam gördü. Fransızca konuşan insanların sesine bayılıyordu. Çok müzikal bir dildi, çok etkileyici ve romantikti. Keşke Alex onu şimdi görebilseydi.

Kendisini, her şeyin heyecan verici, yabancı ve yeni olduğu böyle bir yerde yaşarken hayal etmeye çalıştı. Olasılıkları hayal edin. Tanışabileceği tüm insanları, yeni

deneyimlere sahip olacaktı. Fransızca bilmemesine rağmen, kısa sürede bu dili öğreneceğinden emindi. Ne de olsa Carys'in ailesi evde Galce konuşuyordu ve o da birkaç cümleyi sorunsuzca öğrenmişti. Düşünsenize, korkusunun onu durdurmasına izin verseydi, dar sokakları ve güzel butikleriyle bu muhteşem yeri asla göremeyecekti.

Bu meydan okuma onu değiştirmişti. Dönüştüğü kişiyi seviyordu. Açık fikirli. Yeni şeyler denemeye meraklı. Kendine güvenen. Hayatı dolu dolu yaşayan.

Dikiş dikmek hâlâ en sevdiği şeydi ama bu ay kendini zorlamasaydı pek çok macerayı kaçırabilirdi. Tüm bunları tetikleyen buketi hayal etti ve gönderenin ondaki değişimi görüp görmediğini merak etti. Hediyeleri, hayal edebileceklerinden çok daha ileri gitmişti.

Telefonu Alex'ten gelen bir mesajla çaldı: *Geldiğine sevindim. Noel ağacının altına sana bir hediye bıraktım.*

Gülümsedi, duygulandı ve onun şu anda nerede olduğunu merak etti? Damselfly Kulübesi'nde, eşyalarını mı topluyordu? Yoksa dışarıda eğleniyor muydu? Yazdı: *Fransa'ya vardığında bana haber ver.*

Garson ona bir kadeh kırmızı şarap ve bir kase fıstık getirdi. Kadın teşekkür etti ve garson da İngilizce olarak "Rica ederim" diye cevap verdi.

Kahretsin, aksanı onu ele vermiş olmalı.

"Amerika'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu, tepsisini kolunun altına sıkıştırarak. Siyah saçlı, yakışıklı bir adamdı ve durup oyalanmaktan mutlu görünüyordu.

"İngiltere'den. Sergi için yorgan getiriyorum." Boş boş baktı. "Şatoda mı?

"Ah, evet! Festival. Evet, Noel'den sonra çok sayıda ziyaretçimiz oluyor.

Gülümsedi. 'Çok ünlü bir yer. Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Gösteriyi izleyemeyecek olması çok yazıktı. Belki gelecek yıl tekrar gelebilirdi. Belki Evie'yle birlikte.

"Yani siz..." garson etrafına bakındı "... burada bir arkadaşınızla birlikte misiniz?

"Hayır," dedi, gülünç derecede gururlu hissederek. "Ben kendi başımayım.

Sırıttı. "Ah, benim adım Louis ve size köyü gezdirecek birine ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

Vay canına, çok ileriydi. O zaman burada İngiliz çekingenliği yok. Ama gururu okşandı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.'

Adam başka bir müşteriye hizmet etmek için çağrıldı ve o da arkasına yaslanıp şarabının tadını çıkardı. Güneş batarken, canlı renkler ona Van Gogh'un *Geceleyin Teras Kafe tablosunu* hatırlattı. Çivit mavisı gökyüzü, kafenin sıcak ısıltısı, bordo renkli sandalyeler ve masalar, meydanın etrafına dizilmiş parıldayan Noel ışıkları. Zihninde yeni bir yorgan tasarımı canlandı: Arka plan için mavinin koyu tonlarını kullanarak, şarap rengi tonlarında bir küme kareyi aplike edebilir, soluk merkezler yıldızlı bir parlaklığa bürünecek ısıtlı altın ve beyaz kumaştan kesilebilirdi.

Telefonu tekrar çaldı. Alex cevap vermişti: *Neden?*

Kızardı. Güzel soru. Gerçekten neden?

Çünkü onu özlemişti ve bu, teması tamamen koparmadan önce onunla teması uzatmak için bir bahaneydi. Bunu yazmadı. Onun yerine yazdı: *Çünkü sağ salım vardığını bilmek istiyorum. Tıpkı bana yaptığın gibi.*

Cevap verdi: *Ama gelmezsem ailem alarmı çaldırır.*

Oysa yalnızdı, yorumladı. Gülümsemesi soldu.

Ve o anda bir buz kütlesi gibi çarptı yüzüne: onun sağ salım varması konusundaki tüm endişesi, onu önemseydiği için değil, ona acıdığı içindi. Tıpkı üvey kız kardeşine ve babasının mektuplarını görmezden geldiği kadına acıdığı gibi.

Telefonunu kapattı ve çantasına geri koydu. Şarabını yudumladı ve etrafındaki manzaraya yeniden odaklanmaya çalıştı. Ama büyü kaybolmuştu.

Pazartesi, 22 Aralık

Şato çok güzeldi. Kumlu altın rengi taş, kuleler ve kuleler halinde yükseliyor ve kış güneşinde parlıyordu. Görkemli kozalaklı ağaçlar, yeşil mızrak uçları gibi etrafında gururla duruyordu ve Liberty avludan geçerken, yorgan festivaline katılanların milliyetlerini temsil eden düzinelerce bayrak rüzgarda dalgalanıyordu. Daha önce ziyaret ettiği, her zaman nemli ve soğuk bir havaya sahip olan İngiliz şatolarının aksine, bu şato iyi ısıtılıyordu. Yorganları sergilemek için mükemmel bir zemindi.

Tüm yorganları evraklarıyla birlikte teslim etti ve Evie ile Brenda'ya mesaj atarak güvenli bir şekilde teslim edildiklerini söyledi. Sonra sergilenmek üzere asılmış olanlara hızlıca bir göz attı.

"Çok güzeller, değil mi?" dedi elinde bir telefon ve pano tutan bir kadın.

Liberty onun gösteriyi denetleyen organizatörlerden biri olduğunu tahmin etti. "İnanılmaz. Özellikle bunlara bayıldım," dedi ve karakteristik kalın dikişleri ve ısıtılı kumaşlarıyla bir çift Japon Sashiko panelini işaret etti.

Kadın ona değer biçerek baktı. 'Fuarda görevli olarak yardım etmek ister misiniz? Bir ya da iki yardımcımız gribe yakalandı, bu yüzden gönüllü sıkıntımız var.

Kalbi bu ihtimal karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu ama umutları anında söndü. "Korkarım gösteri için burada olamayacağım," dedi, "ama hazırlık için yardıma ihtiyacınız olursa bugün boşum.

Kadının gözleri parladı. "Bu *korkunç* olurdu.

Liberty bu sabah kahvaltı için ekmek ve hamur işi almaya çıktığında köyde hızlı bir tur atmıştı ve öğleden sonra hediyelik eşya dükkanlarına ve butiklere göz atmayı planlıyordu. Burada yardım etme ihtimali çok daha cazipti. Yorganlardan bazılarına göz atma fırsatı bulacaktı.

Bayan onu şatonun büyük resepsiyon odalarından birine götürdü ve diğer gönüllülerle tanıştırdı. Liberty yorganları dikkatlice paketinden çıkarıp asarken ve etiketlerken gün hızla geçti. Bazı eserlerin ne kadar uzağa gittiğini görünce şaşırdı ve diğer yorgan severlerle kırık dökük İngilizceleriyle kullanılan farklı teknikler ve kumaşlar hakkında sohbet etmek çok eğlenceliydi. Öğleden sonra verilen kısa bir mola sırasında Liberty telefonunu kontrol etti. Havayolu şirketinden ACİL ibareli bir mesaj almıştı.

Okurken yüzü düştü.

Dönüş uçuşu grev nedeniyle iptal edilmişti. Liberty telefonunu yere bırakırken eli biraz titredi.

Bu da Noel boyunca burada kalabileceği anlamına geliyordu.

Diğer gönüllülere grevden haberdar olup olmadıklarını sordu. Biliyorlardı. Görünüşe göre grev olabileceğine dair söylentiler vardı. Belki de bu, o geldiğinde araba kiralama masasındaki uzun kuyruğu açıklıyordu. "Hiç tren çalışacak mı? Liberty sordu.

Başlarını salladılar. 'Tüm ulaşım işçileri grevde. Tren ya da otobüs olmayacak. Hiçbir şey olmayacak.

'Kiralık arabam ne olacak? Eve gitmek için onu kullanabilir miyim?

Numarayı çıkardı ve gönüllü arkadaşlarından biri onun için kiralama şirketini aradı ama başını salladı. 'Arabayı yarın geri istiyorlar. Arabayı burada bırakabileceğinizi ve gelip alacaklarını söylediler ama rezervasyonunuzu uzatamazlar ve ülke dışına çıkmanıza izin vermezler.

Yanındaki kadın ona sempati dolu bir bakış gönderdi.

Liberty'nin omuzları çöktü. 'Görünüşe göre bir süre daha burada

Noel o zaman.'

Ev sahibine e-posta gönderip birkaç gün daha kalıp kalamayacağını sorsa iyi olacaktı. Ve süpermarkete gidip kendisini idare edecek kadar yiyecek stoklamalı, belki biraz daha kıyafet de satın almalıydı.

Nefes al, Liberty. Bu sadece Noel. Bunu mücadelenin bir parçası olarak düşün.

Bir kiracı tutmak kadar riskli ya da Sean ve intikamcı eski sevgilisiyle kabus gibi randevusu kadar aşağılayıcı değildi ve uçmak kadar korkutucu da değildi. Çenesi kararlılıkla kalktı. Bunu yapabiliirdi.

Telefonu ısrarla çalıyordu. Liberty süpermarketin otoparkında alışverişini bıraktı ve telefonu bulana kadar çantasını karıştırdı. "Alex?" diye cevap verdi.

"Grevden haberin var mı? Sesindeki aciliyet endişeli olduğunu gösteriyordu.

"Evet. Uçuşum iptal oldu."

"Benimki de öyle.

Onu Damsel's Kulübesi'nde tek başına hayal etti. "Ne yapacaksın? Noel için eve nasıl döneceksin?

"Henüz emin değilim. Otostop, belki."

Adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. 'Kulübede kalmakta özgürsün. Benim için sakıncası yok.

'Bir yolunu bulacağım. Peki ya sen?" diye sordu.

'Dairenin sahibi burada dört gün daha kalabileceğimi söyledi. Umarım grev o zamana kadar sona ermiş olur.

"İyi misin Liberty?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Elbette öyleyim.

"Sadece - endişeli olabileceğini düşündüm. Noel'i yalnız geçirmek konusunda."

Onun sesindeki endişeden etkilenererek gülümsedi. "Başta öyleydim. Ama şimdi aslında dört gözle bekliyorum. Birincisi, uçağa binmeyi birkaç gün daha erteleyebileceğim anlamına geliyor ve bir diğeri de..." Bu yıl Noel'i dört gözle beklemiyordu. Carys'in ailesinin onu davet etmesi çok nazik bir davranış olsa da, günü onlarla geçirmek en yakın arkadaşının yokluğunu keskin bir şekilde hatırlatacaktı. Onların acısının kendininkinden çok daha şiddetli olduğunu bildiği için cesur bir yüz ifadesi takınabiliirdi ama yalnız kalmak

aslında daha kolay olacak. Daha rahat. "Demek ki istediğimi yapabiliyorum.

Bu kendini şımartmak için bir fırsattı. Bir sürü lezzetli yiyecek almıştı: ördek göğsü, gökkuşağı rengine İsviçre pazıları, peynirler, ekmek ve pastaneler ve şarap. Evie'nin Noel ikramiyesini kendine birkaç yeni kıyafet almak için kullanmış ve şatodan bir miktar yeni kumaş satın almıştı, böylece Noel Günü herkes aileleriyle birlikteyken onu meşgul edecek bol miktarda dikişi olacaktı. Yürüyüşe çıkıp güzel manzarayı seyretmeyi planlıyordu ve akşam Carys'in annesini, Evie'yi ve Natasha'yı arayacaktı. Lottie'ye mutlu Noeller dileyecekti - küçük kızın çatıya inen ren geyikleri ve Noel Baba'nın ona getireceği yeni bebek eviyle ilgili heyecandan başının döneceğini biliyordu.

İyi olacaktı. Meydan okumalarda iyiye gidiyordu. Noel'i tek başına geçirmek çok kolay olurdu.

Salı, 23 Aralık

Alex kiralık arabaya bindi ve yola koyuldu, otoyola girip güneye doğru ilerledi. Liberty'nin kalacak bir yeri olduğunu, yiyeceği olduğunu ve iyi olduğuna dair ona güvence verdiğini kendine tekrar hatırlattı. Ama düşünceleri sürekli ona dönüyordu.

Feribot kuyruğuna girerken.

Çalkantılı, karanlık suya bakarken.

Araba güneye doğru giderken yüzlerce kilometrelik otoyolu tüketti.

Şanslı olduğunu biliyordu. Bir araba bulmayı başarmış ve her şey durmadan önceki son feribot geçişlerinden birine rezervasyon yaptırmıştı. Arabayı sürmeye devam ettiği sürece, kutlamalar için annesinin evine zamanında varacaktı. Ülkenin dört bir yanındaki diğerleri

Şanslısınız: Fransız haber bültenleri çoktan evlerinden uzakta mahsur kalan insanların hikayeleriyle dolmuştu.

Özgürlük gibi.

Onu yalnız düşünmekten nefret ediyordu. İyi olduğunu söylemişti ama cesur davrandığını biliyordu. Ve hiç kimse Noel'de cesur olmak zorunda kalmamalıydı. Kimse yalnız kalmamalıydı. Charlie'yi, evini özleyecek olmalıydı. Kulübesini ve süsledikleri ağacı düşündü, şimdi altında onu bekleyen tek bir hediye vardı.

Gaz pedalına bastı ve arabayı biraz daha hızlı gitmeye teşvik etti.

'Alex! Eve tam zamanında geldin,' dedi annesi, nihayet eve vardığında.

Onu öptü, Bernard'ın elini sıktı, yaptığı uzun yolculukla ilgili sorularını yanıtladı.

Onu rahat ve davetkâr bir havası olan geniş bir oda olan mutfığa götürdüler. Bir şişe kırmızı şarap açıldı ve annesi fırını açtığında et ve sarımsak kokusu havayı doldurdu.

'Paltonu çıkar ve otur,' dedi. "Akşam yemeği için tam zamanında geldin.

Kadın güveç kabını masanın üzerine koydu ve adamın midesi lezzetli görünen yahniyi görünce guruldadı. Çok cazipti. Bütün gece ve günün büyük bölümünde araba kullandıktan sonra kaskatı kesilmişti ve omzu ağrıyordu. Bir kadeh şarap ve güzel bir yemek şu anda mükemmel olurdu.

"Otur, otur!" diye tekrarladı annesi.

"Aslında," dedi ağır bir sesle,

"kalamam. Kadın durdu. "Ne?

"Gitmem lazım.

"Ama sen daha yeni geldin. Ve yarın Noel arifesi. Annesi ona bakakaldı.

Genellikle herkesi bir araya getiren, her şeyin organize ve hazır olmasını sağlayan kişi oydu. O

Son dakika hediyelerinin paketlenmesine, yemeklerin hazırlanmasına yardım etti. Yarın sabah kardeşleri eşleri ve aileleriyle birlikte gelecek ve kutlamalar başlayacaktı. Akşam aile yemeği yenecek, ardından gece yarısı ayini yapılacaktı.

Biliyorum. Bu yüzden gitmem gerekiyor. Bu çok önemli. Onun bakışlarını üzerinde tuttu. Yol boyunca bunu kafasında evirip çevirmişti; şimdi ne yapması gerektiğinden emindi.

Şaşırmış görünüyordu. "Ailenle geçireceğin Noel'den daha mı önemli?"

"Bir arkadaşım. Bana ihtiyacı var."

Annesi ve Bernard bakıştılar. "Yarın dönecek misin?"

"Söz veremem. Özür dilerim."

Liberty yemek pişirirken arka planda televizyon açıktı. Eğer beyni bu dili duyarsa, sözcüklerin ve cümlelerin bilinçaltından süzülebileceğini ve osmoz yoluyla Fransızca öğrenebileceğini düşünmüştü.

İşe yaramıyordu.

Haber spikeri grevden, *la grève*'den bahsediyordu, Liberty bu kadarını anlamıştı, ama buna neyin neden olduğunu ya da ulaşım işçilerinin neden protesto ettiğini hâlâ bilmiyordu. Hava tahminini de anlamamıştı ama güneydoğu Fransa haritasında noktalı büyük sarı güneşleri görmüştü, bu yüzden havanın soğuk ve güneşli olmaya devam edeceğini biliyordu, ki bu harikaydı. Koyu kobalt gökyüzü ve parlak güneş ışığı çok canlandırıcıydı ve dairesi iyi ısıtılmış ve rahattı.

Patatesleri ters çevirdi ve fırındaki ördeği kontrol etti. İlk şoku atlattığına göre, Noel'i Provence'ta geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Van Gogh yorganı adını verdiği şey üzerinde çalışmaya başlamıştı; şarap kırmızısı ve gün batımı turuncusunun eğri büğrü karelerini koyu mavi bir zemin üzerine elle dikeyordu (ve

Evie'nin dükkanındaki ışıltılı altın rengi kumaş mükemmel bir şekilde tamamlayacaktı).

Kapı zilinin keskin sesi düşüncelerini böldü ve sıçramasına neden oldu.

Döndü. Bu kesinlikle onun kapısı olamazdı. Burada kimseyi tanımıyordu. Belki de onu kontrol etmeye gelen ev sahibiydi. Ocağı kapattı ve oturma odasının penceresine gitti. Aşağı baktığında koyu renk bir saçın tepesini gördü - dağınık saçlar - ve kalbi yerinden fırladı. Pencereyi açtı.

"Alex? Başını kaldırıp baktı. Ah, o gülümseme. Morali yükseldi ve içinde bir şeyler çözüldü. "Burada ne yapıyorsun?

"Beni içeri alın, size anlatayım. "Bir dakika.

Koşarak aşağı indi ve kapıyı açtı. Adamın orada, tam karşısında durduğuna inanamadı. Çenesi kirli sakalla kaplıydı ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Kollarını ona dolamak istedi. Bunun yerine heyecanını yatıştırdı ve yanağını ona uzattı.

Güldü. "Fransız adetlerini çoktan benimsemişsin.

"Kesinlikle. Ona daireyi gösterdi, sonra tekrar sordu: "Neden buradasın?

Koyu kahverengi bakışları onunkilerle buluştu ve sabitlendi. "Noel'de burada yalnız olduğunu düşünmek hoşuma gitmedi.

Kalbi sıkıştı. İşte yine acıma duygusu.

Gururu bundan hoşlanmadı. Hiç hoşuna gitmedi.

'Peki ya ailen? Yarın orada olmanı beklemiyorlar mı? Natasha ona Noel arifesinin Fransa'da kutlamaların başladığı zaman olduğunu söylemişti.

"Bunu birazdan konuşalım. Bir kahve alabilir miyim? Uzun yoldan geldim.'

"Elbette. Ben de tam yemek pişiriyordum. Bana bir dakika verirsiniz biraz daha patates koyacağım. Paylaşmak için yeterli olacaktır.'

"Teşekkürler. Açlıktan ölüyorum.'

Ona kahvenin yerini gösterdi, ardından donmuş patates küplerini tavaya attı ve büyük bir kase salata hazırladı. Adamın beklenmedik gelişi onda bir s ü r ü duyguya yol açmıştı. Buraya arabayla geldiğine, onu düşündüğüne inanamıyordu. Onu gördüğü için çok heyecanlanmıştı. Charlie'nin yürüyüşe çıkma ihtimali gibi, o da neredeyse daireler çizerek koşuyordu. Sakin ol Liberty, soğukkanlılığını koru. "Beni nasıl buldun?" diye sordu. "Sana bir şey vermedim.

adresi.'

'Dairenizin bir kitapçının üstünde olduğunu söylemişsiniz. Bu büyüklükte bir köyde bulmak zor değildi.

Tabak ve bardak getirmekle, yolculuğu ve grev hakkında sorular sormakla meşguldü, her zaman kasıtlı olarak durmaktan ve onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan kaçınıyordu. Şimdi burada, onun yanındayken onu nasıl unutacaktı? Balo gecesi ona karşı hissettiği çekimin ne kadar güçlü olduğunu fark etmişti ve onun gelmesinden gurur duysa da kendini savunmasız hissediyordu.

O aynı şekilde hissetmiyordu. Onu özlediği için değil, Noel'de Fransa'da yalnız olduğu için ona acıdığı için gelmişti.

"Özgürlük mü?

Patates tavasını salladı. Onun acımasını istemiyordu ama onu gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Onun gitmesini istiyordu ama aynı zamanda kalmasını da istiyordu. Bu çelişkiler başını döndürüyordu. Bir avuç çatal bıçak kaptı ve hızlı, çılgın hareketlerle masanın üzerine koydu.

'Lib, dur. Lütfen.'

"Hm? Bir bıçağı düzeltti.

"Liberty, bana bak. Adam o kadar yakındı ki, kız kahvenin kokusunu aldı.

Durdu. "Ne?

"Sorun nedir?" diye sordu nazikçe.

"Hiçbir şey. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Geleceğini söylemedin. Mesaj atabilir ya da arayabilirdin.

beni uyardı.'

"Burada olduğum için mutsuz musun?

Buna gülüp geçmek, inkâr etmek istedi. Ama bu kolay çıkış yolu olurdu, korkakların yolu. Korkak olmayı reddetti.

Bu yüzden kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. 'Burada olmana çok sevindim ama buna gerek yoktu. Senin acımanı istemiyorum Alex.

"Yazık mı?

'Benim için endişelendiğini, sağ salım geldiğimi kontrol edecek ve Noel'i birlikte geçirecek kimsem olmadığını söyleyip duruyorsun ama benim var. Arkadaşlarım var. Sadece bu yıl ben buradayım ve onlar İngiltere'de. Derin bir nefes aldı. "Beni kurtarmak için ortaya çıkıp parlak zırhlı şövalye numarası yapmana ihtiyacım yok. Ben kendi başıma iyiyim. Mükemmel derecede iyiyim. Acımana gerek yok.

Şaşırmış görünüyordu. "Bu yüzden burada değilim. İyi olduğunu biliyorum. I ...'

Bekledi, sonunda adam konuşmayınca bir iç çekişi bastırdı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu çünkü kadın haklıydı ve bunu kabul etmek istemiyordu.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve kadın tersledi. 'Bunu hep yapıyorsun! Neden?

"Ne yapmak?

'Saçını dağıt. Çok sinir bozucu!'

'Neyi sinir bozucu buluyorum biliyor musun? Kıyafetlerinde her zaman iplik parçaları var! Demek istediğini kanıtlamak için kolundan bir tane kopardı, sonra da şefkatle sırttı.

O da gülümsedi, gerginlik biraz azaldı.

"Sana acımıyorum, Liberty," dedi sonunda. Gözlerindeki bakış o kadar ciddiydi ki, neredeyse ona inanacaktı. "Hiç de bile.

"O zaman neden buradasınız?" diye sordu sessizce. Onları durdurmaya çalışsa da umutları yeşerdi.

Saniyeler geçti, dakikalar gibi geldi. Sonunda, 'Çünkü seni düşünmeden edemedim,' dedi.

Umutları suya düştü. "Benim için
üzölüyorsun. "Hayır!

"Sonra ne olacak?

İtiraf etmeden önce sessiz bir savaş veriyor gibiydi:
'Seninle olmak istedim. Noel'i seninle geçirmek istiyorum.

Şaşkınlığını gizleyemedi. "Gerçekten mi?

Başını salladı. Bu ne anlama geliyordu? Bir ilişki ya da
bağlılıkla ilgilenmediğini söylemişti.

"Bir arkadaş olarak," diye ekledi çabucak. 'Bence bundan
hoşlanacaksın - bir Fransız Noel'ini ilk elden deneyimlemek.
Farklı gelenek ve görenekler. Ve ailemle tanışmanı
istiyorum. Onlardan hoşlanacaksın.

Şaşkın bir duraklama oldu. "Beni Noel için ailenizin evine
mi davet ediyorsunuz?

'Noel'de İngiltere'de olsaydım benim için de aynısını
yapmaz mıydın? Planlarınıza beni de dahil etmez miydiniz?

Tabii ki yapacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Etrafındaki
herkesle ilgilenmek onun doğasında vardı.

Saatin çalması ikisinin de dönmesine neden oldu. "Yemek
hazır," dedi ama aklı artık ördekte ya da patateste değildi.

"Neden bunu biz yemek yerken düşünmüyorsun?" dedi
sessizce.

Oturdular ve adam kazağını çıkarıp pembe bir gömlek
giydi. "Burası çok sıcak.

"Kızarmış. Gülümsedi. "Isıyı nasıl düşüreceğimi
bulamıyorum.

Aynı şey onunla olan ilişkisi için de söylenebilir.

Ördek, patates ve salatayı paylaştılar. Sonra kadın ona
ekmek ve peynir ikram etti ama o başını salladı.

"Peki ne diyorsun?" diye sordu. "Noel'i burada mı
geçirmek istersin yoksa benimle gelip ailemle mi geçirmek
istersin?

'Aldırmazlar mı? Beni tanımıyorlar bile. "Hiç
aldırmazlar.

Tereddüt etti. Noel'i yabancılarla geçirmek tuhaf olacaktı ama aynı zamanda cazipti de. Başka bir kültürdeki kutlamaları deneyimlemeyi merak ediyordu.

"Devam et, Lib. Gözleri parladı. "Benimle gel. Eğlenceli olacak.

"Noel'i yalnız geçirmeyi kitabımda bir tik olarak sayacaktım.

'Fransız bir aileyle geçirmek için bir tik olamaz mı? Bu yeni bir deneyim olmaz mıydı?'

O haklıydı. Tek başına geçirmekten, dikiş dikmekten daha iyiydi. Aslında, şimdi planlarının hiç de cesurca olmadığını görüyordu: sadece varsayılan ayarlarına geri dönüyordu.

Sırıttı. "Hadi yapalım.

"Emin misin?

Evet. Ne demiştin? *Carpe diem*. Bir Fransız Noel'i yaşamak eğlenceli olacak.' Ve onunla daha fazla zaman geçirecekti, diye fısıldadı şeytani bir ses. Kız bunu mutlulukla duymazdan geldi.

"Bir *Provençal* Noel'i," diye düzeltti.

"Bu Fransa'nın geri kalanından farklı mı?

Tabaklarını toparlarken, 'Biraz,' dedi. 'Buralarda bölgeye özgü kendi geleneklerimiz var. Örneğin on üç tatlı.

'On üç tatlı mı? Ben şimdiden satıldım.' Tabağını lavabonun yanına koydu ve ona döndü. "Ya Alex?

"Evet?

Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. "Teşekkür ederim," dedi kadın. "Ne için?

'Buraya gelmek, beni ailenizin evine davet etmek. Daha önce nezaketsiz davrandıysam özür dilerim ama birinin acıma duygusunun nesnesi olma fikrinden nefret ediyorum.

'Sana acımıyorum, Liberty. Sen tanıdığım en cesur insansın. İçinde bir sevinç girdabı dönmeye başladı. 'Çoğu insan kendi korkularını kabul etmez. Onlar hakkında açıkça konuşmazlar ve kesinlikle onlarla yüzleşmek ve üstesinden gelmek için adım atmazlar.

"Nasıl yani?

"Sorumluluk almaktan korkan babamı, ilgi odağı olmaktan korkan annemi düşünüyorum. Sosyal durumlardan, yalnız kalmaktan ya da yüzleşmekten korkan insanlar tanıyorum. Kimse bunlardan bahsetmez ama hepimiz bir şeylerden korkarız. Korkularımızı utanç verici sırlar gibi kendimize saklarız, ama siz kendinizinkiler hakkında açıksınız. Hepsiyle yüzleştiniz ve bir ejderha avcısı gibi onları yendiniz.

"*Ejderha* avcısı," diye düzeltti kıkırdayarak. Gururu kabarmıştı ve ne diyeceğini bilemiyordu. Uzun bir duraklama oldu. Sonra merakla sordu: "Peki senin korkun ne?

Bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Bilmiyorum

...

Güldü. 'Tabii ki, saatte üç yüz mil hızla yarışmaya alışkınsın. Korkusuzsun.

Liberty mutfaktayken Alex annesini arayarak eve geleceğini ve bir arkadaşını da getireceğini haber verdi. Onunla birlikte geleceği ve ailesinin onunla tanışacağı için heyecanlıydı. Annesi sevinmişti, sevineceğini biliyordu, sadece evde olacağı için değil. Liberty'yi sorarken sesindeki umudu duydu.

Anne, öyle bir şey değil. O sadece bir arkadaş. Ayrı odalarda uyuyacağız. Poppy Cottage'daki o gece zihnini yaktı ama aceleyle bu anıyı bastırdı. Bir söz vermişti ve sözünü tutmaya niyetliydi.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde köy meydanına bakan pencereye gitti. Uzun Noel ağacı gecenin içinde parıldıyordu ve geç olmasına rağmen kafeler hâlâ kalabalıktı.

Liberty'nin ona acıdığını düşündüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Ona büyük hayranlık duyuyordu. Fransa'ya varıp bu güzel köyü ve şatoyu keşfettiği için heyecanlandığını biliyordu.

onu aradığında sesinden anlamıştı. Ama aynı zamanda tatil boyunca burada sıkışıp kaldığını fark ettiğinde onun kırılğanlığını ve kabadayılığını da duymuştu ve bu onun içinde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Acımak değil ama.

Ne o zaman? Koruyuculuk mu? Sorumluluk duygusu mu? Olması gereken yerde olmadığına, onun olduğu yerde olması gerektiğine dair rahatsız edici bir his mi? Her neyse, sonunda bu duygu galip gelmiş ve uzak kalmayı başaramamıştı.

Kendi kendine, sadece doğru olanı yaptığını söyledi. M'nin babasına yazdığı çaresiz, sararmış mektupları düşündü. Alex, insanlar ona ihtiyaç duyduklarında onları terk eden türden bir adam olmayı reddetmişti.

Ve şimdi buradaydı, olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Liberty onun arkadaşydı ve Noel'i birlikte geçireceklerdi, hepsi bu. O ailesiyle olacaktı ve Liberty yalnız kalmayacaktı. Bu sadece bir sorun için uygun bir çözümdü.

Liberty toparlanmayı bitirdi, sonra salona geri döndü. Elbisesini düzeltti, biraz gergin, biraz sinirliydi. Üç gün içinde üçüncü kez planları beklenmedik olaylar yüzünden altüst olmuştu ve buna göre uyum sağlamak zorunda kalmıştı.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sordu. "Bu gece mi?"

Alex pencerenin yanında duruyordu. Saat geç olmuştu. Aşağıdaki meydan kahkahalar ve konuşmalarla gürültülüydü, ayak sesleri azalıyordu. Ona katıldığında dışarıya baktı ve parmaklıkların kapanmakta olduğunu tahmin etti.

'Bütün gece ve bütün gün araba kullandım,' dedi. 'Sabaha kadar beklemek daha güvenli olur - eğer senin için de uygunsa?

"Burada mı uyumak istiyorsun? Bir süre geçti. "Evet.

Kalbi yerinden fırladı.

Hemen heyecanını bastırmaya çalıştı. Daha geçen gün

onu reddetmişti ve o da bunu kabul etmişti.

Ondan uzak durmak yapılacak en mantıklı şeydi. Mantıklı olan.

Ama şu anda kendini mantıklı ya da makul hissetmiyordu. Cesur hissediyordu. Cüretkâr.

Pervasız.

Ve onu istedi.

Ethan'a karşı bu cazibeyi, bu özlemi hissetmemişti. Alex'e karşı hissettiği şey çok yoğun, çok içgüdüsel, daha önce hissettiği her şeyden çok farklıydı - geçmiş ilişkilerinin hiçbirinde. Bu onu korkutuyordu ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Baştan çıkarıcıydı.

"Burada kaç yatak var?" diye sordu. "Bir tane.

"Ah.

Dudakları kıvrıldı. Yaramazlık çekiştirdi. Arzu onun içinde spirallendi.

Odanın etrafına baktı. "Kanepede uyuyabilirim.

"Uyuyabilirsin...

Ses tonunda bir şey olmalı çünkü adam tek kaşını kaldırarak geri döndü. Gözleri birleşti ve o bakışta söylenmemiş bir mesaj iletildi. Onun şaşkınlığını okudu, hemen yerini ihtiyata bıraktı. Bu onu gülümsetti. Çok onurluydu, her zaman doğru olanı yapmaya hevesliydi.

Ama bu gece doğru şeyi yapmakla ilgilenmiyordu.

Bir adım öne çıktı. "Ama yapmak zorunda değilsin," diye usulca sözlerini tamamladı.

Hava gerginlikle çatırdıyordu.

Dudaklarına dokunmak için uzandığında gözleri karardı. Parmağının ucuyla dudaklarında gezindi ve açlık onu sardı, lezzetli, tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Göz kapaklarını kaldırıp ona baktığında, adam biraz afallamış görünüyordu. Gözleri bir orman gecesi kadar karanlıktı ve nefes alış veriş düzensizdi. Kadın bir memnuniyet dalgası hissetti.

"Liberty," diye fısıldadı, "sana bunun bir daha olmayacağına söz verdim. Adamın kaşları çatılmıştı ve kız onun kendisiyle bir savaş verdiğini görebiliyordu.

"Ama bunu istiyorsun, değil mi?" Sesi alçaktı. Baştan çıkarıcıydı. Ne istediğini biliyordu. Kafasında kesinleştirmişti. Ellerini onun omuzlarına koydu. Dudakları o kadar yakındı ki neredeyse adamın sıcak dudaklarını kendi dudaklarında hissedecekti. "Bir kıvılcım var. Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"İstediyimi biliyorsun. Ama yapmamalıyız..." Adamın elleri kadının beline dolandı ve dokunuşları kadının içinde bir elektrik püskürmesine neden oldu. "Buralarda takılmayacağım. Bunu biliyorsun.

Onun bakışlarını tuttu. "Sorun değil." "Öyle mi?"

Gülümsedi. "Senden vermeye istekli olduğundan daha fazlasını beklemiyorum. Saçlarını adamın yüzünden geriye doğru tarayarak sözlerinin yerleşmesi için zaman tanıdı.

'Ama - ama bir erkek istediğini söylemiştin-'

Bitirmesine izin vermedi. İhtiyaç onu sabırsızlandırıyordu. "Yaptım. Hâlâ da öyle. Ama bu, Hayalimdeki Adam'ın gelmesini beklerken eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Onu öptü. Hatırladığından bile daha heyecan vericiydi.

'Seni incitmek istemiyorum, Liberty. Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum çünkü bu istediğin şeye yol açmayacak.

Sesindeki pişmanlık kalbinin sıkışmasına neden oldu. Sanki kız kırılğanmış gibi konuşmuştu - ama meydan okuması onu değiştirmişti. Onu daha meraklı, daha maceracı, daha önce çok tehlikeli olduğunu düşündüğü şeyleri denemeye hevesli yapmıştı. Artık şansını denemek istiyordu. Daha cesurdu. Ve söz vermeyen bir adama evlenme teklif etmek oldukça cesurca bir şeydi, değil mi?

Birlikte iyi olacaklardı, bundan emindi. Bu ona başka türlü asla deneyimleyemeyeceği bir şeyi tattırabilirdi. Bir kez olsun anı yaşamak ve sadece tadını çıkarmak istiyordu.

'Bu kadar endişeli görünme. İstediyimin bu olduğuna eminim ve artık cesurum, hatırladın mı? Yaramazca gülümsedi. "Her neyse, bu benim kitabımda bir tik olarak sayılacak.

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Peki, bu konuda ne hissediyorsun?" Çenesi ve boğazı boyunca hafif, alaycı öpücükler bıraktı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve göğsünü öptü. Adam havayı içine çekti ve kendini sabitlemek istercesine kadının belini tuttu. Kadın avuçlarını adamın gövdesine dayadı ve adamın kasları kadının dokunuşuyla gerildi.

"Lib, emin misin? Sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu, sanki kendini kontrol etmenin son ipuçlarına tutunmaya çalışıyordu.

"Çok eminim.

Bakışları onunkilerle kilitlendi.

Sonunda orada gördüklerinden tatmin olmuşa benziyordu çünkü teslimiyet içinde gözlerini kapadı, başını eğdi ve onu öptü. Şiddetle. Tutkuyla. Kızın içi ışıltılı bir avize gibi parlıyordu.

Sanki bunun için yıllarca beklemiş gibi, sanki bu onun için de dünyalara bedelmış gibi öptü onu. Kadın kendini tuttu ve tüm özlemini bu öpücüğe döktü. Yanağına dokundu ve gözlerini kapattı, parmaklarının tenindeki sıcaklığının tadını çıkardı, nefes alışının hızlandığını duydu, kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti. Diğer her şey küçüldü. Bunu o kadar çok istiyordu ki.

Tabii ki onun kitabında sadece bir kene değildi, çok daha fazlasıydı.

Ama bu yeterli olmalı.

Yirminci Bölüm

Tanrım, iyi hissettirdi. Onu öpmek. Sonunda onu öpmek ve vücudunun uzun zamandır arzuladığı yakınlığa kavuşmasına izin vermek. Alex bir kolunu onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti, elini onun saçlarına gömdü, duyularını onun kokusuyla, sıcaklığıyla, yumuşaklığıyla doldurdu.

Bunu yapmaması gerektiğinden, onun için yanlış olduğundan o kadar emindi ki. Kızın hafif bir kaçamak isteyebileceği aklına bile gelmemişti. Ama Liberty McKenzie aklından geçenleri biliyordu. Hem kimi kandırıyordu ki? Bir erkeğin ona karşı koyabilmesi için çelikten yapılmış olması gerekirdi. Bunu istiyordu, onu istiyordu.

Saçlarını kenara itti ve boynunu öptü. Kadın yumuşak bir inilti çıkardı ve başını ona doğru eğdi. Kulağının altındaki deri soluk ve pürüzsüzdü ve dudaklarının altında nabzının hızlandığını hissetti, nefes alışının sığlaştığını ve hızlandığını duydu. Kasları gerildi. Kendini ona doğru bastırdı, kalçaları onunkilerle kilitlendi, mükemmel bir uyum sağladı.

Gömleğini çekiştirerek açmıştı bile. Şimdi de elbisesinin düğmelerini açmak için arkasına uzandı. Elleri kararsızdı ve düğmeleri karıştırdı, düğmeler çözülünce rahatladı. Onu tekrar öptü ve bunu yaparken kadife kumaşı aşağı çekti, kollarını serbest bıraktı ve ayaklarının dibine bir su birikintisi halinde düşmesine izin verdi.

Nefesi kesildi. Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve adını fısıldadı. Kadının gözleri arzuyla kararmış bir şekilde ona bakıyordu. Elleri belinin girintisini şekillendirdi ve

kalçalarının kabarması. Sadece güzel değildi, mükemmeldi de.

Ve bu gece ona bunu göstermenin bir yolunu bulmak istiyordu - kelimeler olmadan.

Çarşamba, 24 Aralık

Alex tek gözünü açtı. Yüzüstü yatıyordu ve vücudu uykudan hâlâ o kadar ağırdı ki, dönecek gücü bile bulamıyordu. Havada arabaların ve insan seslerinin hafif uğultusu vardı ve nerede olduğunu anlaması bir anını aldı.

Bunu yaptığıında, bir panik sarsıntısı hissetti. Ne yapmıştı ki?

Liberty'nin sözlerini hatırladı - *Bu, Hayalimdeki Erkeği beklerken eğlenemeyeceğim anlamına gelmez* - ve tekrar rahatladı. Aralarındaki fiziksel çekim o kadar güçlüydü ki artık onunla savaşmak zorunda olmamak rahatlatıcıydı. Provence'ta sadece bir hafta kadar kalmayı planlıyordu ve bir hafta daha fazla bir şeyin gelişmesi için çok kısıydı. Samimiyet, yakınlık: bunların hayatında yeri yoktu. Özellikle de şimdi, kariyerinin onu hangi yöne götüreceğinden emin değilken. Bu haftanın sonunda tutku kendini tüketmiş olacak, Liberty Willowbrook'a dönecek ve o da - hayat onu nereye götürürse oraya gidecekti.

Kıpırdadı. Liberty pencereden dışarı bakıyordu, görünüşe göre bir hayal içindeydi. Onun uyandığını görünce gülümsedi ve "Günaydın uykucu," diye mırıldandı.

Yüzü uykudan yumuşamıştı, saçları dağılmış ve çıplak omuzlarına dökülmüştü. "Uzun yolculuktan dolayı bitkin düşmüş olmalısın," dedi, yüzü onunkine yakın olacak şekilde yaklaşıp.

Bakışları kızın dolgun dudaklarına kaydı. "Sadece yol değil. Gülümsedi çünkü dün gece uykuya yenik düştüklerinde saat geç olmuştu - çok geç olmuştu.

Bir dirseğinin üzerine çıktı ve omzundaki yara izlerini takip etti. Hafif dokunuşu onu sakinleştirirken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

'Bu yaralar çok acı verici olmalı,' dedi sessizce.

Gözlerini tekrar açtı ve omzundaki çizgi ve çıkıntılardan oluşan çapraz tarama desenini ve omurgasını belirleyen çirkin kalın çizgiyi hayal etti. "Olduğundan daha dramatik görünüyorlar.

"Sana inanmıyorum. Omurgasını öpmek için eğildi ve adam bu hissin tadını çıkardı. Dudakları adamın teninde sıcacıktı ve saçları adamın üzerinde geziniyordu.

Sonra onun yanına uzandı ve 'Bana kazayı anlat' dedi.

Yuvarlandı ve tebeşir beyazı tavana baktı. "Hangisi?

Kendini ona yasladı. "İkisi de. "İlki Malezya'daydı.

Metal bir kepengin kaldırıldığını duydu ve altlarındaki kitapçının açıldığını hayal etti. Bugün insanlar son dakika Noel alışverişlerini yapmakla meşgul olacaktı.

"Ne oldu?

'Kötü bir yüksek taraftı. Motosikletten fırladım. Sırtımı ve birkaç kaburgamı kırdım. Dikkati dağılmış bir şekilde onu okşadı ve anılar akmaya başladı. Garip bir şekilde, kötü anılar değildi bunlar. Yarışlara ara vermek zorunda kaldığı için biraz hayal kırıklığı yaşamıştı ama geri döneceğinden asla şüphe duymamıştı. Doktorlar ameliyat etmiş, o da iyileşmiş ve antrenmanlara geri dönmüştü. Bu kadar basit.

"Başka kimse yaralandı mı?" "Hayır.

"Peki ya ikinci kaza?

'Kötü bir viraj. Çok fazla eğildim, çekişi kaybettim. Elini havada salladı. Bir hata yapmıştı. Söyleyecek başka ne vardı ki?

'Nasıl hissettin? Ne düşünüyordunuz? Yoksa çok hızlı olduğu için düşüncecek zamanın yok muydu?

'Hayal ettiğinizden daha fazla zaman var. Her şey yavaşlar. Olayın gerçekleştiği anda motosikletin çok fazla devrildiğini anlamıştı. Pistte döndüğünü, eğitildiği gibi rahatladığını, çakılların üzerinde zıpladığını, yavaş yavaş yavaşladığını, bu sefer şanslı olduğunu ve hafifçe kurtulduğunu düşündüğünü hâlâ hissedebiliyordu - sonra sert bir şaplak. "Motosikletim bana çarptığı zaman.

"Omzunu inciten şey bu mu?

Başını salladı.

Yavaş bir nefes verdi. 'Her gün yaralanabileceğin bir işte çalışmayı hayal bile edemiyorum. Ya da daha kötüsü.

"Sevdiğim şeydi. Geçmiş zaman kullandığını fark etti. Peki öfke, hayal kırıklığı neredeydi? İçinde bir şeyler değişmişti. Belki de sonunda bunu geride bırakmaya başlamıştı.

Liberty'yi kendine çekti, düşünmek istemiyordu. Sadece hissetmek için. Ve onu öptüğünde, gerçekten de hissetti. Bir gökkuşağı kadar his kafasını doldurdu, geçmişi ve geleceği sildi, geriye sadece şimdiki zaman kaldı.

Yaralı bileğini dudaklarına götürdü. Kadının yara izi boyunca tüy kadar hafif öpücükler bırakmasını izledi. Dayanılmaz derecede seksiydi. Dudakları yavaşça avucuna, parmaklarına doğru ilerledi. Kasları gerildi. Daha önce hiç kimseyi bu kadar istemediğinden ya da ihtiyaç duymadığından emindi. Parmakları yüzünü okşadı ve ağızları sadece birkaç santimetre aralandı. Her sinir ucu uyanık ve keskindi. Aylardır kendini bu kadar canlı hissetmemişti - aslında kazadan beri- ve kalbi eskiden bitiş çizgisini ilk sırada geçtiğinde olduğu gibi yükseldi. Zevkin ürpertileri içinde yuvarlandı, ta ki sonunda düzensiz bir iç çekişle onu kendine çekene kadar.

Onu şiddetle öptü. Tutkuyla. Engel tanımadan. Uzun zamandır yapmak istediği gibi.

Alex'in annesi Babette, "Burada olmanız harika," dedi. Liberty, "Beni kabul ettiğiniz için size minnettarım," diye karşılık verdi.

Noel arifesinde saat yedi buçuktu ve hepsi Babette'in geniş mutfağındaki ahşap masaya oturmuşlardı: Alex'in iki erkek kardeşi ve eşleri, küçük yeğeni ve tabii ki Babette ve ortağı Bernard. Liberty, onun yararına İngilizce konuşmayı kabul ettikleri için çok minnettardı. Duyduğu küçük Fransızca parçalar onun için anlaşılmazdı.

Babette onun sözlerini elinin tersiyle itti ve gülümsedi. "Bu grev tam bir baş belası.

Bernard, "Birçok insan bu yüzden yolda kaldı," diye onayladı. Herkesin kadehini kırmızı şarapla dolduruyordu.

Liberty onu uzun zamandır tanııyordu ama şimdiden mütevazı bir adam olduğunu söyleyebilirdi, bir ayı kadar iri ve genişti ama nazik ve sessiz konuşuyordu. Oraya giderken Liberty ne bekleyeceğinden emin değildi: Alex ailesinden pek bahsetmemiştı ve babasından bahsederken gözlerindeki sert bakışı hatırlıyordu. Eğer sürekli seyahat ediyorsa, belki de onları sık sık görmüyordu, belki de yakın değillerdi.

Ama Babette ve Bernard'ın evine vardığı anda durumun hiç de öyle olmadığını fark etmişti. Alex'in annesi onu kucaklamış, sonra o da aynısını Liberty için yapmıştı. Bernard da onların ellerini sıcak bir şekilde sıkımişti.

"Bu çok üzücü," diye devam etti Babette. "Noel, ailelerin bir arada olması gereken zamandır.

Alex yemeğı masaya getirdi. "İşte millet: *kabak graten*.

Liberty'ye, Fransa'nın çoğı Noel arifesinde ziyafet çekerken, Provençal geleneğinde Noel gününden önce yedi çeşit sebze ya da balık yenildiğini ama et yenmediğini anlatmıştı. Babette'le birlikte hazırladıkları *graten* nefis kokuyordu ve servis yapmaya başladı.

Babette, "Fransa'ya neden geldiğini anlat bakalım," dedi. "Alex işinizle ilgili bir şey olduğunu söyledi.

"Tourmarin'deki festival için yorgan dağıtıyordum.

Babette'in gözleri parladı. 'Demek kendi yorganını kendin yapıyorsun? Bana çalışmanı göstermelisin.'

"Memnuniyetle. Bir sürü fotoğrafım var.'

'Yorganları severim. Her yatak odamda var ama korkarım hepsi mağazadan alınmış.

Liberty gülümsedi. 'Evet, onları fark ettim. Benim odamdaki çok güzel.

Soluk kırmızı ve gri tonlarında çiçek desenli geleneksel Fransız kumaşlarından yapılmıştı. Eski tarz Fransız yorganlarının birçok ucuz taklidini görmüştü ama küçük el dikişlerine bakınca Liberty bunun gerçek bir antika olduğunu fark etse şaşırmazdı. Odasına mükemmel uyum sağlamıştı. Ve o öğleden sonra Alex ona evin geri kalanını hızlıca gezdirdiğinde daha fazla yorgan görmüştü.

"Odanız iyi mi? Babette sıcak bir şekilde sordu. "İhtiyacın olan her şey var mı?

"Bu mükemmel. O ve Alex çatı katındaki iki odaya sahipti. Beyaza boyanmıştı, onunki havadardı ve çatısı dik bir eğimle asmalarla dolu vadinin muhteşem manzarasını sunan küçük bir pencereye açılıyordu. Kocaman bir yatağı vardı ve yan odada, kendi odasının karşısında bulunan Alex'le paylaştığı bir banyo vardı. Alex'in orada fazla vakit geçirmeyeceğini umuyordu.

Dün geceyi düşündü ve gülümsemek istedi: daha önce yaşadığı herhangi bir ilişkiden çok farklıydı, çok ... mükemmeldi.

"Burası çok güzel bir eviniz var," dedi Babette'e ve Fransız pencerelerine baktı. Artık karanlıktı ama daha önce evin arkasındaki büyük bahçeyi ve ormanlık yamacı görmüştü.

Her yer aydınlık ve parlaktı, çok sayıda beyaz badanalı ahşap mobilya ve altın kenarlı antikalarla zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Bu tarz iyi bir zevkin göstergesiydi ve Liberty bunun ucuza mal olmadığını tahmin ediyordu.

'Teşekkür ederim. T a ş ı n m a d a n önce bir sürü iş yaptırık, bu yüzden tam istediğimiz gibi oldu. Babette, Bernard'la gülümsemesini paylaştı ve gözlerindeki sevgi Liberty'nin kalbini sızlattı. Alex servisi bitirdi ve onun yanına oturdu. Ekmek sepeti elden ele dolaştırıldı ve herkes yemeğe hazır görünüyordu.

Babette boğazını temizlediğinde içeri girdi.

"Hepiniz sessizken," dedi ailesine hitaben, "size haberlerimizi vermek için iyi bir zaman. Gülümsedi. "Bernard ve ben düşünümüz için bir tarih belirledik.

"Düğününüz mü? Alex'in gözleri inançsızlıkla irileşmişti.

Gerginliği hisseden Liberty endişeyle Babette'e baktı ama o sadece gülümsedi ve "Evet, gelecek yıl Mayıs ayında," dedi.

Annesinin yeniden evlenmesine üzölmüş müydü? Kardeşleri rahat görünüyordu.

Alex boğazını temizledi. "Çok yakında. İstedığının bu olduğuna emin misin anne?

Bernard bir kaşını kaldırdı. Babette güven verici bir elini onunkinin üzerine koydu.

"Evet," dedi oğluna. "Çok eminim. Bernard'a gülümsedi. "Gördün mü? Sana onun aşırı korumacı olacağını söylemişim.

Alex ellerini havaya kaldırdı. 'Senden hoşlandığımı biliyorsun Bernard. Sadece bu konuda acele etmeni ve pişman olmanı istemiyorum. 'Solange ile yaptığın gibi,' dedi küçük kardeşi, Jules, ve gözlerini devirdi.

Kardeşi Victor ona sert bir bakış fırlattı. Bir süre sessizlik oldu. Liberty, Babette'in önce ona baktığını, sonra da hızla uzaklaştığını gördü.

Babette Alex'e, "Bu konuyu uzun uzun düşündüm," diye güvence verdi. 'İkimiz de düşündük ve istediğimizin bu olduğundan eminiz. Endişelenmene gerek yok.

Alex başını salladı ve rahatlamış görünüyordu. "O zaman senin adına sevindim," dedi geniş bir gülümsemeyle. Bernard'ın elini sıkmak için uzandı. "İkinizin de.

"Bu harika bir haber anne," dedi Victor. "Düğün nerede olacak?

"Burada. Küçük bir tören olacak, sadece aile ve bir avuç yakın arkadaş köy kilisesinde, sonrasında da evde yemek yiyeceğiz.

"Bize tarihi ver," dedi Jules, "biz de takım elbiselerimizin tozunu alalım.

Alex çok düşünceli görünüyordu. Sonra annesine sessizce, "Seninle koridorda yürümemi ister misin?" diye sordu.

Liberty, Babette'in gözlerindeki ani parıltıyı gördü. 'Ah! Bunu hiç düşünmemiştim. Evet, çok isterim. Teşekkür ederim, Alex.'

Herkes gülümsedi ve Liberty sevginin sıcak bir battaniye gibi odaya yayıldığını hissetti. Babette'in ilk evliliğinin ne kadar mutsuz olduğunu bilmek özellikle dokunaklıydı. Şarabını yudumladı.

Victor'un eşi Laure, bebek Maxence'i dizinde zıplatırken, "Bu ev mükemmel bir ortam," dedi. Yaklaşık bir yaşında olan Maxence, annesinin tabağındaki yiyecekleri tatmaya hevesli, mutlu bir ufaklıktı ve bu da Liberty'nin kıkırdamasına neden oluyordu.

"Evet, burayı çok seviyoruz," dedi Babette. 'Manzara ve arkadaki orman, yakındaki köy ve herkes çok misafirperver. Sanki hiç ayrılmamışım gibi.

'Gitmemeliydin anne,' dedi Alex.

"Fazla seçeneğim yoktu. Baban bundan nefret ederdi. "*Un petit trou perdu*" derdi.

Alex, Liberty için, "Hiçbir yerin ortasında," diye tercüme etti.

Willlowbrook'a ilk geldiğinde kulübesini tarif etmek için aynı kelimeleri kullandığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Annesine döndü. "Ona karşı çıkmalıydın.

Başını eğerek aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Ama o zamanlar Paris'e taşınmanın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm.

"Burayı seviyorum," dedi Laure. 'Şehirden uzaklaşmak güzel' dedi. Liberty'ye Victor'la birlikte Paris'in kenar mahallelerinde yaşadıklarını anlatmıştı. Bir yıl önce Maxence doğduğunda şehir merkezinden banliyölere taşınmışlardı.

Bernard, 'Dükkânlara ihtiyacımız olursa Nice'ten çok uzakta değiliz,' dedi.

"Düğün için Citroën'i kullanacak mısınız?" diye sordu Alex. Babette Liberty'ye şöyle açıkladı: 'Bernard'ın garajında eski bir Citroën DS var. Ona bayılıyor ama kullanılamaz halde.

"Öyle olacak," diye düzeltti Bernard. Gözleri iyi bir mizahla dans ediyordu. "Sadece birkaç tamire ihtiyacı var.

Babette dudak büktü. 'Frenler çalışmıyor! Bu büyük bir onarım demek.

Bernard Alex'e döndü. "Annen tamir edilene kadar kullanmama izin vermiyor.

"Bakmamı ister misin?"

"Evet, lütfen.

Babette Alex'e "Eski Yamaha'n da orada," dedi. "Le Castellet'de yarışacak mısın?

"Elbette. Bu benim en sevdiğim yarış.

Liberty gerildi. Emekli olmaya zorlandığını ailesine ne zaman söylemeyi planlıyordu? Onların bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hissetmesi yanıltıcı.

Ona döndü ve açıkladı: "Ocak ayının altısında Moto Legends Cup adında bir etkinlik var. Klasik motosikletler için. Yarışmayı sevdiğim eski bir Yamaha'm var - eğlence için.

"Diğer ırklarınız gibi değil mi?" diye sordu.

"Öyle bir şey değil. Bu bir hayır işi ve eski motosikletleri sergilemek için.

Yine de, onun yarışacağını düşününce küçük bir endişe titremesi hissetti. Ya bileğindeki zayıflık yaralanmasına neden olursa?

"Umarım o eski bisiklete binmek güvenlidir," dedi Babette. "Onu yılda sadece bir kez kullanıyorsunuz ve ona bakacak bir mühendis ekibiniz yok.

"Onu kontrol edip bir deneme sürüşüne çıkaracağım. Her neyse, bu yarış hız ile ilgili değil."

Babette güldü ve Liberty'ye, 'Böyle söylüyor ama kazanamazsa mutlu olmuyor,' dedi.

Alex, "Bu yıl kazanamazsam belki o kadar önemli olmaz," dedi. O ve Babette birbirlerine baktılar.

anlam verememişti, ta ki ona sakın bir sesle, "Eskiden bu yarışta babamı yenmekten zevk alırdım," diyene kadar.

Babette yine dudak büktü. "Ve bu yarışmak için iyi bir sebep değildi.

'Belki, ama iyi hissettirdi,' dedi.

Masanın diğer ucunda Victor kadehini kaldırınca sohbet kesildi. "Maman ve Bernard'ın şerefine kadeh kaldıralım," dedi. "Mutlu evliliğinize.

"Babette ve Bernard! Herkes kadeh tokuşturdu.

"Liberty ve Alex, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Victor.

'İngiltere'deyken Liberty ile kaldım. Bana evinde bir oda kiraladı.'

"Ah, evet, yolculuğunuz nasıldı?

Bernard yemeyi bıraktı ve kaşlarını çattı. "Olaysızdı," dedi Alex.

"Onu bulamadınız o zaman?"

"Hayır. Maalesef.

"Şimdi ne yapacaksın? Victor sordu.

Liberty, Bernard'ın Babette'e baktığını gördü. Bakışlarını indirdi ve bir dilim kabak doğramaya yoğunlaştı.

Alex fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Özel bir dedektif tutabilirim ama onu bulabileceğimden pek umutlu değilim.

Bernard boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "*Alors*, bu gece bizimle gece yarısı ayinine kim geliyor?

Diğerleri cevap verirken Liberty, Babette'in bir sürahi su doldurmak için gizlice masadan ayrılmasını izledi. Odadaki gerginliği fark etmek için Fransızca bilmesine gerek yoktu ve buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Akşam yemeğinden sonra Victor ve Laure bebek Maxence'i yatmaya hazırlarken ailenin geri kalanı gece yarısı ayini için köy kilisesine yürümeyi planladı.

Alex Liberty'ye, "Hadi gidelim," diye önerdi. "Görmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey var.

"Ne oldu?

Ama söylemedi.

Köy tepenin üzerindeydi ve onlar tırmanırken o da yukarı baktı. "Vay canına," dedi işaret ederek. 'Çok fazla yıldız var. Willowbrook'ta görebildiğimizden bile daha fazla.

Alex onun yanında durdu. Birlikte, küçük boncuklar gibi parlayan milyonlarca yıldızla süslenmiş mor genişliği incelediler. "Bu bölge ışık kirliliğinin azlığıyla bilinir," dedi ona. "Buradan çok uzakta olmayan bir gözlemevi var.

"Çok güzel. Ama güzel kelimesi bunun hakkını vermiyor.

Tepeye doğru kıvrılan yolu takip ettiler. Sessiz ve sakindi. Ara sıra yemek pişirmenin ya da fırınlamanın lezzetli kokularını alıyorlardı.

"Şimdiye kadar nasıl buldun? Alex sordu. "Evden uzakta olmak o kadar da kötü değil, değil mi? Ailem bazen çok patavatsız olabiliyor.

Gülümsemedi. "Çok sevimliler ve benim için endişelenmeyin, ben iyiyim.

Ama aklını kurcalayan bir şey vardı ve merakını dizginlemeye çalışsa da bunu pek başaramadı. "Alex?

"Mm?

"Solange kim?

"Ah. Gülümsemesi kayboldu ve cevap vermeden önce bir an geçti. Ayak sesleri boş sokakta yankılandı. "O benim nişanlımdı.

Yirmi Birinci Bölüm

Alex bakışlarını aşağıda tuttu ve tepeye tırmanırken bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı. Nefesleri havada küçük bulutlar bırakıyordu. Soğuk bir gece olacaktı.

"Daha önce bahsettiğin eski sevgilin mi? Liberty ısrar etti. "Ne oldu?"

"Korktum. İptal ettim. Kısaltılmış cevabının yeterli olacağını umuyordu ama daha iyisini bilmeliydi. Liberty rahatsız edici olsun ya da olmasın duygularını incelemekten kaçınmazdı.

"Devam et," dedi.

"Düğünden hemen önceydi. Başını iki yana salladı. "Bunu yapamayacağımı daha önce fark etmeliydim.

Solange'ın kederli ifadesini asla unutmayacaktı. *Şimdi mi?* sormuştu. *Düğünden iki gün önce mi?*

"Neden yapamadın? Liberty sordu.

Omuzlarını kaldırdı. Belli değil miydi? "Onu yeterince sevdiğimden emin değildim.

"Bunu kim nereden bilebilir ki?"

"Aynen öyle. Kumar gibi hissettiren bir şey için onun ve benim mutluluğumu riske atmamayı tercih ettim.

'Öyle mi o nasıl sen görünüm Aşk ve ilişkiler? Olarak bir kumar mı?'

Omuz silkti ama cevap vermedi. Öyle olduğunu sanıyordu. Anne babasının evliliği pek de ilham verici olmamıştı.

"Sonrasında nasıl hissettin? Liberty devam etti. "Hiç pişmanlık duydun mu?"

"Her şeyden pişmanlık duydum. Solange için korkunç bir şeydi ve ona asla evlenme teklif etmemeliydim. Ama gençtim ve acele ettim.

Bir baykuşun belli belirsiz ötüşü havaya karıştı.

Liberty onu merakla izledi. 'Kendine fazla yüklendiğini düşünmüyor musun? Yani, böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Hepimiz hata yaparız.

Başını şiddetle salladı. "Onu incittim. Kötü bir şekilde.

'Ama onu sevmediğini bilerek onunla evlenseydin ne kadar incineceğini bir düşünsene.

Ona yan gözle baktı ve bir şeylerin değiştiğini hissetti. "Belki de.

'Bence doğru olanı yaptın. Ona karşı dürüst davrandın.

Köşeyi döndüklerinde kilise ve köy meydanı göründü.

"Yani Solange'dan beri ciddi bir ilişkiniz olmadı mı?"

"Hayır. Kariyerim oldukça yoğun geçti. Her yere seyahat ediyorum.

zaman ilişkilerin gelişmesini kolaylaştırmadı'.

Duyguların karmaşası olmadan yaşamak daha kolaydı. Herkesi uzak tutmak ve en hızlı, en iyi olmaya odaklanmak daha kolaydı. Yarışırken kontrol ondaydı. Duyguların öngörülemezliği olmadan yaşayabilirdi.

Liberty köy merkezine vardıklarında etrafına bakındı. Tourmarin kadar peri masalı güzelliğinde değildi ama yine de büyüleyiciydi ve turistlerden ziyade yerlilerin yaşadığı daha otantik görünüyordu. Kilise ve köy meydanı Noel için ışıklarla süslenmişti ama Liberty pek dikkat etmiyordu: akli hâlâ Alex'in anlattıklarındaydı.

Geçmişindeki bu önemli olayı ona anlattığı için memnundu. Şimdi her şey yerli yerine oturdu, ona yaptığı uyarı: *Sakın*

bağlanmak. Asla etrafta dolaşmam. Babasının sadakatsizlikleri ve bunların neden olduğu acılarla büyüyen Alex, nişanlısını inciten ve küçük düşüren kişi olmaktan nefret ediyor olmalıydı.

Ama herkes hata yapabilirdi. Kendisine bu kadar sert davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Liberty onun annesine karşı ne kadar koruyucu olduğunu ve küçük kardeşlerine nasıl göz kulak olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Ve bu, sadece kazanmayı önemseyen özgür bir ruh olarak oluşturduğu imaja uymuyordu. Bunun üzerine kafa yordu. Güvenilmez biriymiş gibi konuşmuştu ama bugün gördükleri bununla tamamen çelişiyordu. Ailesi onun için çok önemliydi. O en iyi kardeş ve evlattı.

"Sürpriz kilisede mi?" diye sordu, nereye gittiklerini görünce.

Başıyla onayladı. Kiliseye akın eden köylülere katıldılar ve içeride onun elini tuttu. "Gel de şuna bir bak," dedi ve onu ön tarafa doğru götürdü.

Havayı tütsü kokusu dolduruyordu ve sağ tarafta küçük bir koro ilahiler söylüyordu. Ancak dikkatler onların üzerinde değildi. Herkes kostüm giymiş bir avuç insanın tahta bir beşiğin etrafında durduğu ya da diz çöktüğü sunağın önünde toplanmış gibiydi. Kilisenin taş zeminine talaş ve saman serpilmişti ve uzun standlarda yanan mumlar sahneye altın bir parlaklık katıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı Liberty.

"Bu *canlı bir beşik*," dedi Alex. "Yaşayan bir beşik.

Liberty bakışlarını onların sade kostümleri ve sakin ifadeleri üzerinde gezdirdi. "Onlar oyuncu mu?

Hayır. Sadece gönüllü olan köylüler. Bebek bile gerçek.

Chantal onu üç hafta önce

doğurdu.' "Onu tanıyor musun?

'Annem bana bebekten bahsetti ama ben onu tanıyordum. Okulda beraberdik.'

Kadının kocası ona yaklaştı ve kolunu ona doladı. Kadın ona gülümsedi ve birlikte

Uyuyan bebeği sevgiyle.

Liberty'nin kalbi katlandı. Natasha'nın oğlu Arthur'u ve ona sokulduğunda ne kadar değerli hissettiğini düşündü, sıcak ve bebek yumuşaklığında. Manzara huzurlu ve durgundu, ılık hava kilisenin içinde fısıldıyordu. Alex uzaklaştı ama Liberty büyülenmişti. Sıradan ama büyülü bir şeye tanıklık ediyormuş hissine kapılmıştı. Sıradan ama mucizevi. Tepenin üstündeki bu kilise, sahnenin sadeliği, şarkıların alçak uğultusu ve uyuyan bebeğin sessiz hırıltıları.

Kalbi burkuldu ve bu yıldızlı geceyi asla unutamayacağını biliyordu.

Perşembe, 25 Aralık

Ertesi sabah geç uyandılar.

Alex yumuşak bir sesle, "Mutlu Noeller," dedi. Onu öptü. "Bu sabah ne yapmak istiyorsun?"

"Öğle yemeğini hazırlamaya yardım edemez miyiz?"

'Jules ve Caroline bunu yapmayı teklif ettiler ve saat bir gibi hazır olacak. O zamana kadar ne istersek yapmakta özgürüz. Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. Yatakta biraz daha kalmaktan mutluluk duyacaktı.

"Bu durumda bana etrafı gezdirebilirsin. Adam abartılı bir hayal kırıklığıyla suratını buruşturunca Luc gülümsedi ama devam etti: "Büyüdüğün yeri, Luc'la okula gittiğiniz yeri, senin için anlamı olan her yeri görmek isterim.

"Tamam," dedi yavaşça, beyni bir rota çizmeye başlamıştı. Ona etrafı gezdirme, onunla anılarını, geçmişini paylaşma fikri hoşuna gitmişti. Geri döndüğü için mutluydu ve onun da burayı kendisi kadar seveceğini umuyordu. "Arabayla mı yoksa bisikletle mi gitmeyi tercih edersin?"

"Bisiklet.

"Artık korkmuyor musun?

Hayır. Sana güveniyorum. Sen güvenli bir sürücüsün. Ve bisiklet gürültülü olsa da, onunla çevremle daha fazla temas halinde hissediyorum - kokular, hava,' diye gülümsedi, 'yoldaki tümsekler bile.

"Umarım çok fazla tümsek olmaz. "Ve çok hızlı gitmeyeceksin, değil mi?

Onu öptü. "Sen söylemedikçe olmaz.

"Guy'inki gibi birbirimizle konuşabileceğimiz kasklarınız var mı?

"İstiyorum.

Sırıttı. "Ne bekliyorsun o zaman?

Babette ve Bernard'ın evi Alex'in çocukken yaşadığı kasabada değildi ama uzak da değildi ve bu köyde ve yakınlarda yaşayan arkadaşları vardı. Son yirmi beş yıldır pek fazla gitmemişti ama köy yolları, üzüm bağları ve tarlalar pek değişmemişti. Aslında, odun dumanı ve biberiye kokularını aldığı anda bunlar onu çocukluğuna geri götürüyor ve bu anılara eşlik eden duygular onu şaşırtıyordu.

Liberty'yi öncelikle Luc'un ailesinin malikânesi olan Château Duval'e götürdü ve üzüm bağlarının yanından yavaşça geçti. Daha sonra kasabaya inen yolu takip ederek yazın ayçiçekleri ve lavantalarla dolu tarlaların yanından geçtiler. Luc'la birlikte gittikleri ilkokulu, kafeyi ve pazar meydanını işaret etti; elbette bugün ıssızdı ama tüccarlar ve yerlilerle dolu, havayı sıcak yemek ve taze ürün kokusuyla dolduran gürültülü bir yer olduğunu hatırlıyordu. Sonunda ana çeşmenin yanında durdu ve attan indiler.

Bir banka oturdular ve adam bakışlarını meydanda ve yakındaki küçük oyun parkında gezdirdi. Çakıllı alan şu anda boştu ama ilerleyen saatlerde bir avuç adamın *boules* oynayacağından, belki de çocukların kaydıraktan kayacağından emindi

O da. eşmeden sessizce su akıyordu ve soğuk kış günlerinde suyun nasıl donduğunu hatırladı.

"Sorun nedir? Liberty ona sordu. "Sıkıntılı görünüyorsun. Ona bir ceket ödünç vermişti ve saçları siyah deri üzerinde daha da canlı görünüyordu.

"Hiçbir şey.

Sanki bunu kabul etmekten daha iyisini biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

'Sadece... geri dönmek garip. Yıllardır buraya gelmemiştim. "Luc'un düğünü dışında, ama o da uçan bir ziyaretçi" diye ekledi.

"Neden olmasın? Burası çok güzel bir yer'.

Güzel soru. Neden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı? Öne doğru eğildi ve düşünürken parmak uçlarını birbirine dokundurdu. "Sanırım bunun annemle babamın mutsuz ilişkisine dair kötü anıları canlandıracağını düşündüm.

"Ve öyle mi?

"Beklediğim kadar değil. Aslında hemen hemen hiç. Daha çok, çocukken tadını çıkardığı özgürlüğü, kardeşleri ve Luc ile keşfetmeyi, bisiklete binmeyi, ağaçlara tırmanmayı, inler inşa etmeyi hatırladı. Arkasına yaslandı ve yukarı baktı. Mavi gökyüzünün ne kadar cesur olduğunu unutmuştu ve burayı yaz mevsiminde, yapraklarını dökmüş uzun çınar ağaçları, güneşin kavurduğu toprağın kokusu ve sıcakta parıltıyan asfalt yolla birlikte hayal etti. Dudakları yeni toplanmış şeftalilerin tatlı tadını hatırladı.

Belki de çocukken ailesinin sorunlarının bu kadar farkında değildi, çünkü büyükanne ve büyükbabası, teyzeleri, amcaları ve kuzenleriyle dışarıda gölgede yedikleri büyük aile yemeklerinin sıcak anıları canlandı. Aidiyet duygusu onu beklenmedik bir şekilde vurmuştu. Provence ona evi gibi gelmişti.

Anne ve babasının evliliği her zaman sorunlu olmuş olsa da, annesi burada mutluydu. Şimdi hayatında yeni bir döneme girerken daha da mutlu görünüyordu ve bu onun zihninden bir yükü.

"Büyümek için güzel bir yerdi," dedi sonunda.

Liberty gülümsedi. 'Seni Luc'la birlikte kırlarda gezerken hayal edebiliyorum. Motosiklete binmeyi ilk öğrendiğinde kaç yaşındaydın?

"Düşündüğünüz kadar genç değilim. Altı yaşındayken itmeli bisikletle teker yapıyordum. Ancak on yaşıma geldiğimde babamın bisikletlerinden birini çalıp denemeye başladım.

'Bir tane mi çaldın? Neden?'

"Çünkü ona binmeyi çok istiyordum ama izin verilmiyordu.

'On yaşında olsaydın şaşmazdım! Kendini öldürebilirdin. Peki onu çaldığında nasıl sürüleceğini biliyor muydun?

Sırıttı. "Hiçbir fikrim yoktu ama bir gece önce bir rüya görmüştüm, bu yüzden her şeyi bildiğime ikna olmuştum.

Kahkahası boş meydana yankılandı. 'Ah, küstahlık! Umarım düşmüşsündür ve dersini almışsındır.

Başını iki yana salladı. "Daha da kötüsü. Yakındaki bir tarlaya çarptım ve ahşap bir kapıya zarar verdim. Çiftçi beni kulağımdan tutup eve sürükledi.

'Baban ne dedi? Çok kızmış olmalı. Yaralanabilirdin.'

Gülmeyi kesti. "O orada değildi. Sadece annem vardı. Anısı hâlâ canlıydı. "Ve kızgın değildi, üzgündü.

"Üzgün mü? Neden?

"Çünkü onun tutkusunu miras aldığımı biliyordu, ama onun örneğini takip etmemi ve yaşamak için yarışmamı istemiyordu. Kaza yapacağımdan korkuyordu.

"Yarışlarda sık sık kaza olduğunu tahmin ediyorum," dedi sessizce. "Riskleri biliyordu.

"Evet. Aynı aileden iki ya da daha fazla kişinin öldüğü motosiklet yarışçıları hanedanları var.

"Zavallı anneleri ve eşleri. Kadın ürperdi. Sonra ona döndü. "Artık yarışmayacağını ailene ne zaman söyleyeceksin?

Ağzı düzleşti ve bu ihtimal karşısında gerildi. "Yakında.

Telefonu aldı. Cebinden çıkardı ve mesajı okudu. Kaşları düğümlendi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Evie'den bir mesaj. Bana mutlu Noeller diliyor ve hâlâ yarışmaya katılıp katılmadığımı soruyor.

Sırıttı. "Sanırım ona benim de senin kenelerinden biri olduğumu söylememişsindir.

Yanaklarına renk gelmişti. "Ben - ben sadece şaka yapıyordum.

Bunun neden onu rahatlattığından emin değildi. Daha ciddi olmaya başladı. "Mücadeleye devam etmek istiyor musun?

Kesinlikle. Bir haftadan az zamanım kaldı ve hiçbir şey o uaa binmekten daha zor olamaz. Şimdi vazgeçmek aptalca görünüyor.

'Ama **y a r ı ş m a n ı n** kurallarına **s i z** karar veriyorsunuz, değil mi?

Yabancı bir yerde olmak sayılmaz mı?'

Başını eğdi ve bunu düşündü. 'Evet, rutinime bir ara verdim ve Noel'i ailenizle geçirmek bugün için sayılır, ancak önümüzdeki birkaç gün için daha fazla zorluk bulmak istiyorum. Yapılacak heyecan verici şeyler ya da ziyaret edilecek yerler.

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Göz kırptı.

Ona yan gözle baktı. 'Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Mücadelelerinizin hepsi yüksek hız veya gözüpek aktiviteler içerecek. "Öyle olmak zorunda değil. İstersen sana bölgeyi gösterebilirim.

Provence dağlardan sahile kadar uzanır.

Telefonunu kaldırdı. "Evie yaptığım şeyin fotoğraflarını görmek istedi.

'Sorun değil. Bana bırakın. Burada olduğun her gün için en az bir yeni deneyim planlayacağım. Dürüst olmak gerekirse, bu olasılık onu da heyecanlandırmıştı.

"Tamam. Ama önce listeyi görmek istiyorum.

Sırıttı ve başını salladı. "Her gün bir sürpriz olursa daha eğlenceli olur.

'Bence fikirlerini bana danışmalısın. Onları zorlayıcı bulup bulmayacağımı nereden bileceksin?

"Sizi yeterince iyi tanıyorum, Liberty McKenzie.

'Ama ya çok korkutucuysa? Çok mu aşırı? Ya da tehlikeli? Mücadeleyi tamamlamak istiyorum ama benim de sınırlarım var, biliyorsunuz.

'Sürpriz, deneyime katkıda bulunacaktır. Bana güvenin. Söz veriyorum, bu haftanın sonunda meydan okumanızı tamamlamış ve Provence'a aşık olmuş olacaksınız.

Liberty, Jules'un kızartmayı masaya taşımalarını izledi. Herkes çıtır çıtır altın yumurtlayan tavuğa bakarken gürültülü sohbe ara verildi. Çoktan lezzetli bir somon füme başlangıç yemeğinin tadını çıkarmışlardı ve şarap serbestçe akıyordu. Harika bir gün geçirmişti. Alex'in ailesi çok nazik ve cana yakın olduğu için kendi ayakları üzerinde durabildiğini bilse de Noel'de mahsur kalmanın bir şans olduğu ortaya çıkıyordu.

"Kim oymak ister?" diye sordu Babette.

Herkes Bernard'a döndü. 'Oymacılıkta iyi değilim,' dedi.

"Alex? Babette sordu.

Sandalyesini geriye itti ve annesi ona bir bıçak uzattı. Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi kendinden emin bir şekilde işe koyuldu.

Bu sırada Victor kadehlerini doldurdu. Boş şişeyi uzattı. "Başka var mı?

"Kilerde," dedi Bernard. "Bir dakika içinde gideceğim.

Yemek yemeye başladılar ve sohbet yeniden başladı. Liberty, Alex'in annesine meydan okumasından bahsediyordu.

Babette, "Evet diyerek başlamana ne sebep oldu?" diye sordu.

Liberty doğum gününü düşündü. 'Çünkü hayatımın çok sessiz ve tahmin edilebilir olduğunu hissediyordum. Daha cesur olmayı denemek istedim.

"Liberty'nin uçuş fobisi var," dedi yanında oturan Alex, "ama arkadaşının yorganını sergiye sokmak için Fransa'ya uçu.

Babette'in gözleri büyüdü. "Çok *cesursunuz*."

"Oh, pek sayılmaz. Liberty gülümsedi. "Alex gibi korkunç hızlarda yarışan ve korkunç kazalardan kurtulduktan sonra bile yarışa devam eden gözüpeklere kıyasla değil. Alex'in vücudundaki yara izlerini düşündü. Yaşadıklarını kelimelerin anlatabileceğinden çok daha iyi anlatıyorlardı. Onu hayranlık ve merakla doldurdular. O cesurdu. Korkusuzdu."

Annesi dudaklarını büzdü. "Ah, şey, bunun cesaret mi yoksa aptallık mı olduğundan emin değilim. Sesi onaylamaz gibiydi ama gözleri şefkatle parlıyordu. "Onun için çok endişeleniyorum," diye ekledi."

Alex annesinin bakışlarını tuttu ve sessizce, 'Aslında artık endişelenmene gerek yok anne. Yarışlardan emekli oluyorum."

Babette sustu. "*Gerçek mi? Ne oldu?* Yaşadığı şok yüzünden İngilizce konuşmayı unutmuş gibiydi."

Oda sessizleşti."

"Şimdi. Bileğini kaldırdı ve yara izini gösterdi. 'Bu umduğum gibi iyileşmedi. Her şeyi denedim ama doktorlar hemfikir. Oyun bitti."

Sözleri şok edici bir sessizlikle karşılandı."

Sonunda Jules sordu, 'Ne yapacaksın? Paraya sıkışmadığını biliyorum ama günlerini nasıl dolduracaksın?'"

"Bilmiyorum. İngiltere'ye gitmemin bir nedeni de buydu - bunu düşünürken biraz uzaklaşmak."

Babette rahatlayarak gülümsedi. "En azından artık kaza yapacağın ya da öleceğin konusunda endişelenmeyi bırakabilirim."

Alex'in çenesinde bir kas kasıldı. 'Yarış benim tutkum. Onsuz yaşamak zor olacak."

"Biliyorum. Ama belki de bu bir lütuftur'."

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Ne demek istiyorsun?'"

'Dünya üzerinde umutları kırılan ilk kişi olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bazı insanların hayalleri, daha başlamaya fırsat bulamadan yıkılır. En azından sen

seninkinde iyi bir iş çıkardı. Kupalar kazandınız ve dünya şampiyonu oldunuz.

Bir duraklama oldu. Sonra Alex, "Haklısın" dedi. Her zamanki gibi anne. Masanın etrafına bir göz attı. 'Birkaç gün içinde haberleri halka açıklayacağım. Önce hepinizin bilmesini istedim. Ayağa kalktı. "Kilerden biraz daha şarap getireyim.

Odadan çıktı ve aile haberin etkisiyle sessizlik içinde oturdu.

"Şimdi anlıyorum," dedi Babette.

Victor da aynı fikirdeydi. 'Birdenbire İngiltere'ye gitmesinin garip olduğunu düşünmüştüm. Normalde hiçbir zaman uzun süreli izin yapmaz.

Babette Liberty'ye baktı. 'Bu tür şeylerle başa çıkmakta pek iyi değil. Her zaman kazanmayı, her zaman en hızlı ve en iyi olmayı seviyor.

Jules sessizce, 'Eminim bunu bir tür başarısızlık olarak görüyordur,' dedi. Liberty, 'Zor durumda,' diye onayladı.

'Bir kez bir iş bulduğunda alternatif kariyer Eminim daha mutlu hissedecektir, ancak şu anda bunun ne olacağı belli değil.

'Tıpkı babası gibi,' dedi Babette. 'Gérard çoğu erkek durduktan çok sonra bile yarıştırdı. Son derece rekabetçi bir yapısı vardı. Alex bunu ondan almış.

Liberty, Alex'in babasıyla kıyaslanmaktan rahatsız olacağını biliyordu ama bir aileyi birbirine bağlayan özelliklerden kaçış yoktu.

Cuma, 26 Aralık

Ertesi sabah Liberty erkenden Alex'in adını fısıldamasıyla uyandı. Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı ve ona dokunmak için yanındaki boşluğa uzandı.

Yatak hâlâ sıcaktı ama boştu. Kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Adam giyinik bir şekilde yatağın yanında duruyordu.

Doğrulup oturdu, kafası karışmıştı. "Ne-

" Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Çalar saate bir göz attı. Saat erkendi, dışarısı hâlâ karanlıktı ve üzerinde kot pantolon ve sweatshirt vardı. Saçları her zamankinden daha da dağınıktı, sanki kendisi de yeni kalkmış gibiydi. "Neler oluyor?"

Gülümsedi. 'Bugünün meydan okuma zamanı. Gel bakalım. Giyinmen gerek.'

Gerçekten istemedi. Yatak çok yumuşak ve sıcaktı. "Ne oldu?"

'Sana söylersem sürpriz bozulur. Güven bana.'

İnledi ve yastığına yaslandı. "Yatakta kalmayı tercih etmez miydin?" diye sordu bir kaşını baştan çıkarıcı bir şekilde kaldırarak.

Gözleri parlıyordu. 'Beni baştan çıkaramayasın diye önce ben giyindim. Kalktığına degecek, söz veriyorum.

Dudağını ısırdı. Bu sürpriz her neyse heyecanlı görünüyordu. "Tamam," dedi abartılı bir iç çekişle.

Gülümsedi. 'Giyin ve mantıklı ayakkabılar giy. Beş dakikan var.

Parmak uçlarında arka kapıya ve bahçeye indiler.

Çimenleri geçip ormana doğru ilerlerken, "Hiçbir şey göremiyorum," diye fısıldadı.

Alex'in elindeki fener ilerideki zemine geniş bir ışık huzmesi y a y ı y o r d u ama etraflarındaki gece çok yoğundu. "Elimi tut," dedi, "ve adımlarımı takip et.

Tek ses, kuru dallar üzerinde çıtırdayan ayakları ve dik tepeye tırmanırken aldığı kesik kesik nefeslerdi. Bu ona Charlie'yle yaptığı günlük yürüyüşleri hatırlatıyordu ama burada orman daha az nemli ve turba kokuyordu ve çam kokusu daha güçlüydü. Alex'in elini tuttu ve onu ağaçların arasında körlemesine takip etti. Onun dokunuşu farkındalıkla ürpermesine neden oldu.

Ağaçlar seyrelip fenerinin ışığı kayalık bir çıkıntıyı aydınlatırken Alex, "Neredeyse geldik," dedi. 'Bana sıkıca tutun. Eğer kayarsan aşağı inmek için uzun bir yol var.

Liberty onun elini kavradı ve ilerledi. Adam büyük bir taşın üzerine oturduğunda, durup dinlenmekten memnun olan Liberty de onu takip etti.

"İyi misiniz?" diye sordu, yüzlerini aydınlatması için feneri aralarına tutarak.

Başını salladı, tırmanıştan dolayı hâlâ biraz nefessizdi. Adam çok formda olmalıydı çünkü hiç yorgun görünmüyordu. Meşale ışığı yüzünde aydınlık ve karanlık gölgelerden oluşan desenler çiziyor, elmacık kemiklerini ve burnunun düz çizgisini vurguluyordu. Üstünde bir yıldız kümesi vardı ama ay ağaçların arkasına gizlenmiş olmalıydı.

'Tam zamanında geldik,' dedi.

"Ne için?

Alex, "Şuraya bak," dedi ve önlerini işaret etti.

El fenerini kapattı ve Liberty ışığın değişmeye başladığını fark etti. Dalgalı gri karanlığı deliyor, böylece ağaçların siluetleri netleşiyordu.

Vadinin karşısında, uzaktaki alçak tepelerin ardında gökyüzü mavileşti, sonra mercan pembesiyle renklendi. Yalnız bir bulutun kenarına sıcak bir parıltı yayıldı. Alex bunu çekmek için telefonunu çıkardı.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Liberty gözlerini ufuktan ayırmadan fısıldadı. Renkler yavaş yavaş değişiyor, bir çiçek gibi açılıyordu. Altın ve turuncu, soluk su rengine dönüşüyordu ve aşağıdaki vadi mürekkep mavisine dönmüştü.

"*Oui*. Onun sesindeki gülümsemeyi duydu.

Güneş tepelerin arkasından süzülerek doğanın görüntüsüne kadifemsi ve zengin bir kırmızı kattı.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Renkler muhteşem bir yorgan olurdu: şeftali, altın ve yakut, koyu mavi ve gri ile birleşmişti.

Güneş doğduğunda ve mücevher renkleri yerini maviye bıraktığında, Alex telefonu ona doğrulttu ve 'Gülümse - burada olduğunu kanıtlamak için' dedi.

Sırıttı. 'Bu inanılmazdı! Ve haklıydın - kesinlikle erken kalkmaya değerdı. Bu kadar muhteşem olacağını nereden biliyordun?'

Telefonu kaldırdı. "Genellikle öyledir. Çocukken güneşin batışını görmek için buraya gelir, sonra da karanlıkta tepeden aşağıya doğru yarışırdık. Luc'a sor, hatırlayacaktır.'

Üstlerinde, uzaklardan gelen bir uçak, ardında mavi gökyüzünde yavaşça çözülen pembe bir iplik bıraktı.

Uzandı ve onun elini tuttu. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

"Hoşuna gideceğini biliyordum.

Alex, bebek Maxence'i dizinde zıplattı, yüzünü bir tülbentin arkasına sakladı ve sonra onu kırbaçladı. Bebek her seferinde kahkahalarla kükrüyor ve tombul ellerini sevinçle sallıyordu.

Victor bebeğin biberonunu ısıtırken, "Bu oyundan asla bıkmayacak," dedi.

"Kim?" Jules mutfak masasında Alex'e katıldı. "Alex mi Max mi?

Alex küçük kardeşine gözlerini devirdi. "Çok komik.

Yüzünü tekrar kapattı ve bu sefer bebeğin bezi çekmesine izin verdi. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiş olsa da, bu Max'i daha da sevindirdi. Ufaklığın çaresiz kıkırdamaları herkesi gülümsetebilirdi.

"Doğru. Biberon zamanı," dedi Victor. 'Neden onu sen beslemiyorsun, ağabey? O çok mutlu ve sen de bunu daha önce çok iyi yaptın.

Alex omuz silkti. Aldırmadı. Arkasına yaslanarak bebeği kolunun arasına yerleştirdi ve Victor'un verdiği biberonu aldı. Bebek açlıkla emdi ve mutfak sessizleşti. Üst kattan gelen seslerin mırıltısını ve tuhaf kahkaha tınılarını duydu. Dört kadın kendi aralarında

Babette'in eski elbiseleri. Laure, Caroline ve Liberty, Babette'in elden çıkardığı Fransız ve İtalyan tasarımcı markalarının isimlerini söylediğinde heyecanlanmışlardı. Bernard market alışverişi bahanesiyle köye gelmişti ama arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için kafeye de uğramıştı. Onun ve Babette'in köy hayatına ne kadar çabuk alıştıklarını görmek Alex'i memnun etmişti.

Victor oğluna bakarak, "Bütün bu höpürdetmeler beni susatıyor," dedi. "Bir aperatif için çok mu erken?"

"Aklımı okudun," dedi Jules.

Victor üç bira getirdi ve oturdu. Şişeleri tokuşturdular.

"Bize emekliliğinizden biraz daha bahsedin," dedi Victor.

Alex kaşlarını çattı. Bu haberden kurtulmak onu rahatlatmıştı ama bu konuda konuşmak istemiyordu. "Sana zaten söyledim. Söyleyecek başka bir şey yok.

"Sen iyi misin? Victor bir ortaokulda matematik öğretmeni olarak çalışıyordu ve Alex onu sorunlu bir öğrenciyle otururken ve aynı endişeli ifadeyi takınırken hayal edebiliyordu.

Bunu sinir bozucu buldu. Normalde, küçük kardeşlerinin iyi olup olmadığını kontrol eden kişi oydu. "Elbette iyiyim.

Jules ve Victor'un bakışmalarını neredeyse kaçıırıyordu.

"Ne?" diye itiraz etti. "Ben.

Süt boşaldıkça Max'in gürültülü höpürdetmesi biraz azaldı ve göz kapakları ağırlaştı.

Jules, "Liberty ile mükemmel bir zamanda tanışmışsın gibi görünüyor," diye gözlemledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık emekli olduğunuza göre bir düzen kurabilirsiniz.

Alex güldü. 'Yanlış anladın. Lib sadece bir arkadaş.' "Evet, doğru.

Kardeşlerinin kıs kıs gülmeleri tüylerini diken diken etti. "Öyle. "Ama sen-

"Sadece bir arkadaş, Jules," diye sertçe araya girdi. 'Grev yüzünden burada mahsur kaldı ve ben de burada kalmasını istemedim.

Yalnız Noel.'

Victor'un ona gösterdiği gibi biberonu yukarı doğru eğdi, böylece bebek hava almadan sütün son kısmını içebilecekti.

Victor başını salladı. "Annem İngiltere'den buraya kadar arabayla geldiğinizi, sonra da gelir gelmez Tourmarin'e gitmek için tekrar yola çıktığınızı söyledi.

Öfke içinde kaynamaya başladı. Küçük kardeşlerin nesi vardı da bütün düğmelerine basıyorlardı? "Çünkü endişeliydim. Yalnızdı.

Sütün son damlası da kayboldu ve boş şişeyi yere bıraktı.

Jules, Victor'a "Endişeli" diyor, dedi. "Aşık demek istiyor."

"İstemiyorum! Max irkilerek gözlerini açtı ve inledi. Alex onu tekrar uykuya dalması için salladı, sonra daha sessiz bir şekilde sözlerini bitirdi: "Bir ilişkiye hazır değilim. Bırakın gelecek yılı, gelecek ay ne yapacağıma bile karar veremedim.

Victor, "Belki de bu kiminle yapacağından daha az önemlidir," diye önerdi.

Jules sırttı.

"Bu pek iyi olmadı," dedi Victor, "ama ne demek istediğimi anladınız.

Alex gözlerini devirdi. "Siz ikiniz hiç büyümeyecek misiniz?

"Ben ciddiym," dedi Victor. "Belki de işleri farklı şekilde yapmanın zamanı gelmiştir Alex.

"Ne demek istiyorsun?" Birasından bir yudum aldı.

Victor ciddileşti. "Sen her zaman bizim yanımızdaydın. Bir ağabeyden daha fazlasıydın ama...' Duraksadı.

"Ne? Alex iç çekti.

'... belki de artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı gelmiştir.

Kaşlarını çattı. 'Zaten öyle olmadığımı mı düşünüyorsun? Tüm kariyerim kendimle ilgiliydi. Yarışları kazanmak, birinci gelmek, tüm zaferi elde etmek - bundan daha bencil olamazsınız.

"Ya da yalnız," dedi Victor. Bu söz mutfakta yankılandı. 'Belki de daha anlamlı bir iş bulmanın zamanı gelmiştir.

yaşam biçimi.'

Gözleri kollarında uyuyan Max'in üzerindeydi.

Alex ofladı pufladı. 'Bana baba olmam gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi? Sırf sen-'

'Aslında öğretmenlik gibi daha tatmin edici bir kariyerden hoşlanabileceğinizi söyleyecektim. Ama bir aile sahibi olmak da sana yakışır. Bu işte iyi olursun. Ne de olsa sen bizim için bir baba gibiydin, raydan çıkmamamızı sağlıyor, aileyi bir arada tutuyordun.

"Evet, patronluk taslıyordun," diye araya girdi Jules. Elindeki bira şişesinin etiketini koparıyordu.

Victor devam etti: "Ve Lib harika bir kız."

"O sadece bir arkadaş! Alex yine itiraz etti.

Ama suçluluk duygusu içini kemiriyordu çünkü birlikte yatarlarken nasıl sadece arkadaş olduklarını söyleyebilirdi? Belki de onu buraya getirmemeliydi. Belki de ilişkilerinin bu gri alana sapmasına izin vermek bir hataydı. Ama bu kadar iyi hissettiren bir şeyden pişmanlık duymak istemiyordu. Liberty herhangi bir talepte bulunmuyordu, ona karşı açıktı ve ilişkileri açıktı.

Kardeşi onu görmezden geldi. 'Sana karşı koyuyor. Ondan hoşlanıyorum.

Hepimiz yaparız. Hem de çok.'

"Öyle değil," diye ısırdı.

"Neden öyle değil?

İç çekti. Neden bu işin peşini bırakmıyorlardı? "Çünkü o bir aile istiyor ve ben yapmıyorum...", kucağındaki çocuğu işaret etti, "... tüm bunları. Yapmadığımı biliyorsun.

"Neden olmasın? Victor birasının son damlasını da içti. "Ve lütfen bana bunun Solange yüzünden olduğunu söyleme.

Alex ona karanlık bir bakış fırlattı. Ailesi için geçmiş unutulması gerektiğini söylemek kolaydı ama Solange'ın ne kadar harap olduğunu bilmiyorlardı. Onun kederli yüz ifadesini görmek için orada değillerdi. Bunu zihninden silemezdi. Onu, babasının annesini incittiği gibi incitmişti - sayısız kez. Bunun için kendinden nefret ediyordu.

Ama daha da kötüsü, ayrıldığı için rahatlamıştı.

Bu da onun ne kadar babasının oğlu olduğunu kanıtlıyordu. İstese bile bağlılık gösteremezdi. Bu yüzden tutamayacağı bir söz daha vermemeye yemin etmişti.

Victor başını salladı. "Biliyordum. Bunun için kendini daha ne kadar hırpalayacaksın?

"Onun evli olduğunu biliyorsun, değil mi? Jules kayıtsızca söyledi. Alex sustu. "Öyle mi?

En küçük kardeşi başını salladı. Hâlâ birasının etiketini soyuyordu ve şimdi önündeki masanın üzerinde küçük bir kâğıt parçası yığını vardı. "Birkaç yıl önce onunla karşılaşmıştım. Üç çocuğu vardı ve mutlu görünüyordu.

"Bunu bilmiyordum.

Victor ona döndü. 'İşte buradasın. Onun hikâyesi iyi bitti. Seninki neden olmasın? Ayağa kalktı. "Bir bira daha?

Alex başını salladı ve bu haberi düşündü. Solange evli miydi? Sevinmişti. Hayatına devam etmişti. Güzel.

Bu onun için bir şeyi değiştirdi mi? Pek bir şey değiştirmede. Liberty onun -ne demişti ona? - Hayalindeki Adam. Bu geçici bir durumdu. Bir hafta içinde bitecekti. Liberty eve dönecek ve o da ... Şey, henüz nereye gideceğini bilmiyordu.

Cumartesi, 27 Aralık

"Beni başka bir meydan okuma için uyandırmayacaksın, değil mi? Liberty uykulu bir şekilde sordu.

Onu yavaşça öptü. Baştan çıkarıcı bir şekilde. "Meydan okumak için değil, hayır. "Mm. Bu rahatlatıcı. Kız ona doğru eğildiğinde bir heyecan hissetti ve eli kızın altından kayarak omurgasının dibindeki oyuğu ve onu saran kalçasının arkasını şekillendirdi. Kadın zevkle iç çekti. 'Ne oldu? Bugünün mücadelesi o zaman?'

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Sana söyleyemem.

"Ne zaman olacak peki?"

Bunu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptı.

Parmaklarını adamın çenesinde gezdirdi ve bir tanesini ağzına soktu. Adam onu öptü ve bunu nasıl yaptığını merak ederek zevkle gözlerini kapadı. Adam ne zaman kontrolün kendisinde olduğunu düşünse, o her şeyi tersine çeviriyordu. Bir dokunuş ya da bir bakış onu dizlerinin üzerine çökertmeye yetiyordu.

"Bu sabah mı?" diye sordu.

Başını salladı ve onun elini tutarak parmak uçlarını birbirine ardına dudaklarına götürdü.

Gözleri karardı. "Bu öğleden sonra mı?"

"Hayır." Gülümsedi. Planları, yatakta istedikleri kadar kalabilecekleri anlamına geliyordu.

"Bu akşam, o zaman?"

Başını salladı ve bir çelişkinin içine düşmüş bir halde ona doğru ilerledi. Duygusal olarak, zaten paylaştıkları arkadaşlıktan daha fazla yakınlaşmak istemiyordu ama fiziksel olarak yeterince yakınlaşamıyordu. Bütün gece ona sarılmak, o muhteşem kızıl saçlarını yanağına bastırarak uyanmak istiyordu. Onu gülümsetmek ve güldürmek ya da kitabı için bir başka zorluğun üstesinden gelirken konsantrasyon içinde kaşlarını çatmak istiyordu.

'Bana ne olduğunu söyle,' dedi. Gözleri kapalıydı, başı geriye eğikti.

Onun boynunun çukurunu öptü.

"Anlat bana.

"Yapamam.

"Yapabilirsin.

"Sürprizi bozar. Onun burada kalışını mümkün olduğunca heyecanlı kılmak istiyordu. Nedenini açıklayamasa da onun da Provence'ı kendisi kadar sevmesini istiyordu. Kendi kendine, mücadelesinde ona destek olmak ve Noel'e dair güzel anıları da beraberinde götürmek istediğini söylese de, gerçeğin tam olarak bu olduğundan emin değildi. İstemediği başka bir çelişkili duygu olarak bir kenara itti.

anlamak ve bunun yerine fiziksel olana odaklanmak. Bu basit ve anlaşılırdı. Mükemmeldi.

"Olmayacak.

"Bilmemek beklenti yaratacaktır. Onu öptü. "Gerginlik. Onu tekrar öptü. "Söz ver. Her öpüşte vücudunun daha da gerildiğini hissetti. İhtiyaç neredeyse bunaltıcıydı ama kendini tuttu.

"Yine de bilmek isterim. Gülümsedi.

Kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Biraz dürttü ve kadın zevk dolu bir nefes aldı. "Tamam. Sana anlatacağım ama başka soru yok ve sana başka ipucu ya da açıklama vermeyeceğim. Adamın vücudu hafifçe kadınınkine sürtündü. Her siniri gergindi, her duyusu alarmdaydı.

Gözlerini açtı. Cilalı ahşap gibi parlıyorlardı. "Anlaştık.

"Seni bir Noel köyünü ziyarete götürüyorum" demeden önce onu bir kez daha öptü.

"O da ne?

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Soru sormak yok, unuttun mu?

Gülümsedi ve başını salladı. Sonra arzusun çekiciliğine yenik düşen kirpikleri titreyerek kapandı.

Arabayla oraya giderken bile Alex ona Noel köyünün ne olduğunu söylememiş ya da herhangi bir ipucu vermemişti. Liberty ne bekleyeceğinden emin değildi ama dik bir tepenin dibine park ettiklerinde, tepeye kadar uzanan renkli ışıkları görebiliyordu.

Babette elini onun elinin içine sokup yola koyulduklarında, "Yine tırmanış mı olacak?" diye sordu. Ona sıkı giyinmesini tavsiye etmişti, bu yüzden Babette'ten şık bir şapka ödünç almış ve sıcak tutan kışlık montunu giymişti.

"Öyle, ama o kadar yavaş olacak ki fark etmeyeceksin.

Bu küçük Provençal köyünün sakinlerinin yılda bir kez evlerini halka açtıkları ve her evin bir odasını bir sanatçıya veya zanaatkâra verdiği ortaya çıktı.

ziyaretçileri karşıladı ve mekâna Noel büyüğü kattı. Bazıları yerel el sanatları ya da yiyecekler satarken, diğlerleri eğlence sunmuş, restoranlar ve küçük fırın da kapılarını açmıştır. Herkes, çocukların Noel Baba'yı mağarasında bulacakları tepeye giden yolu takip ederken onları ziyaret etmeye davet edildi.

Alex haklıydı: Liberty bir tezgâhtan diğlerine geçerken, bir flütçüyü dinlerken, birinin çömlek çarkına kil atmasını ve uzun bir vazoyu şekillendirmesini izlerken, Provence kökenli *santon* adı verilen minyatür figürleri incelemek için duraklarken tırmanışın farkına bile varmadı.

"El falına baktırmak ister misin? Alex Liberty'ye sordu. Bir perdenin arkasında oturan turkuaz başörtülü bir kadını işaret etti.

"Hayır. Size sadece duymak istediklerinizi söylüyorlar'.

"Haklısın. Bunu bedavaya yapabilirim. Onu bir tarafa çekti ve yüzünü ellerinin arasına aldı, telepatik dalgaları ya da onları psişik yapan şey her neyse onu kanalize ediyormuş gibi yaptı. "Bir bakalım... On yıl içinde evli ve bir ya da iki çocuklu olacaksın.

"Sadece iki mi? Kadın sırtıttı. "Aslında dört. Büyük bir aile istiyorum.'

Kaşlarını çatı. 'Ama Damselfly Cottage çok küçük. Taşınmanız gerekecek.

"Doğru söyledin!" diye nefes

nefese kaldı. "Ne?

"Kızböceğı.

Gülümsedi. "Bu arada neden öyle deniyor?

'Çünkü kızböcekleri var tabii ki. Yazın. Yakındaki göleti severler. Sorunuza cevap vermek gerekirse, dikiş odamı ranzalı bir yatak odasına dönüştürür ve dikiş eşyalarımı yatak odama taşırdım. Hemen hemen uyuyorlardı. Gerçi şimdi düşününce, kendini başka bir evde, Fransız panjurlu, hala kırsal ama belki de çam ağaçlarıyla dolu bir ormanın ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün yakınında hayal etmek imkansız değildi ...

Bu düşünceyi aceleyle bir kenara itti.

Güldü ve kızın yüzünü serbest bıraktı. "Her şeyi planlamışsın.

Falcıyı arkalarında bırakıp bir restorana doğru yürümeye devam ettiler. Ama adamın neşeli konuşması onu meraklandırmıştı. "On yıl sonra nerede olmayı umuyorsunuz?

'Bilmiyorum...' Bunu düşündü. "Umarım yarışların yerini alacak yeni bir tutku bulurum. Yeni bir meydan okuma.

Ona baktı. "Hayatında işinden daha fazlası olacağını düşünmüyor musun?

'Öyle ya da böyle bir maceraya ihtiyacım var. Bunu biliyorsun.'

Hızla başını salladı ve adamın hayal kırıklığını görmemesi için arkasını döndü. Bir restoranın önünde durdular.

"Akşam yemeği için burayı ister misiniz?" diye sordu ve kara tahtayı işaret etti. "Korkarım menü belli - çorba, güveç ve tatlı olarak krem karamel - ama hepsi ev yapımı olacak.

Parlak bir gülümsemeye zorladı. "Kulağa lezzetli geliyor.

Onlara kremalı pırasa çorbası ve bir sepet ekmek servis edilirken Liberty sessizce onun sözlerini düşündü. Her zaman bağlılık göstermediğini, hareketsiz kalmadığını söylerdi, ama yine de bir şeyler akla yatkın değildi.

Bir parça ekmek kopardı ve üzerinde düşündü. Onu ailesiyle birlikte görmüştü ve annesine yakındı, kardeşlerine karşı koruyucu ve destekleyiciydi. Peki onu bağlanmaktan kaçınmaya iten neydi? Sadece Solange'la yaşadığı kötü deneyim olamazdı, değil mi? Başkalarını incitmekten korktuğunu söylemişti ama o kadar emin değildi. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Çorbalarını bitirdiklerinde ona usulca, "Bana babandan bahset," diye sordu.

Kadının tahmin ettiği gibi yüz ifadesi sertleşti. "Ne bilmek istiyorsun?

Bölüm Yirmi İki

"Onunla birlikte büyüme nasıl bir şeydi? Liberty sordu.

Alex gerildi. Babası hakkında konuşmazdı. Soruları saptırır, konuyu değiştirir ya da ne kadar kaba görüldüğüne bakmaksızın konuyu kapatırdı.

Ama bu gece küçük bir çatlağın açıldığını hissetti ve Liberty meraklı kahverengi gözleri ve sıcak, ilgili ses tonuyla savunmasını aştı. Pek çok insan ünlü yarışçı hakkında bilgi edinmek istiyordu ama onun oğlu olmanın nasıl bir duygu olduğunu ilk soran oydu. "Bilmiyorum," dedi. 'Ben onsuz büyüdüm - en azından çoğu zaman. O kendi hayatını yaşadı. Pek evde olmazdı ve evde olduğu zamanlar da... zor olurdu.

'Zor mu? Nasıl?'

'Bencil bir adamdı. Görev ya da sorumluluk duygusu yoktu. Aslında, hayır, bu adil değil. Maddi olarak çok iyi geçindiğimizden emin oldu - ama duygusal olarak bir babanın nasıl olması gerektiğini bilmiyordu.

"Uygulamalı değil miydi?

Kuru bir kahkaha attı. "Sanki bebek bezlerini değiştirmemiş ya da çocuklarıyla oynamamış gibi konuştun. Bundan çok daha fazlası olmuştu.

Ailesine karşı tam bir ilgisizlik. Profesyonel olarak onun izinden giden ve daha da başarılı olan Alex'e bile. Dünya şampiyonu. Ama bu yeterli değildi. "Bizi umursamazdı. Eve geldiğinde,

Nadiren de olsa hayatımızda yer almak istemiyordu. Bize karşı hiçbir şey hissetmediği çok açıktı. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

'Yine de geri gelmeye devam mı etti? Neden?'

Alex'in verecek bir cevabı yoktu. Belki de anne babasının ilişkisinin bir çocuk olarak anlayabileceğinden çok daha karmaşık olması dışında.

Gözleri karanlıktı, acıma dolu derin havuzlardı. Alex kılındı. Acınmak istemiyordu. Babasından nefret ediyordu ve onun ölümü bunu değiştirmemişti. Ondan her zaman nefret edecekti.

"Senin için ne kadar kötü," diye mırıldandı.

"Benim için değil, annem için. İncinmiş olan oydu. Onun patavatsızlıkları yüzünden defalarca acı çeken oydu. "Sadık kalmayı beceremiyordu ve halkın gözü önünde yaşamak, tüm maceralarının gazetelere yansması anlamına geliyordu. Utanç, aşağılanma - onun için hiç kolaylaşmadı.

Alex kendisi için olduğu kadar onun için de kızgın hissediyordu. Bu çifte dozda bir nefretti.

"Boşandılar mı? Liberty sordu.

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" dedi acı acı. 'Eğer öyle olsaydı, onun için daha kolay olabilirdi. Kendini bundan ayırabilir ve yoluna devam e d e b i l i r d i . Ama hayır, reddetti.

Liberty'nin gözleri büyüdü ve gözlerinde yansıyan peri ışıklarının gökkuşağını gördü. "Neden?

"Bencilce nedenlerden dolayı sanırım. Belki de canı istediğinde geri dönebileceği bir evi ve ailesi olması fikri hoşuna gidiyordu. Ya da belki de bunu insanlardan bıktığında onlardan kurtulmak için bir bahane olarak kullandı. Kim bilir? Ama boşanmak onu özgürleştirirdi.'

"O da bir yarışçıydı, değil mi? Yani işi gereği çok seyahat ediyordu?

Başını salladı.

Ona temkinli bir bakış fırlattı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibiydi. 'Sence o kadar zamanı evden uzakta geçirdiği için yalnız mıydı? İlişkilerinin nedeni bu olabilir mi?

"Bu bir mazeret değil," diye tersledi. 'Ve hayır, ben öyle düşünmüyorum. Olması gerekenden daha fazla uzaktaydı. Çok daha fazla. Alex babasının barlarda kucağında kadınlarla ya da yatlarda neredeyse çırılçıplak çekilmiş paparazzi fotoğraflarını zihninde canlandırdı. Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ aynı tiksintiyi hissediyordu. Bu fotoğrafları görmek annesi için nasıl bir his olmalıydı?

Alex yeterince büyüdüğünde onu korumak için onları saklardı. Ama bu her zaman mümkün değildi. Ve babası yarışlardan emekli olduktan sonra, sadakatsizlik o kadar bariz hale geldi ki basın bile ilgisini kaybetti. Pi kurusu dünyanın çeşitli yerlerinde birkaç ortağı vardı ve hayatı güneşin altında büyük bir tatil olarak görüyordu. Kendi zevkinin peşinde koşarken incittiği insanlara hiç saygısı yoktu.

"Sence neden böyle davrandı?" diye sordu Liberty.

"Bilmiyorum. O kadar rekabetiydi ki her ne pahasına olursa olsun kazanmak zorundaydı. Acımasızdı, kalbi yoktu. Alex durakladı. Babasını anlamaya alışmayalı uzun zaman olmuştu. "Bir yetimhanede büyüdü ve kendi ailesini hiç tanımadı. Belki de bu onu duygusal olarak kopuk biri haline getirmiştir. "Belki de nasıl sevilleceğini hiç bilmiyordu," diye önerdi Liberty

Yumuşakça.

Bu öneriyi elinin tersiyle itti. "Hepimiz nasıl sevilleceğini biliyoruz.

Liberty onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Ben o kadar emin değilim. Davranış döngülerinin nesiller boyunca kendini tekrarladığını söylerler. Eğer büyürken sevilmediyse...'

Bunu kabul etmeyi reddederek başını salladı. Hiçbir şeyin babasının davranışlarını mazur göstermesine izin vermeyi reddediyordu. Annesinin adamı kaç kez affettiğini, eve her gelişinde babasının sonunda burada kalıp yerleşmesini umduğunu hatırladı.

Asla yapmadı. Ve Alex bunun için onu asla affetmeyecekti.

Pazar, 28 Aralık

"Sana yatakta kahvaltı getirdim. Alex tepsiyi yere koydu. Üzerinde büyük bir fincan çay ve bir tabak şuruplu waffle vardı. "Rutinini özlemiş olabileceğini düşündüm," diye ekledi.

Liberty'nin kalbi küçük bir takla attı. "Oh, Alex, bu çok düşünceli.

"Kaçırıyor musun?

"Şey..." Buraya geldiğinden beri evini neredeyse hiç düşünmediğini fark etti. Ailesini tanımaya ve yeni yerleri ziyaret etmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki. Onu da daha iyi tanımaya ve... yani eğlenmeye.

Daha önce rutinine bağlı kalmıştı ama bu yolculuk ona bilinmeyenin heyecan verici, büyüğü ve harikulade olabileceğini öğretmişti. Çok mutluydu. Kendine güveni artmıştı ve artık eski çekingen haline geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. "Aslında hayır. Hiç de özlemiyorum. Burayı çok seviyorum.

'Özlüyorum,' dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi?

Başını salladı. "Ormanda yaptığımız yürüyüşleri ve garajda yardım etmeyi özledim.

Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi ama kendi kendine bunun muhtemelen laf olsun diye söylenmiş bir söz olduğunu söyledi. "Charlie'yi özlüyorum," dedi. "Aslında şimdi Evie'yi arayıp iyi olup olmadığını kontrol edeceğim.

Evie hemen durumu anladı ve Charlie'nin iyi olduğuna dair güvence verdi. "O ve Smoke gerçekten iyi anlaşıyorlar - Charlie'nin Smoke'un yemeğini yemesi dışında.

Liberty kıkırdadı. 'Ah, evet. Labradorlar

açgözlüdür.' "Oh, bir de kokteyllle ilgili bir olay yaşadık. "Alkollü bir kokteyl mi?

"Evet. Jake'in kız kardeşleri ziyarete geldi ve o da onlar için içki hazırladı. Kız kardeşi Louisa onunkini sehpanın üzerine bırakmış ve Charlie içeri girip içtikten sonra kapıdan içeri girmiş.

"Oh, hayır! O iyi mi?"

Evie güldü. "O iyi. O zamandan beri her şeyi onun ulaşamayacağı bir yerde tutmaya özen gösteriyoruz. Yorgan gösterisindeki insanlar seni aradı mı?"

Günlerin sayısını unutmuştu ve festivalin bugün başladığını ancak şimdi hatırladı. "Hayır. Neden?"

"Az önce beni aradılar. Brenda'nın yorgani Geleneksel Yorgan kategorisinde birinci olmuş," dedi Evie heyecanla.

Liberty'nin nefesi kesildi. "Oh, bu inanılmaz! Çok heyecanlanacak. "Ve seninki de Modern kategorisinde üçüncü oldu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu harika. Ama Brenda'nın verdiği haber en önemli şeydi. Her şeye değdi: bu yolculuğa, uçuşa. Her şeye.

"Orada işler nasıl gidiyor? Evie sordu.

Liberty yorgani düzeltti ve dün gece Alex'in kollarında nasıl kıvrılıp uyuduğunu düşünürken gözleri parladı. Bu çok küçük bir şeydi ama yine de çok... doğru hissettirmişti. "Bu harika.

"Güzel. Evie'nin sesindeki gülümsemeyi duydu. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Henüz emin değilim. Yeni yılda."

"Bizim için acele etmeyin. Dükkân şimdilik kapalı kalacak ve Charlie de mutlu olacak.

"Teşekkürler, Evie.

Garaj, Alex'in tekerlek kavisinin üzerindeki bir pas parçasını ovarak temizlerken çıkardığı zımpara sesi dışında sessizdi. Bernard kaputu açmış ve eski arabanın motoruna doğru eğilmişti. Arkadaşça bir sessizlik içinde çalışırken Alex, üvey baba adayıyla öz babasıyla olduğundan daha fazla ortak noktası olmasını ironik buluyordu. Aslında bu doğru değildi. O ve babası çok şey paylaşabilirlerdi - yarışlar, bisikletler - ama babası onunla bu deneyimleri tartışarak ya da paylaşarak zaman geçirmemeyi seçmişti.

Bernard doğrulurken belini ovuşturdu. "Emekliliğinizi ne zaman duyurmayı planlıyorsunuz?"

Alenen mi?" diye sordu.

Alex görevine ara verdi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bir basın açıklaması yapılacaktır."

"Belki bu senin için yeni bir kariyer olabilir. Bernard eliyle arabayı ve yapmakta oldukları tamiratı işaret etti."

"Bu sadece bir hobi," dedi Alex. "Ben eğitilmiş bir tamirci değilim. Olabilirsin."

Bunu düşündü. "Sanırım."

"Belli ki hoşuna gidiyor. Bernard tornavidasını bir bez parçasına sildi. 'Biliyorsun, yarışçılığın sana kazandırdığı şeyleri kazandıracak başka bir kariyer bulman pek mümkün değil. Yapman gereken şey, önümüzdeki birkaç yıl boyunca kendini yaparken görebileceğin, hoşuna giden bir meslek aramak.'

Alex bunu biraz düşündü. Bernard'ın sözlerinde biraz bilgelik vardı. Belki de imkânsızı arıyordu. Hiçbir şey yarışlarla boy ölçüşemezdi. Her zaman kendi motosikletlerini tamir etmiş, onları kendisine daha uygun hale getirmenin ya da performanslarını artırmanın yollarını bulmuştu. "İngiltere'deyken yerel bir tamirhaneye yardım ettim, eski bir Triumph üzerinde biraz çalıştım. Ondan bile daha yaşlıydı. Köşedeki eski Yamaha'sına başıyla işaret etti. "İnsanlarla tanışmak ve sohbet etmek için iyi bir yol olduğu ortaya çıktı - bilirsiniz, çünkü üvey kız kardeşim hakkında bilgi almaya çalışıyordum."

Uzun bir duraklama oldu. "Bu konuda pek şanslı olmadığınızı söylemişsiniz."

"Hayır. Araştırmayı bıraksam mı yoksa özel bir dedektif mi tutsam karar veremiyorum."

Bernard ona baktı. "Belki de durmalısın."

Alex yukarı baktı. Bernard'ın ağzı açıktı. 'Biri garaja geldi ve bana Mary adında bir kadının onunla çıktığını hatırladığını söyledi. Sorun şu ki, soyadını bilmiyordu.'

Bernard, "Onu bulursan ne olacağını gerçekten düşündün mü?" diye sormadan önce uzun bir sessizlik daha oldu.

"Evet, tabii ki. Kaşlarını çattı, soru karşısında şaşırmıştı.
'Peki ya annen? Onun için zor olabilir eğer
Bu kızı ve annesini bulacaksın. Babette kızı aileye kabul etmek için elinden geleni yapardı ama...' Sanki gerisi açıkmiş gibi başını eğdi.

Alex giderek artan bir dehşet duygusuyla Bernard'a baktı.
"Bu acı verici bir hatırlatma olur," dedi, anlayışlı bir tavırla.

Babasının ihanetleri çoktu.

"Evet," dedi Bernard. Bakışları Alex'inkilerle buluştu ve onları tuttu.

Alex yutkundu, kendinden dehşete düşmüştü. Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki, onurlu bir iş yaptığına inanarak İngiltere'ye koşmuş, annesinin ne hissedeceğini düşünmeye bile gerek duymamıştı. Tabii ki annesi bunu zor bulacaktı. Bu kadar düşüncesizce davrandığı için utanıyordu.

Bernard, 'Belki de zaten sahip olduğun ailenle mutlu olabilirsin,' diye önerdi. "Kardeşlerin ve Babette, hepsi seni seviyor ve sana ihtiyaç duyuyor. Anahtarı aldı ve tekrar motora doğru eğildi.

Pazartesi, 29 Aralık

Yol dar ve virajlıydı. Liberty'nin sağ tarafında bir metre kadar yükseklikte alçak bir duvarla çevriliydi, sonra hiçbir şey yoktu. Sadece dik bir iniş, tepenin dibine doğru yüzlerce metre aşağı. Dehşete kapılmış bir halde kaskatı oturdu ve koltuğunu kavradı, kendisinden sadece birkaç santim uzakta görünen dikey eğime bakmamaya çalışıyordu.

Alex, Ortaçağ'dan kalma olduğunu ve muhteşem bir manzarası olduğunu söylediği tepedeki köyü ziyaret etmesini istemişti. O da ziyaret etmek istiyordu ama artık yolu yarılamışlardı ve fikrini değiştirdi.

"Çok sessizsin," dedi Alex arabayı onun rahat edeceği hızın üç katına çıkararak bir virajı daha dönerken.

"Korkuyorum. Kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldı çünkü zorlukla nefes alabiliyordu.

Gülümseyerek ona baktı. "Neden korkuyorsun?" "Bana bakma! Gözlerini yoldan ayırma! ağzından kaçırdı. "Bu yol çok dar olduğu ve sen de çok hızlı gittiğin için ölüme sürüklenmekten korkuyorum. Arabalarının tepeden aşağı yuvarlanıp takla attığını hayal edebiliyordu.

Güldü. 'Güven bana, Liberty. Bu arabanın kontrolü tamamen bende.'

"Bunu nasıl söylersin?

'Ben hızlı sürmeye alışkınım, hatırladın mı? Her neyse, gerçekten hızlı gitmiyorum.'

'Ya frenler tutmazsa? Ya diğer yönden bir araba gelirse? Tepki vermek için zamanın olmayacak -', diye soluk soluğa kaldı adam başka bir kör virajı dönerken, '- tepki vermek için.

"Yapacağım. Kendinden o kadar emin, o kadar emindi ki.

Sanki bir işaretmiş gibi, ters yönde hırpalanmış bir minibüs belirdi. Onlara doğru hızla geliyor, yolun payına düşenden fazlasını kaplıyor ve geçecek yer bırakmıyordu.

"Yolun bizim tarafında!" diye nefes nefese kaldı ve gözlerini kapattı. "Yer kalmayacak. O-'

"Sorun değil," dedi Alex ve yavaşladı.

Parmaklarının arasından baktı. Minibüsteki yolcu yanlarından geçerken el salladı ve Alex de selamlamak için elini kaldırdı. Buna inanamıyordu. Onun dışında herkes olası tehlikelerden habersiz miydi?

"Gördün mü?" dedi Alex, minibüs gittiğinde.

'Kontrol sizde olabilir ama onlarda değil. Bu yol çok tehlikeli! Liberty'nin nabızı şakaklarında öfkeyle atıyordu. Kan basıncının bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Alex tekrar hızlandı.

Gizlice ona baktı ve gülümsediğini fark etti. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" dedi dehşete kapılarak.

Omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. 'Zorlu bir sürüş, evet. Ama seni bu kadar korkmuş görmek hoşuma gitmiyor, eğer kastettiğin buysa. Çok gergin bir yolcusun.

"Sen ve ben çok farklıyız," diye mırıldandı nefesinin altında ve sessiz kalmaya çalıştı. Ama kapının koluna sıkıldığı yumruğunu bir türlü açamıyordu.

"Araba kullanmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Evet!" Yolcu koltuğunda bu şekilde korkmuş ve güçsüz olmaktan her şey daha iyi olurdu. "Ama duracak yer yok.

"Yakında bir görüntüleme noktası var.

"Nereden biliyorsun?

"Çocukken buraya gelirdik. Birkaç köşeyi daha döndü. "İşte burası.

Kenara çekti ve arabayı durdurdu. Rahat bir nefes aldı ve ayaklarının altında sağlam bir zemin hissettiği için sevinerek arabadan atladı.

Ama sürücü koltuğuna oturduğunda tereddüt etti. Vites kolunun yanlış tarafta olmasıyla başa çıkabilirdi ama yolun kenarından çok uzaklaştığını nasıl anlayacaktı? "Aslında biraz korkuyorum.

"Sadece yavaş ol, iyi olacaksın. Göz kırptı. 'Kenara çok yaklaşırsan sana haber veririm. Bugünün yarışması için sayılacak mı?

"Kesinlikle!

Beş dakika sonra aynadan arkasındaki araba dizisine baktı ve dudağını ısırdı. Bu görüldüğünden daha zordu. Sürücülerden biri kornaya basarak onu zıplattı. "Daha hızlı gidemem!" dedi, dik inişi düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Aldırma onlara," dedi Alex. 'İyi gidiyorsun. Yerliler her zaman sabırsızdır.

Döndü ve telefonu arkasına doğrulttu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Luc için manzarayı çekiyordum. Adamın sesindeki gülümsemeyi duydu ve arabaların sırasını filme aldığını anladı. Luc

bunu gördüğünde gülmekten yerlerde yuvarlanırdı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum! Artık arabadan sağ salim inmiş ve o korkunç uçurum kenarındaki yoldan kurtulmuştu, Liberty'nin içi rahatlamış ve gururlanmıştı.

'Biliyorum. Bütün bir yolculuğu ikinci viteste yapmak bir rekor,' diye dalga geçti.

Dilini ona doğru uzattı, sonra tekrar sıırttı. 'Korkunçtu ama başardım! Bizi buraya tek parça halinde getirdim.

"Neden bu kadar şaşırmış gibisin?" diye sordu Alex bir parça ekmek koparıp yerken.

Kırsal alanın muhteşem manzarasına sahip bir restoranın terasında oturuyorlardı. Bu yükseklikten bakıldığında uzaklara doğru uzanan tarlalardaki üzüm bağları görünüyordu. Güneş parlıyordu ve gökyüzü tek bir bulut lekesi bile olmayan kot mavisiydi. Ve arkalarında, bir masal kitabının sayfalarından fırlamış gibi görünen küçük Arnavut kaldırımli yollardan ulaşılabilen eski bir şatonun kalıntıları beliriyordu. Burası güzel ve büyümlü bir yerdı ve kendini dünyanın tepesinde hissediyordu. Tam anlamıyla.

İçkisinden bir yudum aldı. 'Çünkü bir ay önce denemeye bile cesaret edemezdım. Şimdi hissediyorum ki - olmak istediğim her şey olabilirim.

"Tabii ki yapabilirsin.

"Çok mutluyum. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Gülümsedi. Onun korkularını anlamasını ve korkularını paylaşmasa da ona karşı sabırlı olmasını seviyordu. Direksiyon başında ne kadar sakin olduğunu ve ne kadar yetenekli olduğunu (hızlı araba kullanmak özellikle hayranlık duyduğu ya da teşvik ettiğı bir beceri olmasa bile) seviyordu. Onun kendine güvenini, enerjisini, risk alma ve tehlikeyi sonuna kadar kucaklama isteğini seviyordu. Onunla birlikte olduğu kişiyi seviyordu. Onu seviyordu.

Eli durdu, su bardağı dudaklarının ortasındaıydı.

Onu seviyor muydu?

Bu nasıl oldu? Hayalindeki adam o değildi. Ondan çok uzaktı, neden beyni ona kilitlenmişti?

Olmamıştı. Kalbi yapmıştı.

Ve son birkaç günü onunla geçirmekten çok hoşlandığını fark etti. Birlikte geçirdikleri zamanın bitmesini istemiyordu. Bu düşünce başını döndürdü.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu yolculuk bittiğinde ve vedalaştığımızda umarım şunu hatırlarsın: İstedığın her şey olabilirsin.

Ve böylece morali bozuldu.

Onu ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu; o ise yollarını ne zaman ayıracıklarını düşünüyordu. Sertçe yutkunarak başka tarafa baktı.

Lib? Solgunlaştın. Ne-'

"Tuvalete gidiyorum," dedi hızla ve sandalyesini geriye itti.

Mermer karolarla döşeli hanımefendilerdeki yansımasına baktı. 'Seni aptal, aptal kız. Bunu nasıl yapabildin? Seni asla sevmeyeceğini bildiğin halde ona nasıl aşık olabildin?

Yüzündeki bir tutam saç iterken elleri titriyordu ve ağzı oraya varmak için geçtiği virajlı yolda olduğundan daha kuruydu. Fransa'ya vardığında keyfi yerindeydi. Uçuş korkusunu yenmişti; güzel bir Fransız köyüne tek başına yolculuk yapmış ve arkadaşlarının yorganlarını zamanında teslim etmişti; Noel'i yabancı bir yerde tek başına geçirmeye hazırdı. Her şeyi yapabileceğini, gerekirse bir ayıyla yüzleşecek kadar cesur olduğunu hissetmişti; Alex hakkında bildiği her şeye rağmen onunla yatacak kadar cesurdu.

Ama şimdi kafası güzeldi, gerçekliğe geri dönmüştü - ve korkuyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmekle ne kadar da kibirli davranmıştı. Daha iyi bilmeliydi. Alex Ricard'dan uzak durmalıydı.

Başını sallayarak gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Korku ve öfke yerini daha yumuşak bir şeye bıraktı.

Belki de aşk kimsenin engelleyebileceği bir şey değildi. Ne de olsa yavaş yavaş ona yaklaşmıştı, öyle değil mi? Küçük, düzgün yorgan dikişleri gibi, her seferinde üç tane ortaya çıkıyor, neredeyse fark edilmiyor ama yavaş ama emin adımlarla kalbini onunkine bağlıyordu.

Onu seviyordu. Bunu değiştiremezdi.

Zamanla onun da kendisini sevebileceğini umuyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Alex yatakları toplamasına yardım ederken annesi, "Noel'i burada, Provence'ta geçirmenin bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu. Yorganı katladı ve bir sandalyenin üzerine koydu.

Kardeşleri gitmiş, yeni yıl kutlamaları için evlerine dönmüşlerdi. Alex ve Liberty de yarın ayrılacak, henüz ona söylemediği bir sürpriz için sahile gideceklerdi ama Alex yeni yılda dönmeyi planlıyordu. Bu konuyu henüz konuşmamışlardı ve Liberty de henüz eve dönüş biletini ayırtmamıştı ama Alex onun Le Castellet'deki klasik bisiklet yarışı için kalacağını umuyordu.

"Neden umursayayım ki?" Kılıfından bir yastık çıkardı.

"Çünkü son yirmi beş yıldır her Noel'i Paris'te geçiriyoruz.

Noel'in ne kadar gergin geçtiğini, herkesin babasının gelip gelmeyeceğini merak ettiğini hatırlıyordu. O günler için nostaljik değildi. 'Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Önemli olan birlikte olmak. Sen, ben, Victor, Jules. Bernard da.

Yatak örtüsünü çekip çıkardı ve diğer çarşaflarla birlikte yere attı, sonra karyolayı düzeltmeye başladı. 'Bernard'ı beğenmene sevindim. Senin onayını almak benim için çok önemli.

"Bir daha sevebileceğini hiç düşünmemiştim. Babamın yaptıklarından sonra olmaz. Tekrar incinmekten korkmadın mı?" Küçük çarşafları ve pamuklu battaniyeyi çıkarmasına yardım etti.

Biraz. Ama Bernard'la tanıştığında onun babana hiç benzemediğini biliyordum. Düşünceli ve sadık biri. Karyolanın kenarıyla şiltenin arasına düşmüş bir çingırağı aldı, doğruldu ve muzipçe yan gözle ona baktı. 'Ben de senin yerleştiğini görmek isterim. Liberty'den hoşlanıyorum. İyi bir kız.

"Biliyorum. İç çekti. Bunu ne kadar söylerse söylesin, ailesi Liberty'nin sadece bir arkadaş olduğunu kabul etmiyordu.

"Sorun da bu zaten.

"Bu neden bir sorun?

"Onu incitmek istemiyorum.

Kadın onu inceledi. "Solange'la olanlar için hâlâ kendini suçluyorsun," diye üzüntüyle gözlemledi.

Cevap vermedi. Elbette tek sebep bu değildi. Ama zaman geçtikçe nedenleri daha az anlaşılır hale geliyordu.

"Bunu unutmalısın, Alex. Hepimiz hata yaparız, hepimiz insanız. Babanın bile iyi yönleri vardı, biliyorsun.

Bunu söylediğini duyunca şok oldu. 'Öyle mi? Ne gibi? Ve lütfen bana onun yatakta iyi olduğunu söyleme.

"Girişken ve çekiciydi. Rahattı-' 'Bunu tekrar söyleyebilirsin.

"Onunla ilk tanıştığında bunun çekici bir özellik olduğunu düşünmüştüm.

"Umursamaz bir adam.

Alay etti. "Sorumluluk yok, daha çok.

'Görmüyor musun? Her karakter özelliğinin bir iyi bir de kötü tarafı vardır. Rahat biri sorumsuz olabilir, endişeli biri vicdanlı olabilir. Gözleri pişmanlıkla doldu. "Korkarım çok erken büyüdün ve bu benim hatam.

Senin hatan mı? Nasıl? Sen mükemmel bir anneydin. Bizim için hem annelik hem babalık yaptın.

Başını iki yana salladı. 'Onun yapmadığını fark eder etmez babalık rolünü üstlendin. Dünyayı omuzlarında taşıdın ve bunu yapmana asla izin vermemeliydim. Keşke zamanı geri alabilseydim.

'Pişman olma anne. Senin için zor oldu. O gezip tozarken sen elinden geleni yaptın. Sesindeki acıyı saklayamıyordu.

Babette nazikçe, "O da hepimiz gibi bu işin üstesinden geldi," dedi. "Ona bu kadar kızgın olmanın bir faydası yok.

Adam ona inanamayarak baktı. "O kadar çok insana zarar verdiğinde mi?

"Belki de bunu yapmak istememiştir. Belki de hiç bulamadığı bir şeyi arıyordu. Biliyor musun? Artık o yok, onun için üzülüyorum. Hatta...' Emin değilmiş gibi etrafına bakındı, sonra başını salladı. "Onu affediyorum.

"Gerçekten mi?" Gerçekten hayrete düşmüştü.

"Evet. Belki de ona kızmayı bırakıp kendi geleceğine bakmanın zamanı gelmiştir.

"Yeni bir kariyer mi demek istiyorsun?

"Sadece o değil. Çıngırağı ellerine bastırırken şıngırdadı, sonra göz kırptı.

Konuşmaları dönüp dolaşıp Liberty'ye gelmişti. İnledi ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzülerek başını salladı. "Yuva kurmayı planlamıyorum anne. Ne Liberty'yle ne de başka biriyle.

Onun - ve kardeşlerinin - bir ilişkiye ihtiyacı olmadığını ve gelecek planlarında bunun yer almadığını anlamaları için ne gerekiyordu?

Kaşlarını kaldırdı. "Ona nasıl baktığını gördüm.

Öfkeli bir iç çekişi bastırdı ve nazikçe, 'Belki de görmek istediğinizi görüyorsunuzdur,' dedi.

Çıngırağı yere bırakarak yıkanacak çarşafları topladı ve aşağıya indi. Annesi cevap vermedi ama odadan çıkarken ona baktı - sonra da iki kez baktı. Kaşlarını çattı ve aceleyle uzaklaştı ama kadının ifadesi onu tedirgin etmişti.

Neden öyle gülümsemişti?

Sanki anlamayan oymuş gibi.

Liberty uyanık yatıyor, tavan penceresinden yıldızlara bakıyordu. Alex saatlerdir derin bir uykudaydı, uzun kirpikleri yanaklarına düşmüş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Parmakları yorganın kenarına kıvrılmış, solmuş pamuğu endişeyle kavriyordu.

Alex'le konuşmak, gülmek ve sevişmek için mahremiyetin ve alanın tadını çıkardıkları, tüm gürültüden uzak, tavan arasındaki bu odayı seviyordu. Burası rahat ve sıcaktı ama aynı zamanda yağmurun çatıda dans ettiği, rüzgârın pencerelere fısıldadığı ve yıldızların onun için gizli bir gösteri gibi parıldayıp göz kırptığı bu yerde kendini doğaya yakın hissediyordu. Bu gece ay da onlara katılmış, şişmiş bir fener gümüş ışığını kararlılıkla odaya yaymıştı.

Bu haftanın sonunda Provence'a aşık olacaksın, demişti Alex ona. Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Bundan çok daha fazlasını yapmıştı. Ona da aşık olmuştu ve şimdi ikiye bölünmüştü: Ona söylemeli miydi? Yoksa değerli sırrını kalbine yakın tutup hafta sonunda hiç dokunulmamış ve bozulmamış bir şekilde mi ayrılmalıydı? Bu daha kolay bir seçenek olurdu.

Ama ya ona karşı bir şeyler hissediyorsa? O hissetmiyordu.

Olabilir. Yapabilirdi. Onun için yaptığı onca düşünceli şeye bir bakın: Tourmarin'de onu bulmak için araba kullanmak, Pazar günü ona waffle yapmak, ne zaman bir zorlukla karşılaşsa desteğini göstermek ve bunları başardığında onunla gurur duymak. Baloda Ethan yüzünden onunla yüzleştiği zamanki öfkesini ve bir saat önce seviştikten sonra ona sarıldığı zamanki hayranlık dolu ifadesini hatırladı.

Uykusunda kıpırdandı ve ondan uzaklaştı. Derimsi yara izleri inci gibi ışıpta karanlık ve öfkeli görünüyordu.

Onun hakkında bildiği her şeye rağmen, duygularına karşılık verebileceği umuduna hala tutunuyordu. Bu kırılgan bir umuttu ama kalbi buna tutunmuştu çünkü diğer seçenek yüzleşmek için çok korkunçtu.

İşte bu yüzden, onu sevme ihtimali - milyonda bir bile olsa - varken

o da bir şeyler söylemek zorundaydı. Cesur ol, meydan okumanı düşün. Kararlılık onu doldurdu.

Riskliydi, anlaştıkları her şeye aykırıydı - ama ona nasıl hissettiğini söylemek zorundaydı. Tek soru, ne zaman?

Salı, 30 Aralık

"Aralık ayına sadece iki gün kaldığına inanamıyorum," dedi Liberty, Babette'in evi görüldüğünde. Sabah erkenden yürüyüşe çıkmışlar, kış güneşinin tadını çıkarmışlar ama buz gibi rüzgara karşı da sıkı sıkıya sarınmışlardı. Dönüş yolunda fırından yeni çıkmış sıcak ekmek ve kruvasan almak için *boulangerie*'de durmuşlardı.

"Mücadelenin bitmesine iki gün kaldı," dedi Alex ona, "ve ben en iyisini sona sakladım. Heyecandan kara gözleri parlıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi dalgınca. Şu an ona duygularından bahsetmek için doğru zaman olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Başıyla onayladı. 'Yarın sahile gidiyoruz ve sen de şık bir kıyafet hazırlamalısın. Siyah kravat.'

Merakı alevlenmişti ve şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Siyah kravat mı? Neden?"

Alex tereddüt etti, belli ki sürpriz yapmakla heyecanını onunla paylaşmak arasında kalmıştı. Sonunda heyecan kazandı ve "Yılbaşı partisine gidiyoruz..." derken onun tepkisini izledi, "durakladı"... bir yatta. Monako'da.

"Vay canına," diye soludu ve kelebeklerin titrediğini hissetti. Bu onun konfor alanının çok dışında olacaktı. Öte yandan, hayatta bir kez karşısına çıkacak muhteşem bir fırsat da olacaktı. "Kimin partisi bu?"

'MotoGP takımlarından biri ev sahipliği yapıyor. Tüm eski meslektaşlarım orada olacak.

Çarşamba, 31 Aralık

Liberty arabadan inip kırmızı bir halının üzerine çıktı ve gözlerini kırptırdı, parıldayan ışıklar gözlerini kamaştırdı. Esintide deniz havasının kokusu vardı. Bu gerçeküstü bir şeydi. Bir yatta ünlülerle dolu bir parti için Monako'daydı! Carys'e anlatana kadar bekleyin.

Şık takım elbiseli güvenlik görevlileri bir avuç paparazzinin bariyerlerin arkasında kalmasını sağladı, ancak kameralar Alex'i fark ettiklerinde tıklamalar ve göz kamaştırıcı flaşlarla canlandılar.

Birden sinirleri bozuldu.

Burada ne işi vardı? Paparazziler bir film yıldızı gibi süslenmiş bu sıradan kızı gördüklerinde gülecekler miydi? Hızlı hızlı nefes alarak başını eğdi ve elbisesini düzeltti. Babette'in temizlediği eski tasarım elbiselerden biriydi, mücevherli yakası olan yere kadar uzanan siyah kadifeydi ve sadece Liberty'nin yaptığı küçük ayarlamalara ihtiyacı vardı. Ama şimdi devasa kameraların önünde kendini açıkta hissediyordu. Kendini hasta hissediyordu.

Alex onun yanında belirdi. Korkusu belli olmuş olmalı ki, "Sorun ne?" diye sordu.

'Biraz gergin,' diye itiraf etti.

Adam kızın elini tuttu ve kızın kalbi çarpmaya başladı. "Neden? Çok güzel görünüyorsun."

Rahatlamaya çalıştı ama korkusunun yüzünden okunuyor olması gerektiğini biliyordu. Bu onun dünyasıydı. Göz alıcı. Heyecan verici. O buraya ait değildi.

"Hey, sen cesursun, hatırladın mı? Alex öne doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Bunu başarabilirsin.

O haklıydı. O cesurdu. *Başarana kadar numara yap.*

Derin bir nefes aldı ve önce ona, sonra da kameralara gülümsedi.

"Bu yeni kız arkadaşınız mı Bay Ricard?" diye bağırdı fotoğrafçılardan biri.

"Yaralarınız iyileşiyor mu?" diye sordu bir diğeri.

"Zorunlu emekliliğiniz hakkında ne hissediyorsunuz?"

Alex'in kaskatı kesildiğini hissetti ama cevap vermedi ve onun yerine hızla uzaklaştı.

Hiçbir şey Liberty'yi akşamın ne kadar muhteşem olacağına hazırlayamazdı. Yatın geniş bir güvertesi ve belki de altında küçük bir kamarası olan büyük bir tekne olduğunu düşünmekle aptallık etmişti. Aslında yat çoğu evden daha büyüktü ve Alex'le birlikte gürültülü bir odadan diğerine, oradan da üst kata çıkarken, banyoyu ararken kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Ancak Alex'in onu tanıştırdığı insanlar hiç de korkutucu değildi ve onu sıcak bir şekilde karşıladılar. Onlar eski takım arkadaşlarının sırtını uzun zamandır görmediği bir dost gibi sıvazlarken o da gülümsedi. Çalışanlar ellerinde sanatsal bir şekilde sunulmuş kanepeler ve içecek tepsileriyle dolaşıyordu. Liberty şampanyasını yudumlarırken göz alıcı elbiseler ve mücevherlere gizlice bakıyor, her ayrıntıyı hafızasına kazımaya çalışıyordu çünkü böyle bir şeyi bir daha asla yaşayamayacağından emindi. Alex'in kendisini onun köhne kulübesinde bulduğunda dehşete düşmesine şaşmamalıydı. Willowbrook'u başlangıçta çok sessiz bulmasına şaşmamalı. Burası tüm bunlardan çok uzaktı ve Alex'in eski hayatını özleyip özlemediğini merak ediyordu. Ona baktı ve bir sızı hissetti.

Bir gün, Yaşlı Dorothy'nin yaşına geldiğinde, torunlarına bu geceyi anlatacaktı. Ama yakışıklı Fransız'ın çoktan gitmiş olup olmayacağını merak ediyordu - sadece bir anının parçası olarak.

Alex, Liberty'nin yanına dönmek için sabırsızlanan kalabalık odanın içinde ilerlerken eski tanıdıklarına başıyla selam verdi. Liberty başını arkaya eğmiş, eski menajeri Eric'in az önce söylediği bir şeye gülüyordu. Rahatlamış görünüyordu, burada da Willowbrook'un köy barında olduğu kadar mutlu ve rahattı.

Kızın eğleniyor olması onu rahatlatmıştı ama yine de daha önce yaşadığı duygu patlaması yüzünden kafası karışmıştı. Partiye vardıklarında ve paparazzileri karşılamak için arabadan indiklerinde, yüzü ay gibi solgunlaşmıştı.

O kadar güçlü bir şey hissetmişti ki, bir an için afallamıştı.

Kızın gözlerindeki korkuyu görünce onu korumak, kollarına almak ve uzaklara götürmek istemişti. Bu hissin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama kalbini tam gaz çalışan bir motor gibi çarptırıyordu.

Bir garson ona şampanya ikram etti ve yeni yıla kadeh kaldırma vaktinin neredeyse gece yarısı olduğunu fark etti. İki kadeh aldı ve saten elbiseler ve göz kamaştırıcı mücevherler arasından parlak kıızıl saçların ışığına doğru ilerledi. Eric'le konuşması sona erdiğinde döndü ve Alex'i görene kadar odayı taradı. Bakışları kilitlendi ve sonunda ona ulaştığında, onu öpmek için eğildi.

Şehvet etraflarını sararken gülümsedi, lezzetli tatlı ve karşı konulması imkânsızdı. Haftanın başında kendine bu tutkunun oksijene ve boşluğa ihtiyacı olduğunu ve birkaç gün içinde kendi kendini yakacağını söylemişti.

Ama öyle olmadı. Aksine ezici olmaya başlamıştı. Kasları gerildi, ona en dar virajlarda motosikleti eğdiği zamanları hatırlattı, dizleri yeri sıyrıyor, motosiklet tehlikeli bir açıda dengeleniyordu. Biraz fazla ileri gittiğinde her şey bitiyor, asfalt sizi karşılamaya geliyordu.

Geri çekildi ve ona bir bardak uzattı. "Şampanya mı?

Kadın gülümseyerek aldı ama adam kendi elini sıktı. Giderek bağlanıyor muydu? Ona yakın olmak için hissettiği bu çekim bu muydu? Onun akışında, yakınında olma, ona göz kulak olma ihtiyacı. Onun için duyduğu heyecan, ona gülümsediğinde duyduğu gurur kabarması, yapabildikleriyle kendini şaşırttığında duyduğu haz. Onun mutluluğu kendisinininkinden daha önemliydi.

Kaşlarını çattı ve dikkati dağılmış bir şekilde saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. Hayır, ona bağlanmıyordu. Kesinlikle bağlanmıyordu. Başından beri bu konuda açık fikirliydi - tıpkı onun gibi. Ona bağlılık beklemediğine dair güvence vermişti. İyi vakit geçiriyorlardı, hepsi bu ve bunun uzun sürmeyeceği konusunda anlaşmışlardı.

"Eskiden birlikte çalıştığınız tüm insanları görmek nasıl bir duygu?" diye sordu.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bu biraz garip. Eski meslektaşları ve rakip yarışçılarla tekrar karşılaştığında nasıl hissedeceğinden emin değildi. Ama herkesin onu gördüğüne gerçekten memnun olduğu ve kaderini belirleyen sakatlığı merak ettiği ortaya çıktı. Ve kendi adına, öfke ya da kayıp hissetmek bir yana, sadece hayatının o bölümünün sona erdiğini kabul ettiğini hissetti. Ve bu onu şaşırttı. "Ama hayatıma devam etmeye hazırım.

Değişim ne zaman olmuştu? Hayatın daha yumuşak temposuyla Provence'a döndüğünde mi? Ya da ondan önce Willowbrook'ta? Bisikleti çalındığında ve sigarayı bıraktığında, belki de. Ormanı, yaprakların üzerindeki esintiyi, kuş seslerini, yakınında dalgalanan dereyi düşündü. Tutumunun ne zaman değiştiğini tam olarak kestiremiyordu ama bir zamanlar yarış onun her şeyi tüketen tutkusuyken, şimdi yeni bir aşamaya geçmeye hazır hissediyordu. Olasılıklar ve fırsatlar görüyordu. Umut hissediyordu.

"Dışarı çıkalım mı?" diye önerdi. 'Gece yarısına çok az kaldı ve havai fişek gösterileri muhteşem olacak.

Güvertede gece havası tazeydi. Ceketini çıkardı ve onun omuzlarına doladı. Limanın dört bir yanında insanlar beklenti içinde toplanıyordu.

"Daha önce hayatınız böyle miydi? Liberty elindeki şampanya kadehiyle etraflarındaki konukları işaret ederek sordu. "Tüm o göz kamaştırıcı partiler ve şatafat?

"Razzle-dazzle? Kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Bir sürü davet aldım ama çoğunu kabul etmedim.

"Neden olmasın?

"Bu benim sahnem değil.

Eski hayatının bu yönünden nefret etmişti: partiler, bağlantılar, kameralara poz vermek. Babası buna bayılıyordu ama Alex bunu yüzeysel, hatta ruhunu mahvedici buluyordu. Liberty ile sessiz bir yere kaçmayı tercih ederdi.

Kıkırdadı. 'İçim rahatladı. Belki de düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız vardır.

"Hoşuna gitmiyor mu?

"Öyleyim...", ona cilveli bir bakış fırlattı, "... ama yalnız kalabileceğimiz eve gitmekten de aynı derecede mutlu olacağım.

Bir arzu patlaması hissetti ve havai fişeklerin bitmesi için aniden sabırsızlandı. "Anlaştık," dedi, sesi alçaktı.

Deniz kıyısı boyunca daha uzun bir yoldan yürüyerek daireye dönmeye karar verdiler ve sakin bir plaja ulaştıklarında ayakkabılarını çıkarıp su kenarı boyunca yürüdüler. Alex gürültüyü ve ışıkları geride bıraktığı için rahatlamıştı. Parti müdavimlerinin uzaktan gelen kahkahaları karanlığın içinden geçiyordu ama burası huzurluydu. Su kumlara fısıldıyordu ve yıldızlar lacivert gökyüzünde gümüş iğne başları gibiydi. Liberty'nin eli onun kinde sıcacıktı.

"Bu yolculuk büyüleyiciydi," dedi gözleri parlayarak.

"Hoşunuza gittiğine sevindim.

"Provence gerçekten çok özel bir yer. "Öyledir.

Onun elini sıktı. 'Beni buraya getirdiğin için çok mutluyum. Teşekkür ederim.'

Sözlerindeki kesinlik notası göğsünü sıktı ve kaşlarını çatarak onun gitmesini istemediğini fark etti.

Ne istiyordu ki? Ayakları ıslak kuma battı. Bundan daha fazlasını. Karmaşık olmayan dostluk ve tutku.

Ama Liberty eve dönmek ve Hayalindeki Erkeği aramaya devam etmek istiyordu. Ona umduğu aileyi ve arzuladığı güvenliğı verecek bir adam.

Bu o değildi.

Kim o zaman? Bay Bland mi? Başka bir tanışma randevusu mu? Bu düşünce dişlerini kenetledi.

Belki de henüz gitmeyecekti. Burada mutlu olduğunu, ailesiyle iyi anlaştığını, Provence'ı ve daha sakin, iç bölgelerin bozulmamış güzelliğini sevdiğini söylemişti. Belki de buna biraz daha devam edebilirlerdi.

Kendiliğinden durdu. "Aslında," dedi, "daha işimiz bitmedi.

Başını çevirdi. "Ne demek istiyorsun?

Etrafı kontrol etti. Küçük at nalı şeklindeki sahile birkaç dükkân bakıyordu, hepsi karanlıktaydı ve etrafta başka kimse yoktu. Sırıttı. "Meydan okumanı bitirmek için açık havada yüzmeye ne dersin?

Onun ceketine sarıldı. "Ama - dondurucu olacak!

Başını bir yana eğdi. "Evet demeyecek misin?

Kadife elbisesine baktı. "Yüzme kostümüm yanımda değil.

Göz kırptı ve soyunmaya başladı. 'İç çamaşırı iyidir. Bir kere islandın mı her şey aynıdır.

Dudağını ısırarak etrafına, ıssız kumlara baktı.

Pantolonunu yere, gömleğinin ve kravatının yanına fırlattı. 'Ne diyorsunuz, Özgürlük McKenzie? Evet mi?'

Güldü ve elbisesinin fermuarını açmak için uzandı.

Kumsaldan suya doğru koşarken, "Ye-es!" diye bağırdı.

Perşembe, 1 Ocak

Liberty turuncu defterinin sayfalarını karıştırdı. Terasta kahvaltı etmek için sıcacık giyinmişler, çoğu insan uyurken Akdeniz manzarasının ve huzurun tadını çıkarmışlardı. Şimdi kahve içerek oyalanıyorlardı.

Bulutlar bastırmıştı ama bu Liberty'yi son birkaç günün kayıtlarını okurken rahatsız etmedi: Noel köyü, inanılmaz manzaralara sahip güzel tepedeki köye giden dolambaçlı yoldan yukarıya doğru yapılan tehlikeli yolculuk ve dün gece yatta yapılan muhteşem havai fişek gösterili göz alıcı parti. Provence'taki haftası kelimenin tam anlamıyla bir patlamayla sona ermişti.

"Bir ay içinde çok şey yaptın, değil mi?" dedi Alex, okumak için eğilerek.

Gururu kabardı ve başını salladı. 'Ve bu beni değiştirdi. Artık aynı kişi değilim.

"Bu meydan okumadan ne öğrendiniz?

Yeşil elbisesinin eteğindeki bir kırıksıklığı fırçaladı ve derin derin düşündü. "Bir şeyi yapma fikrinin genellikle gerçeğinden daha kötü olduğunu öğrendim. Kafamın içindeki ses, başa çıkamayacağımı, incinebileceğimi söyleyerek ya da yanlış gidebilecek her şeye odaklanarak pek çok şeyi yapmamı engellerdi. Şimdi buna izin vermiyorum.

Kendine bu meydan okumayı yapmıştı çünkü hayatının heyecan, risk ve aşktan yoksun olduğuna inanıyordu. Ve kendini yalnız hissettiği için. Ama geçen ay boyunca bir şey öğrenmişti, sadece inandığından daha cesur olduğunu değil. Sessiz de olsa hayatına değer vermeyi ve kim olduğunu kabul etmeyi öğrenmişti.

Evet, Carys'i özliyordu ve hâlâ yalnız olabilirdi ama şimdi arkadaşlarının aile gibi olduğu bir yerde yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu takdir ediyordu. İhtiyacı olduğunda Natasha ve Evie'nin yanında olacağına güvenebiliyordu. Kulübesine, Charlie'yle yaptığı yürüyüşlere, işine bayılıyordu ve geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Willowbrook onun eviydi ve artık tek başına da gayet iyi idare edebileceğini biliyordu.

Yine de tek başına olmayacağını umuyordu.

Alex ayağa kalktı ve balkon demirine yaslandı, kayrak renkli suya ve kararan gökyüzüne bakarken yüz hatları gevşemişti.

Yutkundu, çünkü hâlâ yapmadığı zor ve korkutucu bir şey vardı. Bunu ertelemiş, bir kenara itmeye çalışmıştı - ama artık zamanı geldiğini biliyordu.

Alex dalgaların sıçrayışını ve kıvrılışını izledi. Deniz çalkalanıyor, gökyüzü kirli gri bir filtreyle maskeleniyordu.

"Alex, başka bir şey daha var. Liberty'nin sesi onu döndürdü. Sesi inceydi. Belirsizdi.

Kadın adamın yanında duruyordu ve adam onun yanağına dokundu. "Ne oldu?

"Sana söylemem gereken bir şey var.

İçini ayık bir his kapladı. Neden bu kadar mutsuz, bu kadar korkmuş görünüyordu? Cildi rahatsız edici bir şekilde karıncalandı.

"Oldukça basit, gerçekten," dedi sessizce. Gülümsemesi suluydu. Elbisesinin kemeriyle oynadı, ucunu parmağının etrafında döndürdü, sonra çözdü ve yeniden başladı. "Seni seviyorum.

Gözlerini kırptırdı. Kelimeler bir patlamadan sonraki toz gibi dağıldı. İçini bir korku kapladı ve ayağa fırlayıp kaçma isteğiyle savaştı. Ya da başını arkaya atıp bıkkınlıkla iç geçirdi, çünkü bu konudaki pozisyonu hakkında çok netti.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum," diye devam etti, "ve dürüst olmak gerekirse, ben de senin kadar şaşırdım. Yani, benim tipim olduğunu düşünmemiştim ve - şey, bu hiç mantıklı değil. Ama işte buradasın. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben böyle hissediyorum.

Sessizlik uzadı. Kalbi öfkeyle gümbürdedi.

İşlerin bu aşamaya gelmesine asla izin vermemeliydi. Tourmarin'de onun peşinden gitmemeliydi - bunların hiçbirini yapmamalıydı. Kadının kemeri o kadar sıkıldığını fark etti ki parmakları bembeyaz olmuştu. Alnında derin oluklar açılmıştı.

Yutkundu. "Lib, ne söylememi bekliyorsun?

Başını eğdi ve bunu düşündü. 'Bana nasıl hissettiğini söyleyebilirsin. Böylece nerede durduğumu bilirim.

Şakaklarında bir çekiç sesi hissetti. Bunu duymak istemediğinden oldukça emindi. Kelimelerini dikkatle seçerek yavaşça, "Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Dünyalarımız çok farklı. Sesi bir uyarı notası taşıyordu.

'Aslında çok da farklı değiller. Benim Charlie ve Carys'im var, sen ise annen ve kardeşlerinle ilgileniyorsun.

'Hayatlarımızı nasıl yaşadığımızdan bahsediyorum, kimin bizim için önemli olduğundan değil. Sen rutin, köy hayatını seviyorsun. Ben öyle yaşamıyorum.'

Sanki kalbini ellerinde tutuyormuş gibi onu izledi. Bir laneti ısırarak geri püskürttü. Yine Solange'a döndü. 'Ama yapabilirsin. Artık hareket etmene gerek yok,' dedi küçük bir sesle.

Buna verecek bir cevabı yoktu. Kızın gözlerindeki umut, suçluluk duygusuyla iki büküm olmasına neden oldu. Onu incitmek istemiyordu ama ona umduğu şeyi veremezdi.

'Yapamam - yapamam

...' Boğazının düğümlendiğini hissetti. "Özür dilerim.

Sessizlik uzadı. Sonra elini onun elinin üzerine koydu ve 'Sorun değil' dedi.

Bu küçük şefkat jesti o kadar beklenmedikti ki başını kaldırdı. Kendini gözyaşlarına ya da kapıların çarpılmasına hazırlayarak ona baktı. Ama kadın onun bakışlarıyla yüzleşti ve ona, 'Gerçekten. Sorun değil. Senden daha fazlasını istemeyeceğime söz verdim ve duygularıma karşılık vermediğini anlıyorum. Ama seni hâlâ seviyorum. İçeri girmek için hareketlendi. "Bir otel bulacağım ve ayrılana kadar orada kalacağım.

Gözlerini kırptırdı. Onun dürüstlüğü - korkusuz dürüstlüğü - nefesini kesti. "Gidiyor musun?

Başını salladı. "Yarın için bir uçak bileti ayırtacağım. Bu kadar çabuk mu? Yarışı kaçıracaksın...'

"Hala buna katılacak mısın?

"Evet. Aşırı rekabetçi değildi ama yarışmak için sahip olduğu birkaç fırsattan biri olabilirdi. Onun da orada olacağını ummuştuk ama şimdi... Artık ne umduğunu bilmiyordu.

"Yaralanabileceğinden endişeleniyorum.

Onun endişesini omuz silkerek geçiştirdi. 'MotoGP gibi bir şey değil. Eski motosikletler ve bazen de yaşlı adamlar. Babam iki yıl öncesine kadar her yıl katılırdı. Onu yenmek hoşuma gidiyordu,' diye ekledi alaycı bir tavırla.

"Artık kanıtlaman gereken bir şey yok Alex.

"Biliyorum.

Başını salladı ve sessizce, 'Gidip eşyalarımı toplayayım,' dedi.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmıştı. Onu seviyordu ama gidiyordu. Sevmiyordu ama yine de gitmesini istemiyordu. Ama onu incitmek de istemiyordu. Her şey kontrolünden çıkıyordu. "Burayı sevdiğini sanıyordum.

Biliyorum. Ama benim hayatım Willowbrook'ta. Kulübem, işim, arkadaşlarım ve Charlie. Bu çok eğlenceliydi ama geri dönmem gerek.

Aralarına biraz mesafe koymak tam da şimdi yapmaları gereken şeydi. Bağları koparmak ve uzaklaşmak - onun iyiliği için. Peki neden dünyası parçalanıyormuş gibi hissediyordu?

Sessizce ekledi, 'Benimle gelebilirsin. Ne de olsa hiçbir bağın yok.

Yüz hatları sertleşti. Hayır. Onu sevdiğini söyledikten sonra olmazdı. "Sana söyledim, bağlılık göstermem.

Gülümsedi ve nazikçe sordu: "İstemediğini söylüyorsun ama annenin ve kardeşlerinin sana ihtiyacı olduğunda her zaman yanlarındasın, değil mi?

"Bu farklı.

"Öyle mi? Gözlerini sertçe kırpiştırdı ve adam onun gözlerindeki acıyı gördü. Göğsü sıkıştı ama yine de bir adım öne çıkıp onu kollarına alamadı. Yapamadı.

"Sanırım korkuyorsun." diye devam etti.

Korkuyor musun? Saçmalama. Ben-' İçinde öfke kabardı, sıcak ve canlı. 'Tamam, istersen buna inan, ama korktuğum tek şey Solange'ı incittiğim gibi seni de incitebileceğim!

"Tanrı aşkına, onu bahane olarak kullanmayı bırak! Yanaklarına renk gelmişti. 'Bu yıllar önce oldu. Sen gençtin ve o ben değildi. Nabızı boğazının dibinde öfkeyle titredi. Derin bir nefes aldı, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu ve daha sessiz bir şekilde, 'Ne düşünüyorum biliyor musun? Sadece beni incitmekten korkmuyorsun. Kendine zarar gelmesinden korkuyorsun.

Sertleştii. "Hayır.

"Baban seni incitmiş gibi.

Omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti süzöldü. Ona baktı.

Devam etti: 'Ama aşk her zaman acı vermek zorunda değildir, Alex. Bunu biliyorsun, içinde derinlerde bir yerde. Sadece şansını denemekten ve hayatına birini sokarak kalbini riske atmaktan korkuyorsun.

"Ben afr-" diye başladı.

İç çekişi onun sözünü kesti. "Hoşça kal, Alex.

Kadın arkasını dönüp içeriye doğru ilerlerken, sözleri adamın kafasında sekip duruyordu. Korkuyor muydu? Aşkın acı verdiği inancı içine mi işlemişti?

Aşkın mümkün olduğunu biliyordu: annesinin şimdi ne kadar mutlu olduğunu görmüştü ve kardeşi Luc da mutlu bir evliliği vardı.

Başını salladı. Liberty yanılıyordu. O korkmuyordu. O sadece doğru olanı, sorumlu olanı yapıyordu.

Peki neden ondan uzaklaşırken bu kadar yanlış hissetti?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cuma, 2 Ocak

Liberty eve dönerken yol boyunca ağladı. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Ya da daha doğrusu kalbi ikiye bölünmüş yetişkin bir kadın gibi. O kendisini sevmese bile onu sevecek kadar cesur olduğunu söyleyerek kim olduğunu sanmıştı? Aptalca meydan okuması onu aşırı özgüvenli yapmıştı. Onu çok ileri götürmüş ve aşkına karşılık vereceğine dair yanlış umutlar -gerçekçi olmayan umutlar- beslemesine neden olmuştu.

Şimdi intikamını alıyordu. Boyundan büyük işlere kalkışırsan olacağı buydu Liberty McKenzie. Bir roketin g-kuvvetinden daha güçlü bir acıyla vuruldu.

Doğruca Eski Salon'a giderek Charlie'yi aldı; Charlie kollarına atladı ve onu gördüğüne sınır tanımadan sevindiği için ağlamaya başladı.

"Lib?" dedi Evie, onun gözyaşlarını görünce. "Sen-?"

"Ben iyiyim," dedi hızla ve ıslak yanağını kuruladı. "Sadece yolculuktan dolayı yorgunum - bilirsin, uçmayı falan sevmem.

Beyaz bir yalandı. Kırık bir kalbe sahip olmanın uçuş korkusunu en iyi şekilde dağıttığı ortaya çıktı. Uçağın pistten ayrıldığını zar zor fark etmişti. O kadar teselli edilemez bir şekilde kalp ağrısına kapılmıştı ki.

"Gitsem iyi olacak," diye yutkunarak Charlie'yi arabasına bindirdi. "Yarın Button Hole'da görüşürüz.

Eve vardığında ateşi yaktı ve kendine büyük bir bardak kırmızı şarap doldurdu. Normalde Cuma geceleri rutininde yer almazdı ama olsun. Ağacın altındaki küçük bir hediye gözüne çarptı. Kırmızı ambalajı parlıyordu. Alex'in kendisi için bıraktığını söylediğini hatırlayarak eline aldı. Parmakları gümüş bir zinciri ve üzerinde bir kızböceği ile şu sözcüklerin yazılı olduğu kolyeyi kaldırdı:

Yapabileceğine inanıyordu, o da yaptı.

Gözyaşları bir kez daha akmaya başladığında kalbi delindi ve yumruğu kalbinin etrafında kapandı.

Cumartesi, 3 Ocak

"Yani vanilya dilimlerine geri mi döndün? Evie sordu.

Evet. Mücadeleyi tamamladım, kazandıklarımı topladım, bu yüzden Ocak ayı tamamen rutin olacak. Güzel, güvenli, sıkıcı, tahmin edilebilir rutin. Bu harika!" dedi acı bir şekilde ve vanilyalı muhallebi dolgusundan kocaman bir lokma aldı. Dudaklarını yaladı. "Lezzetli. En azından kendini normal hissetmeye başladığında öyle olacaktı.

Evie'nin kaşları sempati içinde düğümlendi. "Sen iyi misin? Biraz... yorgun görünüyorsun.

Liberty güldü. "Berbat görünüyorum, demek istiyorsun. 'Ben demedim-'

Buna gerek yoktu. Berbat görüldüğümü biliyorum. Şişmiş kırmızı gözlerim ve lekeli bir cildim var ve - ve-' İşte yine hıçkırıklar geldi, vücudunu sarsıyor, burnunu akıtıyordu. Son iki günde bu kadar çok ağlayabileceğini hiç düşünmemişti.

Evie koşarak kapıya gitti, dükkânın 'açık' tabelasını 'kapalı'ya çevirdi ve onu arka odaya yönlendirdi. "Otur," dedi usulca ve yanına bir kutu mendil koydu.

Liberty ona söyleneni yaptı.

"Ne oldu? Bana her şeyi anlat."

O da öyle yaptı. Alex'in Tourmarin'de beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasından Monako'daki yılbaşı partisine ve... yani her şeye kadar.

"Böylece birlikte bir hafta geçirdik ve bu heyecan verici, göz açıcı ve harikaydı ve ben oraya aşık oldum - ve ona. Ama o beni sevmiyor. Onu sevdiğini söylediğinde yüzünde beliren dehşet ifadesi hep aklında kalacaktı.

"Oh, Liberty, seni zavallı cesur kız.

'Eğer ona aşık olmasaydım, hala eskiden olduğum kişi olurum. Hıçkırarak hıçkırarak ağlamadan bir saat bile geçiremeyecek kadar acı çekiyor olmazdım! Burnunu çekti.

"Duygularına engel olamazsın. Fransa'ya gitmeseydin ve onunla vakit geçirmeseydin kaçıracağın onca şeyi bir düşün.

Geceleri, sevişmelerini, ona sarılıp uyumalarını, fısıltıyla konuşmalarını düşündü. Harika ailesiyle kutlama yemeklerini ve tüm o güzel yerleri görmeyi: şatoları, tepedeki köyleri, ormanları, Akdeniz'i. Sessiz anlar, yaşayan beşik ve onu uyurken izlemek. Ve geceler.

Boğulur gibi bir ses çıkardı, yarı gülüyor, yarı hıçkırıyordu. "Haklısın.

"Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin ama bu seni daha güçlü yaptı. Evie ona sarıldı. "Yürümediği için üzgünüm. O bir aptal. Ama sen güzel, tatlı, sevecen bir kızsın ve bir gün bunu takdir edecek ve seni hak ettiğin gibi sevecek biriyle tanışacaksın.

Liberty yanağını Evie'nin omzuna yasladı ve arkadaşının haklı olduğunu umdu.

Salı, 6 Ocak

Alex duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu.

"On beş dakika içinde hazır mısınız Bay Ricard?" diye sordu bir görevli. O da başını salladı. Mareşal yoluna devam etti.

Dünkü sıralamalardan sonra pole pozisyonunda başlıyordu. Yarışma ya da yarış planı hakkında endişelenmesine bile gerek yoktu, diye düşündü ve iç geçirdi çünkü dikkatinin dağılması hoş karşılanabilirdi. Bunun yerine, öldürecek zamanı ve kendisine eşlik edecek sadece düşünceleri vardı. Topuklarını tekmeledi ve asık suratlı gökyüzüne baktı.

Eskiden yalnız olmanın kendisi için en iyi yol olduğuna inanırdı. Daha önce yalnızken mutlu olmuştu. Ama şimdi Liberty gitmişti ve sanki dünyasından hayat çekilmiş gibi hissediyordu. Her şey yavaş, sessiz ve boştu. Ona bir şey söylemek ya da fikrini sormak için ağzını açıp duruyordu ama o orada değildi.

Onu Damsel Cottage'da hayal etti ve eski rutinine geri mi döndüğünü yoksa meydan okumasının bunu değiştirip değiştirmediğini merak etti. Küçük kulübeleri ve dost canlısı sakinleriyle Willowbrook köyünü düşündü. Garajda çalışmayı, Guy ve Bob'un dostça şakalaşmalarını, kahve içip sohbet etmek için Luc'un yerine uğrayabilmeyi özlemişti. Ormanda yürümenin sakinliğini ve bu yürüyüşlerin üzerinde yarattığı merkezleyici etkiyi özlemişti. Ölümcül derecede alçak kapı aralıkları ve rahat odalarıyla lanet olası kulübeyi bile özlemişti. Sakin ve ev gibiydi ve Charlie'yi de özlemişti.

Ama en çok Liberty'yi özliyordu.

Orada onunla birlikte olmayı, Charlie'yi ormanda yürütmeyi, ateşin başında onunla oturmayı çok isterdi. Küçük şeylerdi ama şimdi fark etti ki anlamlı şeylerdi.

Buna alışmak zorundaydı. Böyle olması gerekiyordu. Herkes için en iyisi buydu ve bunun üzerinde durmayı bırakmalıydı.

"Bay Ricard?" diye sordu bir

kadın. Adam başını kaldırdı.

Ne oldu şimdi?

Yanında genç bir kadın durdu. Kulaklığı ve hi-vis ceketi onun başka bir yarış görevlisi olduğunu gösteriyordu. 'Geçmeniz için hazırız. Yarışınızda iyi şanslar. Kadın

piste baktı. 'Koşullar iyi. Eminim parçalayacaksın.

Liberty yorganın son parçasını dikiş makinesinden geçirdi ve iplikleri kesti. En azından bir iş bitmişti, diye düşündü sinirli bir şekilde. İnternette bir müşteri için ısmarlama olarak sipariş edilen bu büyük boy yorgan üzerinde çalışmaktan hiç zevk almamıştı. Siyah ve beyaz bir Demiryolu Çiti desenindeki zikzak desen, yorganı örerken gözlerini şaşı yapmasına neden olmuştu.

Ayağa kalktı ve sırtını gerdi, ardından kontrol etmek için yorganı açtı. Dükkânın zili çaldı, bir müşterilerinin olduğunu işaret ediyordu - bugün sadece üçüncüsüydü. Ocak ayı genellikle sessiz geçerdi ama bugün ölüm gibiydi. Sanki herkes onun karanlık ruh halini hissediyor ve uzak duruyordu. Muhtemelen akıllıca. İyi ki Evie onlara neşeli bir karşılama yapmak için dışarıdaydı. Yorganı katladı ve tam Evie'nin notlarına bakıp hangi kumaşla bağlayacağına karar verecekti ki gözüne bir kırışıklık ilişti. Durup yorganın arkasına daha yakından baktı ve eli otomatik olarak yorgandaki derin kırışıklığı düzeltmek için uzandı. Orada sabit kaldı - onun tarafından kapitone edilmişti.

Yemin etti. "Lütfen bana bunun olmadığını söyle," diye mırıldandı ve kağıdı açtı.

"Lib? Evie kapı aralığında belirdi.

"Bunu kapitone etmeyi yeni bitirdim ve bakın. Liberty görmesi için onu havaya kaldırdı. Kırışıklık tam ortadan aşağıya doğru uzanıyordu.

Evie'nin tek söyleyebildiği 'Oh,' oldu. Bu sefer umut ışığı yoktu.

Yaptığı işi sökmekten başka yapacak bir şey yoktu. Son dikişine kadar. Liberty ayaklarını yere vurma ya da bir şeyleri yumruklama dürtüsüne direndi.

"Dorothy seni görmeye geldi," dedi Evie.

"Beni görmek için mi? Liberty kaşlarını çattı. Dorothy bazen örgü deseni ya da yün almak için gelirdi ama genellikle kendisine kimin hizmet ettiği konusunda seçici davranmazdı.

Lanetli yorgandan kurtulduğuna sevinerek dükkâna doğru ilerledi.

Dorothy, Liberty'ye parmağını sallarken beyaz saçları titriyordu. "Gelip beni görmeyi unuttun.

Kaşlarını çattı, sonra hatırladı - baloda Dorothy çay içmekle ilgili bir şeyler söylemişti. 'Ah, Dorothy, özür dilerim! Çok fazla şey oldu.'

"Maceralarını duydum. Gözleri parladı. "Neden bu akşam işten sonra uğramıyorsun?

Liberty yorgun ve huysuzdu ve tek istediği pijamalarını giyip rahatlamaktı. "Şey, aslında, ben-

Dorothy başını salladı. 'Mazeret yok, genç bayan. Sizi bekliyor olacağım.

"Oh. Tamam. Yine ne hakkında?' Muhtemelen sadece sohbet etmek istemişti. Dorothy İngiltere için konuşabilirdi ve yalnızdı.

"Bu akşam açıklayacağım.

Dorothy, arabalar için çok dar olan ve Button Hole'a sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeki taş döşeli Love Lane'de yaşıyordu. Teraslı kulübesinin kapısında çam kozalakları ve ökse otlarından oluşan bir çelenk asılıydı ve Liberty yaklaşırken verandanın ışığı karanlık kış akşamında bir ateşböceği gibi parlıyordu.

Dorothy kapının yanında bekliyor olmalıydı çünkü kapıyı çalar çalmaz kapı açıldı.

"Paltonu alayım. Sen otur, canım. Dorothy güçlü bir ateşin yandığı ve sehpanın üzerinde bir tabak kıymalı böreğın durduğu oturma odasını işaret etti.

Liberty itaatkâr bir tavırla kanepeye oturdu ve yumuşak minderlere gömüldü. Bu gece örgü modelleri ya da 'o hoş Fransız' hakkında konuşmak istemiyordu ama Dorothy'nin biraz çaba harcadığı belliydi, bu yüzden sabırsızlığını dizginledi. Zaten çok fazla kalamazdı çünkü Charlie'nin dışarı çıkması gerekiyordu.

"Sherry? Dorothy ikisine de birer küçük bardak doldurmuştu bile.

"Aslında, ben-

"Al bunu. Dorothy nefesinin altından ekledi: "İhtiyacın olabilir.

Liberty onu aldı ve kaşlarını çatı. "Neden ben-

"Her yıl doğum gününüzde aldığınız çiçeklerle ilgili.

Dondu kaldı. "Onları kimin gönderdiğini biliyor musun?

Dorothy başını salladı. Ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı, Liberty'nin okuyamadığı bir ifade ve kendi şarabını yudum yudum içti (gerçi düşününce bu o kadar da olağandışı değildi).

Eee? Kim o?'

Tereddüt etti ve Liberty onun kendisiyle bir savaş verdiğini görebiliyordu. Bu kişi, tıpkı çiçekçiye yaptığı gibi ona da gizlilik yemini ettirmiş olmalıydı.

Sonunda, delici mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Seni çok seven biri.

"Sevmek mi? Geçmiş zaman. Liberty nefesini tuttu ve onun devam etmesini bekledi.

Ama Dorothy yapmadı. Onun yerine, "Tahmin edemiyor musun?" diye sordu. Bence içinin derinliklerinde biliyorsun.

Hayal kırıklığı içinde kabardı. Son on iki yılını tahmin etmeye çalışarak geçirmiş ve bir türlü çözmemişti.

Çok sevdim.

Ama o sadece hâlâ burada olanları düşünmüştü. Sesi bir fısıltı gibiydi. "Anne miydi?

Dorothy başını salladı.

Liberty başını salladı. "Hayır, olamaz...

Annesi ilk kez bir buket aldığı anda oradaydı ve onun olmadığına yemin etmişti.

'Bir hata yapmış olmalısın, Dorothy. Belki bir şeyi yanlış duydun ya da-'

"Hata yok canım. Liberty gözlerini kırptırdı. 'Annendi. Her şeyi o ayarladı, o ayarladı.

Liberty sersemlemiş bir halde bunu aklından geçirdi. İnkâr mı etmişti? Yoksa sadece kaçamak mı yapıyordu - *Ne ben? Böyle bir şeyi organize etmek mi?* - ve kızının bu fikri reddetmesine mi yol açmıştı? Gerberaların onun en sevdiği çiçekler olduğunu kaç kişi biliyordu? Çok fazla değil. Ama annesi Liberty'nin on sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra ölmüştü. Nasıl? Yani, yapamam...'

"Şarabını iç, canım. Sadece bir yudum.'

Kızgın sıvının tadı iğrençti ama sıcaklığın verdiği heyecan hoş karşılanmıştı. Annesi mi? O gittikten sonra her yıl gelmelerini nasıl ayarlamıştı?

"Daha iyi mi?" diye sordu Dorothy. "İhtiyacın olacağını söylemiştim.

"Ama annemi tanırdın. Çorap çekmecesini bile düzenleyemezdi! Planlama onun kelime dağarcığında yoktu.

"Bunu senin için yaptı.

Bu sözler, yere düşen bir bahar çiçeği gibi yerleşti. Annesi her yıl doğum gününde bu hediye almasını planlamıştı. Liberty annesinin sevgisinin sıcak dokunuşunu hissetti ve bu onun kalbini kabarttı.

"Seni her şeyden çok seviyordu.

Gözyaşlarının aniden fışkırması gözlerini kırptırmasına neden oldu. "Ben - ben biliyorum. Bundan hiç şüphe etmemişti. "Bunu neden yaptı? Çiçeklerin ne anlama gelmesi gerekiyordu?

Dorothy kararsız elleriyle şeri kadehlerini yeniden doldurdu. "Ergenlik çağında daha sessiz ve biraz utangaç olmandan endişelenirdi ve hayatında bir baba figürü olmadan büyümenin özgüvenini etkileyip etkilemediğini hep merak ederdi.

"Ne saçma bir fikir!

Dorothy şeri şişesini yere bıraktı. "Bazen yeterli olmadığından endişelenirdi.

Liberty'nin gözleri doldu. 'Nasıl böyle düşünebilir? O en iyi anneydi.'

Her neyse. Çiçeklerin hayatında seni önemseyen tüm insanları düşünmeni sağlaması gerekiyordu. Gurur duyacağın, kendine güveneceğin çok şey olduğunu fark etmeni sağlayacaktı.

Annesinin "Bir şekilde yardım ettiğin ya da nazik davrandığın biri var mı?" diye sorduğunu hatırlıyordu. Liberty de yaptığı tüm iyilikleri düşünmüştü. "Sana uzaktan da olsa hayranlık duyan biri ya da arkadaşlığının onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyemeyecek kadar utangaç bir arkadaşın var mı?"

Annesinin onu hayatını gözden geçirmesi ve kendisini önemseyen ve destekleyen bir toplulukla çevrili olduğunu görmesi için cesaretlendirdiğini fark etti. Yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. "Ne kadar ironik," dedi. "Annem o çiçekleri özgüvenimi arttırmak için gönderdi ve onlar tam da kendimi çok çekingen ve tekdüze hissetmemi tetikleyen şeydi!"

Ancak bu meydan okumayı yaparken korkularıyla yüzleşmiş ve tahmin ettiğinden daha cesur olduğunu keşfetmişti.

'Annen meydan okumanla gurur duyardı. Seni sonuna kadar desteklerdi.

Liberty başını salladı, boğazı konuşamayacak kadar sıkılmıştı. Annesi ölmüş olsa bile ona sevgi, cesaret ve destek göndermeye devam ediyordu ve bu tam ona göre bir şeydi. Liberty bunu nasıl tahmin edememişti?

Dorothy onun elini okşadı. "Seni seviyordun ve öldükten sonra bile bunu sana söylemenin bir yolunu bulması harika değil mi?"

"O her zaman yaratıcıydı.

Dorothy güldü. 'Kesinlikle öyleydi. Umarım sana söylemekle doğru şeyi yapmışımdır. Ne de olsa bunun bir sır olması gerekiyordu. Bir gizem. Ama...' İnce dudakları düzleşti.

"Ama ne? Liberty endişeyle sordu.

Tereddüt etti, sonra itiraf etti, 'Doktor birkaç test yapıyor ve - şey, endişeliyim. Her zaman yanında olamayacağım, aşkım.

"Oh, Dorothy! Ne testi? Neyin var?"

Dorothy onun endişesini elinin tersiyle itti. 'Endişelenecek bir şey yok. Artık eskisi kadar genç değilim, hepsi bu. Ama eğer bir gün ben öldüğümde

çiçekler gelmeyi kessin.' Sırıttı. "Annenin o ~~kader~~ ileriye düşündüğünden emin değilim.

Biraz sonra Liberty arabasına geri döndü, kafası bu haberle doluydu, kalbi daha hafifti. Anlatmak için sabırsızlanıyordu-

Kendini durdurdu.

Lanet olsun. Neden hâlâ haber almak için koşmak istediği kişi Alex'ti?

O gitmişti. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Yarış parkta bir yürüyüş olmalıydı. Geçmiş bir dönemin motosikletlerini tüm klasik güzellikleri ve tarihi değerleriyle sergileme fırsatı. Alex'in babası artık ortalıkta olmadığına göre gerçek bir rekabet de yoktu. Diğer yarışçılar, zayıf bileğiyle bile Alex'in pole pozisyonundaki yerine meydan okuyacak seviyede değillerdi. Başlangıç çizgisinde motorunu çalıştırırken, bunun çocuk oyuncağı olmasını bekliyordu.

Ama kaderin başka fikirleri vardı.

Üçüncü virajda yanındaki adam biraz fazla yaklaştı ve Alex uyum sağlamaya çalıştı. Belki akıllı hâlâ Liberty'deydi, belki de bir ay aradan sonra antrenman yapmamıştı. Belki de aşırı ayar yaptı ya da lastiği çekiş gücünü kaybetti - asla bilemeyecekti. Ancak iki yıl içinde üçüncü kez motosikletin kendisinden ayrıldığını hissetti ve pistten uzaklaşarak bariyerlere doğru zemini sıyırdı.

Deja vu gibiydi - ama yine de farklıydı.

Daha önce iki ciddi kaza geçirmişti ve her seferinde yapması için eğitildiği şeyi yapmıştı: vücudunu gevşetmiş, kendini yuvarlanmaya ve kaymaya bırakmış, sonuç ne olursa olsun kabullenmişti.

Bugün olmaz.

Bu kez kör edici beyaz korku onu sardı. Ölmek istemiyordu.

Liberty'nin yüzü gözünün önünde canlandı. Gülümsemesini, saçlarını, güzel gözlerini gördü. Onu bırakamazdı. Bırakmak zorundaydı.

Canlı.

Ama vücudu yuvarlanmaya ve zıplamaya devam etti ve bariyer giderek daha da yaklaştı - ta ki ona çarpana kadar. Ve ışıklar söndü.

Yirmi Beşinci Bölüm

Perşembe, 8 Ocak

Charlie dikiş masasının yanında kıvrılmış uyuyordu ve Liberty akşam için Brenda'lara gitmeye hazırlanıyordu. Bu gece dikmek üzere kestiği altın kareleri çantasına attı. Van Gogh yorganını neredeyse bitirmişti ve burnuna götürüp içine çektiğinde Provence'ın muhteşem parfümlerinin kokusunu alabiliyordu: çam ağaçları, güneş ışığı, tuzlu bir deniz kokusu. Bu ona Fransa'ya geldiği günü ve hissettiği yüksek duyguyu hatırlattı.

Ona Alex'i hatırlattı.

Makası yere bıraktı ve keskin, tırtıklı acının geçmesini bekledi. Bazen o kadar çığ oluyordu ki nefesini kesiyordu. Eninde sonunda hafifleyeceğini biliyordu ama o gün çok uzaktaydı. En iyi savunma şekli onu hiç düşünmemek, meşgul olmak, zihnini yorganlarla, renklerle ve gelecek planlarıyla doldurmaktır.

Ama bu gece yorgundu ve bir kez olsun düşüncelerinin ona kaymasını engelleyecek gücü yoktu. Onun nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu. Onu düşünüyor muydu? Onu hiç özlüyor muydu?

Birden aklına bir fikir geldi ve tarihi kontrol etti.

Yarışı iki gün önceydi. Kazanmış mıydı?

Dizüstü bilgisayarına baktı. Bırak onu, Lib. Devam etmelisin.

Ancak, cazibesine karşı koyamayarak oturdu ve sonuçlar için bir arama yazdı. İlk sırada o yoktu.

Kaşlarını çattı ve listeyi taradı. Sonunda onun adını en altta buldu:

Alexandre Ricard - DNF.

"DNF MI? Bu da ne demek?" dedi.

Charlie bir gözünü açtı, sonra tekrar uyumaya başladı. Bir arama daha yazdı ve nabızı hızlandı. *Bitirmedi*. Neden bitirmedi? Öfkeyle tıklayarak yarışla ilgili bir yazı aradı. Bir gazetecinin raporu çıktı ve Liberty onu okurken derisi karıncalanmaya başladı. Hayır!

Raporda kaza yaptığı yazıyordu - erken saatlerde. Bir kullanım hatası, diyordu. Onun için alışılmadık bir durumdu - sanki akli yarışta değildi, diye tahmin yürüttü gazeteci. Alex motosikletten fırlamış, kaza bariyerine çarpmış ve bayılmıştı. Hava yoluyla hastaneye kaldırıldı ve ailesi yanındaydı, ancak o zamandan beri herhangi bir gelişme olmadı.

Liberty masayı kavradı, kendini hasta ve bitkin hissediyordu. Ona yarışın üst düzey olmadığını, alışkın olduğu hızlara hiç benzemediğini söylemişti. Telefonunu kaptı ve ona mesaj attı: *Kazanı yeni duydum. İyi misin?*

Beş dakika bekledi. Cevap vermeyince numarasını çevirdi. Gururunu bir kenara bıraktı. Bilmesi gerekiyordu. Ama telefonu bağlanmadı ve doğrudan sesli mesaja geçti.

Ne yapmalı?

Karar vermesi on saniyeden az sürdü. Dizüstü bilgisayarına geri döndü ve Güney Fransa'ya bir sonraki uygun uçuşa baktı.

Alex, Willowbrook'un ilk tabelasını gördüğünde bir tekme hissetti. Ama trafik ışıkları kırmızıya dönünce istemeye istemeye yavaşlayarak durdu ve içinden küfretti. Hastanede yatarken ve sonra buraya gelirken, Liberty'nin bir hafta önce söylediklerini düşünecek - gerçekten düşünecek - zamanı olmuştu.

Haklı mıydı? Korkuyor muydu? İki tekerleğe binebildiği andan beri hız tutkusu olan o, kalbini açmaktan ve incinmekten mi korkuyordu?

Motorunu devirdi ve sabırsızlıkla ışıkların yeşile dönmesini bekledi. Annesinin acı çekişini defalarca izlemişti. Onun acısına, çektiği eziyete tanık olmuştu. Yardım etmeye çalışmış ama çoğu zaman çaresiz kalmıştı. Büyüdükçe, en azından pratik yollardan yardım edebildiği için ona yaslanmıştı, ama babasına duyduğu öfke *onun* incinmesiyle ilgiliydi.

Yoksa var mıydı?

Beklenmedik bir anda bir anı canlandı. Kendisini Noel'den önceki gece genç bir çocuk olarak hayal etti: gergin, endişeli, uyuyamayan. Ama ren geyikleri ve kızaklarla ilgili hayaller kurduğu için değil.

Noel ya gerginlik ya da yokluk zamanıydı. Her zaman acı.

Babasının neden onlarla -ailesiyle- yetinemediğini merak ederek kaç kez uyuyakalmıştı? Onu etkilemek için elinden geleni yapan, hatta kendi mesleki başarılarını bile geride bırakan oğluya neden hiç ilgilenmemişti? Acı içinde tirbuşon gibi döndü. Babasının onu sadece bir motor yarışı şampiyonu olarak değil, oğlu olarak da kabul etmesini umutsuzca istemişti.

Yapmamıştı. Ve bu acı vermişti.

Liberty haklıydı, şimdi fark etti.

Kızın kahverengi gözlerindeki acıyı, öfkeyle kırıştırdığı gözyaşlarını ve daha da derine inen tirbuşonu hayal etti. Kendisi başından beri ilişkilerden kaçarken ve aşkın acı verdiği inancıyla yaşarken, onu meydan okumasında cesur olması için cesaretlendirmişti.

Ona karşı olan hislerinden korkuyordu.

Onun korkutucu bulduğu pek çok şeye nasıl evet dediğini düşündü - bisiklete binmek, Fransa'ya uçmak, dilini bilmediği bir ülkede Noel'i yalnız geçirmek - ve korkusunun onu engellemesine izin veremeyeceğini biliyordu

artık. Hayatını sürekli kaçarak, biri ona her yaklaşmaya başladışında yangın merdivenine doğru giderek yaşayamazdı. Kalbini ve onun kalbini riske atmak anlamına gelse bile ilişkilerine bir şans vermek zorundaydı.

Gidonu endişeyle kavradı. Geleceği görebilseydi ve işe yarayacağından emin olsaydı, göz açıp kapayıncaya kadar onun yanına dőnerdi. Ama kimse geleceğin ne getireceğini bilemezdi, değil mi?

Durdu. Neden geleceğin kendi elinde olmadığını varsayıyordu?

Eğer zavallı babasından bir şey őęrendiyse, o da ilişkilerin, her şey mükemmel olmasa bile orada olmak ve yanında kalmakla ilgili olduğuydu.

Ve Alex bu konuda iyiydi. Annesi ve kardeşleri için her zaman oradaydı: Liberty için neden orada olamasındı?

Işıklar nihayet değişti ve bir yarışın başlangıç çizgisinde sahip olduğu aynı amaç ve kararlılıkla ileri atıldı.

Kulübesine doğru dönerken yavaşladı ve ağaç kabuklarının, ıslak yaprakların ve verimli toprağın taze ormanlık kokularını içine çekti. Yolun geri kalanında inip yürümeye cesaret edemiyordu, Liberty'yi görmek için çok sabırsızlanıyordu.

Kalbi sertçe çarptı. O bariyer ona doğru hızla gelirken aklındaki tek şey Liberty'ydi. Önemli olan tek şey oydu. Kulübenin önüne geldiğinde bir perde sarsılarak açıldı ve kız uzaklaşmadan önce kızıl saçlarının parladığını gördü. Ön kapı açıldı ve kız dışarı fırladı, Charlie de peşinden. Alex motoru durdurdu, attan indi ve kaskını çıkardı. Onu gőrőnce içini bir sevinç kapladı.

"Seni aramaya çalışıyordum," dedi acilen. "Kaza yaptığını söylediler. Gözleri korku ve endişeyle yuvarlaktı ve adam onu kendine çekmek istedi.

"Yaptım. Ama ben iyiyim."

Bir mucize eseri ciddi bir yara almamıştı. Kendine geldiğinde ise çoktan helikoptere bindirilmişti. Herhangi bir kontrole ihtiyacı olmadığında ısrar etmişti ama yine de onu hastaneye götürdüler. Aynı gün taburcu edildi.

Şanslı olduğunu biliyordu. Her şeyini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını biliyordu. Annesi ona "*Dokuz canlı bir kedi gibisin*" demişti.

Hâlâ buradaydı, ona bir şans daha verilmişti ve bu sefer bunu boşa harcamayacaktı. Şu andan itibaren hiçbir şeyi hafife almayacaktı: her şey farklı olacaktı.

"Tanrıya şükür," dedi Liberty, avucunu göğsüne bastırarak. "Çok endişelendim.

Kadının gözle görülür rahatlaması adamın kalbinin kabarmasına neden oldu. "Bunun için üzgünüm. Telefonumun şarjı yarı yolda bitti. Bu yüzden ulaşamadınız.

Kız başını salladı ve Alex'in içgüdüleri onu öpmesini söylüyordu ama kız geri çekildi. Öte yandan Charlie ayağa fırladı ve Alex onun kulaklarını ovuşturdu. "Merhaba, Charlie.

Köpek birkaç heyecanlı daire çizdikten sonra bacağını bisikletin arka lastiğine dayadı.

Alex sert bir sesle, "Mersi," diye mırıldandı. Liberty'ye döndü ve yol boyunca kafasında çok net olan ama şimdi ulaşamayacağı bir yerde uçuşan kelimeleri aradı. "Lib, motosikletin kontrolünü kaybettiğimde ne olacağından emin olamadığım uzun bir an oldu.

"Yine yaralanacağını mı düşündün?

"Ya da daha kötüsü. Derin bir nefes aldı. "Ve o anlarda tek düşünebildiğim sendin...

Gözleri irileşti. Korku ve umut, kelebek kanatları gibi içinde titriyordu ama kendine derin bir nefes alıp o sözleri söylemekten başka çaresi olmadığını söyledi. Daha önce yapamayacak kadar korkak olduğu inanç sışramasını yaptı.

'Seni seviyorum, Liberty. Seninle birlikte olmak istiyorum. Devam etti, 'Carys'i her Pazar mutlaka ziyaret etmeni seviyorum ve

Ondan vazgeçmeyi reddediyorum. Şarkı söylediğinde tüylerimin diken diken olmasını seviyorum. Dikiş konusunda bu kadar yetenekli ve tutkulu olmanı seviyorum. Seninle olduğumda başka bir yerde olmak istememeni seviyorum. Korktuğunda bile cesur olmanı seviyorum ve seni ittiğimde bile beni sevdiğini söylemekten korkmammanı seviyorum. Sen tanıdığım en cesur insansın Liberty ve seni seviyorum. Sırıttı ve bu sözleri söylemenin beklenmedik bir zevk verdiğini fark etti. Bir huzur duygusu da, her şeyin aniden odaklanmaya başlaması.

Kaşları düğümlendi. 'Ama senden benim için fedakârlık yapmanı isteyemem. Sen seyahat etmeyi seviyorsun, ben ise ev kuşuyum.

"Senin bir ev kuşu olmanı seviyorum. Hayattaki basit şeyleri seviyorsun. Ve seyahat etmeyi özlemiyorum. Seni özlüyorum. Burayı özledim. Üzerlerindeki ağaç örtüsünü işaret etti ve her gün orayı dolduran vahşi yaşamın uğultusunu hayal etti. "Burada yaşamak istiyorum. Guy'la klasik bisikletleri restore etmek hakkında konuşacağım ve hayatımın geri kalanında senin yanında olmak istiyorum... Ne diyorsun?

Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu.

"Cevabımı biliyorsun Alex Ricard," dedi sessizce. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gülümsemesi göğsünün daralmasına neden oldu. "Seni seviyorum.

Dudakları buluştu ve adam onu kendine çekti, bunun için sabırsızlanıyordu, hayatındaki bu yeni bölüme başlamak için sabırsızlanıyordu. *Onların* hayatında.

"Seni seilmeyi hak ettiğin gibi seveceğim," diye söz verdi, "tam gaz, hiçbir engel tanımadan.

Sonsöz

Pazar, 25 Ocak

Diğerleri gibi bir Pazar günüydü. Charlie'yi ormanda dolaştırmışlar, tepeden Eski Salon'a doğru çıkarıp tekrar geri dönmüşler, baharın yakında geleceğine dair küçük işaretlerin tadını çıkarmışlardı: bir çift güvercinin çağrısı ve tepkisi, bir kamelya çalısının sıkılmış tomurcukları, kardelenlerin ilk kümeleri. Çikolata soslu waffle yapmışlardı. Şimdi de Carys'i hastanede ziyarete gelmişlerdi.

Daha sonra Natasha, Luc ve çocuklar Damselfly Cottage'a Pazar günü rosto yemeye geleceklerdi ve Liberty bebek Arthur için yaptığı beşik yorganını hediye etmeyi planlıyordu.

Ama şimdilik dikkati arkadaşına odaklanmıştı. Carys uyumaya devam etti, nefesi sabit, ifadesi yumuşak ve sakindi.

"Alex bir yer bulduktan sonra klasik motosikletlerin restorasyonu konusunda uzmanlaşmış bir atölye kuracak. Kirli işleri yapmaları için bir tamirci ekibine para ödeyecek ve kendisi de burayı yönetecek, parçaların izini sürecektir ve iş için fiyat teklifi verecek. En azından söylediği bu. Yatağın diğer tarafında oturan Alex'e baktı ve bir gülümseme paylaştılar. "Onu tanıdığım kadarıyla, eminim o da kendini atölyede tamir işleriyle uğraşırken bulacaktır, ama bu onu meşgul edecektir.

"Beni beladan uzak tut, demek istiyorsun.

Gülümsedi. "Aynen öyle.

Liberty arkasına yaslandı. Arkadaşıyla paylaşabileceği başka bir haber olup olmadığını düşünmeye çalıştı ama son birkaç hafta gösterişsiz bir şekilde heyecan vericiydi. Alex, Damsfly Cottage'a taşınmıştı (onun eşyalarına yer açmak için etrafı düzenlemişti, ama pek fazla eşyası olmadığı ortaya çıkmıştı - sadece bir avuç motosiklet) ve zamanları Charlie'yi birlikte gezdirmekle, rahat geceler geçirmekle geçmişti. Ev hakkında yazacak bir şey yoktu, yine de daha mükemmel bir şey hayal edemezdi.

Alex saatine baktı. 'Sence iz sürmeli miyiz? Yemeği fırına koymayı düşünmeye başlamam gerek.

Liberty başıyla onayladı. Carys'in elini sıktı ve yanağından öpmek için öne doğru eğildi-

Sonra gözlerini kırptırdı ve yere baktı.

Kendi parmaklarının sıkıldığını hissetmiş miydi?

Carys'in elindeki eline baktı. Kas spazmı mıydı? Komadaki biri için bu mümkün müydü? Carys'in parmakları çözöldü ve başparmağı Liberty'ninkini hafifçe ovuşturdu.

Nefesi kesildi.

"Bir şey mi dedin? Alex kapının önünde durdu ve ona baktı.

"Bekle," dedi nefes nefese ve onu yanına çağırdı. 'Sanırım - bir şey hissettiğimi sandım. Carys? Car?'

Arkadaşının kirpikleri biraz dalgalandı, sonra kalktı ve tekrar kapandı.

Liberty tekrar nefesini tuttu. Alex'in arkasında durduğunu belli belirsiz fark etti. Gözlerini Carys'ten ayırmadan, "Bunu gördün mü?" diye sordu.

"Yaptım," diye fısıldadı.

"Carys?" dedi biraz daha yüksek sesle. Şimdi heyecanla arkadaşının elini tutuyordu.

"Bir nur-" diye başladı Alex.

Carys'in göz kapakları tekrar açıldı. Bu kez açık kaldılar ve bakışları yavaşça Liberty'ye doğru döndü.

Liberty nefes alamıyor, hareket edemiyor ve hatta konuşamıyordu. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Gözleri birleşti ve kalbi takla attı. Carys'in onu görebildiğinden emindi - hiç şüphesi yoktu. Doğru dürüst. Bilinci tamamen yerindeydi.

"Geri döndün," diye fısıldadı. Mutlu bir kahkaha hıçkırığı onu boğdu ve gözyaşları arkadaşının yüzünü yüzdürdü.

Alex onun omuzlarını sıktı. "Görünüşe göre bizi tanıştırmam gerekiyor.

[Bir Kış Rüyası'nı beğendiniz mi? İncelemek için buraya tıklayın!](#)

Teşekkür

Bu kitabı yazarken asla zamanında bitiremeyeceğimi düşündüğüm için şikayet ettiğim tüm arkadaşlarımdan ve ailemden özür dilerim. Haklıydınız - bitirdim.

Bana köpeklerinin yaptığı yaramazlıkların hikayelerini anlatan tüm harika Facebook arkadaşlarıma ve özellikle de köpekleri Frankie Charlie'nin arsız maskaralıklarına ilham veren Lizi Pepper ve Mike Collins'e teşekkür ederim.

Marian Keall ve Maureen Scapens'e dikiş kısımlarını kontrol ettikleri için teşekkür ederiz. Ayrıca Bowdon Quilters'a sevgi ve teşekkürler.

Her zaman olduğu gibi Jacqui Cooper'a teşvik ve desteği için teşekkür ederiz.

Ve benimle motosikletler hakkında sohbet eden ve uzun soru listemi sabırla yanıtlayan Adrian Leach'e çok minnettarım (tüm hatalar bana aittir).

Fransızca yazılışları kontrol ettiği için annem Brigitte'e teşekkür ederim.

Son olarak, menajerim Megan Carroll ve editörüm Kimberley Atkins'e birlikte çalışmak için harika oldukları ve bana ve kitaplarıma inandıkları için teşekkür ederim.

İletişimde kalın ...

[@sclairewriter](#)

[/sophieclairewriter](#)

[@sophieclairewrites](#)

Bu kitabı beğendiniz
mi? [İncelemek için
buraya tıklayın](#)

Bir kitap bittiğinde, diğeri başlar ...

Bookends, iyi bir kitaptan asla yoksun kalmamanıza yardımcı olacak canlı ve yeni bir okuma topluluğudur. Üç yayınevinin en iyi kitaplarını bir araya getiriyor: Hodder & Stoughton, Headline Publishing Group ve Quercus Books.

✉ Bookends haber bültenine kaydolmak için [buraya](#)

[tıklayın](#) [@ TeamBookends](#)

 [/WelcomeToBookends](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.